

Χριστούγεννα

1948

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ συνήθειες και προλήψεις

Στη Γερμανία, τη Γαλλία, τη Φινλανδία
την Ιταλία

Όπως για όλες τις σημαντικές γιορτές έτσι και για τη τελευταία ημέρα του χρόνου επικρατούν ο

όλους τους Ευρωπαίους λαούς διάφορες προλήψεις κι έθιμα. Στη Πορτογαλία π.χ. τα κορίτσια παίρνουν την Πρωτοχρονιά ένα μπακιρένιο καζάνι και το στριφογυρίζουν γυαλίζοντας το, όπου στο βάθος του ν' αρκίζουν να σχηματίζονται τα χαρακτηριστικά του μέλλοντος νυμφίου. Επίσης καθαλίζει ένα σκουπίδι και τρέχουν όπου να φτάσουν στο χοιροστάσιο. Εκεί χτυπούν τρεις φορές με το σκουπίδι την κλειστή πόρτα. «Αν, ο» απάντησι του χτυπήματος αυτού, άρχισαν κανένα γουρουνάκι να γρυλλίζει, τότε είναι βέβαιο πως τον έρχομενο χρόνο, ένας χαριτωμένος νέος θα έρθη να ζητήσει το χέρι της νέας απ' τους δικούς της!

Στις παριζιάνικες πάλι έπαρξες επικρατεί μια παρόμοια συνήθεια, μόνον που εκεί τα κορίτσια αντί να πάνε στο σταύλο, διευθύνονται στο κοτέτι. «Αν δε στο χτύπημα τους αποκρίθ' ένας πετεινός, τότε είναι βέβαιο πως θα παρουσιασθ' ο γαμπρός πολύ σύντομα. «Αν αντίθετως άρχισαν να κακίζη καμιά κόττα, τότε θα φάνη την κυλόπιτα!

Ακόμα την παραμονή της Πρωτοχρονιάς τα κορίτσια του Ρίνου, βάζουν κάτω απ' το μαξιλάρι τους σπόρους από λιναρί κι' ύστερα πέφτουν να κοιμηθούν, βέβαια ότι στον ύπνο τους θα τους παρουσιασθ' ο μέλλων σύζυγος, όπως κι' είναι στην πραγματικότητα.

Αλλά και στην Ελλάδα, όπως και στην Αμερική, αν θα παντρευθ' ή όχι κατά τον έρχομενο χρόνο είναι και το πέταγμα των παπουτσιών.

Τη νύχτα δηλαδή της παραμονής της Πρωτοχρονιάς πρέπει να πάη η νέα μόνη της, κρυφά στην κάμαρά της, να βγάλη και τα δύο της παπούτσια και να τα πετάξη προς την πόρτα. «Αν τα παπούτσια πέσουν με τις μύτες τους προς τη πόρτα, τότε η νέα πρέπει να περιμένη το γαμπρό ένα χρόνο ακόμη. «Αν όμως πέσουν με τις μύτες προς την κάμαρά, τότε πρέπει να ετοιμάξη γρήγορα τα προικιά της γιατί ο γαμπρός όπου και νάναι έφτασε!...

Στις Σκανδιναβικές χώρες, το βράδυ της παραμονής, τα κορίτσια βγάζουν έξω στο υπαίθρο κουβάδες γεμάτους νερό, και το αφήνουν να παγώσει. Στα σκήματα δε και στις γραμμές που θα πάρη το νερό παγώνοντας, προσπαθούν να διακρίνουν το πρόσωπο του μέλλοντος νυμφίου τους.

Με το παγωμένο νερό βγάζουν κι' άλλες άκομη μαντείες, σχετικά με τον έρχομενο χρόνο. Προσπαθούν δηλαδή να διαβάσουν τι καλό και τι κακό τις περιμένει.

Η κοινότερη συνήθεια που επικρατεί σχεδόν σ' όλες τις χώρες του κόσμου είναι το χύσιμο του μολυβιού την παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Χύνουν δηλαδή λυγμένο μολύβι μέσα σε κρύο νερό και σύμφωνα με το σχήμα που θα πάρη το μολύβι όταν πηχθ' βγάζουν διάφορες προφητείες.

Στη Γαλλία θεωρούνται προφητικά τα όνειρα που θα δει κανείς κατά τις πρώτες δώδεκα νύχτες του Ιανουαρίου.

Γι' αυτό κατά τις νύχτες αυτές ποείει κανείς να προσέχη τι θα δει στον ύπνο του. Το όνειρο που θα δει την πρώτη νύχτα, ισχύει για τον Ιανουάριο, εκείνο που θα δει τη δεύτερη για τον Φεβρουάριο κ.ο.κ.

Προφητικές θεωρείται κατά τη νύχτα της Πρωτοχρονιάς κι' ο τρίγωνος φεγγίτης. «Οποίος έχει το θάρρος να κυττάξη από μέσα από έναν τέτοιο φεγγίτη θα δει να περνούν από μπροστά του όλοι όσοι πρόκειται να πεθάνουν κατά τον έρχομενο χρόνο.

Στη Γαλλία επίσης πηγαίνουν τη νύχτα της παραμονής της Πρωτοχρονιάς και στέκουν έξω από ένα σταύλο όπου βρίσκονται βώδια και αγελάδες. «Αν λοιπόν τη στιγμή που το ρολόι χτυπάει μερτά νύχτα άρχισαν κανένα βώδι και μουγγρίζει, αυτό σημαίνει ευτυχία.

Στη Γαλλία τέλος τη νύχτα της παραμονής συνήθιζαν να χτυπούν όλες τις καμπάνες των εκκλησιών. Κατά την ώρα δε αυτή, οι χωριάτες πηγαίνουν στα περιβόλια τους, στολίζουν τα δένδρα μ' ένα μικρό στεφάνι από άχυρο και σκορπίζουν στις ρίζες τους στάχτη, για να κάνουν την έρχομενη χρονιά τα δέντρα άφθονους καρπούς. Για να μη μπουνέ με μέσα στα σπύρια τους τα κακά πνεύματα, που την παραμονή της Πρωτοχρονιάς τριγυρίζουν στον αέρα, κάνουν οι χωριάτες το γύρο ολόκληρου του σπιτιού τους και σε κάθε γωνιά φυλάκουν με το στέμα τους προς το σπίτι.

Πολλές Πρωτοχρονιάτικες προλήψεις επικρατούν και στη Φινλανδία. Πιστεύουν δηλαδή πως όποιος χωριάτης αφήνη τη νύχτα της παραμονής τα γεωργικά του εργαλεία στο υπαίθρο θα έχη άτυχία ολόκληρο τον έρχομενο χρόνο.

Τη νύχτα της Πρωτοχρονιάς

Πρωτότυπο διήγημα

Έκανε ένα φοβερό κούο εκείνο το βράδυ. Τα άστρα κύτταζαν απ' τον ουρανό και προσπαθούσαν να διακρίνουν μέσα στα σπύρια τα παιδάκια.

Τα νέα παιχνίδια τυλιγμένα σε γουατιστά γατοιά περιέμεναν να δοθούν. ν' αγαπηθούν και να... σπάσουν.

Τα παλιά, τα σπασμένα, ήταν σωριασμένα στη σοφίτα, άνοστα πιά. Έμοιαζαν σαν ένα νεκροταφείο παιχνιδιών. Έτσι όπως τα είχε σκεπάσει η σκόνη.

Μα όλα τα πράγματα έχουνε ψυγή, όπως τα ζώα, όπως οι άνθρωποι και γι' αυτό, όταν γτύπησαν μεσάνυχτα, τα παλιά παιχνίδια άνοιξαν να μιλήσουν. Αυτή τη νύχτα τα παλιά παιχνίδια ήταν εξαιρετικά τασκαμένα. Έως γιατί ήταν παλαιότερα Πρωτοχρονιάς κι' η ανάμνησις της περασμένης τους ευτυχίας τα έκανε να μελαγχολούν και να λυπούνται.

Τι κρύο κάνει σ' αυτή τη σοφίτα! Ψιθυρίζουν με κρυφά κούκλα. Που τα λινάρενα της μαλλιά τα είχε καταφάει ο σκόρος.

Στην καλή της εποχή, η κούκλα αυτή, ζούσε σε μια πλούσια κάμαρα, όπου πάντοτε έκαινε το τζάκι.

— Τι έπιτυνιες που είνα τότε, ξαναείπε. «Όλοι μ' εθαύμαζαν στο σχολείο... «Αγαπούσα ακόμα και τον ήλιο, με αυτός με κατέστρεψε.

«Ενα μεσημέρι του 'Ιουλίου η μικρή μου κυρία με λησμονήσε στη λιακάδα. Κι' όταν ξαναγύρισε και με πήρε στην αγκαλιά της, καθώς έτρεπε στη γλότη, γλύστοψε κι' έπεσε.

Όταν ξανασηκώθηκε, εγώ δεν είνα πιά κεφάλι!

Το κοριτσάκι άνοιξε να κλαίη και η υπέροχη του νύχτα να διασκορπισθ'.

— Μην κλάις, γουσό μου. Θα της ξανακολλήσουμε το κεφαλάκι της και τίποτα πιά δεν θα φαίνεται. Είνε εύκολο αυτό, γιατί η κούκλα σου είναι κερένια.

Όταν όμως η ξανάβγαλαν το κεφάλι, το κοριτσάκι δεν με βοήθε τόσο νόστιμη και με πέταξε εδώ πάνω στη σοφίτα. Πόσο θα ποτιστούσα όμως να με κόνισε λαμπάδα και να καίνονταν σε μια έκκλησις μπροστά στις γονατισμένες σιωπηλές σκιές...

Μόλις άσπασε η κοίκλα, ένας μικρός στολισμένος άνοιξε κι' αυτός να μιλήσει:

— Εμένα μ' έβαλαν στη Γερμανία με το μολύβι που φτιάχνουν τις σφαίρες. Βλέπετε, έγω κι' ένα ταμπούλο κορεσμένο στο λαιμό μου. Λέιπει μόνο η μιά βέρονα. Μου τη σπάρσαν τα παιδιά με βροδύα που με βάλανε στη γουαμιά κι' έγινε μια τομμερή μάχη μεταξύ μας.

Τον λόγο έλαβε τότε ένας μικρός γαϊδάρος και έλεγε:

— Ήμουνα στο σταύλο με το βώδι, κοντά στο μικρό Χριστό που κούμαγε στη φάτνη. Μας κορούσαν σ' ένα δέντρο στολισμένο με γουαές κορδέλλες, τόπια και νιφάδες γιογιού.

Τα παιδάκια τοιγύοισαν το δέντρο και κύτταζαν τα δώρα με ματάκια που έλαμπαν. Ένας μικρός ξανθούλης είπε ξαφνικά: «Εγώ θέλω τη φάτνη!» Και του την έδωσαν.

Μας έβαλε τότε στην κάμαρά του άπνοιο στο κομμάτι. Μια μέρα που γιόμισε έλεγε: «Θα κορούσουν τα καϊμένα!» Και με σκέπασε με το κασκόλ του. Κι' εγώ όταν κάθε μέρα και με κύτταζε...

Πέοσαν μινες κι' έβασαν το παιδάκι άνοιξε να γλωμαίνη...

Στην άογή τοιγύοιζε μέσα στην κάμαρά του. Ύστερα όμως έπεσε στο κρεβάτι. Η υπέροχη του καθόταν εκεί κοντά και του διηγότανε διάφορα παραμύθια. Κι' όσο το μικρό ήταν ζύπνιο, η υπέροχη του γαμουλούσε ψεύτικα, με όταν το έπαινε ο ύπνος, εκείνη έκλαιγε, έκλαιγε...

Μια μέρα ήθε πάλι η πρωτοχρονιά γεμάτη γιόνα. «Αύριο θάγνη δυό ωραία παιχνιδάκια», του έλεγε η υπέροχη του. «Ναι, αλλά το γαϊδουράκι μου θέλω να το έχω εδώ πάντα», της άποκοίθηκε ο μικρός.

Μ' αγαπούσε πολύ ο καυμένος... Μια τη νύχτα της Πρωτοχρονιάς, το παιδάκι πέθανε...

Έβλεπαν στο κρεβάτι του όλα του τα παιχνίδια και γύρω του άναψαν λαμπάδες άσπρες σαν τις νιφάδες του γιογιού...

Η υπέροχη του αλαφοποστατούσε στο δωμάτιο, σαν να φοβάται υπήκοη ευπνήση το παιδί της. Κι' όλο φιλούσε τα μικρά του άσπρα γεράκια κι' έλεγε:

Μικρό μου άνοοι, άνοοράκι μου!

Αέσφανα με πήρε το μάτι της κοντά στο παιδί και μου έσοξε ένα βλέμμα γεμάτο μελαγχολία...

Δεν πέρασε πολλές καιρές και πέθανε κι' αυτή απ' τον καυμό της. Και τότε οι συγγενείς της με πήραν και με πέταξαν μ' άδιαφορία εδώ που βοίσκουα λυπημένο, γιατί δεν με ξαναγαϊδώνανε από τότε μικρά και μαλακά γεράκια.

Τότε όλα μαζί τα τσακισμένα, τα παρωπταμένα, τα λησμονημένα παιχνίδια άνατένουνε γιατί κανείς δεν τ' αγαπούσε πιά... και δεν άκουγόταν πιά παρὰ ο θόρυβος των άνοστενών τους. Μαζί με το θόρυβο του άνεμου...

Ξαφνικά όλος ο τόπος πλημμύοισε φως. Ο κόσμος ύποδεχότανε με φώτα, φωνές και ναρά τον καινούριο χρόνο. Ένα άστρο φάνηκε πάνω απ' το φεγγίτη και γέμισε με το φως το σκοτεινό δωμάτιο. Και γωίος ά έέρουν το νιάτι, όλα τα φωνά παιχνιδία που ντυποτόνουναν γιατί έπάληκσαν και τα είχε φάει ο σκόρος, αίσθανόθηκαν ναάά μεγάλη.

Οι καμπάνες άνοιξαν να σημαίνουν για το νέο χρόνο. Όλα τα σολόνια χτυπούσαν σαν να τον γαιρετούσαν κι' από παντού άκουγόταν τούσαν νιφάδες φωνές, που φαινόταν σαν να ήταν φωνές άλλων τών άστων, όλων τών άψώνων, όλης της φύσεως που άντιπαλούσε πανηγυρικά και γαυούσανε:

Άνοιγνινα κι' άνοιγοσνιά, κι' άογή καλός μας γνόος...

PENE ΜΑΡΣΑΝ

Ο χρυσός της Αμερικής

Τα 70% του γουαού δλου του κόσμου βασίζονται στις Ηνωμ. Πολιτείες, φυλαγμένα στα άσφαλή θησαυροφυλάκια του Φότ Κινέ, στην Ιντιάνα. Αντί όμως μ' άποδίδη έλος αυτός ο πλούτος, κοστίζει τεράστια ποσά κάθε χρόνο για το μισθόδοσια τών φοροών που τών ύπολανε. Η σημερινή άξία του ύπολανίζεται σε 20 δισεκατομμύρια δολάρια.

Έν τω μεταξύ, έξακολουθεί η παραγωγή γουαού σε ηγνάλες ποσότητες: περί τούς 1.500 τόνους έτησίως. Τα 57% της παραγωγής αυτής προέχονται απ' τη Βρετανική Αυτοκρατορία. Η Νότιος Αφική παράγει 400 τόνους το έτος.

ΕΤΟΣ Ι'

ΑΘΗΝΑΙ Ι ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1948

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 475

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27-135-29-967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ 1500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Να επαναλάβουμε με δυό λόγια το πρόβλημα, έτσι όπως το θέσαμε την προηγούμενη φορά: Που οφείλεται το υπερτροφικό φιλότιμο του Έλληνα στις σχέσεις του με τη γυναίκα; Γιατί εκεί όπου αυτός βλέπει την προσβολή της υπολήψεως του, θέλει την αντίστροφη περίπτωση να βλέπει η γυναίκα τη φυσική και την άνεκτη κατάστασι; Γιατί δεν άντέχει στην αλήθεια; Γιατί η γυναίκα δεν έχει η δε δείχνει την υπατάχην που έκδηλώνει ο άντρας;

Θα μπορούσα να συνεχίσω τη σειρά των ερωτήσεων. Όλες όμως, όπως κι' αν τις διατυπώσω, το ίδιο πράγμα εκφράζουν: Τη διαφορά που υπάρχει στις σχέσεις του Έλληνα και της Έλληνίδας. Μια διαφορά που δεν προέρχεται από τη φύση, αλλά είναι καρπός παραδόσεων άγανθας, συνήθειας και κοινωνικών συνθηκών.

Τίποτα πιο άπλο και πιο κολεκτικό από την έντονη ερωτική δράση του άντρα. Άκούει ν' αρραδιάζουν τις κατακτήσεις του και φουσκώνει. Κάποτε έπινοεί και άνυπαρκτες περιπέτειες για ν' άνέδουν τα φόντα του.

Τίποτε πιο μειωτικό για τη γυναίκα όταν παρουσιάζει έστω και ένα ελάχιστο ποσοστό δράσεως άνα λόγους με τη δράση του άντρα. «Οχι μόνο δεν έπινοεί άνυπαρκτες περιπέτειες αυτή, αλλά, αν τυχόν ύπαρχουν πραγματικές προσέθει να τις πηλή στο σκοτάδι της άφανεσίας. Γιατί ξέρει ότι η ερωτική χυρπάτη ίσοδυναμεί με το διασπομό της. Όταν είναι άγαμη και άποκτηση τη φήμη της «ζωηρότης» φοβάται μήπως η φήμη αυτή έμποδισή την «άποκατάστασι» της. Όταν πάλι η ζωηρότητα της έκδηλωθ' έξω από τη συζυγική στέγη της κατά την περίοδο του έγγαμου της βίου, τότε την περιμένει η άποπομή από τη στέγη αυτή και πολύ συχνά η διαόμπευσις.

Πόσο διαφορετική τύχη περιμένει τις άταξίες του άντρα! Με το πρώτο αυτός άπολύει την άμαρτωλή. Σπάνιο για το ίδιο αλάτρημα να ζητήσει η γυναίκα την άπαληγή της από τη συμβίωσι με τον άπιστο. Συγκρατεί την πρώτη προδοσία, άνεχεται τη δεύτερη, κάνει πως δε βλέπει την τρίτη. Πρέπει να φωνάξη πολύ το κακό για να φτάση στην αίτησι διαζυγίου. Και δε φτάνουν παρά έλάχιστες. Οι πολλές — στις λαϊκές ίδιως τάξεις — σκούν τον κεφάλι και ύπομένουν την προσβολή.

Δεν σάς μυρίζει Ασία και γυναίκα κινητή ένα τέτοιο καθέρας; Έγώ είμι κύριος ο θεός σου. Άγας ένώ κι' έσύ η σκλάβά μου. Από βομβάκι οι δικές μου άμορτες και δεν άκούονται. Από καρδιά οι δικές σου και βροντούν. Και μόλις τις άκούω σου δίνω μια κλωστή και σε πετώ έξω από το σπίτι μου. Να είσαι: δε κι' εύκρινετημένη. Γιατί αν μωρηθ' από κέρη άντι κλωθιάς σου τραβώ μια μαχαίρι, ά σου φτερώ μια σφαίρα στο κεφάλι, άπολυτε βέβαιος ότι μόλις προβάλλω «λόγους τιμής» η Δικαιοσύνη θα συγκινηθ' και θα με άφώσφ.

Δεν κάνετε πως φέρεσθε κατά τον ίδιο τρόπο σε μια Αμερικανίδα, σε μια Σουηδέζα, σε μια Έλβε-

τίδα;... Δεν πάτε να της το σκάσετε με όση άμεριμνησία το σκάτε στην Έλληνίδα;... Που προλάβετε να την έξλειώσετε θα βρήτε κλειστή την πόρτα του σπιτιού σας.

Που σημαίνει ότι ο τρόπος της συμπεριφοράς μας προς τις γυναίκες δεν προέρχεται, όπως ίσχυριζόταν μερικοί, από έπιταγή του ένστικτου. Γιατί τότε το ένστικτο θα έκδηλωνόταν κατά τον ίδιο τρόπο και στις άλλες χώρες.

Δεν μας φταίει το ένστικτο. Σε κοινωνικούς λόγους θα άναζητήσουμε την παραδοσι που καθιέρωσε τις διαφορές άνάμεσα στα δυό φύλα κι' έδωσε καλύτερη θέση στην Έλληνίδα. Ο κυριώτερος δε, ίσως ο μοναδικός λόγος, η εργασία. Η άποχή της γυναίκας από το βιοπορισμό κατά τους αιώνας που προηγέθηκαν. Εκείνος που πληρώνει ο έκείνος και διευθύνει. Αυτός ο άρχηγός της οικογενείας. Αυτός ο πλάτος του αίμου. Αυτός ο δεσποτής γυναίκας και παιδιών. Δεν άρχηγεί δε μόνο στο σπίτι του. Άρχηγεί και στην πολιτεία. Μακριά από την πολιτική η γυναίκα. Ο άντρας κυβερνά τη χώρα της όποιος έν τούτοις ο μισός και μεγαλειότερος πληθυσμός άποτελείται από γυναίκες. Ο άντρας θεοπίζει νύμφους που ρυθμίζουν τη θεσι της συντροφου του. Άνόητος είναι, όσο αυτός κρατά τα κλειδιά, να της δώση θεσι ίση με τη δική του; Την κρατά κάτ' όπ' αυτόν. Της δίνει και της άφαιρεί δικαιώματα κατά τα γούστα και κατά τα συμφέροντα του.

Όύτε ύπορούσε να γίνη άλλοιώς. Μόνο με τη στροφή της γυναίκας στο έπαγγελμα θ' άνατραπή το καθεστώς της άναστροφής. Άνιστός παντού: άπέναντι του έρωτα, άπέναντι της κοινωνίας άπέναντι της πολιτείας.

Αν κατά τα τελευταία χρόνια σημειώθηκαν αρκετά βήματα της γυναίκας προς τα έμπρός, η πρόσδος αυτή οφείλεται στο γεγονός ότι άρχισε να εργάζεται η Έλληνίδα. Στις χώρες όπου η ίσότης είναι πλήρης, άποτελεί και η εργασία κανόνα. Πλήρης θα γίνη η ίσότης και σ' έμάς όταν γενικευθ' η έπαγγελματική έπίδοσι των γυναικών μας.

Όταν γίνουν κι' αυτές ύπολογισμοί οικονομικοί παράγοντες. Όταν συνεισφέρουν σταθερά στις δαπάνες των σπιτιών. Όταν άποκτήσουν την οικονομική άνεστροφία τους, δε δέχτε τότε ότι δεν θα σκούν τον κεφάλι με όση ευκολία το σκούν σήμερα ούτε θα στρέφουν και την άλλη παρεά στο ρόφημα του Αφέντη. Με όση ευκολία την άποπμπει αυτός σήμερα, θα τον άποπμπει αύριο κι' εκείνη (όταν ξέρη ότι η άπομάκρυνή του δεν πρόκειται να δημιουργήσει ο αυτήν και στα παιδιά της οικονομικό άδιέξοδο).

Ίσοι τότε, ίσοι κάτω από την ίδια στέγη, συγκυβερνήτες του σπιτιού τους, συγκυβερνήτες της πολιτείας, συνδοκίμοι στους όρους της ζωής με τα ίδια δικαιώματα, με τις ίδιες ύποχρεώσεις με την ίδια έντασι του φιλότιμου, και τις ίδιες εύαισθησίες, θα είναι άληθινοί σύζυγοι, άπολυτα ελικοινείς μεταξύ τους, άπολήρωμα ο ένας του άλλου άναγμένοι και έναρμονισμένοι, συνεργάτες και συνταίριοι που υοκούν μαζί για την ευδοκίμηση τους. Η ιδανική οικογένεια. Έίς δεν πρόκειται να τη γνωρίσουμε παρά ως έσπίδασι. Μην άμφιβάλλετε όμως ότι θα τη γνωρίσουμε και θα τη κορούν οι άμέσως έπόμενες γενεές για τις όποιες ο γάμος θ' άποτελέσει πηγή άμοιρίας, γαλήνης και κατανόησης.

Ο Άι Βασίλης: Άν ξανάρθω να μου γράψετε!

(Σκίτσος Σ. Πολενάκης)

Πρωτοχρονιάτικο στίχο

Παλιέ μας χρόνε...

Παλιέ μας χρόνε, ήθε η μέρα η καλή, να φύγης απ' τον κόσμο μας, να πάς και σ' άλλες (σφαίρες).

ένέραςες, κουράστικες και βάουνες πολύ, γιατί έλπες... τοιακόσιες... τόσες μέρες!...

Όπως έσύ κουράστικες, μας κούρασες κι' έμάς μ' άμφιβολία συνεή και μ' άγανία, τόδεες όλοφάνερα, πως δεν μας έκτιυας γι' αυτό βασάνισες, σκληρά, την κοινωνία!...

Κι' όμως είχαμε όνειρα σαν ήδες, ζηλευτά και σε ύποδεγθήκαμε θαυμάσια με μια λέξη, γιατί πιστεύαμε κι' έμείς πως το σαραντά έφτά θα ήταν καλλίτερο πολύ, απ' το σαραντά έξη!

Κι' έπέρασαν οι ώρες σου, σαν ώρες γαλιπές κι' οι μέρες σου, μας πάνθηκαν σαν μινες, περνούσαν κι' βδομάδες σου, μινές και σκυθρωπές, χωρίς να τις φαινότανε ελπίδες ήλιου, άκτίνας!

Κάθε σου δευτερόλεπτο, βάρανε στην ψυχή μας και δάκρυα μας έβερνε στα μάτια, τόσο που συνολόναμε, κορούα και μετρώ μας: — Μωρέ! Χρονιά γουαυούλικη!... Δεν πείει στο (κουμάτι).

Κάποτε κάτι έλπίζαμε... στιγμές ευτυχισμένες που ίσως τυχόν προσέμαμε, τον ουρανό ν' άνοίξη, να ήταν, όλα ψέματα... κι' οι έλπίδες μας γαυένες και η αλήθεια έρόγαντε για να μας ξαναπείει!

Και τότε μας μαράζωνε, η θλίψη και ο πόνος με τις έλάχιστες στιγμές που μας είνες γαυίσει και λένανε: — Άνάθεμα!... Να φύγη αυτός ο χρόνος να μην ξαναγυρίση!

Παλιέ μας χρόνε, το είπαμε, πολλές φορές, πολλές στην πίκρα που δεν γαυίσαμε ποτέ της ευδοκίας, φτερούγιναν οι έλπίδες μας ταιγύρω σου, δάλες γαυίς ναρά καμιά!...

Γι' αυτό και τόσα που οι στενές οι ώρες σου περνούσαν, κι' άφήνουν μιν άνάμνησι και παρολόν φοικτό, σε σφην ο γνόος ο παλιός κι' σε έσθη όπως νάναι το Νέο «Σαραντά άκτά!...»

Ας έσθη το «Σαραντά άκτά» να ίδούμε τι θα γίνη από καύμονε και βάσανα, τον κόσμο ν' άπαλλάξη από τούτο το «Σαραντά άκτά» να έλπίσει Ειρήνη κι' ίσως το μοιρο, άλλάει!...

ΚΟΙΝΩΝΙΑ Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ι. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

Τα δρώματα της καρδιάς

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΥ

Ψηλά, πάνω στο βουνό, δρόμος, ταπεινή καλύβα. Τό γεμάτο κάνει πολύ κόπο και το καλοκαίρι, η ζέστη είνε ανυπόφορη. Πάνω σ' ένα ελάνο κορδατί, είνε πλαγιάσιμος ένας πολύ γέρος άνθρωπος. Νοιώθει πως σ' λίγο θα πεθάνει. Ένα δάκρυ κυλάει απ' τα γέροντα μάτια του.

Κάτω, στην πεδιάδα, πού είνε το προεδυτήριο, η κίνησις είνε μεγάλη. Είνε η παραμονή της μεγάλης φιλοφροσύνης γιορτής πού την οργανώνει η κυρία Λεκουρούτα στο μέγαρό της, στην «Επαυλή των Φοινικών».

«Η κυρία Λεκουρούτα είνε ένα γαστρίτιμο αγρόακι, δέκα χρονών, τον Ζάκ, με ξανθές αποκλές και να λανα έκφορατικά μάτια.

«Ο κ. έφημεριος πηγαίνει-έχεται στο προεδυτήριο, φροντίζοντας για τὰ διάφορα αντικείμενα πού έστειλαν οι διάφορες κυρίες για τή γιορτή.

— Κύριε έφημεριε, κάποιος σ' ζητεί. Είνε για τὸ Νορμανδό πού πεθαίνει εκεί πάνω στο βουνό του λένε.

«Ο έφημεριος κατεβαίνει και συναντάει μιὰ γυναίκα του χωριάτισσα, τή Μαρία.

— Τι τρέχει; ρωτάει.

— Μάλενα γόστα στο βουνό, λέει η Μαρία, όταν ακούσα Βογγιτά πού έγοναν

ταν απ' τήν καλύβα. Μπήκα τότε και βρήκα τὸ Νορμανδό στα τελευταία του.

— Καλά, καλά, θα πάω, απαντάει ὁ έφημεριος.

— Ξερετε, ὁ Νορμανδός ὁ ίδιος σας γύρεψε.

— Α! κάνει έκπληκτος ὁ έφημεριος.

Με τή Θεία Κοινωνία στο νερό, ὁ έφημεριος ανεβαίνει άόνα τὸ βουνό και σκέπτεται σέ τί τάχα να ὀφείλεται ἡ μετάνοια αὐτοῦ του ανθρώπου. «Εδῶ και χρόνια τὸν θεωρούσαν, σ' ὅλη τήν περιοχή, κλέφτη, έκδισατή, γυναίκα, με μιὰ λέξι παλιάνθρωπο. Τ' ὄνομά του δέν τὸ ἤξεραν. Τούχαν δώσει τὸ παρατσούκλι ὁ ὁλ Νορμανδός, ἴσως απ' τὰ γαλάνα του μάτια.

«Όταν ὁ έφημεριος μπήκε στην καλύβα του, με βωνή ασθενική ὁ έτοιμοθάνατος εἶπε:

— Πλησιάστε, πάτερ μου, έχω κάτι να σας πῶ.

— Σας ακούω, τέκνον μου.

Κυττάζοντας τὸν έφημεριό με τὰ γαλάνα του μάτια, δίχως προλόγους, δίχως φράσεις άνώφελες, ὁ Νορμανδός έκανε τήν παράξενη έξομολόγησί του.

— Πάνε δέκα χρόνια, ἀπὸ τότε, ψιθύρισε, Είχε βραδύσαι και μιὰ γυναίκα έγε περιπλανηθῆ στο βουνό... Βλέποντας τήν κα-

ΟΙ ΑΒΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Νέον πλήγμα

«Η πρόσφατος κατάστασις με τούς «παθεῖς» και «πλήκτους» έπιφύλασσε δι' ἐμὲ κινδύνους άμειλίκτους και άν τὰ τεκταινόμενα τὰ περίε, άποκρούω ως... ανθισμένη άμυγδαλή, τὰ πέταλα θα ρίψω.

«Υπήρξαν, ούν, μέγροι τινός «σεισμοπαθείς» και μόνον ιδρύσαντο τὸν σύλλογον τὸν τών... «Ερωτοπλήκτων» πλὴν αἰφνης διεπιάσθη, τὸν τελευταῖον χρόνον και νέα κρούσματα «παθῶν» και «πλήκτων» νέα κύματα. Συγκεκριμένως μερικά γυναικ. τρελλώδεις λίαν, ιδρύσαντο τὸν σύλλογον τὸν τών... «Ερωτοπλήκτων» κι' εἰς τήν οἰκίαν τήν ἐμὴν θα σπεύσουν, μ' εύκολίαν ἵνα κερδίσουν τῆς σκληρῆς καρδιάς μου τὸν οἶκτον.

«Επει δὲ κι' ανακούφισις θυμάτων επιβάλλεται και πρέπει ὅτι δύναται να διδῇ ὁ καθείς, προστάθεια ἐκ μέρους τῶν μεγίστη καταβάλλεται σκοπίμως να ποιήσωσιν και τὰς... «πυροπαθείς». Καί προάγεται... πυροπαθείς ως άπασαι θα εἶνε.

— πυροφλεγῶν και συνεχῶν εἰσόδων (συμπερία) — ανάσταται θα καταστούν συμπασαι αἱ «Αθήναι κι' ερώτους θ' απαιτήσωσιν ἐπὶ... φι- (λαυδωρία!)

«Εἰς ὅ και δημοσία νύν, τὸν κίνδυνον (έκφραζω και πέμπω... «έσσεσιον» τῷ Κράτει (άνακράζω: «Προνόησον και δι' ἐμὲ ταχέως κι' ἐν τῷ αἵμα άφω «παθείς» εἰδῶν-εἰδῶν και «πλή- (κτους) βοηθείς, διότι κίνδυνος ἐστὶ, συντόμως και (συνάμα να τύχω... «θνήσκητες» και... (γυναικοπαθείς).

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

λύδα μου, μπήκε μέσα για να με ρωτήσει για τὸ δόσμο... Πόσο δυσφορη ήταν με τὸ άνοιγτὸ φόρεμα και τὰ γυναικεία μαλλιά της! Δέν ξέρω πως ὁ δάιμονας υπῆλθε μέσα μου. Μοῦ ἤρθε ξαφνικά ὁ βίαιος πόθος γιὰ τήν καλή δική μου. Τήν ἐν σφίδα στην άγκυλιά μου σαν άνοιξις. Ξέσκινα τὸ φορεμά της, τήν έφίλησα παράφορα. Έκείνη άγωνίστηκε με μανία να ξεφύγῃ, δαγκώνοντάς με, μὰ ὁ προσηκόντες της πήγαν χαμένες...

«Στενοχωρημένος, ὁ έφημεριος σκούπισε τὸ μέτωπό του.

— «Επειτα, ἡ γυναίκα έφυγε, συνέχισε ὁ έτοιμοθάνατος. Τὸν αἰλό χρόνο, κατέβηκα στην πόλι για να τήν ξαναβῶ και ἡ τύχη τῶφρε να τήν αντικούσω στὸν κήπο της... Κρατούσε ένα μαρὸ στην άγκυλιά της... Κύριε έφημεριε, ήταν ὁ γυιός μου, τὸ παιδί μου, καταλαβαίνετε; Χωρετήστε τὸν ἐκ μέρους μου, πάτερ μου και συγχωρήστε με για τὸ κακό πού έκανα...

«Η φωνή του Νορμανδου πνίγηκε. Ὁ έφημεριος έσκυψε ἀπὸ πάνω του.

— Ποιὰ εἶνε ἡ γυναίκα αὐτή; ρώτησε. Πῶς τὸ λένε τὸ παιδί σας;

«Ὁ έτοιμοθάνατος πρόφερε πνιγμένα:

— Ζάκ Λεκουρούτα... «Επαυλή Φοινικών».

«Ὁ έφημεριος τάνασε... Πῶς! Ἡ κυρία Λεκουρούτα ήταν αὐτὴ ἡ γυναίκα! Και ὁ μικρός Ζάκ ήταν παιδί του ανθρώπου αὐτοῦ!... «Εσκυψε πάνω ἀπὸ τὸν έτοιμοθάνατο και τὸν ρώτησε:

— Εἶσαι βέβαιος για ὁσα μου εἶπες τέκνον μου;

«Εκείνος αναστέναζε με πόνο και άπάντησε:

— Ναι, πάτερ μου, ἀπὸλυτ βέβαιος. Δῶσε μου άφεισι άμαρτιῶν. Άρεκετὰ ὑπόφερα τόσα χρόνια.

«Ὁ έφημεριος συνχώρησε τὸν έτοιμοθάνατο, τὸν κοίλωσε, τὸν σφάλισε σὲ λίγο τὰ... τὰ και ξαναπῆρε τὸ δόσμο πρὸς τὸ προεδυτήριο ταραγμένος. Τέλος, ξαφνικά έβλεπε τήν άπορία του... Σκέφθηκε τὸ μικρὸ Ζάκ. Τὰ μάτια του παιδιοῦ εἶχαν τὸ ἴδιο έντονο γαλάνο γούμι σαν τὸν άνθρωπον πού εἶνε πεθάνει στο βουνό. Άλλοίμονο! ἡ άμφιβολία δέν ήταν πιά δυνατή.

— Εἰ - άπίστευτο, μὰ αλήθινῳ, αλλοίμονο!

— Ὡς μπήκε στὸν κήπο του προεδυτηρίου μιὰ δροσερή φωνή άντήχησε:

— Κύριε έφημεριε, με έστειλε ἡ μάμα να σας φώξω. Σας θέλει.

«Δρῶ... ὅλας ὕγειας και άφέλειας, ὁ μικρός Ζάκ Λεκουρούτα κυττάει τὸν έφημεριό «λάντῶν... Ω!

αὐτὰ τὰ μάτια τὸ ἴδιο γαλάνο... τ' ἄλλα!

— Άκούσε, Ζάκ, εἶπε γλυκά ὁ έφημεριος, άπόψε να προσευχηθῇς για έναν άτυχο άνθρωπο πού πέθανε δλούναντος, ἐκεῖ, πάνω στο βουνό και πού εἶνε μιὰ τία γαλάνα...

— Σάν τὰ δικὰ μου, κύριε έφημεριε.

— Ναι, σαν τὰ δικὰ σου, μικρούλη μου!

ΑΡΛΕΤΤΑ ΝΤΕ ΠΙΤΡΑΙ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Τα Έλληνικά έργα σμειώνουν μεγάλην επιτυχίαν στο Δημοτικό θέατρο Πειραιώς από τὸ συγκρότημα του Έθνικού θεάτρου.

«Ετοι, μετά τήν «Βαθυλυνία» και τὸν «Πειρασμό» αναβιβάζονται αὐτὴν τὴν εβδομάδα τὰ «Αρραβωνιασμένα» του κ. Δ. Μπόγρη.

Τὰ «Αρραβωνιασμένα» πρωτοπαίχθηκαν από τὸν «Θίασο τῶν Νέων» στο θεατράκι του Παγκρατίου στα 1932. Έπαναλήφθησαν δὲ κατόπιν ἀπὸ τὸν θίασο τῆς κ. Μαρ. Κοτοπούλη και τὸ Έθνικό θέατρο.

Με ἰδιαίτερον ενδιαφέρον αναμένεται ἡ μεγαλύτερη πανθεατρική εορτή πού θα δοθῇ στις 11 Ιανουαρίου στο «Ρεζ» για τήν «Φανέλλα τὸν στρατιώτη» με συμμετοχὴν ὅλων τῶν ἡθοποιῶν και με μιὰ πρωτότυπη ἑπιθεώρησι πού γραφεται με συνεργασία τῶν κορυφαίων Έλλήνων συγγραφέων.

Απὸ τις μεγαλύτερες πρωτοτυπίες του έργου αὐτοῦ πού θα παίξῃ φυσικά σὲ μιὰ μόνο παράστασι, θα εἶνε ένα σπαρταριστὸ σκέτο με τὸν τίτλο «Οἱ 4 Μεγάλες» και πού έχει ως θέμα τὴν λύσι τῶν προβλημάτων του κόσμου ἀπὸ 4 γυναίκες, μετὰ τὴν άποτυχία της διασκεδάσεως τῶν 4 Μεγάλων.

Τις «4 Μεγάλες» θα ὑποδυθοῦν οι θάσω Μανωλίδου Ρίτα Μυρά, Άννα Λώρη και Ἐλένη Χαλκούση. Θα περιλαμβάνῃ επίσης ένα πατριωτικὸ φινάλε πού θα ἐκπῶς θέμα τὴν ιστορία του Έλληνικοῦ στρατοῦ ἀπ' τὰ παλαιότερα χρόνια μέχρι σήμερα.

«Υστερα ἀπὸ πολλές περιπέτειες έφυγε προχθές αεροπορικῶς για τὴν Ἄμερικη ὁ γνωστός τραγουδιστὴς Νίκος Γούναρης, προκειμένου να φωνογραφήσῃ ἐκεῖ Έλληνικά τραγουδια σὲ δίσκους.

Ὁ Γούναρης εἶχε τὴν εὐτυχίαν να ταξιδεύει με έντελως εξαίρετικές συνθήκες.

Στὸ αεροπλάνο της TWA, συνεταξίδευσε με 40 αρραβωνιασμένα με Ἄμερικανούς κορίτσια πού πηγαίνουν στην Ἄμερικὴ για να παντρευθοῦν.

— Στὸ καινούργιο βαριετὲ «Μαζι» ἐμφανίζεται για πρώτη φορά ένας Έλληνορωμαίος μαέστρος ὁ κ. Γεωργ. Κορολόγος.

Στὸ «Μαζι» ἐμφανίζεται με μεγάλη επιτυχία και μιὰ Ρουμανίδα ντιζέζ, ἡ Μία Πόμπελ πού ξεχωρίζει στο συγκρότημα με τὴν μαυροκόκκινη και τὴν έκφρασι της.

— Η πρωτογωνίστρια τῆς όπερέττας Ἡρώ Χαντά, στην Μυτιλήνη, όπου παίζει τώρα με τὸν θίασο της, παρουσιάζει στήν για πρώτη φορά σὲ δραματικὸ ρόλο με τὴν «Γκρεμισμένη ψαλίνα» του Χατζηπαντοῦλου και εἶχε πολύ μεγάλη επιτυχία.

— Αναμένεται στὰς Ἀθήνας ὁ περίφημος Ἰσπανός τραγουδιστὴς Μπρένο, γνωστός εδῶ ἀπὸ τὸ συγκρότημα του Ἐντουάρντο Μπιάνκο.

— Οι χορευταὶ μας Λιντὰ Ἀλμα και Γιάννης Φλερύ, μετὰ τὴν Νέα Υόρκη, έχουν προτάσεις διὰ να μεταβούν στο Μεξικό.

— Ένας πολύ ενδιαφέρων διαγωνισμός Έλληνικῆς κομψότητος πού ἀποτελεῖ μιὰ ἀπὸ τις εκπληξίσεις του δεκαπενθρίου Χαριτοπούλου θα γίνῃ τὴν Παρασκευὴν τὸ βράδυ στο κοσμικὸ κέντρο «Μέντια Λούζ».

Ἐπιτροπὴ ἀπὸ αντιπροσώπους τῶν μεγάλων οἰκῶν μόδας και τῶν ἱνστιτούτων Καλλονῆς θα βραβεύουν τὴν καλλίτερη εμφάνισι τῆς βραδυάς.

— Ἐτελείωσε τὸ γύρισμα τῆς ταινίας «100.000 λίρες» της «Ἀττικα Φιλμ», και θα τὴν δοῦμε προσεχῶς. Λένεται ὅτι πρόκειται για μιὰ εξαίρετικὴ κωμῳδία της οποίας τὸ σενάριο ἐνάρη ἀπὸ τὸν συγγραφέα κ. Ν. Τσιφόρον και τὸ γύρισμα ἐπαραματοποιήθη ἀπὸ τὸν ὀπέραιερ κ. Π. Μεραβιδῶν.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τραπουλόχαρτα

Τὸ άπομινό τὸ βράδυ, πού θα παίξουμε χαρτιά, — σ' ένα πράσινο τραπέζι — τέτοιο βράδυ ποὺς δέν παίζει: — Ἐάν ρίξετε με τρόπο, μιὰ μοναχὴ σας ματιά στὸν καθένα πού άρριμένως μάλλον θανε βουτηγμένος σὲ μιὰ μεγάλη, σοβαρή δημογυρία με ὀλίγη προσοχή σας και μικρὴ ψυχολογία καθε τύπου τῆς παρέας, οὔτε ξέρω τὸ γιατί, θα τὸν βλέπετε περίπου... σαν τῆς τραπουλάς χαρτί. Καὶ θα μοιάζουν δίχως ἄλλο, λαϊκοὶ και ντιστεγκέδες με τῆς τραπουλάς τούς άσσους, τούς ρηγάδες, τούς βαλέδες!

Ενας νεαρός να πούμε... για κυττάτε τον καλὲ δέν θυμίζει τὸν βαλέ; Ἴδιο ὕφος, ἴδια πόζα, ὅλο λόγια και ρεκλάμα και στήν τραπουλά συνηθως, εἶναι δίπλα σὲ μιὰ νταμα. Ἐτσι και στὸν κόσμο παλι. Μ' αἰσιώσεις του πολλές σὲ μιὰ ντάμα θανε δίπλα καθε πονηρὸς βαλές! Μὰ ἡ ντάμα, ὅπως ξέρουν ὅλοι στήν χαρτοπαίεια, ἀπὸ τούς βαλέδες εἶνε περισσότερὴ αξία κι' ἐπειδὴ ἡ ζωὴ εἶνε πόκα, μ' ἔνα τόσο της κολπάκι πονηρότερη ἡ ντάμα, φέρνει τὸν βαλέ... καπάκι!

Εἶνε τέσσερις οἱ ντάμες: μιὰ σπαθάτη, μιὰ κουπάτη, μιὰ καρρὸ και μιὰ πικά ὅλες ἔχουνε και πείσμα. Ἐχουν νύερα και γινάτι, ἔχουν ὀμορφιά και γλῶσσα. Ἐχουν ἰδιοτροπίες, και τὸ γνωρίσμα του θράσους Μὰ και δύο και τρεῖς οἱ άσσοι, μάθε κόσμε πονηρὸ μόνοι τους λιποθυμοῦνε, μπρὸς στῆς ντάμας τὸ καρρὲ, τ' αφιλότημο καρρὲ της, πού μας βαζει σὲ μπελάδες και λαλίζει, έναν-έναν... ὡς και σοβαροῦς ρηγάδες!

Μιὰ τῆς συντροφιάς κοπέλλα, πού κυττά και προσπαθεῖ νάνα ὁ λόγος της... σπαθί κι' εἶνε πονηρία γεμάτη, εἶναι ἡ ντάμα ἡ σπαθάτη.

Κι' ἄλλη μιὰ πού τὸ τσοῦζει, κι' ἀρχινὰ τὰ σοῦπα-μούρες εἶνε ἡ ντάμα ἡ κουπάτη, γιατί κατεβαίνει... κρούει! Κι' ἂν τυχὸν συναντηθῇ με μιὰ πούχει πάντα νύερα και χτυπὰ και τὰ τακούνια, ντάμα πικά ἡ μπαστούνι... προσοχή μὴν τῆς ριχτήτε μὴν τὰ βρῆτε και... μπαστούνια! Κι' ἡ μικροῦσα ἡ ξανθομάλλα, εἶναι ἡ ντάμα ἡ καρρὲ πού τὴν πίνεις στο ποτήρι κι' ἂς μὴν ἔχῃ και νερό!

Εἰς τὸ πόκερ τῆς ζωῆς μας, σοβαράτατοι μπαμπαδεῖ μοιάζουνε σαν τούς ρηγάδες, μοιάζουνε τῶς αὐστηρότατη ματιά εἶνε οἱ γέροι πού ἔχουν τῶς αὐστηρότατη ματιά κι' ἐπιδάλλονται συνηθως σ' ὅλα τ' ἄλλα τὰ χαρτιά. Ἐτσι, σ' ένα καφενεῖο, πού ὑπάρχει γερούσια εἶναι σαν καρρὲ τὸν ρηγά, και θα εἶνε ὀνομα... εἶναι σαν καρρὲ με ρηγάδες, — τέτοιο πράγμα ποὺς τολμά να τὰ βαλοῦν με ρηγάδες, — ὅλα τ' ἄλλα τὰ λιμὰ οἱ βαλέδες και οἱ ντάμες κι' ὅλα τ' ἄλλα τὰ λιμὰ! Μόνο οἱ άσσοι θα τολμήσουν, πού, ἐν περιπτώσει πάσι, σ' ὅλα τὰς θα εἶναι ὁ σοῦς!

Ἐν προσέξετε αὐτὰ πού εἶπα, στο κοινωνικὸ τραπέζι καθε ἄντρας ἡ γυναίκα, νυχτα μέρα... χαρτοπαίζει. Ὁ καθένας τὸ χαρτί του πάντα τὸ χτυπὰ με λύσσα, και ἄλλος χάνει, ἄλλος κερδίζει, ἄλλος ἐρχεται ἴσα-ἴσο κι' ἄλλος θα τὸ δῆτε ἀπὸμ κ' ὅπως θα τὸν βαρεθοῦνε και οἱ δύο, ἀπὸ συμφώνου και στὸν γάμο ἂν βαρεθοῦνε — Κόψε λένε αμοιβαίως — Κόψε και χωρίζει τὸ λευγάρι! — Καλὰ κερδῇ! — Καὶ τὸν χρόνου!

Εισαγωγή του Δ. Λορέντζου

1. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Λίλια κι' η Μαίρη, εδωδελφές και μαδωδωδές, σ'όδ'οι συναντουν σ'όδ'οι δρόμο τ'ον νωμό τ'ους νερό ν'ιστό φ'αν Πιέρ και κάνουν συντροφιά μιλώντας για διάφορα πράγματα. Ο Πιέρ φαίνεται έρωτευμένος με τ'η Λίλια. Μα κι' αυτή τον βρίσκει πολύ συμπάθητο. Γυρίζει λοιπόν σ'ό σ'όπ'ι τ'ης πρόσχαρη. Άλλα εκεί βρίσκει τ'ους γονείς τ'ης καταπονημένους. Έχουν μαλώσει, αυτοί οι τόσο αγαπημένοι. Τ'η συμβαίνει: Η Λίλια άπορεί στενοχωρείται, κλαίει τ'η νύχτα σ'ό κρεβάτι τ'ης. Τ'ην άλλη μέρα πηγαίνοντας να πάρ'η τ'η Μαίρη για να πάνε σ'ε μ'ια συναυλία συναντ'η τον Πιέρ και πηγαίνουν σ'η συναυλία οι δύο τους. Γυρίζει και πάλι εύτυχιση σ'ό σ'όπ'ι. Άλλα και πάλι βρίσκει τ'η μητέρα τ'ης λυπημένη κι' αδιαφορη σκεδόν για μ'ια πρόσκληση τ'ης κυρίας Πιέρ σ'ε μ'ια συγκέντρωση σ'όπ'ι τ'ης. Η Λίλια πονεί και κλαίει όλη τ'η νύχτα. Τ'ην άλλη μέρα πηγαίνει σ'ό σ'όπ'ι τ'ης Μαίρης. Μιλούν για τ'ον Πιέρ που κι' η Μαίρη τ'ον συμπαθεί. Οι δύο εδωδελφές ζ'ηλεύουν μ'ια τ'ην άλλη. Οι μητρες τ'ων δύο κοριτσιών η Μαίρη κι' η Άγγελα είναι αδελφές, κόρες ενός παπα. Η Μαίρη παντρεύτηκε ε'να μουζικάντ' τ'ό Φώτ'η Σαμπέλο. Και τ'ο ανδρόγυνο εύτυχσε.

2ον Ήταν είκοσιδυό χρόνια παντρεμένοι τ'ώρα ο Φώτ'ης κι' η Μαίρη. Ούτε μ'ια μέρα δ'εν ε'ινε σταματήσει τ'ο τραγουδι σ'η φωλιά τους. (Μονάχα όταν πέθανε ο παπά Βασίλης σταμάτησε για λίγες μέρες). Η νασά ε'ινε θροναίσι για καλά σ'ό ταπεινό σπιτάκι τους.

Έκει, σ'η Βάθη ναυηλά, ε'ιναν βοή ε'να σπιτάκι με τ'οια καμαράκια, μέσα σ'ε μ'ια αλλη άπειροπ'η. Ο Φώτ'ης δ'ως τ'ην ε'ινε κάνει σωστό παρ'άδειο. Ε'ινε φυτ'ει λαγανικά και λουλούδια, κι' ε'ινε περιποιηθ'η τ'ο έξ'νο σπιτί σ'αν να ήταν δικό του.

Πλούσιοι δέβαια δ'εν ε'ιναν γ'ίνει. Ε'ιναν γνωρίζει και σ'ιγ'ιγ'ες μεγάλης φτώχειας. Τρία παιδιά γεννηθηκαν αέως—αέως. Η Μαίρη ο Άλέκος που δ'εν ε'δεινε κ'λι-σ'ι για τίποτε άλλο παρ'ά για τ'ο επ'άγγελ-μα τ'ού πατέρα του και που δεκαεννιά ε-τών παλληκ'οι τ'ώρα, ε'ινε άρ'ις κι' ό-λας ν'α κ'ορίθ'η τ'η ζωή του παίζοντας σ'ε-ξόφωνο σ'ε κέντρα, κι' ο μικρός Παύλος, που ήταν μαθητής Γυμνασίου κι' ε'δεινε μεγάλη αγάπη για τ'α γραμμάτια.

Ο Φώτ'ης Σαμπέλος όταν δ'εν ε'παίξε κιθάρα, τραγουδούσε, κι' όταν δ'εν τραγουδούσε, γελούσε. "Αν δ'εν έκανε τίποτε από αυτά, τότε σ'ίγ'ουρα θ'α τ'ον εύρισκες σ'ε καμιά γωνία τ'ού σπιτιού να φιλάει και να χαϊδεύ'η τ'η γυναίκα του, κ'ορ'ά από τ'α παιδιά του, λ'ες κι' ήταν σ'όν πρώτο μ'ηνα τ'ού γάμου του.

Γι' αυτό κι' η Μαίρη, μ' όλη τ'ην κό-ρασι που ε'ινε περάσι σ'η ζωή τ'ης φανό-

ταν νέα, δ'οσ'ορή, μόλις τ'οιανταπέντε γ'ό-ν'ον γυναικα, ένω ε'ινε περάσει κ'όλας τ'α σ'οράντα.

"Αν τ'ου ε'ινε παίξει δυοσ παγνίδι ή τ'ύχη τ'ού παπα Βασίλη με τ'ο γάμο τ'ης μεγάλης τ'ης τ'ης κόρης, τ'ούπαζε ακόμα πιο παρ'άξ'νο παγνίδι με τ'ο γάμο τ'ης μικ-κής, τ'ης Άγγελας.

Ο παπά Βασίλης, ήταν άπογοητευ-μένος και φροντίζε με όσο ζ'ηλό τ'ου έπ'ερε-πε να δει'η σ' αυτό τ'ο ζήτημα, τ'ο ι'ερατι-κό τ'ου σ'ήμα να βοή ε'να μέλλοντα συνά-δεσφ'ό τ'ου για τ'ην Άγγελα, γ'οήσοα, π'οιν τ'ύχη και έρωτευθ'η κι' αυτή κανένα κατώ-τερό τ'ης. Ε'ινε σ'εδόν έτοιμο ε'να συνικέ-σιο όταν παρουσιάστηκε ο Πάνος Σούφος, υπάλληλος Τραπέζης εύπορος μορφω-μένος, ώμορφος λογοτέχνης, με γ'ιλια άλλα προσόντα και τ'ο ζήτησε γ'οις περιστά-σ'ες τ'ην Άγγελα.

Τάχασε πάλι ο άμοιρος πατέρας Άλ-λά, δ'εν δάσταζε και πολύ ή σατιμ'όρα του. Ούτε ε'ινε και τ'ην κουταμάρα να κα-θήση να εδωδελφ'η τ'α π'ας και τί. Ε'ινε τ'ο ναί, και ποτέ σ'η ζωή τ'ου δ'εν έυαθε τ'ις λεπτομέρειες τ'ού ε'ιδυλλίου τ'ης μικρότερης κόρης τ'ου μ' έ'ναν τόσο εξ'αιρετικό να-μ'ό. Πέθανε έτσι εύτυχιση γιατί ένοι-ωδε π'ως άφινε και τ'α δύο τ'ου τ'α κορίτσια εύτυχιση.

Έτσι, οι δύο αδελφές που ε'ιναν άνατοσ'η μαζί με τ'ις ίδιες ιδέες, με τ'ους ίδιους πόθους, με τ'ις ίδιες ελπίδες, δ'οθήκη έ'αφ'η, σ'ε δύο κόσμους ολότε-λα διαφορετικούς. Αυτό ώστόσο δ'εν τ'ις εμ'όδισε ν' αγαπιούνται πάντα τ'ονερά, και να ε'ιναι οι καλλίτερες φίλες τ'ού κό-σμου. Κι' οι άντρες τ'ους ήταν αγαπημέ-νοι, όσο και να τ'ους γ'οριζε ή κοινωνική θέσι. Βέβαια πολλή παρ'ά δ'εν έκαναν. Κατακόχσαν κι' άρεκ'τα μακ'οιά. Ο ένας σ'η Νεάπολι, ο άλλος σ'η Βάθη. Έπειτα ήσαν τ'α παιδιά. Η Μαίρη μόλις πρό-σ'αθ'ινε ν' ανασάν'η έχοντας τ'οια μ'ορ'ά κοντ'ά—κοντ'ά ν' αναθάρ'η. Η Άγγελα πάλι έπαίανε τόσο οσορά τ'ο ζήτημα τ'ης άνατοσ'ης τ'ης Λίλιας που ήταν σ'αν να ε'ινε άλλα τ'οια παιδιά κι' αυτή Κι' έτσι ή ζωή τ'ης άνάγκασε να βλέπ'ονται σ'πάνια. Πάντως ή αγάπη ύπ'ηρχε μεταξ'ι τους κι' ή Λίλια ήξερε π'ως ή θ'εσι τ'ης Μαίρη ήταν ή μόνη γυν'ίκα σ'όν κόσμο που τ'ην άναπούσε αληθ'ίνα μετ'ά τ'η υπτέρα τ'ης.

★

Τ'ην άκουσε τ'ώρα ή Μαίρη τ'η Λίλια κι' έτρεξε, με τ'α μανίκα άνασηκωμένα, με τ'ην ποδιά τ'ης τ'ης κ'ουζίνας με τ'α μαλλιά άκ'ένεστα άκόμα.

—Ο! Καλός τ'α μάτια μου, τ'α δύο! Τί μου κάνει! Τί κάνει ή μαμά ο υπα-πάς;

—Καλά άποκρίθηκε ή Λίλια κι' άνα-στέναξε αελά τ'ης.

Θά υπ'ορούσε να μιλήσ'η σ'η θ'εσι Μα-ίρη, να π'η τ'ον πόνο τ'ης τ'ους πόδους που τ'η δ'ασάν'αν για τ'ους γονείς τ'ης. Άλλά,

Η λάμα

Έξω φρενών ο πελάτης επιστρέφει σ'όν περιπεριούχο τ'ην λάμα τ'ού ζ'ο-ριόματος που ε'ινε άγοράσει τ'ο προη-γούμενο βράδυ.

—Χριστιανέ μου, τ'ού λ'ες τ'ρεις ώ-ρες παιδεύου'ον με δούτην και δ'εν κατάφερα να κόψω ούτε τ'ριχα!

—Μα τί λ'ετ'ε κύριε; Αυτή ή λάμα ε'ινε ή καλύτερη που ύπ'αρχε σ'ήν ά-γορά τ'ον β'εβαιώνει ο περιποιημέ-νος.

—Δέν θ'α ήσουν αυτής τ'ης γνώμης αν τ'ην είχες δοκιμάσει προτ'ου μου τ'ην δώσης.

—Αν τ'ην είχα δοκιμάσει; Μα τί λ'ε-τε, κύριε! Μ' άσ'την ακριβ'ώς τ'η λά-μα που σ'ας έδωσα, ζ'οριζά'ουν ε'ναν δ'ολόκληρο μ'ηνα κι' έχω μείνει κατεν-θουσιασμένος!

δέν τ'ης ε'ογ'όταν ν' άνοι'η τ'ο στόμα τ'ης και να π'η τ'έτοια πράγματα. Έπειτα, και να ήθελε, δ'εν θάδ'οικε τ'ην εύκαιρία. Πίσω από τ'η Μαίρη, παρουσιάστηκε ο θ'εός τ'ης ο Φώτ'ης.

—Ο! φώναξε, με τ'η θερμή γ'ελαστή φωνή τ'ου, Άνηψιά μου, π'ως ήταν αυτό;

Και τ'ης έσφ'ιξε μέσα σ'ό τελέριό γ'όρι τ'ου, τ'ο χέρι τ'ης, τόσο που τ'ην πόνεσε.

Ήταν ένας νίνας μελαγχολικός, καλο-φτιαγμένος, με φυσιογ'ομία λαϊκή άνοι-γτόκαρδη κι' εύχ'οιστη. Κοντ'ά τ'ου ή Μα-ίρη φανόταν μ'ια σταλιά. Ο Φώτ'ης ά-στεινέυ'ον συχνά γι' αυτό κι' έλεγε πει-ραχτικά:

—Δέν με ν'οιάζει. Μα μούκανε και τ'ην κόση κοντ'η κι' αυτό με π'οιάζει.

Ναί, ή Μαίρη ήταν μάλλον κοντ'η μ'α ε'ινε ένα σ'βάλτο κορμάκι κοκκ'ιστικό και άγαλ'οιες τόσο άωγες που δ'εν έκανε δυ-σάρεστη έντύπ'οσι τ'ο αν'αστ'η τ'ης. Πάν-τως δίπλα σ'η Λίλια με τ'ο λυγρό κορμί, ή Μαίρη έχανε.

Κάθ'η ή Λίλια κάμ'οση ώρα σ'ό εύ-τυχισημό αυτό σπιτί.

—Και π'ως πάει ή μελέτη; ρώτησε ο Φώτ'ης. Η Μαίρη σ'οκ'άνεται σ'η δουλειά. Έσ'!

—Όχι και τόσο, άποκρίθηκε ή Λίλια. —Γιατί; Ούτε τ'οις υν'ες δ'εν μ'ένον άκόμα ως τ'ις έξετάσεις σας. Έλα Λίλια, θ'έλω να μ'ας κ'άνε να καυσά'ουν'ομε για σ'ένα, όπως πάντα.

—Δέν έγω πολλή δ'οεί για δουλειά ώ-μολόγησε ή κοπέλλα.

Τρία ζευγάρια μάτια καρφώθηκαν άπά-νω τ'ης νεατ'ά άπορία.

—Ψέματα! φώναξε ή Μαίρη. Έτσι τ'ο λ'ες! Έσ' ως γ'τες άκόμα δ'εν σ'ηκωνάσουν από τ'ην καρέκλα.

—Ναί, μ'α τ'ώρα αλήθεια, δέν έγω δ'ο-εί για δουλειά.

—Α, έτσι; Τ'ης έοριξε ή Μαίρη μ'ια γ'οήγορη ματιά π'ονη κι' έπειτα ε'ινε με ύφος άθ'ωο τ'α-να:

—Ε'ιναι φυσικό.

Η Λίλια σ'ηκώθηκε να φύγ'η. Σ'ό πρό-σ'ωπό τ'ης ζωγραφίζ'ονταν αελά τ'ης κά-ποια λυπη κάποια μελαγχολία.

Η θ'εσι Μαίρη τ'ο παρ'άτ'ησε.

—Μά, δέν μ'ου λ'ες Λίλια φ'ώναξε, τί ζ'εις; Δέν σε βλέπω ν'ασούμενη σ'αν άλλες φορές. Τ'ι έπαθες παιδί μου; Μήπως κου-ράστηκες με τ'ις έξετάσεις σου;

—Όχι... δέν είναι αυτό άποκρίθηκε ή κοπέλλα. Δέν έγω τίποτε.

Κι' ή Λίλια έφυγε με τ'ην καρδιά σ'ιν-μ'ην από τ'ο σπιτί τ'ης εδωδελφ'ης τ'ης.

Χωρίς να τ'ο καταλαβαίν'η κι' ή ίδια, ζ'ήλευε τ'ην εύτυχιση αυτή ο'κονένη. Ζ'ήλευε τ'η Μαίρη γιατί ζούσε μέσα σ'ε γέλιο και τ'η νασά.

Οι γονείς τακ'ώνονται

Ήταν Τετάρτη β'οαδυ. Σ'ό δ'είπ'νο μά-τια προσπαθ'ησε ή Λίλια να μιλήσ'η για τ'ην αύριαν πρόσκληση σ'ού ν'ιατ'ό Πιέρ-ο. Φαίνεται π'ως τ'ο άπ'όγευμα π'οι'επε αυτή ε'ιναν μ'αλώσει πάλι οι γονείς τ'ης. Γιατί ήσαν αμίλητοι κι' οι δύο και κανέ-νας τ'ους δ'εν άπαντ'ουσε σ'ότις κουβέντες που προσπαθ'ησε αυτή ν' άνοι'ε.

Με τ'ην καρδιά σ'ινμ'ην με τ'ην άγωνία ζωγραφισμένη σ'ό παιδιάτικο προσώπ'α-κι τ'ης κάθ'ησε ή Λίλια να μελετ'ησ'η λίγο π'άνο μετ'ά τ'ο φαγητό, ελπίζοντας π'ως π'οιν κοιμηθ'ουνε οι γονείς τ'ης θ'α συμφιλώ-ν'ονταν πάλι κι' έτσι θάδ'οικε κι' αυτή μ'α ήσυχ'η σ'ινμ'η για να συνενωθ'ούνε για τ'οιο.

Ο Πάνος δ'ως κι' η Άγγελα, μόλις ήκ'ωθηκαν από τ'ο τραπέζι π'ήγαν και ήλ'ιστ'ηκαν σ'ήν κάμαρά τους. Κι' εκεί ά-σ'ησαν να μιλάνε να μιλάνε σ'ινά θ'ου-μ'ένα, ώρες ατέλειωτες. Σ'ήν άογή έκανε ή Λίλια π'ως μελετ'ουσε αδιαφορα. Όταν ό-μος σταματούσε για ένα λεπτό τ'ο π'άνο, έ'κ'ουνε τ'ις ίδιες φωνές θυμωμένες ψυχρές. Σ'ό τέλος δ'εν δάσταζε άλλο. Ούτε κατα-λάβαινε τί έπαίξε.

Σταμάτησε λοιπόν κι' αυτή και π'ήνε και ήλ'ιστ'ηκε σ'ήν κάμαρά τ'ης.

Ήταν δίπλα από τ'ο δωμάτιο τ'ων γο-νέων τ'ης τ'ο δικό τ'ης. Πάλι δ'ως δ'εν έ-κ'ουνε τί έλεγαν. Μάλλον ψιθυριστά, έπ'ι-μ'ονα. Πότε—πότε δ'ως, άκουγόταν σ'αν

έναν λυγμό. Σ'ίγ'ουρα έκ'αίγ'η ή υπτέρα. Και πότε—πότε πάλι, ή φωνή τ'ού πατέ-ρα ώμ'ογ'όταν άνυπόμ'ονη, θυμωμένη, μ'α π'α-λι δ'εν καταλαβαίν'η τί έλεγαν.

Τ'ης ε'ογ'όταν τ'ελλάνη. Βούλωνε τ' αυτιά τ'ης για να μ'ην άκού'η, μ'α οι φωνές οι θυ-μωμένες και δυστυχισημένες εμ'παιναν πάλι σ'ήν ψυχ'η τ'ης.

Οι λυγμοί τ'ην έπ'ιναν, και δ'άνκ'ουνε τ'α σ'εντόνια τ'ης για να μ'ην άκούσ'ουν. Τ'ο παρ'άπονο τ'ην τ'ελλάν'η. Πρώτη φορά έ-νοιωθε π'ως δ'εν έπαίξε κανένα όλο σ'η ζωή τ'ων γονέων τ'ης. Ως μοναχόκορη ήταν ή νασά τ'ού σπιτιού. Από τ'ον καιρό που ε'ινε γεννηθ'η ε'ινε τ'ην έντύπ'οσι π'ως οι γο-νείς τ'ης ζούσαν γι' αυτήν, γ'ως ή δική τ'ης εύτυχία ήταν και δική τ'ους και π'ως ή αγά-πη τ'ους ήταν όλη γι' αυτήν. Και τ'ώρα, έ-αφ'ηκά, όλα αυτά γ'κομ'ίζ'ονταν. Άνακάλυ-πτε με σπ'ασμό ή παιδούλα, π'ως οι γο-νείς τ'ης ζούσαν και μ'ια άλλη ζωή, τ'η δική τ'ους τ'η ζωή. Σ' αυτή τ'η ζωή, αυτή δ'εν έπαίξε κανένα όλο, άφ'ου υπ'ορούσαν να τ'ασκωνόταν έτσι δ'πλα τ'ης, χωρίς να σ'έ-π'ωνται π'ως αυτή σπ'αρταρούσε από π'ά-νο. Κι' ήταν άσ'ηχη π'ειά ή ζωή τ'ους, ά-φ'ου έκανε τ'η υπτέρα τ'ης να κ'αί'η τόσο, τ'ον πατέρα τ'ης να μιλάει θυμωμένα.

Τί να ήταν; Τί να συνέβαινε; Κουραζόταν τ'ο φτωχό, κοριτσίστικο μυ-αλό τ'ης μ' αυτή τ'η σ'έψη. Κι' άεσάνα μ'ια δ'έα τ'ης π'ερός:

—Μήπως διαφωνούσε για μένα; Μήπως συμβαίνει τίποτε. Μήπως θ'έλ'ον να με παντ'εύουν και διαφωνού;

Αυτή ή λύσις σ'αν να τ'η προηνόρησε. Οι λυγμοί τ'ης σταμάτησαν. Τ'ης φάνηκε ουσικό να διαφωνούν γι' αυτήν. Σ'αν γαί-δεμένη μικρούλα μοναχόκορη ν'οι'ιζε π'ως ο κόσμος όλος για τ'ους γονείς τ'ης ήταν αυτή.

Μ' αυτή τ'η σ'έψη, που σ'α να τ'ης γ'λό-κανε λιγάκι τ'ον πόνο τ'ης κατώρθωσε να κοιμηθ'η.

Τ'ο πρωί εύτυπ'ησε μ' ένα συναισθημα εύχ'οιστο και δυσάρεστο μαζί. Μόλις ά-νοιξε τ'α μάτια τ'η θυμώθηκε αέως τ'ις δύο αίτίες που τ'ης έδ'ιναν άσ'ορη νασά και λύπ'η. Ήταν Πέμπτη ή ήμέρα που έπ'οκ'οιζε να π'άνε σ'η δ'είξις τ'ού ν'ια-τ'ό Πιέρ. Αυτ'ό έκανε τ'ην καρδιά τ'ης να ν'τυπ'ά τ'ελλά ή ν'ασούμενη Τ'ην άλλη σ'ιν-μ'η δ'ως ένοιωθε τ'ο φόβο να ν'ώνεται με-σα τ'ης ύπ'ουλος τακ'ωμένος. Π'ως θ'α ή-ταν σ'ήμερα οι γονιόι τ'ης; Άν έμ'π'νοσαν πάλι θυμωμένοι; Άν έβλεπε τ'η δυστυχία σ'ό μάτι τ'ου;

"Να π'ας μ'ονή!"

Μόλις τ'ους άντίκ'ουσε σ'ήν τραπεζαρία, που κάθ'ησαν να π'άσουν τ'ο πρωινό τ'ους, π'άγ'ωσε ή Λίλια. Ποτέ δ'εν τ'ους ε'ινε ή τ'ο τόσο ν'αμ'οις τόσο άλλανμ'ην τ'η φυσιο-γ'ομία τ'ους.

Ο πατέρας φανόταν νευρικός σ'ε σ'η-μείο άπ'ίαν'ο. Οι κινήσεις τ'ου ήταν σπ'α-σμωδ'ικές και τ'η ν'είλη τ'ου σ'αν να σ'ινό-τρεμαν.

Η υπτέρα φανόταν γερασμένη δέκα γ'ορία. Τ'α μάτια τ'ης ήταν κατακόκκ'ινα και ποισμένα τ'α μάγουλά τ'ης μ'ασμένα τ'η ν'είλη τ'ης πανισμ'ένα.

Καθ'ος συνήντησαν τ'η ματιά τ'ης τ'ην τ'οσανμ'ην κι' έρωτηματική, κατέβ'ασαν κι' οι δύο τ'ους τ'α μάτια. Άσ'ησαν να π'ί-νουν τ'ο τ'ράι τ'ους β'ορ'οι σ'αν φαντάσμα-τα. Έμει'ε β'ορ'ή κάμ'οση ώρα ή Λίλια παγωμένη. Έπειτα καταλαβαίνοντας π'ως από μ'ια λ'έξι έξ'οτ'ότ'η ή εύτυχία τ'ης όλης αυτής τ'ης ήμέρας — κι' ίσως — ίσως όλης τ'ης ζωής τ'ης — έσφ'ιξε τ'ην καρδιά τ'ης, και φ'ώναξε αδιαφορα τ'άνα με ύφος ν'ασού-μενο:

—Θυμ'οσάστε π'ως ε'ινε Πέμπτη σ'ήμε-ρα... και π'ας μ'α έ'ινε καλέσι ή κυρία Πιέρ.

Κανένας δ'εν άποκρίθηκε. Κι' ή κοπέλλα έξακ'ολούθησε νευρικά με υπ'εράσ'ορη προσπάθεια να φαν'η φυσική:

—Μα τι φουστ'όν θ'α φορέσης. Έ-γ'ω θ'α φορέσω τ'ο καλό μου, τ'ο ζαλ'οσσί. Φαίνεται π'ως θ'α ε'ινε πρώτης τάξ'ως συν-τοφ'ιά.

Σταμάτησε λίγο, κυττάζοντας τ'η υπ'ε-ρα τ'ης έρωτηματικά παρ'ακ'ητικά. Αυτή έμεινε με τ'α μάτια σ'ηλωμένα σ'ό φ'ωτ'ζά-νι τ'ης.

—Πατέρα, ε'ινε, τότε ή Λίλια, έσ'υ θ'ά-δ'ης μαζί μας, ή θ'άρ'ησε πιο άσ'α να μ'ας π'άρ'η;

—Έγ'ω δ'ε θ'άρ'θ'ό καθόλου άποκρίθηκε με σ'τεννή φωνή ο Πάνος.

—Γιατί υπαμ'α; ρώτησε σ'ινά δει-λά, ή παιδούλα.

—Γιατί δ'ε υπ'ορώ. Να π'ας με τ'η υπ-τέρα σου.

Ο τ'όνος τ'ου ήταν άσ'ηπ'ός, έγ'οιικός. Ποτέ δ'εν τ'ης ε'ινε μιλήσει έτσι ο πατέρας τ'ης, κι' όταν άκόμα σ'αν παιδί ε'ινε κάνει κανένα λάθος.

—Κι' έγ'ω δ'εν υπ'ορώ, ε'ινε ή υπτέρα, με τ'ην π'ονεμένη σ'ινανή φωνή τ'ης.

—Τότε δ'ε θ'α π'άμε; ρώτησε πιο σ'ινά ή Λίλια, κι' ένοιωσε κάτι μέσα τ'ης να γ'κομ'ίζεται.

—Άφ'ου κι' ή μητέρα σου νομ'ίζει π'ως δ'εν π'άρ'ει να π'απ' π'ήγαν'η μ'ονή σου, ε'ινε ο Πάνος Σ'ούρας μ'αλακώτερα τ'ώρα.

—Νά π'ας μ'ονή υπαμ'α; Π'ως ε'ινε δυ-νατόν; Θ'α μ'ας παρ'επ'ησ'ουν.

—Νά π'ας μ'ονή σου άφ'ου τ'ο θέλεις τόσο πολύ, ε'ινε π'ονεμένα ή υπτέρα.

—Νά π'ας άφ'ου σ'ε π'ονεμέν'ον να π'αί-ξης π'άνο, ε'ινε άπότ'ομα ο πατέρας.

Τ'ους κυττάζε τ'ώρα ή Λίλια σ'ετισμ'ην. Δέν π'ίστευε τ' αυτιά τ'ης. Ν'οι'ιζε π'ως ό-νειρευόταν. Π'ως όλο αυτά ήταν ε'να κακό όνειρο που θ'α τελείωνε κάποτε. Ναί. Κά-ποια θ'α έμ'π'νοσε και θ'α β'οισκόταν σ'ήν άγκαλιά τ'ων γονέων τ'ης τ'η θ'α τ'ης έ-λεγαν γ'ελαστό:

—Τί έπαθες, κακό παιδί; Γιατί έ-κ'αίγ'ες σ'όν ύπ'νο σου;

Μά τ'ο όνειρο δ'εν τελείωνε. Μπ'ορ'ά τ'ης σ'εκόταν κι' ο πατέρας τ'ης κι' ή υπ-τέρα τ'ης με τ'η γ'ελ'η σ'ινμ'ένα σ'ε μ'ια έκ'ορ'σι άπελ'ιτ'η... και τ'είσματος. Και τ'α μάτια τ'ους άπέφ'υναν τ'α μάτια τ'ης.

Τ'α δάκ'ρυα κύλ'ησαν επί τέλους σ'ε μ'α-γουλά τ'ης παιδούλας.

—Μά τί ένετε επί τέλους; ρώτησε με σπ'ασμό. Γιατί ε'ίσαστε έτσι... Γιατί άλλ'οτε... Τί πάθατε...

Ο πατέρας σ'ηκώθηκε, μ'ωσ'ότας.

—Ου!... Δε βασ'ιέται άλλο!

Κι' άνοιξε να φ'ονη Βόλτες σ'ήν τραπε-ζαρία νευρικός σ'ε θ'οιό μέσα σ'ό κ'ου-β'ί τ'ου.

Η υπτέρα τ'ον παρ'ακολουθούσε με μά-τια νεατ'ά μ'ωφ'ή και λύπη. Μα κι' ή δική τ'ης ή ματιά άπέφ'υνε τ'η ματιά τ'ης Λίλιας.

—Μητέρα, ε'ινε σ'ινά ή κοπελλίτσα, κι' ήλ'θε και πέοασε τ'ο γ'έρι τ'ης σ'ό λαμό τ'ης Άννέλας. Π'ες μου, αν ν' αν'άπ'ες π'ες μου... Δέν μ'ορώ να σ'ε βλέπω έτσι, και να μ'η έξ'ω τί συμβαίνει. Π'ες μου τί ένετε.

—Λίλια ψιθύρισε ή Άγγελα γ'οήγορα, μ'ην άνακατέμ'εσι έσ'υ. Γ' άκούε; Δέν ε'ινε δική σου δουλειά. Έσ'υ κύττα να μελετ'ας και να διαβά'ης. Να π'ας μ'ονή σου, άφ'ου σου δώσαμε τ'ην άδ'ελα.

Καληνύχτα σας και του χρόνου.

(Σκίτσος Α. Θεοφιλόπουλου)

σικό τους απόγευμα, αφού υπολόγισαν κι' έσένα, πήγες μόνη σου.

— Έγωσε η Λίλια το πρόσωπό της στ' άνακτα της υπέρτατης της.

— Μαύροτα, είπε σιγά, θά πάω, αφού τ' όλες έτσι κι' εσύ. Μά να έδωκε ένα πράγμα. Πώς πρέπει να μη τσικνοβάσσει πιά με το μπαμπά. Άλλοιώς, θά γίνω πολύ δυστυχήμενη. Τ' άκουσε. Πολύ δυστυχισμένη.

Της χάιδεψε η Άγγελια τα μαλλιά, και δέ μίλησε. Μονάχα ένα δάκρυ έτρεξε από τα μάτια της στο σγουρό κεφάλι της κοπέλλας.

Σηκώθηκε η Λίλια και πήγε γρήγορα στην κάμαρά της. Τό ήξερε η Άγγελια πως η κορούλα της πήγαινε για να κλάψη μόνη της. Τό ήξερε. Κι' όμως, δεν είχε τη δύναμη να σηκωθεί να την παρηγορήσει.

Κι' έτσι, το πρωί της ημέρας που την περίμενε με τόση χαρά η Λίλια, τó πέρασε κλαίγοντας. Και μονάχα προς τó μεσημέρι, με μάτια πρησμένα, με λυγμούς που φούσκωναν άκόμα παιδιάτικα τó στήθος της, κάθισε άθεφα στο πιάνο.

Ένα μουσικό άπένεμα

Τό ωραίο διαμέρισμα τού γιατρού Πιέ-ον, στο Κολωνάκι, ήταν όλοφωτο. Χαρούμενες φωνές άκούγονταν από μέσα, κι' η νεολαία διασκεδάσε πριν έλθη ή ώρα για τó σοβαρό μέρος τού προγράμματος, τή μουσική.

Ο Φάνης Πιέρης, δημοφους, κομψός κοσμικός, γελοῦς μ' όλες τις διαστάσεις που τόν περιστοιχίζουν, ή ματιά του όμως γύριζε κάθε τόσο άνησυχη προς τήν πόρτα. Πώς δέ φαινόταν ή Λίλια; Ήταν έξημισ ή ώρα, κι' αυτές της είχε πη στίς έξη.

Κι' ή κυρία Πιέρη φαινόταν άνησυχη. Κάποια στιγμή πήγε κοντά στο γυό της.

— Έπτά παρά τέτατο, τού ψιθύρισε. Πώς δεν φάνηκε;

— Κι' εγώ δεν μπορώ να καταλάβω, άποκοίθηκε ό νέος.

— Έκείνη τή στιγμή γύτηψε δειλά τó κουδούνι. Ή υπέρτατη άνοιξε κάτι μάνα και γυίσε έτρεξαν προς τó γάλλ.

Ή Λίλια παρουσιάστηκε μόνη. Είχε τó ύφος ενός τραυμαμένου παιδιού. Τα μάτια της φαινόταν άκόμα λίγο κόκκινα κι' έρεθισμένα.

— Ω, καλώς την! φώναξε με χαρά ή κυρία Πιέρη. Μά, πού είχε ό μπαμπάς κι' ή μαμά σου;

Ή Λίλια έδωσε άδέξια τó χέρι της στο Φάνη και άποκοίθηκε με φωνή κομμένη:

— Να τους συγχωρήσει πάρα πολύ. Ξέρете, ή μαμά άδιαιθέτως έσφηνικά... Κι' ό μπαμπάς είχε συμβού-λόγο... Έπειδή όμως σάς είχα δώσει τó λόγο να παίξω πιάνο, ήθα μόνη μου.

— Ω, πολύ καλά κάνετε! φώναξε θερμά ή κυρία Πιέρη. Μά λυπάμαι πάρα πολύ που δεν ήσαν κι' οι γονείς σας.

Πέρασε τó μπράτσο της στο μπράτσο της κοπέλλας και τήν ώδηγησε μέσα, με προαυτική στοργή. Έκεί τή σύστησε με τά θερμότερα λόγια κι' ή Λίλια βρέθηκε έσφηνικά σ' ένα φιλικό περιβάλλον. Όλοι τήν κτύπαζαν μ' ένδιαφέρον και θαυμασμό.

Πολύ κοσμική δεν ήταν ή Λίλια. Άν και ό πατέρας της είχε τόσο καλή θέσι στην κοινωνία, δεν τήν είχε βγάλει και πολύ στον κόσμο, έπειδή είχε γι' άσκή τού ότι μιά κοπέλλα πρέπει πρώτα να τελειώσει τις σπουδές της κι' έπειτα ν' άσκήση τήν κοσμική ζωή της. Έτσι, παρά τήν ηλικία της, ή Λίλια διατηρούσε στο φέρεμά της κάποια άνεπαίσθητη άδεξιότητα υαθητική, που τήν έκανε να φαίνεται πιό παιδί.

Ή ίδια τó καταλάβαινε σάν έλάττωμα αυτό, και ζήλευε τή Μαίρη, για τήν άνεσι και τó βάρος που είχε πάντα στον κόσμο.

Άν και δεν είχε τήν εύκαιρία συχνά να βοιάζεται σέ καλή συντροφιά, ή Μαίρη, έν τούτοις όσες φορές τύγαινε σέ καλή συναναστροφή, φαινόταν σάν να είχε χήσει από τόν καιρό που γεννήθηκε μέσα σ' αυτή τήν άτμοσφαιρά.

Θά άπορούσε όμως ή Λίλια άν άκουγε πως έκείνο άκόμα που ξετρελάινε τόν Φάνη Πιέρη ήταν αυτή ή παιδική της άδεξιότης, κι' ή άθωότης που ήταν ζωγραφισμένη στο άγνό, παρθενικό της προσω-πείο.

— Τώρα μπορεί ν' άσκήση τó πρόγραμμα μας, φώναξε χαρούμενη ή κυρία Πιέρη.

ον. Ο κύριος Μπάπουλας θά τραγουδήσει. Κάθισε ή Λίλια σέ μιά γωνία. Δίπλα της πήγε και κάθισε ό Φάνης. Όλη τήν ώρα που τραγουδούσε κάποια κομψή νεαρός, αυτός τήν κτύπαζε κλειστά.

— Ή δεσποινίς Σούσα θά μάς παίξει πιάνο, άνήγειρε έπειτα ή κυρία Πιέρη.

Χωρίς παρακάλια σηκώθηκε ή Λίλια. Κοντά της πήγε κι' ό Φάνης και τή βοή-θησε να βρή τήν άνάλογη καρέκλα, να καθήσει. Έπειτα κάθισε πίσω της. Δεν τόν έβλεπε ή κοπέλλα, τόν έννοιζε όμως κοντά της.

Ή Λίλια άσπινε να παίξει ένα κομμάτι σοβαρό, μιά σονάτα τού Μπετόβεν.

Στὴν άσκή, μάταια προσπάθησε να ξεγασπ τόν έαυτό της, να υπή μονάχα στο πνεύμα τού συνθέτη. Κάτι ήταν που τήν έμπόδιζε. Κι' όχι κάτι γαρούμενο. Ίσα-Ίσα, κάτι ποικίμενο, που έκανε τήν καρδιά της να σφίγγεται. Κι' αυτός ό πόνος λίγο-λίγο τήν συνεπείρε και μαζί με τις λυγμικές άρμονίες τού μουσικού, που είχε γνωρίσει τόσο τήν ανθρώπινη δυστυχία, ένώθηκε κι' ό δικός της πόνος, κι' έγινε κι' αυτός τραγούδι, ένα τραγούδι που τή συγκλόνισε. Τότε έσχασε τόν κόσμο και κάτω από τά δάκρυλά της οι νότες έκλα-γαν και πολλά μάτια δάκρυζαν γύρω της.

Ο Φάνης τήν κτύπαζε με μάτια μεγάλα από τήν έκπληξι. Ή σοβαρή του φυσιογνω-μιά άνε μιά θλιμμένη σύσταση και παινό-ταν να καθρεφτίζει τόν πόνο που τραγου-δούσε έτσι αναπάντεχα αυτή ή μικρή κο-πέλλα στο πιάνο. Ή Λίλια δεν άπορούσε να τόν ίδη. Κι' άν άπορούσε όμως, δεν θά τόν κτύπαζε. Γιατί τόν είχε ξεχάσει όλοτε-λα και μέσα στην άσκή ψυχή της μονάχα ή λύπη, ή άβάσταστη λύπη της για τó σπίτι της, είχε ρίξει τή μαύρη σκιά της.

Όταν στο τέλος άκουσε τά χειροκρο-τήματα έσφηνάστηκε, σάν να έμπνυσε ά-πό όνειρο. Τα μάτια της ήταν βουρκωμένα.

Ο Φάνης σηκώθηκε και πήγε κοντά της. — Θά μάς παξετε και κάτι άλλο, της είπε παρακλητικά. Ω, ναι, δέ, θά μού άνη-θήτε. Κάτι πιό χαρούμενο... κάτι έρω-τικό, άν θέλετε... ή μονάχα ναρούμενο.

Κάθισε τώρα απέναντί της. Μόλις σή-κωνε τά μάτια της από τά πλήκτρα ή Λί-λια, τόν έβλεπε, θέλοντας και μή. Κι' ά-σπινε να παίξει.

Ένα βάλς τού Σοπέν. Έτσι μόνες τους, φερωτές μαζί κι' έρωτιάδες έβγαίνουν κά-τω από τά δάκρυλά της οι μελωδίες. Τα μάτια της δεν δάκρυζαν τώρα. Άστρα-φταν σάν άστρα, φλογερά, νέα, γεμάτα φώς και ζωή. Κι' ή φυσιογνωμία τού Φάνη έσφηνάσε. Έγινε κι' αυτή όλο φώς γάδι κι' άγάπη.

Ήταν ή μουσική της νεότης και τού

σολόνι. Οι νέοι σηκώθηκαν να χορεύουν. Μερικοί έκαναν δυό βήματα προς τή Λί-λια. Σταμάτησαν όμως άμέσως γιατί εί-δαν τó γιαντό Πιέρη, να στέκει μπροστά της και κάτι να της ψιθύριζε. Τήν αλλη στιγμή τους είδαν να χορεύουν μαζί ή τó χερόγελο που φώτ ζε τις φυσιογνωμίες τους έδινε τή χαρά πενύονθων για τόν πρώτο αυτό χορό που χέρουν μαζί.

Ή Λίλια γόρευε θαυμάσια. Οι κινήσεις της είχαν τέλεια γάδι κι' άρμονία. Κι' ό Φάνης μεθούσε από εύτυχία καθώς κρατού-σε στην αγκαλιά του αυτό τó άγνό κοι-τιστικό κομμάτι.

Δεν εύρισκε τί να της πη. Αυτός, τόσο κοσμικός που είχε πάν-τα πρόχειρα στη γλώσσα τά κομπαιμένα πουκάναν τις κοπέλλες να κόκκινίζουν και να γελάνε εύχαιριστινέες, δεν εύρισκε μιά λέξη να πη στη μικρή Λίλια τήν ά-πραγη αυτή παιδιούλα. Μά έννοιζε σά δε-βήλωσι τή άκμή πως ήταν δυνατόν να της πη κι' αυτής κάτι τυπικό, κάτι που δεν θά ήταν αυτό που αίσθανόταν μέσα στην καρδιά του.

Όταν τελείωσε αυτός ό χορός τήν τρά-βηξε απαλά προς μιά δεσάντα.

Είχε σουρουπώσει. Τ' άστρα άνοιγόψι-ζαν τόν ουρανό. Μέσα ή νεολαία γελοῦσε δυνατά, άμέριμνη. Κι' ή φωνή τού Φάνη ά-κούστηκε απαλή σάν νάδι:

— Θά ήθελα να σάς μιλήσω για τó παί-ξιό σας... Για τó σονάτα τού Μπετό-βεν. Τό έχετε ότρί κάνετε τά μάτια μου να βουρκώσουν!

Γέλασε ή κοπέλλα ένα παιδιάτικο γέ-λιο, γεμάτο άμνηγνία.

— Δεν τó κατάλαβα ψιθύρισε.

— Κι' όμως έχετε καταλάβει τόν πόνο. Λέν γίνεται... Τόν έχετε καταλάβει θα-βειά.

Δίστασε ή κοπέλλα ν' άποκριθή. Έπει-τα είπε σιγά:

— Ναι... Λίγες μέρες τώρα τόν κατά-λαβα.

Τήν κτύπαζε πλάγια, γρήγορα κι' έρω-

τώτα. Θύελλα έσπασαν τά χειροκροτήμα-τα, όταν τελείωσε. Αύθρομπα σηκώθηκαν πολλοί και τήν περικύκλωσαν. Χίλια κο-λακευτικά λόγια τή ζάλισαν, χίλιες ματιές γεμάτες θαυμασμό, κι' άλλες σάν προκλη-σι τή σάστιαν.

Φοβισμένη αυτή, στεκόταν δίπλα στο Φάνη που δεν μιλούσε, αλλά μονάχα τήν κτύπαζε, τήν κτύπαζε κι' έλαμπε όλόκλη-ρος.

Πήγε κι' ή κυρία Πιέρη κοντά της. Δεν της είπε λέξι. Μονάχα, εκεί, μπροστά, σ' όλο τόν κόσμο τή φίλησε.

Κι' είχε ή Λίλια τήν έντύπωση σά να τήν είχε φιλήσει κάποια βασίλισσα τού παλιού καιρού. Γιατί ή κυρία Πιέρη είχε μιά πα-ράξενη άσπινση. Ήταν ψηλή, με κατάνευ-κα μαλλιά. Τό πρόσωπό της ήταν γλυκό, διάφανο, εύγενικό και τρυφερό. Φαινόταν σάν βγαλμένη από παλιό πίνακα, από νέ-ρι καλλιτέχνη που είχε όνειρευτή τήν τέ-λεια γυναίκα εύγένεια.

Ήταν γήρα εικοσιπέντε γόνια. Ο άν-τρα της περίφημος γιαντός κι' αυτός, της είχε άφήσει μερό τó μοναχονιό τους. Κι' αυτή δεν δέχθηκε καμιά από τις τόσες και τόσες προστάσεις που της έγιναν, αλλά προτίμησε να αφιερώση τή ζωή της στο παιδί της. Και δεν τó μετάνιωωσε ποτέ. Γιατί ό Φάνης έγινε ένα στανίο παιδί, έ-να από τά λιγούττα παιδιά που νοιώθουν γαρά τους να χαρίζουν τήν εύτυχία στους ανθρώπους που τούς έδεσαν στον κόσμο.

Έξ άλλω, υπέρτα και γυίος ήσαν πάντα καλλίτεροι φίλοι, κι' ό νέος κρατούσε μουσικά από τή υπέρτα του μονάχα μερι-κά σμεία της ζωής του... έντελως δευτε-ρεύοντα, που δεν άπορούσε να πη ένας άν-τρας σέ μιά γυναίκα.

Τό μουσικό απόγευμα συνεχίστηκε. Πολ-λά κοριτσίστικα δάντυλα γάιδεψαν τά πλήκτρα, πολλές φωνές γέμιναν με τις με-λωδίες τους τά κουβά σαλόνια. Σ' όλο αυτό τó διάστημα ή Λίλια καθόταν δίπλα στο Φάνη. Δεν άκουσε όμως τίποτε, ούτε μιά νότα από τó πρόγραμμα. Γιατί μέσα της όρμητικά, πρωτόγνωρη ή άγάπη τρα-γουδούσε τή δικιά της μελωδία.

Ο χορός

Σκόρπισαν οι χορευτικοί σκοποί στο σαλόνι. Οι νέοι σηκώθηκαν να χορεύουν. Μερικοί έκαναν δυό βήματα προς τή Λί-λια. Σταμάτησαν όμως άμέσως γιατί εί-δαν τó γιαντό Πιέρη, να στέκει μπροστά της και κάτι να της ψιθύριζε. Τήν αλλη στιγμή τους είδαν να χορεύουν μαζί ή τó χερόγελο που φώτ ζε τις φυσιογνωμίες τους έδινε τή χαρά πενύονθων για τόν πρώτο αυτό χορό που χέρουν μαζί.

Ή Λίλια γόρευε θαυμάσια. Οι κινήσεις της είχαν τέλεια γάδι κι' άρμονία. Κι' ό Φάνης μεθούσε από εύτυχία καθώς κρατού-σε στην αγκαλιά του αυτό τó άγνό κοι-τιστικό κομμάτι.

Δεν εύρισκε τί να της πη. Αυτός, τόσο κοσμικός που είχε πάν-τα πρόχειρα στη γλώσσα τά κομπαιμένα πουκάναν τις κοπέλλες να κόκκινίζουν και να γελάνε εύχαιριστινέες, δεν εύρισκε μιά λέξη να πη στη μικρή Λίλια τήν ά-πραγη αυτή παιδιούλα. Μά έννοιζε σά δε-βήλωσι τή άκμή πως ήταν δυνατόν να της πη κι' αυτής κάτι τυπικό, κάτι που δεν θά ήταν αυτό που αίσθανόταν μέσα στην καρδιά του.

Όταν τελείωσε αυτός ό χορός τήν τρά-βηξε απαλά προς μιά δεσάντα.

Είχε σουρουπώσει. Τ' άστρα άνοιγόψι-ζαν τόν ουρανό. Μέσα ή νεολαία γελοῦσε δυνατά, άμέριμνη. Κι' ή φωνή τού Φάνη ά-κούστηκε απαλή σάν νάδι:

— Θά ήθελα να σάς μιλήσω για τó παί-ξιό σας... Για τó σονάτα τού Μπετό-βεν. Τό έχετε ότρί κάνετε τά μάτια μου να βουρκώσουν!

Γέλασε ή κοπέλλα ένα παιδιάτικο γέ-λιο, γεμάτο άμνηγνία.

— Δεν τó κατάλαβα ψιθύρισε.

— Κι' όμως έχετε καταλάβει τόν πόνο. Λέν γίνεται... Τόν έχετε καταλάβει θα-βειά.

Δίστασε ή κοπέλλα ν' άποκριθή. Έπει-τα είπε σιγά:

— Ναι... Λίγες μέρες τώρα τόν κατά-λαβα.

Τήν κτύπαζε πλάγια, γρήγορα κι' έρω-

τωματικά. Και για λίγες στιγμές δεν μι-λήσε. Έπειτα, αλλάζοντας ύφος της είπε εύθουα:

— Είσαστε μιά μικρή μάγισσα, τó ξε-ρετε; Τόσο νέα κι' όμως φαίνεται πως έ-χετε καταλάβει τόν άνάπη... υπ δια-μαρτύρεστε. Αυτό πρόδωσε τó βάλε τού Σοπέν.

— Αυτό... όχι! φώναξε ή Λίλια, και τά μάγουλά της έγιναν φωτιά.

Ή γαρά έλαμψε στο πρόσωπο τού για-τρού. Φαίνεται πως αυτή ή άπάντησι τόν ίκανοποίησε.

Έπειτα άσπινε να της μιλήσει για διά-φορα πράγματα.

— Έμένα μ' άρέσει ή μουσική, με συγ-κλονίζει, της είπε. Λυπάμαι που δεν είμαι μουσικός. Τ' όνειρό μου είναι ή γυναίκα που θά πάω να είναι μουσικός.

Σταμάτησε ένα δευτερόλεπτο και μετά πάλι πρόσθεσε, γρήγορα:

— Γιατί έγινε γιαντός, θά ρωτάτε βέ-βαια. Έπειδή ήταν κι' ό πατέρας μου, κι' ή υπέρτα μου τó θέωρησε φυσικό να κλη-ρονομήσω ένα μέρος της πελατείας του. Σπούδασα γωρίς άληθινή άγάπη για τήν έπιστήμη μου. Τώρα μονάχα άσπινω και τήν άγάπη. Τώρα, μού φαίνεται πως παίρνω αλλοίωτικά τή ζωή. Δεν έξω άν άπορούσε να με καταλάβετε, Τώρα μού φαίνεται πως έπαω να είμαι πια παιδί, πως γίνωμαι άντρας.

Κάθω ήσαν κι' οι δυό γευμένοι στο πε-ζούλι της δεσάντας, τά γέλια τους άκου-πούσαν σνεδόν τó ένα άπάνω στο άλλο.

Ή Λίλια έννοιζε τήν καρδιά της να φουσκώνει, να φουσκώνει, εύτυχημένη. Πο-τέ δεν άπορούσε να φανταστή ότι είναι δυ-νατόν να νιώθεις τση εύτυχία μονάχα έ-πε δέ άκούς μιά άντρικία φωνή ήλαί σου να σου μιλάει γλυκά, σοβαρά.

— Τώρα έχω πολλά όνειρα, συνέχισε ό Φάνης. Να γεμώλωσω τήν κλινική τού πα-τέρας μου. Ή πελατεία μαζεύεται μέσα με τήν ημερά. Μά έσείς τι όνειρα έχετε; ρώτησε έσφηνικά.

— Έγώ; Έκανε ή Λίλια χαμογελώντας. Ούτε έξω άκόμα καλά.

— Να σας πω έγώ Έσείς όνειρευόσα-στε να γίνετε μιά πιανίστα πανκομίου φημς δεν είναι έτσι;

Τήν λοδοκτύπαζε καθώς της έλεγε αυτά τά λόγια κι' ή Λίλια άντελήθη σάν μιά άμνηγνία σ' αυτή τή ματιά.

— Όχι τού άποκοίθηκε με είλικρίνεια. Δεν είναι αυτό άκριβές τó όνειρό μου. Θε-λω θέβαια να πάω τó, διπλωμά μου και να γίνω μιά καλή πιανίστα, αλλά δεν έχω τέτοια ιδανικά να γίνω πανκομίου φημς μουσικός.

— Καλλίτερα έτσι! φώναξε εύχαρη-στικός ό γιαντός. Τότε να σας πω έγώ πως σκεπτόσαστε τή ζωή σας. Και θα υπή πητε με είλικρίνεια άν πέτω έξω... Να θέλετε να παρείτε τó διπλωμά σας και μετά σίγουρα ή μαμά σας θά θελήσει να σας παντρώσει.

Ή Λίλια γέλασε.

— Έπεσα έξω; ρώτησε ό Φάνης.

— Δεν έξω, άποκοίθηκε σιγά ή κοπέ-λλα. Μά φαίνεται άγχι, Άσφαλώς αυτό τó όνειρό σας ή μαμά.

Άσπινε να μιλήσει θερμά άπάνω σ' αυ-τό τó θέμα ό Φάνης.

— Αυτή είναι ή νεαμή που πρέπει ν' ακολουθήσετε. Αυτή είναι ζωή για μιά γυ-ναίκα. Ναγνε τήν άπομνηστική σας μά-λιστα. Άλλά να μείνετε προσάντων όπως είσατε, άληθινή γυναίκα.

Κυτάντηκαν άθελα στα μάτια. Ή μα-τιά τού Φάνη ήταν τρυφερή συγκινημένη. Τά γέλια του άναδεδύτηκαν σάν κάτι να ή-θελε να της πη άκόμα. Πήνε λιγάκι πιό κοντά της κι' ή κοπέλλα άνταρτίγισσε όλο-κληρή στη σκέψη πως ίσως να της έπιανε τó κεφάλι έτσι καθώς ήσαν μόνι στην δε-σάντα και να της έδεινε ένα φίλ. Δεν τήν τρυμάζε αυτή ή σκέψη Μονάχα τήν έ-κανε ν' άνταρτίγιση.

Μά έκείνη τή στιγμή άκούστηκαν από μέσα ναρούμενες φωνές:

— Δεσποινίς Σούσα! Πού είναι ή δε-σποινίς Σούσα; Θέλουμε να μάς παίξει ένα βάλς.

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

21ον

Άστραπές οι σκέψεις όλες αυ-τές μέσα στο μυαλό της, άστραπές γρήγορες, καυτερές... Σφηνικά, τó αυτοκίνητο στομάτησε μπροστά σ' ένα νοσοκομείο. Πήγε ή Κατερίνα και χτύπησε τó κουδούνι της εξώπορτας, και σέ λίγο δυό νοσοκόμοι πιάσανε τó Βάσο, ό ένας απ' τά πόδια, ό άλλος απ' τó κεφά-λι, και τόν τραβήξανε μέσα. Ή Κατερίνα άκολούθησε τή θλιβερή συνοδεία...

Στό γάλλ τού νοσοκομείου κάνοντας γεωμικές βόλτες άπάνω-κάτω, περίμενε ή φωνιά γυναίκα... Πίσω από έκείνη τήν κλειστή τζαμνία πρώτα πούγε μπροστά της φωτισμένη άπλετα από μέσα έξελι-σσαν ή καινούρια ταχυδιά της, έβγαί-νε ή καινούρια έντυμωρα ή τις μάρσες... Καλή... Κακή... Δέ θάξερε να τó πη ή Κατερίνα. Περίμενε ν' άνοιξη ή πό-ρτα, και να της πούν άν ό Βάσος πέθανε ή ζούσε... Μαζί μ' αυτήν περίμενε—τό-ξερε, τó δια σθανόταν...—ό θλιμμένος έτοι-μωθάνας της «Σωτηρίας» που πάλευε με τó θάνατο μόνο και μόνο γιατί δεν ήθε-λε να πεθάνει πριν τήν έσπαθή...

Έσφηνικά άνοιξε ή φωτισμένη τζαμνία πο-τα και φάνηκε ό γιαντός. Ή Κατερίνα γύ-μπε τούτησε τά χέρια και τού τσάφισε δυνατά:

— Λοιπόν γιαντός... Έπαινος τής άπάντησής έκείνος «Εύτυχία»... Μιά λεζούλα, τόση—ό-μικρή, υαίς τσάμπαλα, που γέμισε ό-μως τήν καρδιά της με τήν άπληρη θαλα-σση της ευφροσύνης.

— Μόλις τόν παρόλασε, συμπλήρω-σε ό γιαντός. Άν έβινε ένα τέτατο άκό-μα πέρα στο δηλητηριασμένο δωμάτιό δέ θά ζούσε... Τό φτωχό παιδί... Μά, χι-στί, τόκανε άσπινε!

Ή Κατερίνα τούρπινε τά γέλια που δεν τάνε άσπινε ούτε στιγμή. Πέστε μου γιαντός... Θα έζησι... Τ' είν' αυτό που λέτε... Είναι κι' όλα καλά... Συνηλθε Μονά λιγάκι ζε-λισμένος...

— Μπορώ να τόν δω;

— Μά φυσικά, περάστε.

Πέρασε ή Κατερίνα τή τζαμνία πρώτα, και υπήκε μέσα στο κατάφατο γενο-μείο. Έκεί σέ μιά γωνία άπάνω σ' ένα ντιβάνι έσπληνέμενος ό Βάσος σά να παι-νότανε ν' αναζητήσιν κάτι με τά μάτια του... Μόλις τήν είδε φάνηκε σά ν' άνα-κοιφίστανε σά να τού έβινε κάτι δαού, κάτι άσπικωτό απ' τήν καρδιά.

— Κατερίνα, μουβούρσε.

— Βάσο... Είσα καλότερα τώρα, τόν έρώτησε έκείνη, χαίδευντάς του τά μαλλιά.

— Ναι Κατερίνα... Είμαι καλά...

— Μά, γιατί τόκανε αυτό...

Τήν κτύπαζε πολλή ώρα στα μάτια, γωρίς να της μιλήσει.

— Έσύ γιατί μ' έσώσες;... τή ρώτησε στο τέλος, λιγάκι άπότομα.

— Για τόν ίδιο λόγο που μ' έσώσες και συ κάποτε άλλοτε... τού άπάντησε με σταθερή απλότητα.

Μείνανε γιό λίγο σιωπηλοί. Ύστερα ή Κατερίνα ρώτησε:

— Γώσα, τί θά κάνουμε;... Θα μείνεις εδώ;

— Όχι, ποιος τó είπε;... Θα φύνω! θά-φύγουμε.

Έκανε ό Βάσος να σηκωθεί από τόν πέ-ταινο καναπέ τού γενομυνείου. Ξανάπεσε όμως πάλι ζαλισμένος...

— Κι' όμως, π' όρπει ν' σηκωθεί, τού ψιθύρισε ή Κατερίνα με σφιγμένα δόν-τια.

— Πρέπει;... Γιατί πρέπει, Κατερίνα;... Κτύπαζε άλλοτρί όταν τού άπάντησε:

— Σέ προιμείνε έκείνος...

— Ποιος;

— Ό... ό Στράτος!

— Με προιμείνε ό Στράτος;... Τί λές, Κατερίνα;... τήν έρώτησε με τά μάτια όρθώνοντά από τήν έκπληξι.

— Ναι, σέ προιμείνε...

— Έμένα;

— Έσένα.

— Να με κάνη τί;

— Δεν έξω.

— Καλά, δεν τόν έρώτησε;... Δεν ήτανε σέ θέσι ούτε ν' άκούση τήν έρώτησι μου ούτε να μού άπάντησιν...

— Γιατί;

Μ' ένα λυγμό στη φωνή της άπάντησε:

— Πειθαίρει Βάσο!... Είναι λήπια άν αυτή τή στιγμή είναι πια ζωντανός...

— Πειθαίρει;

Τούρπινε «ναι» με τó κεφάλι της.

— Και ζήτησι λές να με δη;... Ξανα-ρώτησε ό Βάσος ένώ άνασπκωνόταν.

Ξανάγινε «ναι» ή Κατερίνα, γιατί δέ άπορούσε να τó πη με τά γέλια της που τρέμαν.

Ο Βάσος σηκώθηκε όρθος, τούκλισε λι-γάκι, με ύστερα τή είπε:

— Άν με βοηθήσει λιγάκι θά μπορέ-σω να πεποτήσω.

— Άκουμπώντας όσο πιό μαλακά μπορου-σε στο υπράτσο της, δνέκε από τó γε-νομυνείο. Είδανε τó γιαντό που τούς κτύ-παζε.

— Δεν θά μείνετε λιγάκι, να συνέλθετε έντελώς;... έρώτησε έκείνος τó Βάσο.

— Όχι, γιαντός... Πρέπει να φύγω-με... Είναι μεγάλη άνάγκη να φύγουμε!...

— Άπάντησε ό Βάσος.

Χαιρέτησαν τó γιαντό και προνωή-σανε. Στὴν έξοδο τού νοσοκομείου σταμά-τησαν ένα τσί.

Ή καγκέλωραχη εξώπορτα τού σανα-τορίου ήταν προκλήστη. Ο θυμωός μι-λούσε με κάποιον. Ή Κατερίνα κρατώντας απ' τó γέρι τó Βάσο που τούκλισε σά με-θυμένος γλυστόσημο άναμέσα από τά κάν-κελά της πόρτας.

Τὰ παράξενα τῆς ζάχαρης

Λιγότερο ζαχαροκίνητα καὶ δρεμὶ ζαχαροστρωτοί

Ἐγὼ ἡ ζάχαρη ἔχει λιγότερο μετὰ τοῦ πλεονεκτήματος ἢ ἀνέπαρκος γιὰ τὸν πληθυσμὸ οὗτο τοῦ κόσμου· μερικὸι ἐκκεντρωμένοι πιστῆτες φανερώνουν, νὰ βροῦν καὶνούργιους τοῦτους νοσημοποιήσεως τῆς σάν νὰ ὑπαρξοῦν αἰσθητικὰ πλεονεκτήματα!... Οἱ ἐφευρέσεις τοῦ δὲν ἔχουν βέβαια, καμμιὰ πρακτικὴ σημασία, προσωρινῶς τουλάχιστον. Ἀεὶ δὲ ὡστόσο ἡ τῆς ἀναφορῆς γιὰ τὸ περίεργον τοῦ προγράμματος.

Γράψαμε ἤδη σὲ προηγούμενον τεύχος μας γιὰ ἕνα μυστήριον... ζαχαροκίνητο καὶ τὸνίζαμε ὅτι τὸ κόστος τῆς λειτουργίας του θὰ ἦταν υπερβολικὸν, ἀσύμφορον πρακτικῶς. Ἀν ὡστόσο κάποιοι ἰδιότροποι πλουτοὶ ἀποκτοῦσε ἕνα αὐτοκίνητον μετέωρον ὑψηλὸν θὰ ὑποσχετοσε νὰ κυκλοφορῇ πάνω σὲ δρόμους στρωμένους ἐπὶ σὲ ζάχαρη! Πράγματι, ἡ καινούργια αὐτὴ μέθοδος ὁδοστρωσίας δοκιμάσθηκε μ' ἐπιτυχία σ' ἕνα τεμάχιο 100 μέτρων ἐνὸς δρόμου μετὰ ἐκτενὴς κίνησιν καὶ μάλιστα μετὰ καὶ πολὺ ἐξοχὸν καὶ βροχεῶς. Ἡ ζάχαρη εἶνε ὑποστηρικτικὴ κατὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς ἀλλὰ ἐξοικονομεῖται ταχύτητα.

Θὰ ὑποσχεθῶμε ἔτι ἄλλου στὸ μέλλον νὰ τρώοι πάνω σὲ ζάχαρην τραπεζία, ἂν ἐφαρμοσθῇ πρακτικῶς ἡ ἐφεύρεσις μιᾶς νέας πλαστικῆς οὐσίας ἀπὸ ζάχαρη. Ἐπιπλέον φτιαγμένα ἀπ' αὐτὸ τὸ υἷον ὑποσχεθῶμε νὰ πλυθοῦν υἱοὶ καὶ πάθουν τίποτε.

Μιὰ μεγάλη ποσότης ζάχαρης χρησιμοποιοῦται καθὲς ὥρην στὴν Ἀμερικὴ γιὰ τὴν κατεργασία τοῦ καπνοῦ τῶν τσιγάρων ἢ τῆς πίπας. Γιὰ τὴν ἰδιότητα νὰ ἀπορροφᾷ καὶ νὰ συγκρατῇ ὑγρασία ἀπ' τὸν ἀέρα, καὶ ἔτσι δὲν ἀδίνει νὰ ξεραθῇ ὁ καπνός.

Οἱ γνωστὲς πηγὲς τῆς

ζάχαρης εἶνε τὸ ζαχαροκάλυμμα καὶ τὰ κοκκινονούλια. Ἐξάγεται ὅμως κάποτε καὶ ἀπὸ ἄλλες πρῶτες ὕλες: ἀπὸ γρασίδι στὴ Βραζιλίᾳ καὶ στὴ Νότιο Ἰταλίᾳ, ἀπὸ ὠκεανὸν εἶδη σάγης ἐν ὧν στὴ Σικελίᾳ, ἀλλοῦ δὲ ἀπὸ φύκια, ἀπὸ ἀνοηστὰ γαστρίδα, ἀπὸ παλὰ σχοινία... Ἐνὰς τῶνος προιὺν ἐν ὧν, κατεργασμένος μετὰ καινούργια ἀμερικανικὴ μέθοδος, δίνει μισὸν τὸν ζάχαρη αἰσθητικὴ ποιότητος.

Θὰ πιστεύατε ποτὲ ὅτι τὸ... ἀλάτι ὑποσχεθῶμε νὰ μεταβληθῇ σὲ ζάχαρη! Πράγματι, κατὰ τὸν πόλεμον, πού σπανίζαν τὰ συντησμένα λιπαράματα, οἱ ἐπιστῆτες δοκίμασαν νὰ λιπαρῶν μετὰ ἀλάτι τὰ κοκκινονούλια πού δίνουν τὴν ζάχαρη. Γιὰ τὴν εἰσῆσιν ὡς ὅτι τὸ φυτό αὐτὸ βλάστανε ἀρχικῶς σὲ ἀνοῖα κατὰστασι, σὲ ἀκτὲς τῆς θαλάσσης, ὅπου δὲ ἐξοφλεῖ τὸ θαλασσινὸν ἀλάτι. Ἡ ἰδέα τοῦ ἐπένευσεν ἀπόλυτα, καὶ μάλιστα ἀποδείχθηκε ὅτι τὰ κοκκινονούλια πού λιπαρῶν μετὰ ἀλάτι εἶχαν μεγαλύτερον ζωτικότην ἀπ' τὰς μετεωρολογικῶν συνθηκῶν. Ἐτσι λοιπὸν, ἕνα μεγάλο ποσοστὸ τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς ζάχαρης προέρχεται σήμερον ἀπὸ κοκκινονούλια πού διατρέφονται μετὰ ἀλάτι!

Ἀν ἕνας γιατρός σὰς πηδῇ ὅτι ἔχετε ζάχαρη μέσα στὸ αἷμα σας, δὲν ὑπόκεινται λόγος ν' ἀνησυχῆτε καὶ νὰ φοβηθῆτε ὅτι πάθετε διαβήτη!... Τὸ αἷμα καθὲς ἀνθρώπου περιέχει, κανονικῶς, ποσὸν μιᾶς κουταλιάς τοῦ τσαγιού ζάχαρη. Ἀν ἡ ποσότης αὐτὴ ἐλαττωθῇ στὸ ἥμισυ, ἐμφανίζονται διάφορα παθολογικὰ συμπτώματα: ὑπερβολικὴ πείνα, ἀδυναμία, νευρικότης, σπασμοί, κάποτε δὲ καὶ θάνατος.

Κατὰ τὴν γνώμην ἑνὸς Νε-

οελανδρῶν γιατροῦ, ἡ ἔλλειψις ἀρκείας ζάχαρης στὸν ὁργανισμὸ τοῦ ἀνθρώπου δημιουργεῖ ἐγκληματικὰς τάσεις. Αὐτὸ ἀπεδείχθη μετὰ τὴν ἀνάλυσιν δειγμάτων αἵματος διαφόρων ἐγκληματιῶν, πού περιείχαν ὅλα ποσότης ζάχαρης μικρότερη ἀπ' τὴν κανονικὴν. Συνεπῶς — κατὰ τὴν ἰδίαν θεωρίαν — γιὰ νὰ μεταβάλωμε τοὺς συμπτωματολογικοὺς αὐτοὺς κακούργους σὲ τίμιους καὶ χρηστικούς πολίτες, δὲν ἔχομε παρά... νὰ τοὺς δώσουμε περισσότερὴν ζάχαρη!

Ὡστόσο, ἕνα περιστατικὸ τοῦ 17ου αἰῶνος ἐργετὰ νὰ διαφεύσῃ τὸ Νεο-ζηλῶνδ ἐπιστήμονα. Ἐνὰς παπᾶς στὸ Μεξικὸ, δὲν ὑποσχετοσε πᾶν νὰ βλέπῃ τις γυναῖκες νὰ μαρτυροῦν γλυκὰ καὶ καραμέλλας. Τὸν ὡς τῆς λειτουργίας, τὸ θεώουσε ἀσέβεια καὶ ἀπέληξε μετὰ ἀφορισμὸν ἐκείνης πού θὰ ἐξοκολουθεῖσαν αὐτὴν τὰς-κίκα. Σὲ λίγες μέρες, μὴ ἀπ' τὴν ἐνοστήσας τοῦ τοῦ ἐστὶν ἐκ δόρων λίγη σκολάδα. Ὁ παπᾶς τὴν ἐφαγε... καὶ πέθανε! Τὴν εἶνε συμῆ; Οἱ ζαχαρομανεῖς γυναῖκες τοῦ πεινιῶν του δὲν εἶχαν διστάσει νὰ τὸν δηλητηριάσουν, γιὰ νὰ ὑποσχεθῶν ἐλευθερίαν καὶ πάλιν νὰ τρώγῃ γλυκὰ στὴν ἐκκλησία!

Ἰσως νὰ πρὸκειται ἐδῶ περὶ ἐξαιρέσεως. Ἰσως δηλαδή, νὰ ἐστὶν ἐνὸς λειτουργοῦ τοῦ ὕψιστου τῆς δηλητηριασμένης σκολάδας καμμιὰ ἐκ φύσεως κακούργος ἐνοστήσας. Πάντως, τῶς καλοῦ κακοῦ γλυκίσματος.

Τὸ ζαχαροκάλυμν προέρχεται ἀπ' τὴν Ἰνδίαν, ὅπου ἀναφέρεται γιὰ πρώτη φορὰ σὲ κείμενα τοῦ 3ου αἰῶνος π. Χ. Ἀπὸ καὶ, διαδόθηκε σιγά-σιγά στὴν Περσίαν καὶ στὴν Ἀραβίαν. Δέκα αἰῶνες ἀργότερα, οἱ Ἀραβεῖς τὸ μετέφεραν στὴν Ἰσπανίαν, ἀπ' ὅπου εἶνε γνωστὸ στὴν ὑπόλοιπὴ Εὐρώπην.

Ἡ ἐξαγωγή ζάχαρης ἀπὸ κοκκινονούλια εἶνε ἐφεύρεσις τοῦ 19ου αἰῶνος. Τὴν ἐποχὴν αὐτὴ τὸν Ναπολεοντείον πόλεμον, ὁ ἀγγλικὸς ἀποκλεισμὸς δὲν ἐπέτρεπε στὴ Γαλλίαν νὰ εἰσαγάγῃ ζάχαρη ἀπ' τὸ ἐξωτερικόν. Τὸ 1811, ὁ χημικὸς Μπενζαμέν Ντελεσσὲ παρήγαγε γιὰ πρώτη φορὰ κρυσταλλικὴν ζάχαρη ἀπ' τὰ κοκκινονούλια. Παρασημοφορήθηκε δὲ γι' αὐτὴν τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀπ' τὸ Ναπολέοντα μετὰ τὸ Σταυρὸ τῆς Λεωνῶνος τῆς Τιμῆς.

Ὁ ἐμβολισμὸς τῶν φυτῶν

Ὁ καθηγητὴς Ρόμπερτ Χάρπερ, τοῦ πανεπιστημίου τῆς Κολομβίας, ἐπεὶ ἀπὸ πολυετῆ πειράματα πού ἔκαμε, στὸ βοτανικὸ κήπον τῆς Νέας Ὑόρκης, κατέληξε, ὅτι συμπέρασμα ὅτι πολλὰ ἀπὸ τὰς ἀσθενείας τῶν φυτῶν εἶνε δυνατόν νὰ προληφθοῦν χάρις, ὅτι ἐνὸν ἐμβολισμῷ μετὰ διάφορα εἰδικὰ ἐμβόλια. Ἡ πόλις τῆς Νέας Ὑόρκης διέθεσε ἕνα ποσὸν 500.000 δολλαρίων γιὰ τὴν συνέχισιν τῶν σχετικῶν πειραμάτων.

Ἡ βασιλοπῆττα καὶ οἱ μποναμάδες

Ἡ προέλευσις καὶ ἡ ἱστορία τοῦ

Ἡ ἀρχὴ τῆς βασιλοπῆττας χάνεται μέσα στὸ βάθος τῶν αἰώνων. Στὴν ἐποχὴ τοῦ Οὐγὸ Κοπέτου (ἀπὸ τὸν ὅπου καταγόναται ὁ κατ'ὶν ὅσον βασιλεὺς τῆς Γαλλίας) τὴν ἔλεγαν «μουλβενία πῆττα» καὶ τὴν ἐφτιαναν ἀπὸ κουκία πού τὰ ἀλέθον στὸ μύλον. Ἀπ' αὐτὴ τὴν πῆττα, πού ἦταν πολὺ δυσπῆπτη, καθὲς μέλος τῆς οἰκογενεῖας ἐτρώγε ἕνα πλὺν μικρὸ κομμάτι. Ἐθωρεῖτο μάλιστα σὰν καλὸς οἰωνὸς τὸ νὰ χωνέψῃ καθεὶς καλὰ αὐτὸ τὸ κομμάτι, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ κρῆμα ἐνόχλησι. Αὐτὸ ἐσημαίνει πὺς θὰ περνοῦσε καλὰ τὸ χρόνον καὶ πὺς θ' ἀντιμετώπιζε μ' ἐπιτυχίαν ὅλες τὰς δυσχερείας καὶ τὰ ἐμπόδια.

Ἀργότερα, ὅμως, ἡ βασιλοπῆττα ἐγένετο ἕνα εἶδος γλυκίσματος, ὅπως εἶνε καὶ σήμερον. Ἡ ἐξέλιξις αὐτῆς χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Σταυροφοριῶν. Ὡς τὴν ἐποχὴν ἐκείνη, ἀνιστοῦσαν ὁλοτελὴ σχεδὸν στὴ Δύση τὴν τέχνην τῆς κατασκευῆς πολλῶν γλυκισμάτων. Ἀλλ' οἱ Σταυροφόροι, ἀπὸ τὴν ἐπαφὴν τοῦ μετὰ Ἀραβες, ἐμαθάν τὴν ἀνατολίτικὴν ζαχαροπλαστικήν. Ἐτσι, ἡ βασιλοπῆττα ἐγένετο καὶ αὐτὴ ἕνα γλυκίσιμα.

Στὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου 10ου τὴν ἐφτιαναν, μάλιστα, μετὰ πολλὰ φύλλα, ὅπως περὶ τοῦ καὶ τὸν μπακαλά. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς βασιλοπῆττας — γλυκίσματος δὲν ἐξαίρεσεν τὸ κουκί, πού συμβόλιζε πάντα τὴν καλὴν ἐξάρτι τοῦ καινούργιου χρόνου. Γ' αὐτὸ, διατηρήθηκε γιὰ πολὺν καιρὸν ἡ συνήθεια νὰ βάδουν μετὰ τὴν βασιλοπῆτταν ἕνα κουκί. Ἡ ἀντικατάστασις τοῦ μ' ἕνα χρυσὸ νόμισμα ἐγένετο πολὺ ἀργότερα.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Φραγκίσκου τοῦ 1ου, οἱ ὑπάλληλοι τῶν δικαστηρίων, τοῦ Παρλαμεντοῦ, τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου κτλ. ἐφτιαναν βασιλοπῆττας καὶ τὰς πῆγαν νὰ ἐμεγαλὴν πομπὴν στοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς τοῦ κράτους, τοὺς βασιλικοὺς συμβούλους κτλ.

Κατόπιν συγκεντρώνονταν στὴν πλατεῖαν τοῦ Λουβρου οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων κρατικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τῶν συντεχνιῶν καὶ ἐκεῖ ἐξελέγαν τὸν «βασιλέα τοῦ κουκου», πού διατηροῦσε αὐτὸ τὸν τίτλον ὅλο τὸ χρόνον.

Ὁ Μονάρχης ἀνέφερε, μάλιστα, ὅτι ἡ καθιερωμένη ἐκτὸς τῆς Πρωτοχρονιάς ἦταν ἡ ἀκόλουθη:

«Εἶμαι τόσο ἐνθουσιασμένος πὺς σὰς εἶδα, ὅσο καὶ ἂν εἶχα ἐκλενὴ βασιλεὺς τοῦ κουκου».

Κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, ὁ δουλευτὴς Μονουέλ Ζήτσε ν' ἀπαγορεύθῃ ἡ κατασκευὴ τῆς βασιλοπῆττας. Ὡστόσο, ἡ συνήθεια αὐτὴ ἦταν βαθειὰ ριζωμένη μετὰ τὸν λαόν. Γ' αὐτὸ ἡ Ἐννομιλευσις δὲν ἔκαμε δεκτὴ τὴν πρότασιν τοῦ, ἀλλὰ περιορίσθηκε νὰ ἀνοστήσῃ τὴν βασιλοπῆτταν «γλυκίσμα τῆς ἰσότητος».

Τὸ ἴδιον ἀγνωστὴ εἶνε ἡ προέλευσις τῆς συνήθειας τῶν «μποναμάδων» κατὰ τὴν Πρωτοχρονίαν.

Γιὰ τὸ Λουδοβίκον 14ον ἀναφέρεται ὅτι καθὲς Πρωτοχρονίαν ἔμοιραζε σημαντικώτατα ποσὰ ὅχι μόνο στοὺς αὐλικούς του, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλοκληρον τὸ προσωπικὸν τῶν ἀκτόρων μέχρι καὶ τῶν τελευταίων ὑπηρετῶν.

Ἡ συνήθεια αὐτὴ διατηρήθηκε καὶ ἀργότερα.

Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἀπὸ τὴν ἐξορία, ὁ Λουδοβίκος ὁ 18ος ἀνέθεσε στὸν ἀδελφὸν ντὲ Μοντεσκί νὰ μορᾶσῃ ἕνα σημαντικὸν ποσὸν μετὰ τῶν αὐλικῶν του.

Κατὰ τὸν τρεμὴν χειμῶνα τοῦ 1709, ἐπεκράτησε ἡ συνήθεια μετὰ τῶν Παρισίων νὰ δύναντο ὁ ἕνας στὸν ἄλλον νὰ υποτίμα... ἕνα κοῦτσουρον. Ὁ μποναμάς αὐτὸς ἦν ἐκτὸς τὴν ἐποχὴν πολυτιμώτερος ἀπὸ ὅποιονδήποτε ἄλλο ἀντικείμενον.

Οἱ ἄλλοι γνωρίζομε τὴν παλὰ καὶ δυσὴν συνήθειαν πού ἔχουν οἱ ἔθνοι τὴ νύκτα τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων. Τὸ βράδυ, πῶν κοιμηθῶν, τὰ παῖδια βάδουν τὰ παπούτσια τοῦς στὸ τῶν, γιὰ νὰ βροῦν μέσα σ' αὐτὰ τὸ δῶρον πού τοὺς ἔφερε τὴν νύκτα ὁ «Πέο Νοέλ», ἡ «Σάντα Κλάουζ» πού ἀντικαθιστοῦν ἐκεῖ τὸν δικόν μας «Ἄνιο Βασίλειον» γιὰ τὰ δῶρα στὴν Εὐρώπην δύνανται τὰ Χριστούγεννα καὶ οὐκ τὴν Πρωτοχρονίαν, ὅπως συνήθειαν ἐμεῖς.

Ἐνὰς δημοσιογράφος τοῦ Χάλλινγουντ ὥρτησε διαφόρους ἄσθετους τί θὰ ἤθελαν νὰ τοὺς φέρῃ ὁ «Σάντα Κλάουζ» καὶ νὰ τὶ τοῦ ἀπάντησαν οἱ διάφοροι ἀστέρες:

Ἡ «Ἰγκριντ Μπέουγκαν» παρ' ὅλους τοὺς θοιάμους τῆς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἕνα εὐαίσθητο καὶ αἰσθητικὸ κοριτσάκι. Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις τῆς: «Τὸ μόνο πράγμα πού ἐπιθυμῶ εἶνε νὰ μοῦ γὰρῃ ὁ «Σάντα Κλάουζ» τὴν παλὰ καὶ φτωχικὴ μου κούκλαν πού με παρηγοροῦσε πᾶν δυστυχισμένα παιδικὰ μου χρόνια. Θὰ ἤθελα νὰ ἐξαγίνω ἕνα ἀδελφὸν καὶ ἀσπὸν κοριτσάκι πού δὲν ἔχει νιώσει ἀκόμη τὸν σκληρὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, τὴν κῆρα τοῦ κόσμου καὶ τὴν ἀνάποδον ὅσιν τῶν θοιάμους καὶ τῆς δόξης. Δὲν ἐπὶ τοῦ καγένα ἄλλο δῶρον ἀπὸ τὸν «Σάντα Κλάουζ» παρὰ τὴν πολυαγαπημένην μου κούκλαν πού τὴν ἔλασα ἕνα βράδυ, καθὼς νυκίᾳ στὸ φτωγικόν μας, τότε, σπιτί».

Ἡ Ρίτα Χαίγινγουοθ, ἡ περιφημὴ χορεύτρια μετὰ ὡριότερο σῶμα, ἔδωκε τὴν ἑξῆς ἀπάντησιν: «Τί θὰ ἤθελα νὰ βρῶ μέσα στὰ παπούτσια μου; Τίποτε! Καὶ ἐρεστε γιὰτὶ! Γιὰτὶ θὰ ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ μοῦ τὰ ἀντικαταστήσῃ ὁ «Σάντα Κλάουζ» μ' ἕνα ζευγάρι μαγικά σκαοπίνια χορευτῶν, γιὰ νὰ μοῦ νὰ χορεύω μ' αὐτὰ ἀκούραστῶς ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἰσως νὰ μὴ γνωρίζετε ὅτι τὸ μεγάλο αὐτοῦτον καθὲς χορευτῶν εἶνε τὰ παπούτσια τῆς.

Ποτὲ δὲν τὰ βρῖσκει ὅπως τὰ θέλει. Ἀλλὰ εἶνε βρεσμένα, ἀλλὰ τὴν στενεύουν, ἀλλὰ εἶνε σκληρὰ καὶ ποτὲ κανένα ζευγάρι δὲν τὰς ἐξοχεῖται... σὰν γάντια. Ἐνὰ μαγικὸν ζευγάρι σκαοπίνια λοιπὸν πού νὰ μὴ τὰ αἰσθάνωμαι στὰ πόδια μου, ὅταν χορεύω, θὰ ἤθελα νὰ μοῦ γὰρῃ δῶρον ὁ «Σάντα Κλάουζ».

Ἡ Μάργκαρετ Ο' Μπράϊν δὲν ἐπιθυμεῖ καθόλου παινιδία. Ἐχει περισσότερα ἀπὸ 4 γυλιᾶδες καὶ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶνε τελεῖστα: ταινία ἡλεκτρικὰ, χωριουδάκια, ἐν μικρογραφίᾳ καὶ ἄλλα πολλά. Προτιμᾷ λοιπὸν τὴν δονθὴ καὶ τὴν γῆρας, τὰ εἰκονογραφημένα περὶοδικὰ καὶ τὰς ζωγραφικὰς τοῦ Βοίσκοντα μέσα στὴν σκολάρεν!

Ὁ Τσάου Τσάπλιν ἀγαπᾷ πολὺ τὰ «φετίς» πού παριστάνουν διάφορες παραξενεὺς μορφῆς ἢ θεατρικῶν θεοποιῶν. Τὰ ἀλλάζει ὅμως συχνά γιὰτὶ πιστεύει πὺς τὸ γούρι τοῦς περὶ νύχτορας.

Ὁ Γκάου Κούπερ ὅταν ἐρωτηθῇ τί δῶρα προτιμᾷ ἀπάντησε γωῖς νὰ διατάσῃ καθόλου: «Εἰς κρινεῖς κοιτικῆς γιὰ τὰ φίλην στὰ ὅποια πωτὰ νυκιστᾷ».

Ἡ Ντάρνα Ντάρμπιν προτιμᾷ τὰ βιβλία καὶ ἔχει ἤδη μιὰ ἐνδιαφέρουσαν βιβλιοθήκην ἀπὸ τὰ δῶρα τῶν διευθυντῶν τῆς. Κ' ἐπειδὴ ἀσχολεῖται καὶ μετὰ τὴν νοσηλείαν παρακαλεῖ τοὺς θαυμαστάς τῆς νὰ τῆς γράψουν πᾶν στὰ βιβλία πού τῆς προσφέρουν ἰδιότητες ἀντιφάσεις πού θὰ τῆς ἐπιτρέψουν νὰ ἐξακριβώσῃ τὸν ναυακτῆρα τοῦ ἀποστολέως.

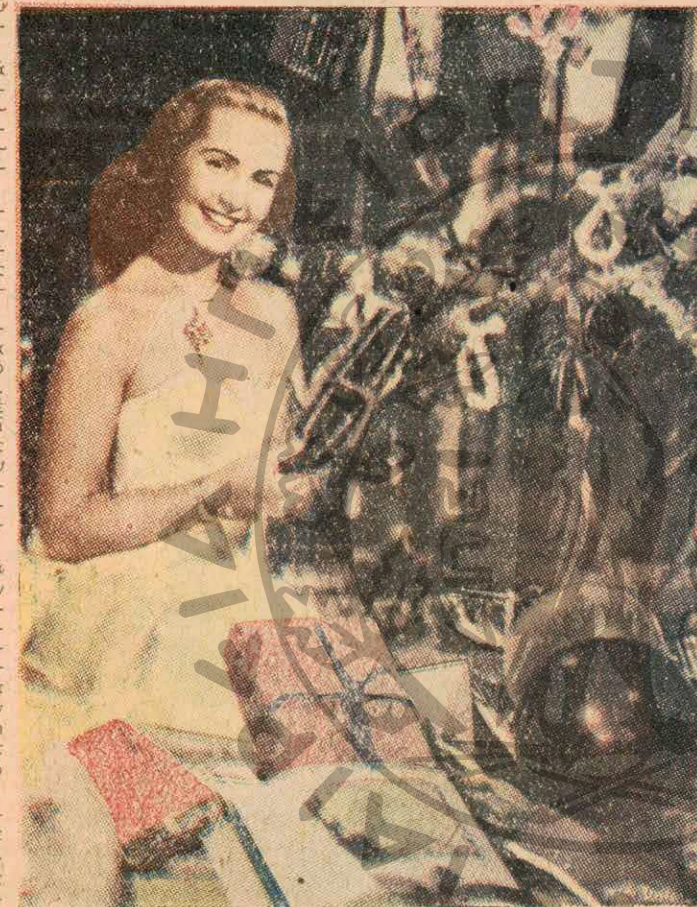
Ἡ Τζίντζερ Ρότσερ ἀγαπᾷ καὶ αὐτὴ τὰ βιβλία, ἀλλὰ τὴν ἐνδιαφέρει κυρίως τὸ... δέσιμό τοῦς. Ἐπίσης τρέφει ἰδιαιτέραν προτίμησιν στοὺς... ὀδοντομαγειρικούς ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔχει σχηματίσει μιὰ πλουσιωτάτην συλλογὴν (Δὲν ξέρουμε ἂν μετὰ τὴν συλλογὴν αὐτὴν βρῖσκαται καὶ κανένας «Τελεμενέτης» σταλμένος ἀπὸ Ἑλλήνα θαυμαστή τῆς).

Μεγάλαν ἀδυναμίαν γιὰ τὰ βιβλία ἔχει καὶ ὁ ἀσπιδμαχὸς τῶν Ἀτθίδων Σάου Μπουανιέ.

Καὶ νὰ τέλος οἱ διάφοροι προτιμήσεις τῶν ἄλλων ἡρώων.

Τὶ δῶρα προτιμοῦν οἱ ἀστέρες

ποίων νὰ δώσω ἐκ τῶν θαυμασίων τοῦς σκοπεύουν νὰ τοὺς στελεχῶν κανένα δῶρον τῆς ἀρεσκείας τοῦς.

Βέρα Ζορίνα: δίσκουος σοβαρὴς μουσικῆς. Τέσαν Καρολί: κούκλα. Μάντελεν Καρόλλ: παγίδα. Μάργκαρετ Ἰσάμπαν: φορέματα. Μερου Κόμο: μακαρόνια καὶ ἰδιαιτέρως σπαγγέτο. Τζέαν Κράσφορντ: παῖδια (ἔχει καὶ ὅλες μισθῆται 4). Μπικ Κρόσμπι: ἀλγὰ. Τζίν Κραίν: τοπικὲς ἐνδυμασίες διαφόρων χωρίων. Μπέττυ Νταβίς: ἀλογα. Γκλόρια Χάβερ: κατέλλα. Σούζαν Χαίγινγουοθ: πατῶν φορεμάτων. Μποντὰ Γκράνβιλ: ἰστορικὰ βιβλία. Πέγκυ Ἄν Γκάρσο: ποικίλας! Τζεσάντνι Φιτσερόντ: ἔργα τέχνης. Μπρούκ Χόπ: φωτογραφίες ὡραίων τοπικῶν. Μπρούκ Χάττον: νοσημοποιήματα. Ρίτα Τζόνσων: σκυλιὰ. Τζένιφερ Τζόνσ: ομολογεῖ ὅτι ἔχει μεγάλη ἀδυναμίαν στὰ βιβλία «Ὅσκαρ», αὐτὰ ὅμως δυστυχῶς δὲν ὑποσχεθῇ νὰ τῆς τὰ στείλῃ ὅποιος καὶ ὅποιος. Χέντυ Λαυρεν: ἀνθη. Κάμεν Μιράντα: παπούτσια. Ντόροθι Μάκ Γκρού: πουλόδεο. Σιζέυ Τέμπλ: ὑπὸν ὑπελὸ. Τέλος ὁ Ἐντουαντ Ρόμπινσον ἀισθάνεται νὰ ἀποσπασθῇ καθὲς φορὰ πού προσθέτῃ ἕνα νέο πινάκον ζωγραφικῆς στὴν πλουσίαν ἡδὴ συλλογὴν τοῦ.

Ὁ Ρόμπινσον εἶνε μανιώδης συλλέκτης ζωγραφικῶν πινάκων. Ἡ συλλογὴ τοῦ εἶνε περιφημὴ καὶ στοιχεῖε σήμερον ἀρετὸν ἐκατομμύριον δολλαρίων.

ΠΑΤ ΚΕΝΤΥ

Κρητικὲς μαντινάδες

Σὰν τὸ κατάδικον φονιά, ἡ τύχη μου με κρίνει, τοῦτον τὸν κόσμον νὰ χαρῶ μιὰν ὥραν δὲν μ' ἀφίνει.

Πόμεινε τὸ κορμάκι μου, σὰν τὸ ξερὸ ποτάμι, ὅπου τοῦ φεύγουν τὰ νερά καὶ τοῦ πομένουν ἄμμοι.

Ἦς εἶν' ἡ νύκτα σκοτεινὴ καὶ ὅλα τὰ κάνει μαῦρα, ἐτόσ' ναι καὶ τὰ σπλάχνα μου, πὸ τοῦ καρδιάς τῆς λούρα.

Τῶν ἀμαθιῶν μου ὅσι μακριὰ, μὰ τοῦ καρδιάς οἰμῶνεις, καὶ ἂν χύνῃς δάκρυα γιὰ μέ νὰ μὴν τὸ μετανιώνης.

Τὸ φάρι μέσα στὸ γυαλὸ μετὰ τὸ φτερόν του πλέει, ἀγάπη μου δὲ με θωρεῖς; Μέσα ἡ καρδιά μου κλαίει.

Ἦς τρέχουνε τὰ νεφάλα μετὰ τὸν πολὺν ἀέρα, τρέχουν καὶ ἐμετὰ τὰ μάτια μου, γιὰ σένα νύκτα μέρα.

Ἦς τρέχουνε τὰ νεφάλα καὶ τὸν καιρὸ ἀκλουθοῦνε τρέχουν καὶ ἐμετὰ τὰ μάτια μου, ὅντε σὲ θυμηθῶν.

Ἡ τύχη μου μ' ἐμοίρασε νῆμαι πάντα κλαμένη, νῆμαι ἀπ' ὅλες τοῖς χορῆς τοῦ κόσμου ἀποκλεισμένη.

Ἐ! Χάρε ποῦν' ὁ τάφος μου, νὰ πᾶ νὰ κατοικήσῃ γιὰτὶ δὲ θέλ' ἡ Μοῖρα μου στὸν κόσμον μπλὶ νὰ ζῇω.

Πόσες φορές τὰ δάκρυα πνίγουνε τὴν φωνήν μου, καὶ πόσες ἄλλες τὴν καρδιά οἱ ἀναστεναγμοί μου.

— Και διά τούτο και
λίγοι τα άναστηκαν...

Ένα από τα σκίτσα της γελοιογραφικής
τηνέσεως η οποία έδημοσιεύθη εις το
«Φιλολογικόν Λεύκωμα» του 1918.

ΕΝΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ πρωτοχρονιάτικο...έγκλημα

Δημοσιογραφικές άναμνήσεις του
συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Τό σώμα του έγκληματος που πρόκει-
ται ν' άφηνηθεί έτίτλοφορείτο «Φιλολογι-
κόν Λεύκωμα». Ήταν μία πρωτοχρονιάτι-
κη έκδοσις ένα διδύο 140 περίπου σελί-
δων που είχαμε αποφασίσει να εκδώσουμε
τις τελευταίες ημέρες του Δεκεμβρίου
1917 στην Κωνσταντινούπολη ο φίλος μου
Γ. Περιοδικός κι' εγώ. Μόλις είχαμε ξεμ-
πλέει από τα θρανία του Ζωγράφου Γυ-
μνασίου και μη έχοντας τίποτε άλλο σο-
βαρότερο να κάνουμε εκείνη την πολεμική
έποχή, τό είχαμε στη φιλολογία. Είχε
προηγηθή η έκδοσις του πρώτου βιβλίου
του φίλου και εκλεκτού συναδέλφου Παύλου
Πραλογιόπου με τον τίτλο «Πρώτες πεν-
νίες», πράγμα που δεν μάς άφηνε «καθεν-
δεν». Έπρεπε να κάνουμε κι' εμείς όπωσ-
δήποτε τη φιλολογική μας έξόρμησι και
σκαώσαμε τό «Φιλολογικόν Λεύκωμα»,
σαν ένα είδος πρωτοχρονιάτικου λογοτεχνι-
κού. Ήμερολογίου. Υπήρχε, την έποχή έ-
κείνη, μία λεγεών ποιητών στην Κωνσταν-
τινούπολη. Σ' αυτήν ανήκε και ο υποφαινόμε-
νος. Σόφισμα ποιήματα συμβολικά και
τετατωμένους άκαταλόγητα. Έν τούτοις
το «Φιλολογικόν Λεύκωμα» απέφυγε τη λε-
γεών των συμβολιστών—δεν γλύτωσε μόν-
ον από μένα και τον έν ποιήσει συντροφόν
μου Περιοδικόν—κι' έξασφάλισε εκλεκτά-
τατες συνεργασίες: του άναπτήτου φίλου
και εκλεκτού ποιητού Ομήρου Μπεκέ, του
έξαιρετικού καλλιτέχνη Λονίου κι' αίσθη-
τικού Λυσάνδρου Ποσσίνου—που είνε με-
ταφράσει τότε άοιστοτεχνικά και την «Κό-
λασι» του Δάντε— του ήδη σκηνοθέτου
και θεατρικού συγγραφέως Μιχ. Κουινέ-
κη, του «ένκλωβισμένου» τότε στην Κων-
σταντινούπολη Λόγου του πολέμου Γάλλου
άργαιολόγου Ποτεστά Λεκούτ, του Άρμέ-
νη ποιητού Άλφρεντ Μινάς κι' άλλων.

Τα πράγματα πίνανται μάλλον καλά.
Μοιάσαμε σε νύσους και άνώστους
και άγγελίες έγγραφες συνδρομητών, των
οποίων τα όνομα υποστούσαμε να δημο-
σιεύσουμε στο τέλος του βιβλίου κατά τα
ισχύοντα την έποχή εκείνη. Αυτό άλλως τε
ήταν και το σημαντικότερο δέλεαρ για την
έγγραφη συνδρομητών. Το βιβλίο περιεί-
νε ποικίλη ύλη: ποιήματα, διηγήματα, μελέ-
τες, μεταφράσεις και καλλιτεχνικές εικό-
νες. Περιείνε όμως στις τελευταίες σελί-
δες του και μία μεγάλη γελοιογραφική
σύνθεσι, η οποία αστύοιζε σε σειρά σκί-
τσων την εξέλιξη ενός έξυπνου Άνατολίτη,
φανταστικού φυσικά. Τόν παρουσίαζε στα
διάφορα στάδια της δασέως του. Άξιο-
βήρητος υπακλόνατος στην άσχη. Ιδιο-
κλήτης ενός μικρού μαγαζιού κατόπιν. Έ-
πίτροπος στην έκκλησία της ένορίας του,

σύζυγος εν συνεχεία της «πολυθέου» Ά-
μαλθείας, μέγας κοινοτικός παράγων και
έφορος στο σχολείο, περιζήτητος γαμβρός,
τέλος Έθνικός Σύμβουλος. Ο σκίτσος-γράφ-
ος όμως έπίμενε να τον παρακολουθήσει
και στη μεταθανάτιο δόξαι του. Έκαθε
λοιπόν ένα σκίτσο—τό τελευταίο—με τον
τίτλο «η μετεμψύχωσις». Τόν παρουσίαζε
με πελώρια ατρία γαϊδάρου, έτοιμο να δγ-
κανήσει! Στόν φανταστικό ήρωα της γε-
λοιογραφικής σύνθεσεως δώσαμε, έντελώς
τυχαία, τό πολύ άνατολίτικο όνοματεπώ-
νυμον Άγάπιος Χατζηνιοβάνγλου. Και
στην πολυθέου σύζυγό του τό όνομα Ά-
μαλθεία.

Τό διδύο κυκλοφόρησε στις 28 Δεκε-
μβρίου, αλλά με μία μικρή... άπάτη. Δεν
περιείνε στις τελευταίες σελίδες του τα ό-
νοματα των συνδρομητών, όπως είχαμε ύ-
ποσχεθή. Τό πρώτο της Πρωτοχρονιάς του
1918 ήλθε στο σπίτι μου ένας άγνωστός
μου άνθρωπος, βλοσυρός, έξαναλωμένος,
μαϊνόμενος. Κρατούσε στα γόνατα του τό
«Φιλολογικόν Λεύκωμα».

—Ξέρετε, δέβαια, ποιές είμαι... μου
λέγει, χωρίς να με χωριτησθί.

—Οχι, δεν έχω την τιμή.

—Είμαι δ... Άγάπιος Χατζηνιοβάν-
γλου! Ένας φίλος μου που με είχαν έγ-
νώσει συνδρομητή στο βιβλίο σας, μου
είπε πως στις τελευταίες σελίδες θα ήταν
δημοσιευμένο τ' όνομά μου. Άνωίγω κι'
βλέπω, όχι μόνον τ' όνομά μου, αλλά και
τ' όνομα της γυναίκας μου, Άμαλθείας,
και γελοιογραφίες που με ρεζιλίζουν και
ένα σκίτσι μου με ατρία γαϊδάρου. Θα
σας κάνω μύνησι!

Δέν μπορούσα να φαντασθώ περισσότε-
ρο σατανική σύμπτωση. Ο άνθρωπος αυ-
τός όχι μόνον έλέγχε Άγάπιος Χατζη-
νιοβάνγλου, αλλά είχε και σταδιοδρομία
ανάλογη με τη σταδιοδρομία του γελοιο-
γραφικού φανταστικού προσώπου. Προ-
σπαθήσα να του εξηγήσω ότι ούτε τον
γνωρίζαμε—ο συνοπάτης μου κι' εγώ—
ούτε σκεφθήκαμε ποτέ να τον γελοιοποιή-
σουμε, ούτε είχαμε ύπ' όψει μας κανένα
γνωστό πρόσωπο όταν παραγγέλναμε τη
γελοιογραφική σύνθεσι. Τίποτε. Ο Άγά-
πιος ήταν έτοιμος να με κατασπαράξη
πρωτοχρονιάτικα.

—Αυτά να τα πής στο Δικαστήριο, φώ-
ναξέ. Έκεί θα εξηγηθώμε, έντελώς εοίφ-
(ανάσχηστε άνθρωπε).

Την επομένη έγινε μέγα Συμβούλιο των
συνεργατών του «Φιλολογικόν Λεύκω-
μα».

ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ

Αυτή η εκκεντρική Άμερικανίδα κυ-
κλοφορεί μέσα στους δρόμους κρα-
τώντας πάντα στην αγκαλιά της ένα
μικρό σκυλάκι που τό έχει στολισμέ-
νο με διαμαντικά και διάφορα άλλα
πολύτιμα «μπρελόκ». Δικαιογώνητας
την ιδιοτροπία της λέει ότι ένα ή-
ραίο σκυλάκι είνε για μία κυρία τό
απαραίτητο συμπλήρωμα του κομψού
της ντυσίματος!

τος. Άπεστάλη, κατόπιν αποφάσεως,
πρεσβεία στον κ. Άγάπιο, αλλά επέστρε-
ψε άπρακτη. Και μετά δεκαπέντε ημέρες
καθήσασε, οι δύο έκδοτες, στο έδωλόν του
καθηροομιέου.

Τό Δικαστήριο, στάθηκε, άδύνατο να
μπή στο νόημα της ύποθέσεως. Όλες οι έ-
ξηγήσεις μας πήγαν μάταια. Ο Άγάπιος
έφέντης είνε δικός. Δυσφήμισις. Καταδί-
κη, λοιπόν, σε φυλάκιση τριών μηνών και
σε πληρωμή είκοσι λιρών στον παθόντα,
για ψυχική άδύνη! Κεραινός.

Η απόφασις άνεκότη. Καί Έναδικά-
σθηκε μετά ένα μήνα. Έβήσε να αναλά-
βουν τη συνηγορία μας δύο από τους δια-
πρεπεστέρους δικηγόρους της Πόλης—ο
Γεωργάκης έφέντης Εύφωμιανίδης και ο Ζι-
ούσας—και να πείσουν τό δικαστήριο ότι
έπρόκειτο περί μιας σατανικής σύμπτω-
σεως, ότι τον υπηνή δεν τον γνωρίζαμε
ούτε έξ' ακοής κι' ότι μάλλον αυτός θα έ-
πρεπε να τιμωρηθί. Ο Εισαγγελέας, αντι-
ληφθείς την ύπόθεσι, συνήγορησε υπέρ της
αθώωσέως μας. Καί η απόφασις έξεδόθη
πάνηνυοικώς αθωωτική.

Ο δυστυχής Άγάπιος δέν μπορούσε να
τό εξηγήσει αυτό τό πράγμα.

—Τζάνου, έλεγε στο δικηγόρο του, έ-
μένα μου είπαν πως θα έβλεπα τ' όνομά
μου τυπωμένο στο τέλος του βιβλίου. Κι'
όταν τό άνοιξα είδα, όχι μόνον τ' όνομά
μου, αλλά και τη φάτσα μου, με ατρία
γαϊδάρου. Τζάνου, δεν είνε αυτό ρεζι-
μα;

Ρεζιλευμα ήταν. Άλλά έσταιγε η σατα-
νική σύμπτωση...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

«Βερούγκι» ή άρώστεια του Περού

Στις πλαγιές των Άνδεων, 25 μιλία
μακριά από την Λίμα, την πρωτεύουσα
του Περού υπάρχει μία κοιλάδα που λεγε-
ται Ρίμακ. Οι κάτοικοι λοιπόν της κοιλά-
δος αυτής δεν τολμούν έδώ και πολλά
χρόνια, να βγούν τη νύχτα από τα σπίτια
τους γιατί κινδυνεύουν να χάσουν τη ζω-
ή τους από τό ταιμπήμα μιας μινίας που λε-
γεται «φλεβοτόμος».

Τό επικίνδυνο αυτό έντομο με τό αίμα,
δρα ενστικτα κυκλοφορεί μόνο τη νύ-
χτα. Μεταφέρει δε τό μικρόβια μιας θα-
νατηφόρου άρρώστειας που είνε γνωστή
στους κατοίκους του Περού με τό όνομα
«Βερούγκα».

Έδώ και μισό αιώνα, η άρρώστεια αυτή
είχε τρομοκρατήσει κυριολεκτικά τους δυ-
στυχισμένους κατοίκους της κοιλάδος. Ε-
πτά χιλιάδες εργάτες που κατασκεύαζαν
τη σιδηροδρομική γραμμή Λίμας—Ο
ρόδα πέθαναν αμαδίκως από τό ταιμπήμα
της «Βερούγκα», μέσα σ' ελάχιστο χρονί-
κό διάστημα!

Τό ταιμπήμα της «φλεβοτόμου» μινίας
προκαλεί δυο θανατηφόρους ασθένειες.
Τόν «πυρετό» του Όρούς—που ο άρρωστος
πεθαίνει σιγά—σιγά από άναμία— και
την «Βερούγκα περουνά» της οποίας τό
κύριο συμπτώμα είνε ο ερεθισμός της
επιδερμίδος και η δημιουργία εκζεμάτων
από τό όποια τρέχει ένα υγρό σαν πύον.
Και στη δεύτερη αυτή περιπτώσι ο άσθε-
νης πεθαίνει συνήθως βροδώς, εξαντλη-
μένος από τον υψηλό πυρετό που διαρκεί
περισσότερο από έξη μέρες.

Σήμερα ύστερα από πενήντα ολόκληρα
χρόνια οι δυστυχισμένοι κάτοικοι του Ρί-
μακ αρχίζουν ν' άναπνέουν με άνακούφι-
σι, γιατί οι άρχές του Περού άποφάσισαν
να δαπανήσουν μεγάλο ποσό για την κα-
τοπλήμνη και εξόντωση με D.D.T. της
θανατηφόρου μινίας.

Μία κελσεσιζική «γεννήτρια»

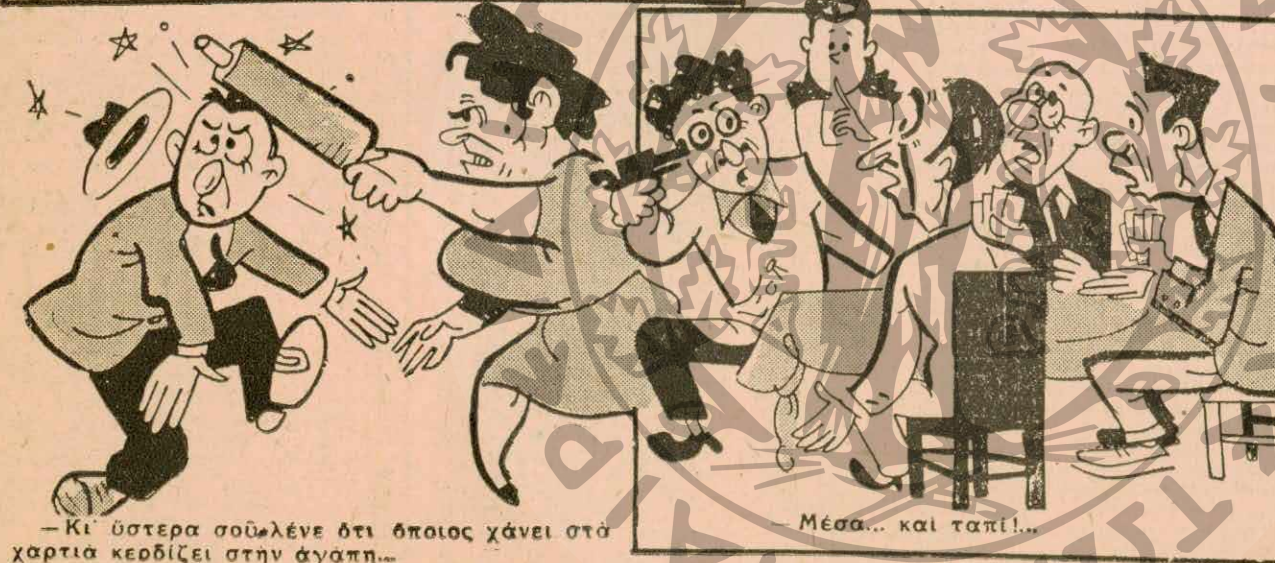
Στην Άμερική κατασκευάσθηκε η μεγα-
λύτερη «γεννήτρια» του κόσμου. Η «γεν-
νήτρια» αυτή που έχει όγκο όσον ένα
σπίτι με έξη δωμάτια και μπορεί να παρ-
γάγη 108.000 ώρια κιλοβάτ, δηλαδή τόσο
ηλεκτρικό ρεύμα όσον θα ήταν υπεραρ-
κετό για μία βιομηχανική πόλη 1.500.000
κατοίκων, θα χρησιμοποιηθί στο φράγμα
Γκράντ Κούλκ, στην πολιτεία της Ουαριν-
κτώνος. Δεκα όκτώ άλλες «γεννήτριες»
διαφόρων μεγεθών λειτουργούν στο ίδιο
φράγμα.

Για την κατασκευή της χρειάσθηκαν συ-
νολικά 774 τόννοι χαλμός. Εξοικονομή-
καν επίσης 160 χιλιάδες μέτρα χαλυδύ-
νου σύρματος.

Τό Γκράντ Κούλκ όταν άποπερατωθί θα
τροφοδοτήσι με νερό μία περιοχή 485.625
έκταριων γής.

ΜΕΤΑ ΤΗ ΧΑΡΤΟΠΑΙΕΙΑ
— Στο καλό, και του χρόνου!

— Κι' ύστερα σου λένε ότι όποιος χάνει στο
χαρτιά κερδίζει στην άγάπη...

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Θέατρο

ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ:

Κερδη και ζημίες...

(Νύχτα της Πρωτοχρονιάς. Τό ρολόι του τοίχου δείχνει έντεκαμισή. Η σύμψη έχει προ πολλού σβύσει. Στην ευρύχωρη καρεβάτοκαμάρα επικρατεί θερμότητα Μουσμανσκ. Άπωνα στο καρεβάτι τσαλακώνονται πεταμένα φύλλα—υύδην ένα μεταξωτό αντίοικα ποικαίμορ ένα γυναικείο φόρεμα, μία κάλσα νάυλον και ένα καφέ καστόριο παπουτσι άοιστερού ποδιού. Έκείνη σκουπίζει τα μάτια της, καθισμένη άπωνα στο σκαμνάκι της τουαλέτας. Έκείνος δηματίζει άπάνω—κάτω, σε «λέων έν κλωδω».)

ΕΚΕΙΝΗ: Καί νά συλλογίζεσαι κανείς ότι άπόψε είναι Πρωτοχρονιά για όλο τον άλλο κόσμο.

ΕΚΕΙΝΟΣ (δουχάται): Γιατί... Για μās δηλαδή, τί είναι... Της 'Υπαπαντής.

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, είναι πρωτοχρονιάτικο κέφι αυτό... Γύρισε γύρω σου μία ματιά, και θά δης... Κίτταξε τη μούρη σου, στον καρεβάτι, κίττα και τη δική μου κι' ύστερα μίλα μου για Πρωτοχρονιά!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί... Τί έχουν οι υούδες μας;

ΕΚΕΙΝΗ: Η δική σου άστράφτει και βροντάει στη δική μου ψυχάκι, με δάκρυα αντί για δούλη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διότι είσαι έπιεικός ν' αντιστοιχάς!

ΕΚΕΙΝΗ: Μπά... Γουρσουζα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυσικά... Αφού δώθηκε την εύκαιρία πρωτοχρονιάτικα νά κλάψης.

ΕΚΕΙΝΗ: Αφού δώθηκε έσύ την εύκαιρία πρωτοχρονιάτικα νά με πικράνης...

ΕΚΕΙΝΟΣ (γελάει): Νά σε πικράνω!... Τί λές... Γιατί έσύ βλέπεις όλο το χρόνο πού πέρασε κι' όλα τα χρόνια πού περάσανε, δεν κάνεις τίποτε άλλο παρά νά κρατάς ένα κουτάλι και νά με ταΐζης με ζάχαρη!

ΕΚΕΙΝΗ: Μην είσαι άπιδες και σχολός!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι δυο στυγώς μόνον ακριβής... (στέκεται υποστάς της).

Λές ότι σου γάλασα άπόψε το κέφι μου. Ξέρεις πότες φορές στο χρόνο πού περνώ σε μου γάλασε έσύ το δικό μου...

ΕΚΕΙΝΗ (με προκλητική ειρωνεία): Πότες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό λιγώτερο τσακώσες έξήντα τέσσερις!

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, τόσες ήταν οι μέρες του χρόνου άν δεν άπατάωμαι...

θά κατεδάσας λιγάκι τά δικά σου!

ΕΚΕΙΝΗ (με μάτια πού πετάνε σπίρες): Έτσι ήσουν πάντα πρόστυχος, κυδάρης κακομαθημένος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' έσύ ήσουν πάντα γελοία, έγωίστοια, ψωροπερήφανη, χωρίς καμιά εύαισθησία και λεπτότητα...

ΕΚΕΙΝΗ: Χαχαχά!... 'Ας γελάσω με σένα, τον τόσο εύαισθητο και λεπτό!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Η εύαισθησία και ή λεπτότης είναι προτερήματα κυρίως γυναικεία... τό τριαντάφυλλο πρέπει άπασαίτητα νά μυρίζει, κι' όχι ή τσουκνίδα...

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι τόσο παραστατικός και ζωηρός στις παρουσιώσεις σου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εύχαριστώ... (Κάθεται στα πόδια του καρεβάτου. Κυττάζει μελαγχολικά τό πεταμένο μεταξωτό ποικαίμορ, τό φόρεμα, την κάλσα, τό παπούτσι, ύστερα ή ματιά του γυρίζει στο ρολόι πού δείχνει δώδεκα παρά δέκα).

Κι' όμως άφού τόφερε ή τύχη νά κάνουμε ίσολογισμό άπόψε, ό χρόνος πού πέρασε δεν είχε μόνο ζήνιες.

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά, με τουφεκή ειρωνεία): Είχε υήπως και κέρδη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά, φυσικά... Ξεχάς τον καιρό πού πούνηται, κι' ό γιατρός σοδθήκε πνευμονία, με τί στοργική άγάπια ξεμύνησε στο προσκέφαλό μου, όσπου νά πειστής πως δεν διέτρεχα πιά κανέναν κίνδυνο...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' έσύ, τό δαδύ έκείνο πούδες ότι είχα ταπεινωθεί άνάμεσα στις πλοΐσιες ένός κύκλου υας φιλικού, με ζύνωσες, και πολύ σιγά σιγά αΐτή μου ψιθύρισε ότι όλες αυτές οι κυρίες, γνυμένες ακριβά και φορτωμένες κοσμήματα, είναι ύποτακτικές μπροστά στη μεγαλειότητα της δικής μου ύσορφείας!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί... 'Επειδή με τη γλώσσα μου σου θυμίζω καμιά φορά τις προστυγίες σου!...

ΕΚΕΙΝΗ: Θες νά θυμηθώ μερικάς... Έκείνο τό δαδύ στο κοσμικό κέντρο πού με γόρενες, γασμουήθηκες σε ώθησα άν υυστόζης, και μου άπάντησε ότι δεν ύπάρχει ανισώροχη ποάμα άπό τό νά γορεύη κανείς τη γυνίκα του...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έσύ θυμάσαι τί μούπες αντί για εύχαριστώ όταν, έγώ ξέρω με τί κόπους και στερούσεις, ύπόρεσα νά σου άγοράσω τό γούνιό σου παλτό;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Όχι... ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά στο θυμίσω έγώ; είπες: «Της Πιπίτας δώσε το παλτό είναι καλύτερο γιατί τό δικό μου είναι μόνο πιά—ντ' άστοκάν».

ΕΚΕΙΝΗ: Έσύ θυμάσαι τί μου είπες ένα θοδύ πού τόλμησα νά έκφοράσω τη γνώμη ότι μία τραγουδίστρια πού άκούγαμε νά τραγουδάει δεν είναι δεκαοκτώ χρονών, όπως βεβαίως έσύ άλλά είκοσιπέντε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέ θυμάσαι... ΕΚΕΙΝΗ: Είπες με κακία: «Γιατί έπιμένεις ν' ανεβάζεις ως τά χρόνια τά δικά σου ένα υωρό?...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλά σου είπα: τί θά κερδίσεις έσύ δηλαδή άν ανεβάσεις τά χρόνια της υικρής έκείνης τραγουδίστριας!...

Μήπως

ΕΚΕΙΝΗ (σάν τουφεκή ήνώ του): Σ' έμας και σ' όλο τον κόσμο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σάν τουφεκή ήνώ του): Σ' έμας και σ' όλο τον κόσμο!

ΕΚΕΙΝΗ (σάν τουφεκή ήνώ του): Σ' έμας και σ' όλο τον κόσμο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σάν τουφεκή ήνώ του): Σ' έμας και σ' όλο τον κόσμο!

ΕΚΕΙΝΗ (σάν τουφεκή ήνώ του): Σ' έμας και σ' όλο τον κόσμο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σάν τουφεκή ήνώ του): Σ' έμας και σ' όλο τον κόσμο!

ΕΚΕΙΝΗ (σάν τουφεκή ήνώ του): Σ' έμας και σ' όλο τον κόσμο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σάν τουφεκή ήνώ του): Σ' έμας και σ' όλο τον κόσμο!

ΕΚΕΙΝΗ (σάν τουφεκή ήνώ του): Σ' έμας και σ' όλο τον κόσμο!

Πώς πήγε ή χρονιά σας;

Ένας τρόπος νά τό έξακριβώσετε

Πώς περάσατε τό 1947; 'Ο χρόνος πού τελείωσε, ήταν καλός ή κακός για τόν έαυτό σας και για την οικογένειά σας;

Υπάρχουν πολλές πιθανότητες, ότι στην πραγματικότητα υπήρξε καλλίτερος άπ' ό,τι πιστεύετε. 'Αν άμφιβάλλετε γι' αυτό, διαβάστε καθεμιά άπ' τις παρακάτω έννέα φράσεις και, άπ' τά 4 συμπληρώματα πού συνοδεύουν την καθεμιά, διαλέξτε με ελικρίνεια όποιο άνταποκρίνεται περισσότερο στην περίπτωση σας.

1ον.—Τό έτος 1947 ήταν...

α) Τό καλλίτερο άπ' όσα πέρασα ποτέ. β) Πολύ καλό, αλλά όχι καλλίτερο άπ' όλα. γ) 'Όχι πολύ καλό, αλλά ούτε και πολύ κακό. δ) Τό χειρότερο άπ' όσα θυμύμαι.

2ον.—'Η υγεία μου, στο έτος αυτό, ήταν...

α) Περιήμη. β) Καλή. γ) Μετρία. δ) Κακή.

3ον.—'Η υγεία της οικογενείας μου ήταν...

α) Περιήμη. β) Καλή. γ) Μετρία. δ) Κακή.

4ον.—Τά εισοδήματά μου (μοζί με της οικογενείας μου) ήταν...

α) 'Αρκετά για νά ζήσουμε καλά, νά πληρώσουμε τά χρέη μας και νά κάνουμε και οικονομίες. β) 'Αρκετά για νά ζήσουμε καλά, τίποτε όμως περισσότερο. γ) Τόσα ώστε νά περάσουμε στενώχαρα. δ) Λιγώτερα από κάθε άλλο μεταπολεμικό έτος.

5ον.—'Όσο για τούς φίλους μου, τό χρόνο αυτό...

α) 'Απόχτησα πολλούς κανούργιους και δεν έχασα κανένα. β) 'Απόχτησα τόσους όσους έχασα. γ) 'Εχασα περισσότερους άπ' όσους άπόχτησα. δ) 'Εχασα αρκετούς, χωρίς νά άποχτήσω κανένα.

6ον.—Οι δουλειές μου ήταν...

α) 'Ασυνήτητα ενδιαφέρουσες κι' έπικερδείς. β) 'Ευδιάφερούσες, αλλά όχι έπικερδείς. γ) 'Όπως ή συνήθισμένη καθημερινή ρουτίνα. δ) 'Εξαιρετικά άνιερές και κοουραστικές.

7ον.—Οι έπιδιώξεις μου πού κατάρθωσα νά πραγματοποιήσω ήταν...

α) Πολύ περισσότερες άπ' όσες ήλπιζα. β) Περίπου όσες περίμενα. γ) Λιγώτερες άπ' όσες περίμενα. δ) Καμιά άπόλυσως.

8ον.—Τά κερδη μου από άπόψεως καινούργιων γνώσεων ήταν...

α) Τεράστια. β) Πολλά, αλλά θά μπορούσαν νά ήταν και περισσότερα. γ) Λίγα μάλλον. δ) 'Απολύτως καμιά νά αξιοσημειώτω.

9ον.—Οι προβλέψεις μου για τό επόμενο έτος είναι...

α) Λαμπρές. β) Με πολλές έλπίδες αλλά χωρίς πολλές ύποσχέσεις. γ) Οι συνηθισμένες περίπου. δ) 'Όχι πολύ καλές.

Για καθεμιά άπ' τις έρωτήσεις, στις όποιες διαλέξατε τό συμπλήρωμα α, σημειώστε τον αριθμό 10. Για κάθε συμπλήρωμα β πού διαλέξατε, σημειώστε τον αριθμό 7. Για κάθε συμπλήρωμα γ, σημειώστε τον αριθμό 4. Και για κάθε συμπλήρωμα δ, σημειώστε τον αριθμό 1.

Προσθέσετε κατόπιν τούς έννέα αριθμούς πού έχετε γράψει. 'Αν τό άθροισμα πού θά βρήτε είναι 71, και πάνω, τό έτος 1947 υπήρξε εξαιρετικά καλό για σά. 'Αν βρήτε άθροισμα 55—70, τό 1947 ήταν καλό. 'Αν βρήτε 45—54, ήταν μέτριο. Κι' άν βρήτε κάτω από 45 ήταν κακό.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΤΑ στού Τρικούπη

Τού συνεργάτη μας
Χ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Στό σπίτι του μεγάλου και λαοφιλούς πολιτικού άσχηνού της νεώτερας 'Ελλάδος Χαριλάου Τρικούπη, είτε όταν ήταν πρωθυπουργός είτε όταν ήταν έκτός της έξουσίας, είχε καθιερωθεί κάθε παραμονή Πρωτοχρονιάς νά κόβεται ή 'Αβασιλιτική πηττα, άνάμεσα σε μεγάλη φιλική και γαρύμνηνη συνάθροιση.

Δέν άστροφτε βέβαια, στο σπίτι του Τρικούπη ό γουστός και ό άγνους, όπως συνέβαινε στα σπίτια των μεγαλοπλούτων και νεοπλούτων της ίδιας εποχής. 'Αστρος, όμως, ή ευγένεια, των δύο αδελφών (Χαριλάου και Σοφίας) και ή προσκλησις των φίλων για την πηττα, έγιγνετο συνήθως από την αδελφήν του Προέδρου, ή όποια κάλυψε, ιδιότυπα και ευγενικά και έλεγε στον καθένα φίλο του απιτίου:

—'Εμείς δεν καλούμε ποτέ για τή βασιλόπηττα, άλλ' όσοι άπ' τούς στενώτερους φίλους μας θά έλθουν, θά υας εύχαριστήσουν πολύ!

—'Εμείς δεν καλούμε ποτέ για τή βασιλόπηττα, άλλ' όσοι άπ' τούς στενώτερους φίλους μας θά έλθουν, θά υας εύχαριστήσουν πολύ!

—'Εμείς δεν καλούμε ποτέ για τή βασιλόπηττα, άλλ' όσοι άπ' τούς στενώτερους φίλους μας θά έλθουν, θά υας εύχαριστήσουν πολύ!

—'Εμείς δεν καλούμε ποτέ για τή βασιλόπηττα, άλλ' όσοι άπ' τούς στενώτερους φίλους μας θά έλθουν, θά υας εύχαριστήσουν πολύ!

—'Εμείς δεν καλούμε ποτέ για τή βασιλόπηττα, άλλ' όσοι άπ' τούς στενώτερους φίλους μας θά έλθουν, θά υας εύχαριστήσουν πολύ!

—'Εμείς δεν καλούμε ποτέ για τή βασιλόπηττα, άλλ' όσοι άπ' τούς στενώτερους φίλους μας θά έλθουν, θά υας εύχαριστήσουν πολύ!

—'Εμείς δεν καλούμε ποτέ για τή βασιλόπηττα, άλλ' όσοι άπ' τούς στενώτερους φίλους μας θά έλθουν, θά υας εύχαριστήσουν πολύ!

—'Εμείς δεν καλούμε ποτέ για τή βασιλόπηττα, άλλ' όσοι άπ' τούς στενώτερους φίλους μας θά έλθουν, θά υας εύχαριστήσουν πολύ!

—'Εμείς δεν καλούμε ποτέ για τή βασιλόπηττα, άλλ' όσοι άπ' τούς στενώτερους φίλους μας θά έλθουν, θά υας εύχαριστήσουν πολύ!

—'Εμείς δεν καλούμε ποτέ για τή βασιλόπηττα, άλλ' όσοι άπ' τούς στενώτερους φίλους μας θά έλθουν, θά υας εύχαριστήσουν πολύ!

—'Εμείς δεν καλούμε ποτέ για τή βασιλόπηττα, άλλ' όσοι άπ' τούς στενώτερους φίλους μας θά έλθουν, θά υας εύχαριστήσουν πολύ!

—'Εμείς δεν καλούμε ποτέ για τή βασιλόπηττα, άλλ' όσοι άπ' τούς στενώτερους φίλους μας θά έλθουν, θά υας εύχαριστήσουν πολύ!

—'Εμείς δεν καλούμε ποτέ για τή βασιλόπηττα, άλλ' όσοι άπ' τούς στενώτερους φίλους μας θά έλθουν, θά υας εύχαριστήσουν πολύ!

—'Εμείς δεν καλούμε ποτέ για τή βασιλόπηττα, άλλ' όσοι άπ' τούς στενώτερους φίλους μας θά έλθουν, θά υας εύχαριστήσουν πολύ!

—'Εμείς δεν καλούμε ποτέ για τή βασιλόπηττα, άλλ' όσοι άπ' τούς στενώτερους φίλους μας θά έλθουν, θά υας εύχαριστήσουν πολύ!

—'Εμείς δεν καλούμε ποτέ για τή βασιλόπηττα, άλλ' όσοι άπ' τούς στενώτερους φίλους μας θά έλθουν, θά υας εύχαριστήσουν πολύ!

—'Εμείς δεν καλούμε ποτέ για τή βασιλόπηττα, άλλ' όσοι άπ' τούς στενώτερους φίλους μας θά έλθουν, θά υας εύχαριστήσουν πολύ!

—'Εμείς δεν καλούμε ποτέ για τή βασιλόπηττα, άλλ' όσοι άπ' τούς στενώτερους φίλους μας θά έλθουν, θά υας εύχαριστήσουν πολύ!

—'Εμείς δεν καλούμε ποτέ για τή βασιλόπηττα, άλλ' όσοι άπ' τούς στενώτερους φίλους μας θά έλθουν, θά υας εύχαριστήσουν πολύ!

—'Εμείς δεν καλούμε ποτέ για τή βασιλόπηττα, άλλ' όσοι άπ' τούς στενώτερους φίλους μας θά έλθουν, θά υας εύχαριστήσουν πολύ!

—'Εμείς δεν καλούμε ποτέ για τή βασιλόπηττα, άλλ' όσοι άπ' τούς στενώτερους φίλους μας θά έλθουν, θά υας εύχαριστήσουν πολύ!

—'Εμείς δεν καλούμε ποτέ για τή βασιλόπηττα, άλλ' όσοι άπ' τούς στενώτερους φίλους μας θά έλθουν, θά υας εύχαριστήσουν πολύ!

κόμμο της βασιλόπηττας με τούς στίχους:

«Γεία σου Μπουρλότε θαυμαστή
μ' ένα μεγάλο σκέρτος
έσύ με τρόπο έφερες
τόν ένα κι άλλον τέρτος.
Μυλλόρδε ποδι κτύπησε,
Μυλλόρδε υτοδρος σήκω
κι' όλους έσύ τούς έφερες
στον πρώτο, πρώτο λυκό!»

Την νύχτα της Πρωτοχρονιάς του 1892, τό γουστό νόμισμα της βασιλόπηττας έπεσε στον ίδιο τον Τρικούπη. Μετά τη διανομή σε όλους τούς καλεσμένους και στην ύπρεσια του σπιτίου, έμειναν δύο κομμάτια, όποτε ή Σοφία Τρικούπη είπε στον αδελφό της:

—Χαρίλαε, διάλεξε τό δικό σου. Ποιό άπ' τά δύο θέλεις;

—'Ο Πρόεδρος, με τό σοβαρό ύφος του άπάντησε:

—Μετά από σάς. 'Όποιο κομμάτι μείνη τελευταίο, είναι τό δικό μου!

Και σε λίγο, τό γουστό νόμισμα (μία λίρα), βρέθηκε στο κομμάτι του Προέδρου και όλοι ένθουσιασθηκαν και τό χαρακτήρισαν ως καλό σίγνώ, για τήν εξέλιξη της πολιτικής καταστάσεως.

Την άλλη μέρα, οι τοικουπικές έφημερίδες, άνήγγειλαν μ' ένθουσιασμό τό ευτυχές γεγονός, ή δέ άγαλλίασις του κόμματος διεκρίνετο στις χαρακτηριστικές γραμμές του Τρικούπικου γουνοκγράφου της εποχής, πού έγραφε, μεταξύ άλλων:

«...Και ένώ διενέμετο ή άφράτη και γλυκερά βασιλόπηττα, πάντες μετά περιργίας άγόμενοι νά ίδωσι ποίος 'ινε ό ευτυχής άγόμενος της έν τοίς σ' λ' α' γ' υ' ο'ς αυτής κεκρυμμένης χρυσής λίρας. Καί...ώ της άγαθής συγκυρίας! 'Η λίρα άνευρέθη από τού Προέδρου! 'Ο άγαθος ούτος οίωνος καθύφρανε όλους τούς παρισταμένους, έκλαδόντας αυτόν ως προμήνιο αίσωτερας τύχης...».

Για νά συμπληρωθεί τώρα, ή είκονα της παραδόσεως πού κοιπήθηκε στο σπίτι του Τρικούπη μένοι του 1894, πρέπει νά προσθέσουμε και τό πός βρέθηκε ή λίρα, έκείνη την χρονιά, στο κομμάτι του Προέδρου.

Αφού έψαξαν, όλοι τό κομμάτι τους και δεν την βόηκαν, ή προσοχή τους πήγε στο κομμάτι του Προέδρου πού έμεινε άνεπασφο στο πιάτο του, μπροστά του.

—'Ο Κοσσανάκος τότε, είπε:

—Κύριε Πρόεδρε, φαίνεται ότι φέτος είσατε σε ός τυχερός της Πρωτοχρονιάς. Καλά σημάδια θά υουμε!

Με τό γλυκό γαιόγνέλο του, ό Τρικούπης, του άπάντησε:

—Δέν έχετε πια νά θεωρηθήτε υόνος σας!

Και τότε ό Κοσσανάκος παρακίνηθηκε διά βοής και ανέλαβε νά ψάξη και τό κομμάτι του Προέδρου και σε λίγο, μέση γενικής γασάς, ή γουστή λίρα έπεσε στο πιάτο του.

Χαρούμενος, τότε, ό Κοσσανάκος, φώναξε:

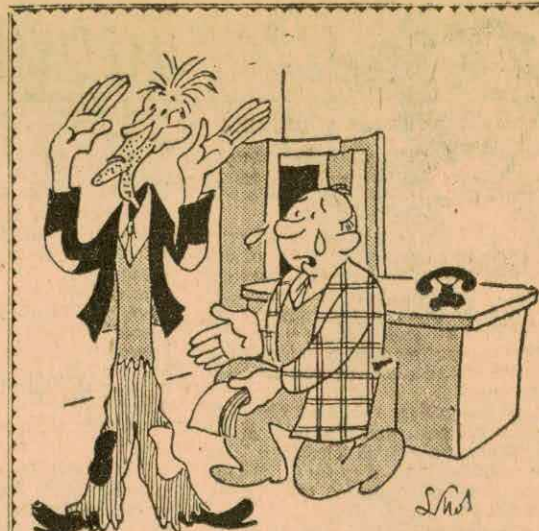
—Χουστό γούνα θά υουμε φέτος, κύριε Πρόεδρε. Και γουστό νόμισμα θά έσυνθέσετε στον τόπο υας!

Μεγάλη γαρ έπεκράτησε σ' όλη την αίθουσα, ό δέ Τρικούπης, σοβαρός αλλά και εύχαριστημένος σήκωσε τό ποτήρι του και είπε:

—Εύομαι, κύριε, εύτυχές τό νέον έτος δια την 'Ελλάδα και δι' όλους τούς 'Ελληνες. άνεξαρτήτως!

Τό γούσι του νομίσματος της βασιλόπηττας έδαματούργησε, πραγματικά, κατά τό 1892 διότι σ' ένα υίνα περίπου (Καθαρή Δευτέρα) έπεσε ή πανίσχυρη Κυβέρνησις Δελιγιάννη, την διεδέχθη προσωρινά ή Κυβέρνησις Κωνσταντοπούλου, και μετά πέντε υντες έσχημάτισε και πάλι Κυβέρνησις, ό Χαριλάος Τρικούπης.

Δ. ΓΑΤ.

—'Αδύνατον, κύριε διευθυντά, δεν μπορώ νά ξεχωθ 13ον μισθόν. Είμαι προληπτικός!

(Σκίτσος Σ. Πολενάκη)

Αθηναϊκά έπίκαιρα

Απορία

—'Αγιος Βασίλης έρχεται από την Καισαρεία, μάς τραγουδάει τα παιδια, με ξόρδυο πολύ, κι' έμεις τ' άκούμε κι' έχομε μία μόνον άπορία, πώς μπόρεσε κι' έπέρασε τη Μέση Άνατολή, αυτό 'ναι τό σπουδαίον...

—Και κάτι άλλο πού έτυχε νά ακούη πάρη: —Βαστάει πέννα και χαρτί χαρτί και καλοάρι... 'Αγιος, μάλλον ντεμοντέ κι' αυτός, παρακαλώ γιατί μοντέρνος άγιος, θά κράταγε... στυλό!

Βασιλόπηττα

—'Απόψε βασιλόπηττα!... Μικροί τε και μεγάλοι, όλοι θά περιμένουμε της τύχης νά γραμμένο. 'Ενας θά είν' ό τυχερός και όλοι οι άλλοι, πάλι την πηττα θά κυττάζουν με μάτια λιγωμένα!...

—'Ενα κομμάτι μοναχά, θά έχη τό φλουρι και άδεια τ' άλλα τα σκορπά, ή Τύχη ή πονηρή!...

Και στη ζωή σαν βλέπομε τριγύρω με τό ματία γυναικες όμορφότερες, μία μοναχά μπορεί άξια νάχη αληθινή... και τ' άλλα τα κομμάτια είναι κομμάτια μοναχά... δίχως τό φλουρι (οί!...)

Γαλοπούλες

Χριστούγεννα περάσαμε, γλεντήσαμε, μεθύσαμε νά γαλοπούλα δυστυχώς, ούτε την έμυρμασε. Οι γαλοπούλες σκέφτηκαν πως έχομεν φτερά κι' εφέτος έπει τ' άνανε από την άγορά!...

Πατάτες δεν ύπήρχαν. Τού κόκα οι πελάτες γύριζαν τα μανάβικα, γυρνώντας πατάτες, ό κόσμος από τον θυμό, σαν βούρα έξερραρη κι' ήταν περιλυποί οι λαμυροί Ρωμιοί πατατοφά (νοί!...)

—'Υπήρχαν βέβαια ούρες. Οι πρώτοι, αγοράσανε οι τελευταίοι οι άτυχείς, την ώρα τους έχασαν με άλλους λόγους όλησδήποτε, άπ' τούς πολλούς οι τελευταίοι πέρασαν, τά ρέστα της πατάτας!

Μεθαύριο έξη του μηνός νιορτάζουμε τά φώτα, ή εταιρία Πάουερ νιορτάζει πρώτα-πρώτα κι' έλπίζομε για υμνοψαλμό του κοσμου, νάχη ύπ' ό (ψι...)

τουλάχιστον την μέρα αυτή, τά φώτα νά μην κό (ψι!)

Την ίδια μέρα έχομε και 'Υδατων έορτή και κάθε μάς παρακλησις θά είναι περιττή διότι ή Ουλεν Βεβαία κι' έκείνη θά νιορτάση κι' έλπίζομε πως άφθονο νερό θά υας κεράση!

—'Εμείς, κύριε, εύτυχές τό νέον έτος δια την 'Ελλάδα και δι' όλους τούς 'Ελληνες. άνεξαρτήτως!

Τό γούσι του νομίσματος της βασιλόπηττας έδαματούργησε, πραγματικά, κατά τό 1892 διότι σ' ένα υίνα περίπου (Καθαρή Δευτέρα) έπεσε ή πανίσχυρη Κυβέρνησις Δελιγιάννη, την διεδέχθη προσωρινά ή Κυβέρνησις Κωνσταντοπούλου, και μετά πέντε υντες έσχημάτισε και πάλι Κυβέρνησις, ό Χαριλάος Τρικούπης.

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ο
«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
ΕΥΧΕΤΑΙ
στούς άναγνώστας του
ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ
τόν καιν ύργιο χρόνο
1948

ΤΙ ΔΩΡΟ ΘΑ ΚΑΜΕΤΕ σ' όν αγαπημένο σας

Μερικές χρήσιμες συμβουλές

Τό ζήτημα αυτό θα πρέπει άσφα-
ώς να σας απασχολή πολύ αυτές
τις ημέρες πριν φταση η Πρωτο-
ρονιά.

Στήν έκλογή του δώρου σας πρέ-
πει να έχετε υπ' όψιν σας ότι οι άν-
δρες δεν ικανοποιούνται με όση εύ-
κολία ικανοποιούνται οι γυναίκες.
Κι' από τ' άλλο μέρος, πρέπει να
προσέξετε τί είναι εκείνο που ται-
ριάζει περισσότερο στον χαρακτήρα
και την προσωπικότητα του αγαπη-
μένου σας.

Συμβουλευθείτε, λοιπόν, τον κα-
τωτέρω πίνακα που θα σας δείξει
ποιο δώρο πρέπει να διαλέξετε για
τον άνθρωπο που αγαπάτε, ανάλο-
γα με την ημερομηνία της γεννή-
σώς του.

**Αν γεννήθηκε από τις 21 Ιου-
λίου ως τις 20 Αυγούστου**

Ο αγαπημένος σας είναι ένας τύ-
πος «κατσούφης», που κούβει, όμως,
κάτω από τό δυστροπο ύφος του,
μια υπερόβολική ευαισθησία. Θα του
προσφέρετε, λοιπόν, ένα από τα
αντικείμενα εκείνα που του είναι ευ-
γάριστα στις κακές στιγμές του ή
που μπορεί να τον βοηθήσουν ν' ά-
παλλαγί από την κακοκεφία του π. π.
μια καλή πιπτα, ένα κουτί έκλε-
κτό καπνύ κτλ. Πρό πάντως μην του
γορίσετε φανταχτερά ή υπερμοντέρ-
να πράγματα. Α'ν δεν καπνίζει,
γορίστε του ένα πορτοφολί, ένα γαρ-
τοφύλακα κτλ. Πάντως ένα πράγμα
σοβαρό και διακριτικό.

**Αν γεννήθηκε από τις 21 Ιου-
νίου ως τις 20 Ιουλίου**

Ο αγαπημένος σας είναι όνειρο-
πόλος, φαντασιολήπτης και λιγάκι
άσπαστος. Τό δώρο που θα του κά-
μετε θα τον γοητεύει για μια
στιγμή, αλλά κατόπιν θα τό ξεγά-
λησθ στο βάθος ενός συρταριού. Αύ-
τά, όμως, είναι άλλο ζήτημα. Πάν-
τως, θα του διαλέξετε κάτι τό φαν-
ταχτερό, που να προκαλέσει αμέσως
έντυπωση. Π. γ. μια γραβάτα με
ζωορά ζωάκια, έναν αναπηέρα που
να μπορεί να τον επιδεικνύει στους
φίλους του, μια πολύ μοντέρνα και
πρωτότυπη σιγαροθήκη, ένα ηλεκ-
τρονικό ευροφί κτλ. Μην κάμετε στο
φίλο σας ένα «σοβαρό» δώρο. Δεν
είναι εκείνο που θα τον ευχαριστήσει.

**Αν γεννήθηκε από τις 21 Μαρ-
τίου ως τις 20 Απριλίου ή από
τις 21 Οκτωβρίου ως τις 20
Νοεμβρίου**

Ο αγαπημένος σας είναι ένας άν-
θρωπος με εξαιρετική φυσική δα-
σπριότητα. Είναι αδύνατον, λοιπόν,
να μην ενδιαφέρεται για κάποιο
σπόρ: τένις, φουτ-μπόλ, γκολφ,
σκι, κωπηλασία, ιππασία, κυνήγι,
μοτοσυκλέτα κτλ. Θα διαλέξετε,
συνεπώς, κάτι που να έχει σχέση με
τό αγαπημένο του σπόρ. Δεν θα
δώση μεγάλη προσοχή στον τρόπο
με τον οποίον είναι φτιαγμένο. Έ-
κείνο που τον ενδιαφέρει είναι ή στε-
ρεοτύπη. Γι' αυτό μην προσπαθήσε-
τε να τον γελάσετε πάνω σ' αυτό
τό ζήτημα. Α'ν έχει πιά άπλά γού-
στα, άν π. γ. του άρέση να καλλι-
εργή τον κήπο του ή τό ψάρεμα με
τό καλάμι κτλ, θα κανονίσετε ανά-
λογα τό δώρο σας.

Α'ν γεννήθηκε από τις 21 Μα-
τίου ως τις 20 Ιουνίου ή από τις
21 Αυγούστου ως τις 20 Σεπτεμ-
βρίου

Ο αγαπημένος σας είναι ένας κα-
τά φαντασίαν ασθενής, μ' όλο που
χάσει άκρας ύγείας. Ίδιως τό κορμό
τον επηρεάζει πολύ. Θα του χαρί-
σετε, λοιπόν, ένα κασκόλ, ένα που-
λόδερο (τό καλύτερο θα ήταν να του
τό πλέξετε σεις ή ίδια), ένα ζευ-
γάρι μάλλινες κάλτσες ή γάντια,
μια ρούπη ντε σάμπρ, ένα ζευγάρι
παντοφλές με γούνα στις άκρες
και λαιπά.

**Αν γεννήθηκε από τις 21 Φε-
βρουαρίου ως τις 20 Μαρτίου ή
από τις 21 Νοεμβρίου ως τις 20
Δεκεμβρίου**

Η έκλογή σας δεν θα είναι πολ-
ύ εύκολη. Πρέπει να βοήθε κάτι τό
ασυνήθιστο ή τό πρωτότυπο, για να
υπορέσετε να ευχαριστήσει τον α-
γαπημένο σας. Θα διαλέξετε, λοι-
πόν, ένα σπάνιο μπιμπλό, ένα κου-
ποτέχνημα, μια χαλκογραφία, έναν
πίνακα κτλ. Α'ν τα οικονομικά σας
μέσα είναι περιορισμένα θα προτι-
μήσετε κάτι για τό γαστρίτι του. Έ-
να μελονοδοχείο, ένα «σομαίν» κτλ.
Μπορείτε, επίσης, να του γορίσετε
ένα κόσμημα, ένα εξωτικό αντικεί-
μενο κτλ., πάντως κάτι τό πρωτό-
τυπο και τό προσωπικό.

**Αν γεννήθηκε από τις 21 Α-
πριλίου ως τις 20 Ματίου ή από
τις 21 Σεπτεμβρίου ως τις 20
Οκτωβρίου**

Ο αγαπημένος σας είναι κατωμέ-
νος για τον έρωτα. Θα είναι ένας
θαυμάσιος έρασστής και ένας πολύ
τουφερός σύζυγος. Α'λλ' όχι πολύ
πιστός... Θα σας κάνει πολλές ά-
πιστίες, όχι από έλλειψη χαρακτή-
ρος, αλλά γιατί αίσθάνεται μια ά-
κατανίκητη κλίση προς τον έρωτα.
Πρέπει, λοιπόν, με τό δώρο σας να
καταπολεμήσετε αυτή την κλίση του.
Γι' αυτό θα διαλέξετε κάτι που θα
έχη πάντοτε πάνω του και που
θα σας ξαναφέρνει διαρκώς στη σκέ-
ψη του π. γ. ένα ρολόγι του νεοί-
ου, ένα δαχτυλίδι με τό μονόγραμμα
του, μια δωδεκάδα μαντήλια με τό
μονόγραμμά του (που θα τό κεντή-
σετε, φυσικά, μόνη σας) ένα άρω-
μα που θα διαλέξετε ειδικά γι' αυ-
τόν κτλ.

**Αν γεννήθηκε από τις 21 Δε-
κεμβρίου ως τις 20 Φεβρουαρίου**

Ο αγαπημένος σας είναι ένας άν-
θρωπος σοβαρός που έχει ανάγκη
από μόνωση και σιελή. Είναι συνη-
θέστερα ένας τύπος κλεισμένος
στον εαυτό του και στις σκέψεις του.
Σας άνατά περισσότερο από ό,τι
ίσως φαντάζεσθε. Α'λλ' με τό δικό
του τρόπο που κατά βάθος είναι ά-
νοητα εγωιστικός. Και τό νεότερο
είναι πως δεν θέλει άπορίτητα να
σας τό δείγνη. Ό,τι θα του γορί-
σετε πρέπει να είναι σοβαρό και
πρώτης ποιότητας. Στο ζήτημα αυ-
τό δεν διστάει συμβιβασμούς. Α'ν
γορίστε του ένα βιβλίο, ένα ζωνα-
φικό πίνακα κτλ.

Ο μυστηριώδης νόμος της «ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΣ»

Οι επιδράσεις του στη ζωή μας

Ας υποθέσουμε ότι μπλίνετε στο κατάστημα έ-
νός έμπορου μουσικών όργάνων για να διαλέξετε
ένα πιάνο. Υπάρχουν εκεί μέσα δέκα, είκοσι τρι-
άντα πιάνο. Χτυπήστε πάνω στα πληκτρα ενός απ'
αυτά μια νότα στην τύχη και άς υποθέσουμε ότι αυ-
τή ή νότα είναι τό «λά». Α'ν και τό άλλα πιάνο
είναι κουρδισμένα οι αντίστοιχες νότες, εκείνες,
δηλαδή, που δίνουν τό «λά», θα ήχησουν ταυτο-
χρονα.

Μέσα στο κατάστημα υπάρχουν επίσης και άλλα
μουσικά όργανα: θορολιά άρπες, βιόλες κ.λ.π. Α'ν
οι κορδές των είναι έναρμονισμένες, θα δώσουν και
αυτά τό «λά».

Αυτό τό φαινόμενο καλείται στη φυσική «άπληκ-
σι».

Αλλ' ή άπληκσι δεν συμβαίνει μόνο στο βιολί-
λειο των ήχων. Πολλά άλλα γεγονότα της ζωής
μας όφειλονται σ' ένα είδος άπληκσιων, στις όποι-
ες έχει δοθή τό γενικότερο όνομα της «συμπα-
θείας».

Αναρίθμητα φαινόμενα της καθημερινής ζωής
μας, που μάς φαίνονται άνεξήγητα και μυστηριώδη,
δεν είναι τίποτε άλλο από άπλες «συμπαθείες». Έ-
να μεγάλο μέρος της σύγχρονης θεραπευτικής,
ιδίως της άκτινοθεραπείας στηρίζεται επίσης σ'
αυτές τις «συμπαθείες».

Ας πάρουμε δύο ανθρώπους, που συνδέονται με
μια στενωπατή φιλία μεταξύ των. Δεν έχουν ανάγκη
να μιλούν για να συνεννοηθούν. Οι έγκέφαλοι
των είναι έναρμονισμένοι με τέτοιον τρόπο, ώστε
μπορούν να μαντεύουν ο ένας τον άλλον. Γι' αυτό
παρατηρείται συχνά τό φαινόμενο ότι μόλις ο ένας
αρχίζει μια φράση, ο άλλος την αποτελεί, σαν να
σκεπτόταν την ίδια στιγμή τό ίδιο πράγμα. (Οι
«συμπαθείες» αυτού του είδους είναι πολύ συχνές
μεταξύ των έρωτευμένων. Αντίθετα μόλις ή ανά-
πη των άρχιση να «κρύνει», δεν μπορούν πιά να
συνεννοηθούν μεταξύ των.)

Οι «συμπαθείες» αυτές έξηγούν επίσης τις μυσ-
τηριώδεις έλξεις που αισθάνονται δύο άνθρωποι ο
ένας για τον άλλον. Συμβαίνει μάλιστα, συχνά
αυτή ή έλξη να παρατηρήται μεταξύ ανθρώπων,
που δίνουν την έντύπωσι ότι είναι όλοτετα διαφο-
ρετικοί ο ένας από τον άλλον. Ίτι συμβαίνει σ' αυ-
τές τις περιπτώσεις: Τίποτε άλλο από μια άπλη ά-
πληκσι. Σύμφωνα με την παρομοίωσι μας ο ένας
είναι ένα πιάνο και ο άλλος ένα κυθάρον. Α'λλ'
δίνουν και οι δύο την ίδια νότα: τό «λά». Μετα-
ξύ των διαφόρων συρτημάτων κυμάτων, που διακί-
ζουν τον αέρα, υπάρχει ένα, που κάνει και τους
δύο να ήχουν ταυτόχρονα και με τον ίδιο τρόπο
και τους ενώνει. Γι' αυτό, έλκονται άμοιροία με-
ταξύ των. Και γι' αυτό όταν βρίσκονται κοντά οι-
σθάνονται ένα αίσθημα ευεξίας και χαράς.

Οι «συμπαθείες» μάς επιτρέπουν επίσης να κα-
ταλάβουμε και να έξηγούμε ένα μεγάλο αριθμό
μυστηρίων. Π.χ. τό δίστασμα της σκωψής, στην
περίπτωσι αυτή, τα κύματα που εκπέμπονται από
τον έγκέφαλο ενός ανθρώπου πηγάζουν να χτυπή-
σουν μέσα στον έγκέφαλο ενός άλλου την αντί-
στοιχη νότα και τον κάνουν έτσι να συλλαβή τη
σκέψη του πρώτου. Οι τηλεπαθητικές επικοινωνίες
έχουν επίσης την ίδια προέλευσι. Ένας άνθρωπος
κινδυνεύει κάπου να πνιγί και την ίδια στιγμή έ-
νας άλλος, που βρίσκεται σε απόσταση εκατοντάδων
χιλιόμετρων μακριά, δέχεται τό άπενυσμένο S.
O.S. του πρώτου. Μεταξύ αυτών των δύο ανθρώπων
δεν υπάρχει καμμία σκέσις καμμία γνώμις. Έ-
κείνο που τους κάνει να επικοινωνούν είναι ότι και
οι δύο «άπληκν», στο ίδιο κύμα. Γι' αυτό, τό S.
O.S. του πρώτου, μ' όλο που δεν απευθύνεται σε
ώρισμένο πρόσωπο γίνεται αντίληπτό μόνον από
τον δεύτερο και από κανένα άλλον.

Υπάρχουν επίσης μυστηριώδεις «συμπαθείες»,
που μάς συνδέουν με τό πράγματα. Η προτιμωσι
για ώρισμένα χρώματα για ώρισμένα άρώματα ή
οσμές, για ώρισμένα φαγητά κ.λ.π. είναι ένα είδος
άπληκσιων μεταξύ μας και των αντίστοιχων χρω-
μάτων, άρωμάτων, άσμών, φαγητών κ.λ.π. Είναι α-
δύνατο να καταλάβουμε τις προτιμωσεις των άλλων
όπως και αυτοί δεν μπορούν να καταλάβουν τις
δικές μας. Και είναι πολύ σπάνιο να βρεθούν δύο
άνθρωποι, που να έχουν τις ίδες ακριβώς προτι-
μωσεις.

Όλη ή έπιστήμη της άκτινοθεραπείας στηρίζεται
ακριβώς στην αρχή ότι ήρισμένες άκτινοβολίες κα-
ταπολεμούν την ανάπτυξη διαφόρων άσθενειών έ-
νώ άλλες την υποδοθούν.

Τελειά, επίσης ή ήχοθεραπεία, ή χρησιμοπο-
ίσις, δηλαδή, ώρισμένων ήχων για ή θεραπεία δια-
φόρων άσθενειών έσημειώσε καταπληκτικές προ-
όδους.

Μυστηριώδεις δέσμοι συμπαθείας συνδέουν τό
διαφορο μέρος του σώματος μεταξύ των. Η σημε-
ρινή έπιστήμη, ζωνοορίζοντας στα ίχνη των πα-
λιών μάγων και των άλχημικών, προσπαθεί να ά-
νέυρη τους νόμους αυτών των συμπαθειών και να
βρεί πάνω σ' αυτούς νέα μέσα καταπολεμώσεως
και θεραπείας των διαφόρων άσθενειών.

Τό ιδιότροπο χτένισμα
της Τζόαν Λέσλι.

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ και ή μόδα

Η επιδράσις των στο μαχι-
νισμικό, τό χτένισμα και
τό ντύσιμο

Όλοι ξερούμε από προσωπική
πειρά πόσο μεγάλη είναι ή
επίδρασις που έχει ο κινημα-
τογράφος στη μόδα.

Αλλ' ή επίδρασις του δεν πε-
ριορίζεται μόνο στην ένδυμα-
σις. Ο κινηματογράφος επη-
ρεάζει επίσης τό μακιγιάρισμα,
τό χτένισμα, αυτό τό δαδισμα
και, με μια λέξι, δημιουργεί
τύπους ανθρώπων και γυναίκων,
που επιβάλλονται πολύ γρήγο-
ρα σ' όλο τον κόσμο.

Η μόδα των «πλατινέ» μαλ-
λιών δεν θα έπικρατούσε ποτέ
ίσως, άν μια από τις δημοφι-
λέστερες ήθοποιούς του κινημα-
τογράφου δεν είχε τέτοια μαλ-
λια.

Η ήθοποιος αυτή ήταν ή
Τζήν Χάρλοου. Τα «πλατινέ»
μαλλιά της ήσαν φυσικά. Α'λλ'
αμέσως χιλιάδες γυναίκες σ' ό-
λο τον κόσμο έπείσαν να δώ-
σουν στα μαλλιά τους αυτή την
απόχρωσι, καταφεύγοντας σε
χίλια δύο τεχνικά μέσα. Και
τά «πλατινέ» μαλλιά ήσαν πάν-
τοτε της μόδας, όσο ή διάσημη
δεντέτα μεσουρονούσε στο
στερέωμα του Χόλλυγουντ.

Από τ' άλλο μέρος, ή Βερό-
νικα Λαίχη ξανάφερε την παλιά
ρωμαντική μόδα των μαλλιών,
που είναι ριγμένα στα πλάγια.

Όπως βλέπετε, άκεί μιά ή-
θοποιός να έχη ένα φυσικό χά-
ρισμα, για να έπικρατήση σαν
μόδα τό ιδιαίτερο χαρακτηρισ-
τικό, που την ξεχωρίζει από
τις άλλες.

Αλλά και μιά άτέλεια μπο-
ρεί να έχη επίσης την ίδια επί-
δρασι.

Όλοι ξερούμε πως ή Τζόαν
Κράουφορντ έχει ένα πελώριο
στέμμα που αποτελεί μιά άναρ-
θογραφία στο κοτά τα άλλα ό-
μορφα και άρμονικά πρόσωπα
της. Θα της ήσαν αδύνατο να
τό κρύψη ή να κόμη τις δια-
στάσεις του να φαίνεται μικ-
ρότερος. Έπενεψε τότε τό
προκλητικό δόγμα των χείλιών
που έγινε αμέσως μόδα.

Γιατί ως τότε οι γυναίκες μό-
λις έβγαφαν τα χείλη τους και
στην πραγματικότητα, δεν έκα-
ναν τίποτε άλλο από τό να
ζωηρεύουν τό φυσικό κόκκινο
χρώμα τους. Α'λλ' από τί στι-
γμή που ή Τζόαν Κράουφορντ
έμφασις με τό πελώριο και
προκλητικό δαμμένο χείλ της,
όλες θέλησαν να την μιμηθούν.
Και ή μόδα της «σφήκας»
ξέρετε από τότε έπικράτησε:

Από την εποχή που ή Μαρία
Μοντέλ έκαμε την εμφάνισι της
στον κινηματογράφο.

Η διάσημη δεντέτα ήσαν ο
τύπος της Ισπανίδας, με τό λε-
πτο και λυγρό κορμί. Οι άν-
δρες την θαύμαζαν πάνω στην
όθον. Και οι γυναίκες δάδθη-
καν αμέσως να την μιμηθούν.
Από τότε χρονολογούνται και
οι διάφορες «άπληκσιαντικές θε-
ραπείες».

Και σήμερα άκούη ο τύπος
της «σφήκας» κυριαρχεί στη
μόδα.

Μιά άλλη πολύ δημοφιλής ή-
θοποιός, που δημιούργησε τε-
λευταία μεγάλη θορολιά γύρω
στο όνομά της, λανσάρισε τη
μόδα της σφραίδας και με πολ-
λές πτυχές φούστας.

Η ήθοποιός αυτή ήταν ή Ρί-
τα Χάινγουοθ. Στο λεπτό και
αρμονικό κορμί της ταιριάζε ά-
πόλυτα αυτή ή φούστα, που την
έκανε να μοζέη σαν πεταλού-
δα. Ο πειρασμός ήταν μεγάλος
για τις γυναίκες. Και όλες θέ-
λησαν να της μιμήσουν.

Τό δέλο, που ξανάγινε της
μόδας, όφειλε, έξ άλλου, την
ανάδοξή του στη Μώρεντ. Ο
Χάρα, την περιόρισε δέντετα,
που έχει τό προφίλ της Αφρο-
δίτης. Κάποτε, εμφανίσθηκε μ'
ένα λεπτό και άραχνούφαντο
δέλο, που πλαισίωσε σαν φωτο-
στέφανος τό λεπτό και χαριτω-
μένο πρόσωπό της. Έτσι, τό
δέλο γυρίζει πάλι καινούργι-
ες δόξες στην εποή μας. Α'λ-
λωστε, είναι τό ιδεώδες στόλι-
σμα για μιά γυναίκα με λεπτό
πρόσωπο, γιατί κάνει σαν ανά-
γλυφα τό χαρακτηριστικό της.

Στό κεφάλαιο των μαλλιών, ή
Τζόαν Λέσλι κρατεί πάντοτε
τά σκήπτρα στο Χόλλυγουντ.
Ποιά γυναίκα δεν έχει θαυμά-
σει τά χτενίσματά της;

Να λοιπόν τό μυστικό ενός
των χτενισμάτων της, που κά-
νει τά μαλλιά της να πέφτουν
προς τα πίσω σε τέσσερες
μπούκλες:

Η κομμάτριά της, όπως ά-
ποκάλυψε ή ίδια τελευταία, γω-
ρίζει τά μαλλιά της σε τέσσε-
ρα μέρη. Κατόπιν παίρνει τέσ-
σερα μικρά ευλάκια, σαν πλα-
στες και τά τυλίγει μ' ένα κομ-
μάτι έφημερίδας. Γύρω σ' αυτά
τυλίγει έπειτα καθένα από τις
τέσσερες τούφες μαλλιών. Ο-
ταν τελειώση αυτό τό τυλίγμα
δραχί τα εύλα. Η ήθοποιός μέ-
νει όλη τη νύκτα, έχοντας τυλί-
γμένα τά μαλλιά της γύρω στις
έφημερίδες. Και τό πρωί, οι
μπούκλες έχουν σχηματισθή.

Ο Ντούγκλας Φάιρμπακς
διπλωμάτης

Αφού άκολούθησε με τόση
έπιτυχία τό ίχνη του ποτέρας
του, ο Ντούγκλας Φάιρμπακς
μιάς σκοπεύει τώρα ν' άφισ-
τη τον κινηματογράφο για να επι-
δοθή στο διπλωματικό στάδιο.

Έχει άλλωστε ήδη μιά σχετι-
κή πείρα. Τό 1937, ανέλαβε
μερικές ειδίκες άποστολές για
λογαρισμό της αμερικανικής
Κυβερνήσεως. Και, τό 1941,
έστάλη απ' τον Πρόεδρο Ρούζ-
βελτ ως ιδιαίτερος αντιπρόσω-
πος του στην Αργεντινή, τη
Χιλή, την Ουρουγουά και τό
Περού. Υπόγραψε 5 χρόνια
στο Ναυτικό, απ' όπου έφυγε
με τό βαθμό του αντιπλοίαρχου.
Είπε ο πό παρασημοφορη-
μένος άνθρωπος του αμερικανι-
κού θεατικού κόσμου, Παιν ό-
μως στραφή όριστικά προς τη
διπλωμασία, σκοπεύει να γυρί-
σει έξη οίλη με ήπιοτικές ύπο-
θέσεις.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Ύστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τό ποδαρικό του θοδωράκη

Αυτά που θα σας πώ τώρα
έγιναν την περασμένη πρωτο-
ρονιά. Κι' αυτά που θα μου
συμβούν έτούτη, θα σας τά πώ
αύριο (ή τότε). Δεν ήσαν
ούτε όγτώ άκόμα ή ώρα της
1ης Ιανουαρίου 1947 κι' έγώ
δ.τι είχα πάρει τον πρώτο ή-
πινο και τραβούσα για τό δεύ-
τερο. Είνα πέσει ήμερώματα,
όπως πέφτουν όλοι και τό σχέ-
διά μου ήταν να έυτηνώ κα-
τά τις έντεκα, για να τακτο-
ποιήσω τις σκέψεις μου και τις
ασχολίες μου. Ντριών, ντριών.
Λοιπόν, τό κουνούνη, με πετάει
από τό κρεβάτι στις όγτώ.

Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.

Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.

Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.

Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.

Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.

Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.

Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.

Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.

Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.

Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.

Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.

Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.

Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.

Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.

Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.

Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.

Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.

Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.

Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.
Ποιός διάολος να είναι, λέω.

δεν ξέρω πώς έγινε, τὸ καρφί ξεκόλλησε ὁ καθρέφτης ἔπεσε κι' ἔγινε κομμάτια. Δὲν ἔδωσα σημασία, τέτοια γίνονται κάθε μέρα, εἶπα. Γιατί τότε νὰ μὴν γίνουν καὶ πρωτογονιὰ; Ὑστερα πῆγα σ' ἄλλον καθρέφτη γιὰ ἐνδύματα. Ἀλλὰ καὶ τότε ἡμῶνα ἐκνευρισμένος ἀπὸ τὸ αὐτοῦ ἐπὶ νηπια, τὸ χέρι μου πασατέρισε κι' ἔκοψα ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν χεὶλὸν μου. Ὅσον εἶπε, Πέρασε κι' αὐτό, ντύθηκα καὶ βγήκα ἔξω. Τὸ μεσημέρι ἦταν νὰ συναντηθῶ μὲ τὴν ἀγαπημένη μου. Εἶχα στὴν τσέπη μου τὸ δώρο της: ἕνα ζευγάρι γάντια. Ἡμῶνα βέβαιος πὼς θὰ τῆς ἄρεσαν. Τὸ δώρο δὲν εἶνε γιὰ χόρτασι. Συναντηθήκαμε. Λοιπόν, εὐχρηστικὰ μετὰ τὸ αἶσιον καὶ εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος κι' ἐγὼ τραβήξα τὸ δειπνάκι.

—Αὐτὸ γιὰ τὰ γεράκια σου, ἀγάπη μου.

Ἡ ἀγαπημένη μου ἀνοίγει τὸ δευτερό. Βλέπει τὰ γάντια καὶ δὲν δίνει οὔτε ἐνθουσιασμό, οὔτε ἀπογοήτευσι. Μπορεῖ νὰ τῆς ἄρεσαν κι' ὅλας, γιατί ἦταν γάντια καλῆς ποιότητος. Τὶ φτηνά δώρα, πρέπει νὰ εἶνε πάντα καλῆς ποιότητος. Φορεῖ τὸ ἕνα, τῆς ἐρεγεται καλά. Πάει νὰ φορέσῃ τὸ δεύτερο, δὲν τῆς ἔρχεται. Βγάζει καὶ τὸ πρῶτο καὶ μοῦ τὰ πετάει καὶ τὰ δύο στὰ μούτρα. Μάλιστα, κύριε μου, στὰ μούτρα. Καὶ συνοδεύει τὴν εὐγενική της χειρονομία μ' αὐτὰ τὰ λόγια:

—Ὅταν κάνουν ἕνα δώρο, τὸ προσέχουν, κύριε!

—Τὶ ἔχουν τὰ γάντια, ἀγάπη μου;

—Στραβομάρα ἔχεις; Εἶνε καὶ τὰ δύο αἰσιτερά! Δὲ φτάνει πού βοηθεῖ ἕνα τιποτένιο πράγμα νὰ μοῦ πάρης, ἀλλὰ δὲν εἶχες καὶ τὰ μάτια σου, νὰ ἴδης τί σοῦ πασάρωνε. Τόση σημασία μοῦ δίνεις!

—Μὲ συγγνώμης, ἀγάπη μου. Τέτοια λάθη γίνονται κάθε μέρα.

—Κάθε μέρα μπορεῖ ἄλλὰ τέτοια μέρα ὄχι. Ἐκτός ἀν τὸ κανεὲς ἐπίτηδες γιὰ νὰ μὲ προσβάλῃς!

—Εἶσαι ἄδικη μαζί μου. Θὰ πᾶω αὖτις νὰ τ' ἀλλάξω.

—Καλύτερα ν' ἀλλάξης ἐμένα. Γεῖά σου!...

—Στάσου!...

—Ἀσε με! Γαῖδαρε! Ἄν σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πὼς ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ κείνους πού παίρνουν παρόμοια πράγματα, γελάστηκες... Ἀντίο καὶ βόες καμιά ἄλλη, πού νάχη καὶ τὰ δύο γέσια της αἰσιτερά!...

Ἐφυγε θυμωμένη.

Ἡμῶνα κατασυνχισμένος ἀπὸ τὴν κακοτυχία μου αὐτή. Ἄν γινόταν ἄλλη μέρα, δὲν θὰ μὲ πείραζε καὶ τόσο. Ἀλλὰ νὰ μείνῃς πρωτογονιὰτικα μπούκοζα; Ποῖος Θεὸς τὸ θέλει; Τέλος πάντων λέω, ἄς πᾶω τώρα στοῦ Ἀλέκου νὰ περάσω καμμιὰ ὥριστα, ὅπως τοῦ εἶνα ὑποσχεθῇ. Δὲν εἶνα δρεξί γιὰ ἐπίσκεψιν, ἀλλὰ ὁ Ἀλέκος μὲ εἶπε φέρε κυριολεκτικὰ τὴν προνοούμενη μέρα. Μὴν τύχη καὶ δὲν πᾶω γιατί θὰ μὲ περιμέναν ὁπωσδήποτε. Μπαίνω στὸ σπίτι, μὲ ὑποδέχονται ὅλοι μὲ συνκινητικὴ ἐγκαρδιότητα: Ὁ Ἀλέκος ἡ γυναίκα του καὶ τὰ τρία κοῦτραδάκια. Εὐχόμενοι αἶσιον καὶ εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος, μοῦ εὐχονται τὸ ἴδιο. Καὶ σὲ λίγο, μοῦ σεβδίσουν τὸν ἀπαραίτητο κουραμπιέ, σ' ἕνα πιατάκι. Ἀνοίγω τὸ στόμα μου

καὶ τὸν βάζω δλοκληρὸν μέσα, γιὰ νὰ γλυτώσω. Θεέ μου, τί ἦταν ἐκεῖνο; Τέτοιο δηλητήριο δὲν πιστεύω νάχη ξαναφάει ἀνθρώπος στὸν κόσμον. Μ' ἐπίασε κόμπος στὸ λαιμό, τὰ μάτια μου γούρλωσαν καὶ δακούσαν, ἐβγάλα τὰ τρίμματα τοῦ κουραμπιέ ἀπὸ τὸ στόμα μου. Καὶ ἡ φιλικὴ οἰκονομία δλοκληρὸν, ὁ Ἀλέκος, ἡ γυναίκα καὶ τὰ τρία... (ἄς μὴν πᾶ τὴ λέξι) εἶγαν ἐγκαρδιωτῆς στὰ γέλια. Ζήτησα νερό, ποτοκόλλο, καραμέλλες κι' ὅταν συνήλθα κάπως, ὁ Ἀλέκος μοῦ ἐξήγησε τὸ μυστικόν:

—Σοῦ τὴ σκάσαμε, Μιχαλάκη. Σοῦ κάναμε φάρσα πρωτογονιὰτικη!

—Μάλιστα, κύριε Μιχαλάκη, συνέχισε ἡ κυρία. Βάλαμε στὸν κουραμπιέ σας κινίνο!

—Καὶ πόλικο! πρόσθεσε ἕνα ἀπὸ τὰ... (ἄς μὴν πᾶ τὸ ὄνομά τους).

—Τὸ καπέλλο μου! φώναξα θυμωμένος.

—Στάσου Μιχαλάκη, εἶπε ὁ Ἀλέκος. Παρεξήγησες ἕνα ἄλλο ἄστειο;

—Εὐεῖς τὸ κάναμε γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου! εἶπε ἡ κυρία.

—Τὴν ἔπαθες! Τὴν ἔπαθες! φώναξαν καὶ τὰ τρία... (ἄς μὴν πᾶ τὸ ὄνομά τους).

—Στὸ διάβολο ὅλοι σας! φώναξα, κατεβαίνοντας τὴ σκάλα. Παληοτόμαρα!

Βγήκα στὸ δρόμο, μὲ τὸ στόμα μου φαρμάκι. Ἀκού ἐκεῖ πράμα! Νὰ μὲ φασματίζουν γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου! Ὁ ἄλλος δὲν θὰ τὸ συγγνώμω ποτέ...

Μὰ μὲ περίμενε κάτι χειρότερο. Καθὼς ἀνέβαινα τὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ μου νευρισμένος καὶ ἀναστατωμένος, γλιστροῦσα στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι καὶ παίρνω μιά γερὴ κουταρουβάλα ὡς κάτω. Βγήκαν οἱ δικοί μου καὶ μὲ μάζωσαν. Τὸ δεξί μου πόδι καὶ ἡ πλάτη μου εἶχαν πάθει μεγάλη ζημιὰ. Μὲ ἐσπλῶσαν καὶ μ' αἰοοῖσαν στὴς ἐντροιές καὶ στὰ δεσμάτα. Μοῦ ἦθε καὶ πυρετός, κάπου 39 καὶ μισό. Σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι συλλογίστηκα τὴ θέση μου. Ποῖος διάβολος μὲ καταράστηκε πρωτογονιὰτικα κι' ἔπαθα τέτοιες δουλειές; μαζεμένες: Μέσα στὸν πυρετό μου, εἶχα τὸ Θεωράκη νὰ μοῦ νομονελέη μὲ τὸ ὑπολὸ καὶ μισοκακόμοιρο ὄφρος του. Ὁ ἄλλος! Μὰ βέβαια, αὐτὸς ἦταν ὁ αἴτιος! Πρὶν ἦθε πρῶτ' ὡρὶ νὰ μοῦ κᾶν ποδαρικό.

Πετάγομαι ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ντύνομαι βιαστικά καὶ φεύγω. Πετυχαίνω τὸ Θεωράκη στὸ σπίτι του.

—Πῶς ἦταν αὐτό, Μιχαλάκη; μοῦ λέει.

—Ἦεθα νὰ σοῦ ἀνταποδώσω τὴν πρωινή σου ἐπίσκεψιν.

—Μπα; Θὰ μοῦ κᾶν ποδαρικό;

—Ὁχι ποδαρικό. Θεωράκη! Χεοικό!

Σήκωσα τὴ μαγγύρα καὶ τοῦ κατέδασα μεοικὲς πολὺ γερός. Τὸν ἄφησα λιγοθυμισμένο κι' ἔτσι τὸν ἀπονοιάστηκα:

—Γιὰ νὰ σοῦ πᾶν νοῦσι ὁ νέος νόσος Θεωράκη!

Ἐτσι ἐδόλησ' τὸ ποδαρικό καὶ ἠλύναν Πέρασε καὶ ἔως πού νὰ συνήλθω. Κι' ἐγὼ μιά ὑποψία πὼς θάρσῃ καὶ σημεῖα ὁ Θεωράκης νὰ μοῦ κᾶν ποδαρικό. Νάρθῃς Θεωράκη, Κι' ἂν σὲ βρῇ ὁ καινούσιος χρόνος, μοῦ γράφεις...

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

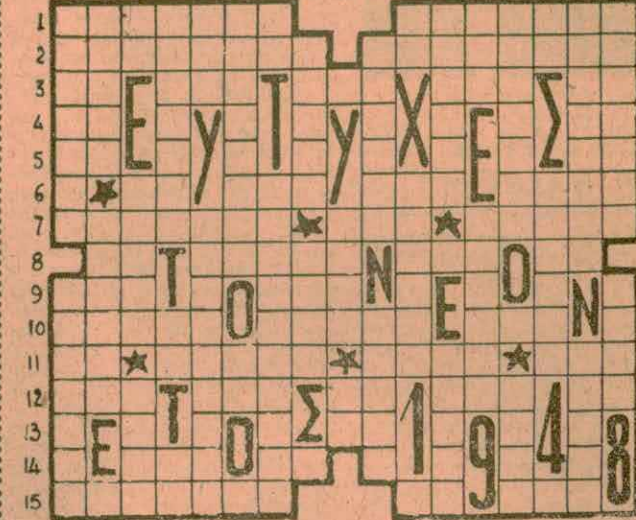
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ.153

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Τραγούδια πού ἀκούονται παντοῦ κατὰ τίς ἡμέρες αὐτές. — Φασαρία.

2) Ἀγρία, ἀτίθασα. — Ὁρσκειυτικὴ ἐγκειρσις τῶν Ἑβραίων.

3) 35 ἀλλὰ καὶ γαλλικὸ ὄρθρο. — Ἀρχικὸ ὄργανισμὸς πού ἔχει σχέση μὲ τὴν σταφίδα. — Σύνδεσμος ἐπεξηγηματικὸς ὁ

(ἀρχ.). — Παρακολουθεῖ τὴν κίνησιν τῶν στρεπιδῶν στὴν πόλι. — Προηγούμενος ἑνὸς βασιλέως.

4) Ἀρθρο (καθ.). — Αἰγυπτιακὴ θεοῦ.

5) Ἀντιθετικὸς σύνδεσμος. — Διπλῶν καὶ ἀπορίας.

6) Ἀρθρο (πληθ.). — Μαῦρος φύλαρχος. — Συμπλεκτικὸς σύνδεσμος. — Πανδοχεῖο (τουρκιστ.).

7) Τὸ καλύτερο δῶρο γι' αὐτὸν εἶνε ἡ ἐλευθερία (αἰτι.). — Σύνδεσμος (καὶ ἄν). — Ἀπό... πού δὲν τρῶς τί σὲ μέλει κι' ἂν καὶ, λέγει μιά ποροιμία.

8) Νότα μουσικῆς ἀντεστραμμένη. — Ξεκούρσστα ἀναστροφικά. — Συμπερασματικὸς σύνδεσμος. — Διὰ γράμματα πού θὰ βρῇτε πάνω σὲ προϊόντα ἐκλεκτικῆς ποιότητος.

9) Ἑλληνικὸς οἶκος ὀρεπτικῆς. — Νομισματικὴ μονάς τῆς Ρωμανίας.

10) Ἰταλικὴ πόλις γνωστὴ μας ἀπὸ τὸν ραδιοσταθμὸ της. — Γεωμετρικὸ σχῆμα μὲ στρουγγυλὴ βάσι. — Ἀρχικὸ ὑπουργεῖον.

11) Ὄνηθεν εἰς διπλοῦν. — Ταξίδι μὲ πλοῖο. — Γεμίζει καρὰ ἐκείνους πού τὸ παίρνει. — Πανηγυρίζεται στὴς 28 Ὀκτωβρίου.

12) Μέρος τοῦ εἰκοσιετραῶρου. — Πρόθεσις. — Ἀρθρο. — Ζῶα (θηλ.). — Λεπτὸ νημάτιο.

13) Κελύς.

14) Καινούργιο. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (ἐπλ.).

15) Θὰ τὸ βρῇτε σὲ κάθε πολυκατοικία (ξεν.). — Νότα μουσικῆς. — Χρονικὸν ἐπίρρημα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ἱστορικὸς ποταμὸς τῆς Ἠπείρου. — Εἶρε νὰ ἐπικρατῇ, ἀπὸ τὸ 1948 τόσο μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ὡς καὶ μεταξὺ ὁσῶν τῶν Ἑβραίων.

2) Δίδεται στοὺς στρ. πῦες καὶ ὑπαλλήλους. — Τὸν ποῖον, ἀπὸ τὸ δέντρο ἢ ἀπὸ τὴν ἀγορὰ (γεν.).

3) Νότα μουσικῆς. — Δεντροστοιχία (γαλλ.). — Τέτοια εἶνε τὰ ἀγορὰ φρούτα.

4) Ἀγροματωμένη. — Διὰ σύμφωνον στὴν ἀντίθετη σειρά ἀπ' ἐκεῖνη πού ἔχουν στὸ ἀλφάβητο. — Πρόθεσις καὶ ἀριθμητικὸ.

5) Μάρκα αὐτοκινήτων. — Ἀγίος πού ἐρχεται ἀπὸ μακριὰ φορτωμένος δῶρα.

6) Ὑπόδημα τῶν ὑπηρετιῶν καὶ πλυντριῶν. — Ἀρθρο (πληθ.).

7) Ἀρθρο (ἀντεστραμ.). — Στὸ 15 ὀριζοντίως τὸ συναντήσαμε σὲ ξενὴ γλῶσσα.

8) Βρίσκεται στοὺς οὐρανούς. — Χρονικὸν ἐπίρρημα: πρῶην.

9) Ὁ πρῶτος ἐγκληματίας. — Συμπλεκτικὸς σύνδεσμος (ἀρχ.).

10) Ἀποτελεῖ γιὰ πολλοὺς τὸν μοναδικὸ λόγον παντρείας. — Βρίσκεται μέσα στὸ στόμα σας (καθ.).

11) Προσωπικὴ ἀντωνυμία (3' προσ.). — Μόνον ὁ βασιλεὺς μπόρει νὰ κινήτ τὸ ρῆμα αὐτό.

12) Προτερήματα. — Τὸ κρατὶ στὸ χέρι τοῦ ὁ Ἅγιος Βασίλειος.

13) Γιὰ τοὺς Ἀγγλους ἡ δεσποινίς. — Διατηροῦνται χάρις σ' ἄλτι.

14) Κατορθώνει νὰ διατηρῇ τὴν ψυχραιμία της. — Τὴν ἀναζητοῦν τὰ μάτια τοῦ ναυτιοῦ.

15) Ἀρθρο. — Τὸ παιδί αὐτό χρειάζεται ἐπιτήρησιν (δημ.).

16) Τὰ φυτὰ αὐτὰ δὲν μαοῖονται εὐκόλα. — Ἀπαραίτητο συμπληρωματὶ ἑνὸς Χριστουγεννιάτικου τοπιεῖου.

17) Ἐννοια. — Καυὰρ (καθ.).

ΑΝΔΡΟΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΓΓΕΛΑΤΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ 152

στὴ σελ. 78

66

Τὰ θαλάσσια φυτὰ

Ὁ δόκτωρ Μπρόμις, τοῦ πανεπιστημίου τῆς Μασαχουσέτης, ἐξακρίβωσε μὲ διάφορα πειράματα ὅτι τὸ μένιστο βάθος στὸ ὁποῖον φθάνουν οἱ φωτεινὲς ἀκτίνες μέσα στὴ θάλασσα εἶνε τὰ 350 μέτρα. Συμπεραίνει συνεπῶς, ὅτι κάτω ἀπὸ τὸ βάθος αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν φυτὰ.

Φρέντ Μάρκ Μούραιν
Χλωττέλ Κολμπίε

Τελευταίες Φλογές

Η εγγνώμοσύνη κι' ο έρως

Στο σπίτι του Ζαμάνη είχανε μαζευτή το βοάδου εκείνο αρκετοί φίλοι, για να κόψουν τη Βασιλοπτιττα. Παλιοί φίλοι του σπιτιού, καινούριοι, γέροι, νέοι, όλοι περιμένανε τους δείκτες του ρολογιού να φτάσουν στο δώδεκα — στο έψωγισμα του παλιού χρόνου, στην ανατολή του καινούριου...

Στο διάστημα αυτό, όλοι, ποίος λίγο, ποίος πολύ, δοκιμάζανε την τύχη τους στα καρτιά. Η μοίρα τόφερε κείνο το βοάδου να κόβονται πλάι-πλάι τα χροστιά και τα νεατά: Ο καθνητής Μακρίδης κι' η Φανή, μία εαθία ομορφιά ολό γυμνά και δροσιά... Ο πρώτος ένοιωσε μία παράξενη συγκίνηση άπ'όπου νόμιζε πως η νύχτα αυτή, η τελευταία του χρόνου, τον έφερε πίσω, σ' άλλες εποχές, σ' άλλους καιρούς... Η δεύτερη ένοιωσε την εγγνώμοσύνη της για το σεβάσμιο καθνητή να ξεχειλίσει σε γλυκές ματιές, σε ζεστά γαυγάλα, που τον τυλίγανε, κάθε λίγο με μία παράξενη θαλπωρή, τόσο δυσανάλογη με το κορμό της ωριμότητας που του πάγωνε τις φλέβες, την καρδιά, το κέφι...

Σε μία στιγμή, η Φανή σγκώθηκε από το τραπέζι του παιχνιδιού. Ο καθνητής σγκώθηκε κι' αυτές μαζί της. «Άλλοι πήρανε τη θέση τους. Το παρόξενο και τόσο δυσανάλογο ζευγάρι γλύστρησε δώ από το σαλόνι του παιχνιδιού, σ' ένα μικρό καπνιστήριο με πολύ λίγα φώτα και βαθείς πολυθρόνες. Σε μία απ' αυτές βούλιαξε η Φανή, στην άλλη, αντίκρυ της, ο Μακρίδης.

— Ούφ!... Έκανε τόση ζέστη εκεί μέσα!... Κόντευα να σκάσω... έπρεπε έκεινη πιναζοντας τις μπρούγκες των μαλλιών της.

— Ναί, εδώ είναι πιο καλά... απάντησε εκείνος. Δηλαδή, είναι λιγώτερο ζέστη και πιο καθαρή η ατμόσφαιρα... Γιατί η παρέα σου είναι για κλάματα!...

— Γιατί το λέτε αυτό, κύριε καθνητή;... διαμαρτυρήθηκε με δύναμη εκείνη. Ξερετε καλά πόσο σας συμπάθη, και πόσο αγαπώ την παρέα σας...

— Με συμπαθείς!... έκανε ο Μακρίδης κι' ένα γυποκαρόδι.

— Δεν το μαυρίζετε;... Είπ' άλλωστε τόσο φυσικό... Νομίζετε πως ξεχνώ ότι σας γνωστάω τη ζωή!...

— Ας υψάμε κι' αυτό...

Μπροστά στα μάτια του νέου καθνητή πήρασε σά μία νήνοση κινήματα, σά μία πρόβλη ή φοβερή σκηνή: Έκεινη η νύχτα, που τον έπληνε ένα τηλεφώνημα στο σπίτι του πολύ μετά τα μεσάνυχτα του τηλεφώνησε από την κλινική ο Βοηδός του! έπρεπε να πάει άμέσως. Ήτανε μία πολύ λεπτή, επικίνδυνη κι' επείγουσα έγχειρηση... Ο καθνητής τυπώθηκε άδύναμος — είχε τόσο συνθίσει σ' όλη τη ζωή να προσφέρεται γωρίς διαμαρτυρίες στους φροντιστές που λητάγανε τη βοήθειά του... — κι' είχε τρέξει στην κλινική του... Έ-

κεί, άπάνω στο χειρουργικό τραπέζι, ένα γυμνό γυναικείο κορμί περιέμενε τη νύχτα του που θα τσώλε από τα νύχια του θανάτου!... Ο καθνητής ψυχραιμώς, όπως πάντα, επιτόθηκε, πάλεψε άρεκτη ώ- με το θάνατο και τον νίκησε!... Όταν έδωσαν κατάκοπος απ' την κλινική του, είχε πιά έφημερώσει: μία η νέα είχε σω- θη, και κοιμώταν ήσυχα στο κρεβάτι της, ζαλισμένη ακόμα από τον αϊθέρα... Αυτή η μικρή έγχειρημένη ζεστάνε άμέσως από την άλλη μέρα, μόλις έφυγνε από το νο- σπητήριο με τη θαλπωρή της εγγνώμοσύνης της την κούα ζωή του καθνητή Μακρίδη. Μόλις τον είδε, του γέλασε δακρυσμένη κι' όταν εκείνος ζύνωσε στο κρεβάτι της, τούσφιξε το νερό του με τα δυο δικά της, που ήτανε μαλακά, σά βελούδινα και άσπρα σάν κάλυκες κοινών... «Κύριε καθνητή, σας γνωστάω τη ζωή!...» Ο Μακρίδης παράξενα συγκινημένος από το ζεστό τόνο της φωνής της, απ' τη ματιά της, απ' το συγκινημένο γαυγάλο της, έ- γινε για πρώτη φορά, ύστερα από χρό- νια, τη γερασμένη του καρδιά να γυτπάη με νεανική δύναμη...

Κι' ύστερα από μερικές μέρες, όταν η μικρή έγχειρημένη με τα κοκκινούσα μαλλιά βγήκε από την κλινική, ο καθνη- τής Μακρίδης είδε έαφνικά άδεια και την κλινική, και τον κόσμο όλο, και δαπιστώ- σε με τόσο πως άγαπούσε τη μικρή του άρρωστη πούνη σάσει... Η δαπιστώσι ήτανε φοβερή: Τι θα μπορούσε ν' ακολου- θήσει από ένα τέτοιο αίσθημα, ανάμεσα σ' ένα σοβαρό κύριο που πλσίαζε τα έ- ξηντα, και σ' ένα άμείριμο κοριτσάκι που δεν είχε πατήσει ακόμα τα είκοσι!... Αν έκδηλωνόταν ο καθνητής, το λιγώτερο που θάνα να κροδίση, θάταν η γελοιοποίησι!... Και γι' αυτό έκλεισε σφιχτά στην καρδιά του την αγαπημένη της εικόνα, διπλοκλεί- δωσε το μυτικό στα νύχια του και φρόν- τισε να μην την ξαναδθί...

Και να που άπ'όπου, η τύχη τούπαξε το τραγικό παιχνίδι πρωτοχρονιάτικα! Ο- κι μόνο την είχε συναντήσει στο φιλόξενο σπίτι των κοινών τους γνωρίμων, κι' εκεί την είχε δθ τόσο πρόθυμη να υιοστητή τη συντροφιά του τόσο εγγενικά, τόσο συγ- κινυέν!... Η καρδιά του σπασταρού- σε από μία τρελή έλπίδα: Μήπως... Θάτανε, βέβαια, πολύ περίεργο κι' καυ- μιά φορά, η εγγνώμοσύνη είναι τόσο κοντά στον έρωτα...

— Όποτε μου γνωστάω τη ζωή!... την ρώτησε Βοανάν.

— Έκεινη τον κύτταξε με τους δυο έαστε- ρους ούσανους των ματιών της:

— Είναι ψέμμα!... τον έρωτησε. Μή- πως νομίζετε ότι το ξέχασα!...

Τη ζύνωσε λίγο σκύδοντας, μπροστά στην πολυθρόνα της και της έπρεπε κυττά- ζοντάς τη με τρυφερό συγκίνηση:

— Έγώ, της ψιθύρισε, σου γνωστάω πο- λύ περισσότερο από τη ζωή!...

— Έκεινη την ώρα, άπότομα, σβύσανε τα φώτα. Κι' όταν ξαναβήσαν, ήτανε πιά και-

Παρακολουθήστε από σήμερα

τη νέα σειρά
του ΒΕΡΘΕΡΟΥ

«ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΦΛΟΓΕΣ...»

Είναι οι θλιδερές και μελαγχολι- κές ιστορίες ανθρώπων — άνδρών ή γυναικών — που ενώ η ζωή τους στέρεψε τον έρωτα στα νεατά τους, τον καιρό πούγανε τη δυνατότητα να τον δειντούν και να τον γασούν. Έο- γεται σά γεραστιά τους αυτές οι ίδιες έρωτας καθυστερημένες να τους δημιουργήσουν την ατύχητη μία νεανική ελπίδα που πιά δεν τους άνηκε που δεν μπορούνε πιά να την έλθουν...

νούργιος χρόνος!... Φωνές άκουστήκαν εύθυμες, εύγες, τρυφεράματα ποτήριων...

— Η Φανή κυττάσε τον καθνητή Μα- κρίδη λιγάκι σάν τρυμαγμένη...

— Χρόνια πολλά, Φανή!... της ψιθύρι- σε εκείνος. Εύτυχισμένος ο καινούργιος χρόνος, υική μου λατρεμένη!...

Δεν ήξερε τί να του απαντήσει, όταν μπροστά τους σταμάτησε ένας ψηλός, με- λαχρονόος νέος με δυο ποτήρια στα γέδια του:

— Έδώ είσαι, Φανή!... Και σε γυ- ρεύω!... Χρόνια πολλά κι' εύτυχισμένα!

Της έδωσε το ένα ποτήρι, κράτησε το άλλο, τρυφερώσε μαζί της, κι' ήπιανε κι' οι δυο... Ύστερα την άρπαξε από τη μέση και τη φίλησε ζεστά στο στόμα.

— Σινά!... τον μάλωσε τρυφερά έ- κεινη, κοκκινίζοντας. Δεν είμαστε μόνοι!...

— Α, με συγγνώμη!...

Τότε μόλις ο ζωρός νέος είδε τον κα- θνητή, που στεκόταν όρθος, αμύλητος, παγωμένος σά μία γυνίκα του δωματίου.

— Να σού συστήσω, Μιμ, τον καθνη- τή Μακρίδη... Είναι ο καθνητής που μ' έσωσε!

Μ' εγγνώμοσύνη, ο νέος έσφιξε δυνατά το νερό του νέου.

— Χαίρω μ' όλη μου την καρδιά που σας γνωρίζω, καθνητή μου!... του φώ- ναξε ζεστά. Και σας εύνοιστώ που σώσα- τε τη Φανή, το πλάσμα που λάτρευα και λατρεύω!...

Ο Μακρίδης έκλεισε τα μάτια του... «Όλα στροφονυρίζανε μπροστά του... Την είχε σώσει, για να την κροδίσει, φυσικά, φυσικώτατα, τα νεατά...

Σε λίγο θά νύχουν οι γάμοι μας, συμπληρώσε ο νέος, κυττάοντας με λα- τρεία τη Φανή που σκύβε τα μάτια της σά να αϊσθανότανε τον έαυτό της ένογο...

— Σας εύνοιστώ, κάθε ευτυχία... μου- μούρισε ο Μακρίδης κι' ένα μελαγχολικό γαυγάλο...

Το παιχνίδι είχε ξαναρχίσει στή σάλα. Ύστερα από το κόψιμο της Βασιλοπτιττας, τα ζευγάρια του γασού είχανε σγυματιστή στο γώ με τις νοσταλγικές νότες του σα- διόφωνου... Ο Μιμης κι' η Φανή, σάν τρυφεροί εγγασίτες της νεότητας γασέανε πολύ σφιχτά... Ο καθνητής Μακρίδης βόηκε την ευκαιρία να γλυστρήσει ανάμε- σα από τα ζευγάρια και να φύγη...

Όξω ήτανε μία υπέροχη νύχτα, γεμά- τη άστρα και σνεδόν γωρίς καθόλου κοού... Ο γέρος καθνητής με σκυμένο κεφάλι περπάτησε μόνος του μέσ' στους έρημους δρόμους... Ένοιωσε πως ήτανε μόνος και γέρος κι' η Πρωτοχρονιά αυτή η σκληρή Πρωτοχρονιά που τούνε δώσει τόσο σκλη- ρό γαστόρι, τον έκανε να νοιώθι άπάνω στους ώμους του ότι πιά ήταν καινούργιος χρόνος να βασιλήι, κι' έναν ολόκληρο αι- ώνα!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

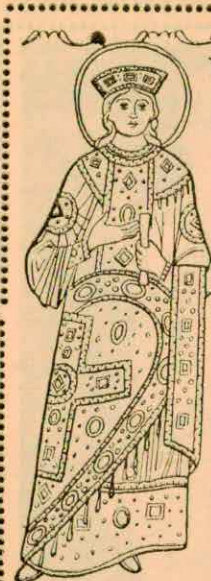
Η παρεμυϊδής λιτότης του
Στάφορντ Κρίπς

Ο Άγγλος Ύπουργος του Ήθασμοφυ- λακίου Στάφορντ Κρίπς είναι το ζωντα- νό υπόδειγμα του πνεύματος περιούλο- γής και οικονομίας του έγγλικού λαού. Αυστηρός για τους άλλους, είναι ακόμη αυστηρότερος για τον έαυτό του. Τελευ- τία, μία κυρία του διεσπετραγώθηκε τη θεί της και έκτησε να της δωρη ένα πρόσθετο δελτίο για μία μόλλινη κουβέρ- τα.

Κυρία άπάντησε ο Άγγλος ύπου- ργος ευρίσκαμαι στήν ίδια ακρίβεια κα- τάσαι με σας. Οι κουβέρτες μου είναι τό- σο πολύ οξιομένες που τα πόδια μου βγαίνουν έξω κι' όλη τη νύχτα δεν κα- τερθώνω να ζεσταθώ.

Στο σπίτι του όλοι κάνουν ψυχρά νταύς — για λόγους οικονομίας. Το σκυμέ- νιακό γούμα άποτελείται από μία χορ- τή, φρούτα και πατάτες. Τις ημέρες των έορτών προστίθεται σ' αυτό το «μενού» και ένα αυγό.

Αξίζει να σημειωθί πως ο Ουίνστον Τσώρτσιλ είχε παρομοιάσει άλλοτε τον σερ Στάφορντ Κρίπς με «μία γωρή νκυ- θεργάντα, αυστηρή και άκαμπτη...»

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ

Η τελετή της 'Αγίας Σοφί'ς και η διανομή των Αυτοκρατορικῶν δώρων

Η γιορτή της Πρωτοχρονιάς ήταν μία από τις λαμπρότερες την εποχή της δόξης και της άκμης του Βυζαντίου. Από μία περιγραφή του Κωνσταντίνου του Πορφυρογεννήτου στο «Περὶ βασιλείου τάξεως» έργο του, μαθαίνουμε τις λεπτομέρειες του έορτασμού που άρχιζε με τη νυκτερι- νή τελετή στην 'Αγία Σοφία και τε- λείωνε στο Παλάτιον, όπου ο Αυτο- κράτωρ μοίραζε τα δώρα του προς τους αξιωματούχους και τους έκπρο- σωπούς των ξένων ήγεμόνων.

Ήταν τόσο η γενναιοδωρία των Αυτοκρατόρων, ώστε πλήθη μεγιστά- νων και ξένων αντιπροσώπων συνεκεντρώνοντο την παρα- μονή της Πρωτοχρονιάς στην πρωτεύουσα, από τις μακρυ- νές έπαρχίες κι' από τα γειτονικά Κράτη με μόνη την έπι- θυμία να έξασφαλίσουν τα αυτοκρατορικά δώρα.

Η υπέρλαμπρη τελετή της 'Αγίας Σοφίας έδινε το σύνθημα της εισόδου στον καινούργιο χρόνο. Προτού εισο- ρμήσουν τα πλήθη στο Ναό, κατελάμβαναν το Αύλαϊον οι αυλικοί και οι εύγενείς της πρωτεύουσας και των έπαρ- χιών, με τις λαμπρότατες στολές τους και με τις πανοπλίες τους. Κατόπιν άνοιγαν οι μεγάλες πύλες του έσωάρεθρος, από τις όποιες ώδηγούτο στις θέσεις τους οι έπίσημοι. 'Αργότερα άνοιγαν και οι έννέα βασιλικές πύλες που ό- δηγούσαν στα ένδότερα του Ναού. Η είσοδος στα πλήθη έπετρεπότο μετά την τακτοποίησι των εύγενών και αυλικών στις θέσεις τους.

Νύχτα μεγαλείου, λαμπρότητας, αλλά και θρησκευτι- κής ανατάσεως ήταν η νύχτα της Πρωτοχρονιάς. Βαρεία και μ' έναν υποβλητικό ρυθμό, οι λαϊκές μάζες έψελναν έκκλησιαστικούς ύμνους ως τη στιγμή που θ' άρχιζε η θεία λειτουργία. Τρεις χιλιάδες λυχνίες άναθαν και κάτω από τα φώτα τους άκτινοβολούσαν οι ολόχρυσες εικόνες, τα υπέροχα ψηφιδωτά, οι πολύτιμοι λίθοι που κοσμούσαι τα 'Αγία Σκεύη, οι χρυσές καντήλες, τα μανουάλια, η με χρυσό και άσπρη διακοσμημένη 'Αγία Πύλη, η έπί της 'Α- γίας Τραπεζής «Θάλασσα» γεμάτη μαργαριτάρια και δια- μάντια, ο χρυσός αυτοκρατορικός Θρόνος, ο 'Αμβών, όλα τα πολύτιμα ανάθηματα των πιστών. Μόνο ο 'Ιουστινι- νός — λέγει ο Θεοφάνης ο Κεραμεύς — είχαν άφιερώσει τρισχίλια πολυκάμηλα άργυρά έπιχρυσα «πυκνοί δέ λαμ- πτήρες, προς έαυτούς, ως έπείν, αμιλλόμενοι, τον ναό δαδουχοδόν τη άκοιμήτω λυχνοκαία, ίσα ταίς ημέραις τας νύκτας φωτίζοντες.» Το 'Ιερόν Βήμα περιείχε ό,τι πολυτε- υώτατο μπορούσε να προσφέρη η χριστιανική άρχαιότης και η τέχνη.

Κατά τον Βυζαντινό хро- νογράφο ο 'Ιουστινιανός φρόντισε να κατασκευα- σθούν με άφάνταστη πο- λυτέλεια, «... έξ άργύρου λαμπροτάτου στήθεα και κίονες εύμεγέθεις, άργυ- ρά πάντα πεποιηκώς συν τοίς πυλώσιν αυτών, πάν- τα άργυρά χρυσέμβατα».

Χώρισε δέ το 'Αδυτο από το διαμέρισμα του χορού «διά χρυσών η έπικεχυρ- σωμένων πλάκων, διηρη- μένων διά δώδεκα χρυ- σών κίωνων, έφ' αν αι εικόνες του Σωτήρος, της Θεοτόκου και 'Αγίων.»

Ο Κερδηνός γράφει σχετικά: «... τότε ποιεί (ο 'Ιουστινιανός) και την σερ Στάφορντ Κρίπς με «μία γωρή νκυ- θεργάντα, αυστηρή και άκαμπτη...»

άμνητον. 'Από τε γάρ χρυσού και άργύρου και λίθου παντοίου και έξό- λου και μετάλλου και είδους άλλου, όσα τε γή φέρει και θάλασσα και πäs, ό κόσμος, έκ πάντων συνάξας, τα μεν κρείττονα και τιμώτερα πλείονα, τα δέ έλάττω ένδεέστερα, τα τηκτά τη- ξας, τα ξηρά έπέβαλε, και ούτως εις τύπον έπιέχας, ανεπλήρωσεν αυτήν» ό- θεν και ποικίλη φαινόμενη, θάμνος παρέχει τοίς εις αυτήν άτενίζουσιν, έπιγράφας γύρωθεν ταύτα: «Τα σά έκ των σών σοί προσφερόμεν οι δοϋ- λοί σου Χριστέ 'Ιουστινιανός και Θεο- δώρα ά εύμενώς πρόσδεξε Υιέ και Λόγε του Θεού...»

Μέσα, λοιπόν, σ' ένα διάκοσμο έκπάγλου λαμπρότη- τος και με την παρουσία εκατό και πλέον χιλιάδων πιστών που πλημμύριζαν το Ναό, το Αύλαϊον και την γύρω περιο- χή, άρχιζε η θρησκευτική τελετή, από τη στιγμή που θά ένεφανίζετο μπροστά στο Θυσιαστήριο ο Πατριάρχης, με τη μεγάλη χρυσοποίκιλη στολή του. Δεξιά κι' άριστερά της 'Ωραιάς Πύλης παρετάσσοντο έξακόσιοι πενήντα πε- ρίπου 'Αρχιερείς, ιερείς και διάκονοι, τα πολύχρωμα άμ- φια των όποιών έδιναν έναν ιδιαίτερο τόνο ζωηρότητας στη συγκέντρωση. Οι ψαλμωδίες άνευέλπντο από χορούς που άπετελούτο από 26 ψάλτες, 160 δομεστίκους και 300 καλλίφωνα παιδιά.

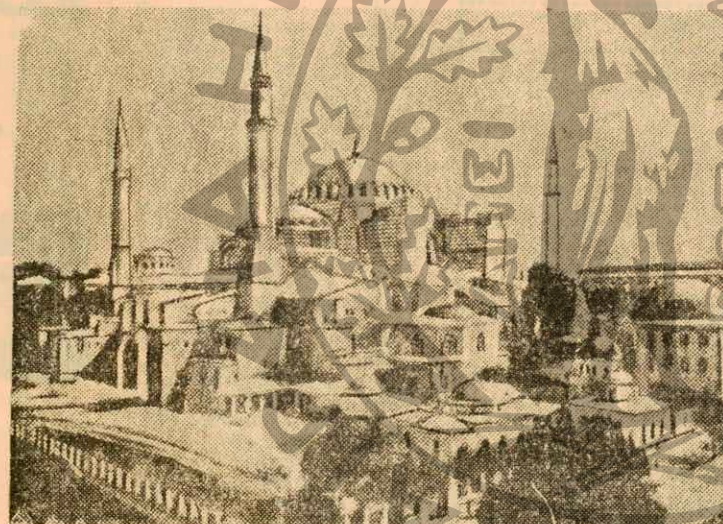
Την ώριμένη ώρα ο Αυτοκράτωρ ξεκινούσε από τα 'Ανάκτορα με το τέθριππο άρμα του, παρακολουθούμενος από πλήθη μεγιστάνων, στρατού και λαού. Η μεγαλοπε- τής πομπή περνούσε από την πλατεία του Αύγουσταίου Φόρου και κατέληγε στην 'Αγία Σοφία, στην είσοδο της όποιας ύπεδέχετο τον Βασιλέα ο Πατριάρχης με τους κλη- ρικούς και τους ψάλτες. Συνοδευόμενος από την πολυπό- σωτη ακολουθία του, ο Αυτοκράτωρ, εισήρχετο στο Ναό και κατελάμβανε τη θέση του μπροστά στον αυτοκρατο- ρικό θρόνο. Κατόπιν, αφού έψάλλετο ένας νικητήριος ύ- μνος, έπαινε στο 'Αγιον Βήμα, έπαιρνε το θυμιατήρι από τα χέρια του Πατριάρχου, έθυσίαζε την 'Αγία Τράπεζα — οι Βυζαντινοί Αυτοκράτορες είχαν και την ιδιότητα θρη- σκειών ήγετών — και στο τέλος έχάριζε στον κληρο- τού έαλου Ναού πολύτιμα δώρα.

Μετά τη θεία ακολουθία ο Αυτοκράτωρ έβγαινε στον 'Ιππόδρομο άκολουθούμενος από τους αξιωματούχους, τα στρατιωτικά τμήματα, τους έκπροσώπους του Κλήρου, και τα λαϊκά πλήθη, και έπέστρεφε δια 'Ανάκτορα με την ίδια πομπή. Αφού έπαιρνε τη θέση του στον μεγαλοπε- πέστατο Σολομνίτιο Θρόνο, διακοσμημένο με χρυσάφι και πολύτιμους λίθους, διάτασσε να είσο- γθούν στή αίθουσα των τελετών οι πρεσβυτάι των ξένων 'Ηγεμόνων, οι στρατιωτικοί άρχηγοί και οι άλλοι έπίσημοι.

Κατόπιν έρχετο η δια- νομή των δώρων. Όσοι ολόκληρες κρα- τούσε η Πρωτοχρονιάτικη τελετή 'Όλοι οι έπίσημοι και οι έπόσσοποι των λα- ικών τάξεων φέριαν να υποβάλουν τις εύγες τους προς τον Αυτοκράτορα και να πάρουν από τα χέρια του τα δώρα τους.

Κατόπιν ο Αυτοκράτωρ άπεστέρετο στα ιδιαίτερο διαμερίσματά του.

Κ. ΠΟΛ

Γενική άποψία της 'Αγίας Σοφίας όπου έωρτάζετο μεγαλο- πρεπέστα, παρουσία του Αυτοκράτορος, η πρώτη του 'Ετους.

ΟΙ ΝΕΪΣ ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΚΑΙ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΘΟΜΒΕΣ

Μυστικά πειράματα στον Ειρηνικό

Μια μόνον απ' τις σημειωμένες ατομικές θομβές, που διαδέχεται η Αμερική και που είναι 50 φορές ισχυρότερες απ' της Χιόσσιας, άρκει για να καταστρέψει ολόκληρη μια πόλη σαν το Παρίσι. Απ' το άλλο μέρος, οι Ρώσοι προσπαθούν να συλλάβουν τις μυστηριώδεις κοσμικές ακτίνες στα εργαστήρια που έχουν ιδρύσει στο Ατμουγκράντ (Πόλη του Ατόμου) και στο οροπέδιο του Παμπίρ. Αν επιτύχουν στις έρευνές τους, η κοσμική θομβή θα φθάσει 10.000 φορές μεγαλύτερη δύναμη απ' της Χιόσσιας.

Μια άλλη ανησυχητική είδηση ανακοινώθηκε στον παγκόσμιο Τύπο απ' το διάσημο Γάλλο επιστήμονα πρίγκιπα Λουί ντε Μπρόλιε κι' από τον Αμερικανό συναδέλφου του δόκτορα Σημ-προνγκ: «Εκτός απ' το σύμπαν και το πλυντήριο, κατόρθωσαν να διασπαστούν στα αμερικανικά εργαστήρια κι' άλλα μέταλλα, πολύ κοινότερα, όπως είναι η πλαστίνη το θάλλιο» το δισουλφίδιο κι' ο μόλυβδος.

Θα σκεφθείτε, ασφαλώς, ότι αν μπορούν να κατασκευασθούν ατομικές θομβές απ' το κοινό υαλοδόχο υδροσώληων, θα καταστήσουν αδύνατος κάθε έλεγχος απ' το Ο. Η. Ε. κι' η ερήνη του κόσμου θα γίνει πολύ προβληματική. Έξ' άλλου, θα κινδυνεύουν να κατασκευασθούν καταστροφικά οι μετοχές των επιχειρήσεων ηλεκτρισμού, καρόβιων, πετρελαίου, κλπ., αφού η ενέργεια θα προσφέρεται άβυσσος και πάση θνήση!

Ο φόβος αυτός έχει φθάσει σε τέτοιο σημείο στην Αμερική, ώστε χοιριάθηκε τελευταίως να δηλώσει ένας ειδικός με μιά συγκέντρωση διυμνώνων:

— Η ατομική ενέργεια δεν θα μπόρεση να τεθεί στη διάθεση των διαφόρων

διοργανιών πριν από 10 χρόνια. Αν λοιπόν παρουσιάζονται σήμερα περιπτώσεις να εγκαταστήσει σ' ένα απ' τα εργοστάσιά σας πετρελαιομηχανές ατμομηχανές ή ηλεκτρικά υαλοδόχους, δεν υπάρχει λόγος να διατάξετε.

Οι φυσικοί προβλέπουν ότι θα διασπασθούν προσεγώς και άλλα μέταλλα, όπως ο υδροάνυδρος, το γουσαφί, το οσμίου, το ιρίδιον, το βολφράμιον, κλπ.

Σύμφωνα με μιά τελευταία ανακοίνωση, οι Αμερικανοί σκοπεύουν να δοκιμάσουν μέσα στα λίγα επόμενα χρόνια άλλα 2½ δισεκατομμύρια δολάρια για ατομικές έρευνες. Για τις δοκιμές των ατομικών όπλων θα χρησιμοποιηθεί το νησάκι Ένιέτοκ, στον Ειρηνικό Ωκεανό, 200 μίλια μακριά απ' το Μπικίνι, 5.600 μίλια απ' το Σάν Φραντσκο και 3.300 μίλια απ' το Βλαδιβοστόκ. Χάρη στη μοναδική θέση του εξασφαλίζει τη μυστικότητα των πειραμάτων, ενώ συγχρόνως επιτρέπει να διασκορπίζονται πάνω απ' τον Ωκεανό τα ραδιενεργά συνενεργά των ατομικών εκρήξεων.

Εκάνανε λόγο πιά πάνω για την απίστευτη δύναμη των κοσμικών ακτίνων. Οι ακτίνες αυτές φοδερά πολλούς αποβλήτους από «μεσόνια» και «ντεσόνια» ήλεκτρονισμένα δηλαδή σωμάτια που είναι ήδη ανακαλυφθέντα με μαθηματικούς υπολογισμούς πριν ακόμη εξακριβωθούν ή παρουσιαστούν στις κοσμικές ακτίνες. Αν ένα θετικό ηλεκτρισμένο σωμάτιδιο συναντήσει ένα αρνητικά ηλεκτρισμένο, μπορεί να νωθούν και τα δύο, να πάψουν να υπάρχουν ως υλικά και να προκαλέσουν μιά έκρηξη ραδιενεργίας. Μ' αυτό τον τρόπο θα μπορούσαν να την κατασκευάσουν ακόμη και γάντες μετοχάς διοργανικής δύνα-

μικότητας, όπως π.χ. η Ιαλία ή η Ιταλία, ενώ η κατασκευή της ατομικής θομβάς είναι δυσκολοτάτη, ακόμη και για μιά μεγάλη και πλούσια διοργανική χώρα. Τότε θ' αναταράξη η «ισσοροπία δυνάμεων» των δύο συνασπισμών, που υιοθετούνται σήμερα τον κόσμο. Τα μικρότερα κράτη θ' ανθούν κι' αυτά το κύρος τους.

Για την ώρα, οι κοσμικές ακτίνες μένουν άνοηστοί ποιητές και μυστηριώδεις. Ακόμη κι' η προέλευσί τους μένει άγνωστη. Αυθόρμητοι αν προσεγγιστούν απ' το Απειρόν, «Ενας δέ απ' τους σκοπούς της καταδύσεως του καθηνίου Πικάρ στον Κόλπο της Γουίνεας, είναι να μελετήσει την έντασι και τη μορφή των κοσμικών ακτίνων σε βάθος νερού 4.000 μέτρων. Ίσως η μελέτη αυτή να προσφέρει πολύτιμες συνέπειες στην ανθρωπότητα.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

Οι καννιόλοι της Βενεζουέλας

Στη σημερινή εποχή της μηχανικής κι' επιστημονικής προόδου θα πίστευε κανείς ότι δεν υπάρχουν πιά καννιόλοι. Η τουλάχιστον ότι έχουν περιορισθεί μόνον σε μέση απόρροια κι' ανεξέλεγκτα. Μιά τραγωδία όμως που συνέβη τελευταίως στη Βενεζουέλα, με θύμα της ένα κτηματία, αποδεικνύει το αντίθετο.

Ο Ζουάν Κολίνα ήταν ένας νέος καλλιερνήτης, ως 30 ετών, εγκατεστημένος από λίγο καιρό σε απόσταση 50 γιλιόμετρων απ' την πόλη Ματρίκας. Είχε γίνει αγαπητός στους γονατές, στον ίδιο γονατή, τον είχαν προσδοχήσει επανειλημμένως ότι ήταν επικίνδυνος να τριφυλίζει, μόνος στις έρημιες. Εκείνος όμως νωλούσε με τις συνειδήσεις τους.

«Ενας πρωί λοιπόν ξεκίνησε όπως συνήθως για να κυνηγήσει στο δάσος. Δύο μέρες αργότερα, οι γονατές του ανησύνησαν για την παρατεταμένη απουσία του κι' έστειλαν να τον βρουν. Τέλος κάτω από ένα μεγάλο δέντρο, ανακάλυψαν το πτώμα του καταρτημένο από δέλη ανανιών Ινδιάνων. Φαίνεται ότι ο δυστυχήσενος είχε αμυνθεί απεναντίας κι' οι αντίπαλοί του τον είχαν αποτελειώσει με τα ακόντια τους.

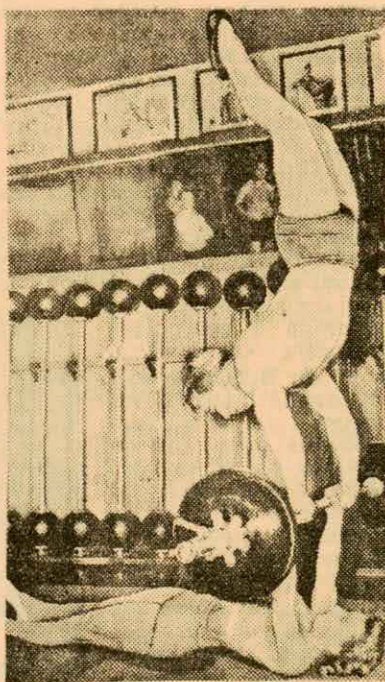
Επειτα είχαν νυνώσει τελείως το πτώμα του και μ' ένα κακοσκοπικό μαχαίρι, είχαν ανοίξει το στήθος του κι' είχαν ξεριζώσει την καρδιά του, ποίν καταφύγουν πάλι στο πυκνό κι' αδιάρρηστο δάσος.

Οι Ιεραπόστολοι της περιφέρειας έξηγησαν στις κρατικές αρχές ότι οι Ινδιάνοι τρέφουν άσπρονδο και πατροπαράδοτο μίσος κατά των Ισπανών που τους απεστέρεσαν απ' τα εδάφη τους. Κάθε φορά λοιπόν που τους παρουσιάζεται ευκαιρία εκδικούνται ένα απ' τους ανθρωποφάγους της ιερής φυλής και κατόπιν του ξεριζώνουν την καρδιά, για να την φάνε και ν' αποκτήσουν έτσι ένα μέρος του θάρρους και της δυνάμεώς του.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Αυτή η Αμερικανίδα ανεκροήθηκε πριν από λίγες ημέρες βασίλισσα της Βιομηχανικής Εταιρείας «Φωμπερτ Μάρκετ». Μετά από την στέψη της έφυγε άμεσα για το Χόλλυγουντ.

ΜΙΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΡΙΑ

Η κ. Άμπυ Στόκτον, μιά νεαρή Αμερικανίδα εικοσιέτη χρονών λεπτή, χαριτωμένη, βάρους πενήντα έξη κιλών είναι ικανή να σηκώνει βάρος εκατόν δέκα κιλών! Οι Αμερικανοί την θεωρούν ως «φαινόμενο», γιατί δεν έχει τίποτε από την συνηθισμένη ευφάνεια των αθλητριών αλλά μοιάζει περισσότερο με κινηματογραφικό αστέρα.

ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΠΟΥ ΕΠΑΛΗΘΕΥΣΑΝ

Τι προείπαν οι μεγάλαι
οραματιστάι

Η έπιστήμη δεν έχει ακόμη κατορθώσει να εξηγήσει ένα περιεργό φαινόμενο: των προφητειών που επαληθεύονται. Εκτός από τους πραγματικούς προφήτες, που αντλούν την προφητική τους δύναμη από τη θεία εμπνεύσι, και άλλοι πολλοί—που μερικοί κάθε άλλο παρά ως άνθρωποι του Θεού, μπορεί να θεωρηθούν—προείπαν πράγματα, που βγήκαν αργότερα, αληθινά. Ο Χίτλερ π.χ., πριν ακόμη ανέβη στην εξουσία είχε ραφεί:

«Η Γερμανία είναι εδωκίτη να κερδίσει έναν πόλεμο, αν η Αγγλία πολεμήσει στο πλευρό των αντιπάλων της. Μπορεί μόνο να κατακτήσει την Εύρωπη, καταστρέφοντας την ιδεολογικώς εκ των ένδον. Ποτέ όμως, με μόνη τη βία».

Τα «προφητικά» αυτά λόγια του Χίτλερ, βγήκαν αληθινά. Ο Χίτλερ εδμούρησε την «εμπρηστή φάλαγγ», κατέκτησε την Εύρωπη, αλλά έχασε τον πόλεμο, στον οποίο είχε αντιμετώπιση την Αγγλία.

Ο Νίτσε, ο περίφημος Γερμανός φιλόσοφος της σκληρότητας και της δύναμης, προείπε ότι στον 20ο αιώνα θα γίνει αγών για την κυριαρχία της Εύρωπης κι' ότι κάποιας αρχηγός κράτους θ' ακολουθήσει τα ίχνη και την τύχη του Ναπολέοντος. Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος και η τύχη του Χίτλερ, εποληθυσαν την προφητεία αυτή του Νίτσε.

Πριν από 30 χρόνια, ο ιστορικός της Δύσεως, Σπένγκλερ, προείπε ότι θα έρθει εποχή που η Γερμανία μαζί με ολόκληρη την Εύρωπη δεν θα έχουν να εκλέξουν μεταξύ πολλών και ειρήνης, αλλά μεταξύ νίκης και ερείπων. Τα αποτελέσματα του πολέμου αποδεικνύουν την αλήθεια της προφητείας του αυτής. Παρόμοια προφητεία έκανε και ο Ρώσος Νικόλαος Μπερντσέγιεφ, που προείπε ότι οι 6 ουρανοί της Εύρωπης θα κταντήσουν μιά μέρα άγροτες χώρες και ότι θα σκελευθήση ένας νέος μεσσία.

Η Άγα Όβλη, μιά τυφλή μηχανή που γεννήθηκε το 657 μ. Χ., προείπε ότι θα γίνει στην Εύρωπη πόλεμος, στον οποίο θα μετώσχουν 20 Έθνη. Πραγματικά στον τελευταίο πόλεμο έλαβον μέρος 20 Έθνη: Γερμανία, Ουγγαρία, Ρουμανία, Βουλγαρία, Ιταλία, Γαλλία,

Σοφά λόγια

Κανένα έγκλημα δεν είναι χυδαίο. Κάθε χυδαίος όμως είναι κι' από ένα έγκλημα.

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΑΝΤ

Πραγματική βάση κάθε νόμου είναι η αμοιβαία παρανόηση.

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΑΝΤ

Ευτυχισμένος είναι εκείνος που ευχαριστείται με όσα έχει.

ΔΕΜΠΙΡΕΝ

Ο συνετός οφείλει να προσοχή μάλλον παρά να μετανοή.

ΕΠΙΧΑΡΜΟΣ

Πράττε μεγάλα, χωρίς να υποσχέσαι μεγάλα.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

Ζηλεύω ίσως πρόσωπα ο πλούσιος, τιμω όμως και θαυμαστό η δικαιοσύνη.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ

Εύκολα λημονάμε τα λάθη μας όταν είναι γνωστά μόνον σ' εμάς.

Εκείνοι που μας έμαθαν να μιλούμε λημονήσαν να μας μάθουν και να σωπαίνουμε.

Το ζωντανό παράδειγμα είναι πιστιώτερο απ' την ψυχρή συμβουλή.

ΓΚΑΙΤΕ

Ναρβηγία, Δανία, Ρωσία, Φινλανδία, Πολωνία, Βέλγιο, Ολλανδία, Ελλάς, Λεττονία, Εσθονία, Λιθουανία, Αγγλία Καναδάς και Ήνωμ. Πολιτείες.

Ο Νοσταδόμος ο μεγαλείτερος ίσως των προφητών, προείπε το ταξίδι του φόν. Ές στην Αγγλία. Αφαιρεί ότι ένας μεγάλος Γερμανός αξιωματούχος θα την επισκευθεί στο μέλλον για να την παρασύρει προς τας άποψεις του αρχηγού του. Ο φόν Ές πήγε πραγματικά στην Αγγλία για να πείσει τους Αγγλους να σταματήσουν τον πόλεμο κατά της Γερμανίας κι' έτσι να μπορέσει ο Χίτλερ να συντρούψει τη Ρωσία.

Οι Αγγλοί δέβαιαν τον εκλέσαν, σε στρατόπεδο συγκεντρώσεως, αλλά η καταπληκτική προφητεία του Νοσταδόμου αποδείχθηκε αληθινή. Ο Γερμανός ποιητής Χάινε, πριν από 100 χρόνια, είπε ότι ο γερμανικός παγανισμός θα επιχειρούσε να καταστρέψει το χριστιανισμό. Κι' αυτό πραγματικά έκανε ο Χίτλερ, μέσα και έξω της Γερμανίας.

Ο Αγγλος ποιητής Τέννyson προείπε ότι και έναερίοι στόλοι των Έθνών, θα συγκρούονται στο μέλλον στον γαλαξίον ουρανό. Έπίσης από το 1783 ο Βενεμίν Φραγκλίνος, προέβλεψε τη στρατιωτική χρησιμοποίη των αλυσίπτερων. Ο Σάμουελ Τζόνσον προείπε ότι «ούτε τα τείχη, ούτε τα βουνά, ούτε οι θάλασσες, θα παρέχουν στο μέλλον ασφάλεια, έναντι ενός στρατού που θα επιτίθεται διασχίζοντας τα σύννεφα. Οι μοντέρνοι άγριοι πολεμιστάι θα κυριαρχήσουν του αέρος και του φωτός με ακατακίτη δύναμη, πετώντας πάνω από την πρωτεύουσα μιάς πλούσιας περιοχής, που κυριαρχούσε άλλοτε του κόσμου».

Οι δομωρδισμοί του Λαϊδίου και του Βερολίνου, είναι αρκετές αποδείξεις για τήν αλήθεια της προφητείας αυτής. Ο Τόμας Γκραίη, πριν από 200 χρόνια πειέγραψε με τι κατάπληξη θα παρεκλυθούν στο μέλλον οι Αγγλοί τις έτιέριες μάχες στον ουρανό τους.

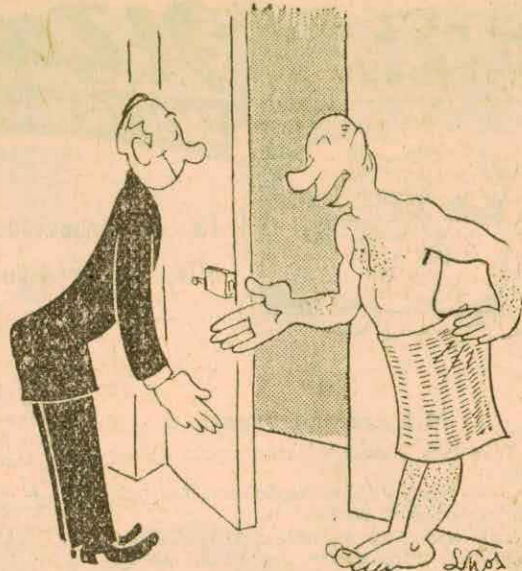
Ο Λεονάρδος Ντά Βίντσι, μιά από τις κορυφαίες μεγαλοφυΐες του κόσμου πριν από 500 χρόνια, πίστευε ότι ήταν δυνατόν να κατασκευασθούν μηχανές πτήσεως. Προχώρησε μάλιστα πολύ περισσότερο: Κατασκεύασε διάφορων σκεδίων αεροπλάνα, που δεν μπόρεσαν όμως να πετάξουν με επιτυχία. Υπάρχουν ακόμη τα σχέδια των αεροπλάνων αυτών, όπως και ένα σχέδιο ελικωπτερου.

Ο Γκαίτε το 1827 προείπε, ότι μιά μέρα θα κατασκευαζόταν η διώρυγα του Παριού.

Θα μπορούσε κανείς ν' αναφέρει άπειρες τέτοιες προφητείες που επαληθεύσαν. Η μόνον δυνατή εξήγηση τους είναι ότι τα μεγάλα πνεύματα, έχουν εκτός των άλλων και μιά ανεξέλεγκτη δύναμη οραματισμού. Φυσικά υπήρξαν και μεγάλοι οραματιστάι, που έπεσαν έξω, όπως π. χ. ο Ουγκώ, που είπε ότι κατά τον 20ο αιώνα ο πόλεμος θα είναι άγνωστος. Αλλά στην περίπτωση αυτή πρόκειται μάλλον περί ευρεθούς πόθου του ανθρώπιστου συγγραφέως των «Αθλών» και όχι περί προφητείας.

Στίλια από άγριο

Για ν' αντιμετωπίσει την κρίσι της κατοικίας, το Βέλγιο εισάγει έτοιμα σπίτια απ' της Σουηδίας. Τα σπίτια αυτά έχουν σκελετό ξύλινο, αλλά τα «τουβλά» των τοίχων τους αποτελούνται από άχυρο συμπεπιεμένο! Φαίνεται ωστόσο ότι απεδειχθόσαν άπολύτως ικανοποιητικά από απόψεως στερεότητας και ανεσως. Το άχυρο αυτό με την ειδική κατεργασία του δεν καίγεται και είναι απομονωτικό του ήχου και της θερμότητας.

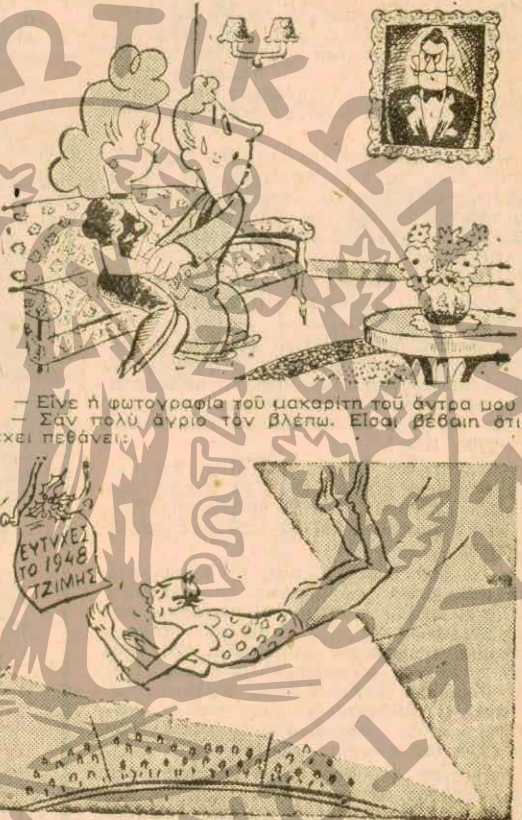

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΑΡΤΟΠΑΙΣΙΑ

— Καλή νύκτα σας και σας εύχαριστώ πολύ... (Σκίτσος Σ. Πολενάκης)

— Δεσποινίς... αφήστε το μουστάκι μου, γιατί θέλω κατέβω!

— Είπε η φωτογραφία του μακαρίτη του άντρα μου — Σαν πολύ άντριο τον βλέπω. Είσαί βέβαιη ότι έχει πεθάνει!

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Γνωρίζετε ότι...

... Τα περισσότερα απ' τα περίφημα Ισπανικά δάλια που φορούν οι γυναίκες κατασκευάζονται στην Κίνα κι' απ' εκεί εισάγονται στη χώρα, στην οποία ανήκουν, το όνομά τους.

... Για την κατασκευή δέκα δρομίων τριανταφυλλοδού χρειάζονται 50 χιλιάδες πέταλα ρόδων.

... Κατά γενικό κανόνα η μύτη κάθε ανθρώπου με κανονικά χαρακτηριστικά έχει το ίδιο μήκος που έχει και το μέτωπό του από τα φρύδια ως εκεί που αρχίζουν οι τρίχες της κεφαλής.

... Μερικά ζώα μπορούν να ζήσουν επί πολλά χρόνια χωρίς νερό.

... Ένας σκίουρος π.χ. του Ζωολογικού κήπου του Λονδίνου έζησε 25 χρόνια χωρίς να πιη ούτε σταγόνα νερό.

... Οι Πυγμαίοι της Νέας Γουίνεας έχουν για το γάμο παραδοξότητα έθιμα:

... Όταν παντρεύεται ένας Πυγμαίος οφείλει να δεσφί από τη μέλλουσα γυναίκα του τόσους ραβδισμούς όσα είναι τα χρόνια της ηλικίας του.

... Οι Πυγμαίοι μπορούν να χωρίσουν τον άνδρα τους όποτε θέλουν κάθε φορά όπως και μιά Πυγμαία χωρίζει απ' τον άνδρα της κάθεται αγγονγύστως και της κόβει μιά φάλαγγα από ένα δάκτυλο του χεριού της.

... Είναι δέ τόσο συχνά τα διαζύγια των Πυγμαίων αυτών ώστε τα μέλη μιάς Αγγλικής αποστολής είδαν πολλές γυναίκες της φυλής αυτής να έχουν κομμένα τελείως τα δάκτυλα των χεριών τους.

Η Ζωή μου και τα κατορθώματά μου

Γα άπορνημονεύματα του ΠΑΝΑΓΗ ΚΟΥΤΑΛΙΑ-
ΝΟΥ, του Έλληνος που κατέληξε τον κόσμο
με τη μυϊκή του δύναμη.

7ον

Μιά πρόταση γάμου!

Τότε ενώ γύρισα κι' είπα στους φίλους μου:

—Το βαρέλι θα το κουβαλήσω εγώ χω-
ρίς να εορτάσετε δεκάρα!

Και χωρίς να προσθέσω τίποτε άλλο, φορτώθηκα στην πλάτη μου το βαρέλι κι' άρχισα να προχωρώ προς το ναυπηγείο, που απέχει με τα πόδια μιάμιση ώρα. Περίεργοι και κατάπληκτοι έρχονταν πίσω μου ό-
λοι οι άλλοι, και μαζί μ' αυτούς κι' ο ά-
παιτητικός άμαξάς, ο οποίος μάλιστα δ-
ταν είδε ότι δεν άστειευόμουν, προσεφέ-
θη να μεταφέρει δωρεάν το βαρέλι.

Εγώ όμως άνιήθηκα.
Ολόκληρο διαδίδωσις είχε σχηματισθή
πίσω μου. Τότε άκούσα μερικούς να λένε:

—Αυτός ο άνθρωπος είναι θηρίο, Μπο-
ρέϊ να παλέψει με τον Παύλο Ρεπέτο και
να του σπάσει τα πλευρά.

Για πρώτη φορά άκουσα το όνομα του
Ρεπέτο. Ήταν ένας διάσημος παλαιστής,
πασίγνωστος σ' όλη τη Νότιο Αμερική.

Από τη στιγμή που έφτασα στο ναυπη-
γείο φορτωμένος το τεράστιο βαρέλι, όλοι
οι εργάτες μιλούσαν για μένα με θαυμα-
σμό. Το πρώτο έμπομένη παρουσίασα
και άλλα δείγματα της δύναμής μου. Με-
τέφερα μόνος μου το κατάρτι του πλοίου,
καθώς και τις άγκυρες.

Όταν άκουστάμσε το καράβι κι' έτοι-
μαζώμασταν να το ορίξουμε στη θάλασσα,
ο πρωτομάστορας του ναυπηγείου με κά-
λεσε στο σπηί του και παρέθεσε προς
τιμήν μου ένα μεγαλοπρεπές γεύμα.
Αφού φάγαμε και ήπιασε άκοκτά μου είπε
τά έξης:

—Σε κάλεσα στο σπηί μου, Παναγιή,
έπειδή θέλω να σου προτείνω να γίνης
γαμπρός μου. Διάλεξε όποιαν σου άρέσει
από τις τρεις κόρες μου. Θα της δώσω για
προίκα δέκα χιλιάδες φράγκα, καθώς κι' έ-
να σπηί.

—Προς το παρόν του άπάντησα. Δεν
έχω καιρό για παντοειά. Άργότερα Βλέ-
πουμε...

Από την ημέρα εκείνη ένιναι στενοί
φίλοι με τον πρωτομάστορα, ο οποίος μου
έξιστόχησε λεπτομερώς τα κατορθώματα
του παλαιστή Παύλου Ρεπέτο και μου
έοριζε την ιδέα να προκαλέσω μια συνάν-
τησι μαζί του.

—Πρέπει να έέρθς, μου είπε, ότι κα-
νείς ως τώρα δεν υπέρεσε να νικήση αυ-
τόν τον παλαιστή. Άν το καταφέρνς εσύ,
θα γίνης διάσημος και θα κερδίσης πολλά
γρήματα.

Μετά δυό μέρες ορίξαμε το πλοίο στη
θάλασσα και το ώδηγήσαμε, στο Μπονζά-
εο, όπου μαζεύτηκαν πολλοί περίεργοι και
μιας έφεραν, κατά τα έθια του τόπου,
δούτυρα στοκοφίσις, υπακαλιάρους, σύ-
ζια, ποτά και διάφορα άλλα δώρα. Επί
μιά βδομάδα διασκεδάσαμε. Κατόπιν άρ-
ρίξαμε να παίρνουμε ναύλους και σε διά-
στημα ενός μηνός βγάλαμε όλη σχεδόν
την αξία του πλοίου.

Μιά μέρα που φορτώνανε μάρμαρα στο
Μπονακάσλο ο λιμενάρχης Καπετάν Τε-
πόρτε μου έπρότεινε να παλέψω όπωσδή-
ποτε με τον Ρεπέτο.

—Εγώ, είπε, άναλαυβάνω να όργανώ-
σω τον άγώνα.

Δεν δέχθηκα την πρότασι, έπειδή δεν
ήξερα τί είδους άνθρωπος ήταν αυτός ο
Ρεπέτο και έπειδή άγνοούσα έντελώς την
τέχνη της πάλης, στην όποια δεν άρκει μόν-
ον ή μυϊκή δύναμις.

Όταν έαναγουρίσαμε στο Μπονζάεο,
διάφοροι γνωστοί και φίλοι μου έξακολου-
θούσαν να με πιέζουν να παλέψω με τον
Ρεπέτο. Μόνον ένας φίλος μου ναυτικός,
ο Ιωάννης Νιοκαστρίτης μ' έμπόδιζε.

—Από όλα τα μέρη του κόσμου, μου
έλεγε, ήλθαν παλαιστές και τους ένίκησε
ο Ρεπέτο. Το καλό που σου θέλω είναι να
γυμναστής επί μερικούς μηνες, να μάθης
και τα μυστικά της πάλης και κατόπιν
βλέπουμε...

Πάλη μέσα σε καφενείο

Με τον φίλο μου αυτόν πήγαμε σ' ένα
κεντρικό καφενείο του Μπονζάεο, όπου συ-
ναζαν οι Έλληνες ναυτικοί. Ήπιαμε άκο-
κετά και κατόπιν όρώτησα μερικούς που
δεν με ήξεραν καλά, τί γνώμη ένουν για
τον Ρεπέτο. Οι περισσότεροι άρχισαν να
γελούν και να με είρωνεύονται. Ένας μάλιστα,
όνοματι Ιωάννης Μανιάτης μου εί-
πε:

—Σε συμβουλεύω να μην παλέψης μ'
αυτόν γιατί θα γελοιοποιηθής μέσα στο
θέατρο και θα πάθης μεγάλη ζημιά. Μου
φαίνεται πως έχεις μεγάλη ιδέα για τον
εαυτό σου!

Τα λόγια αυτά μου άνοησαν το σίμα,
ο Μανιάτης όμως έξακολουθούσε να με
προκαλβ.

—Για να σ' άποδείξω, προσέθεσε, ότι
είσαι ένας φουσκωμένος άνθρωπος σε προ-
καλώ να παλέψουμε οι δυο μας τώρα ά-
μέσως!

Χωρίς να χάσω καιρό σηκώθηκα από τη
θέσι μου, τον άπαξάα από το λαιμό, τον
έφερα δυό βόλτες και τον πέταξα κάτω
από ένα υπιλιάρδο. Εκείνη τη στιγμή
ώρμησε κατ' έπάνω μου ένας μεγαλόσω-
μος και χειροδύναμος φίλος του, όνομαζό-
μενος Χρήστος Γουρμπούνας. Δεν πρόλα-
βε όμως ν' άπλώσει τα χέρια του και τον
πέταξα έπάνω στο υπιλιάρδο. Ένας τοί-
τος έπεχείρησε να με πιάσει κρυφά από

—Ποιος σου την έσκασε, μωρέ, και
σε άπασε όμανάτι;

πίσω, αλλά τον άντελήθη έγκαίρως. Έφε-
ρα τα χέρια μου πίσω από το κεφάλι μου,
τον έπιασα, τον έφερα μιά βόλτα στον αέ-
ρα και τον έορίξα γάμω με τόση όρμη,
ώστε τον σκάτεψα. Χωρίς να το θέλω,
μάλιστα, έσπασα και τρεις καρέκλες.

Έπάνω στη φασαρία μ' έπλησίασε ο
φίλος μου Νιοκαστρίτης, και μου είπε ότι
πρέπει να φύγωμε έπειδή θα υπλέξουμε με
την άστυνομία. Πλήρωσα και έξινησαμε.
Πίσω μας έτρεξε ένας νεαρός Ιταλός, ο
όποιος είχε παρακλουθήσει τα όσα συνέ-
βησαν στο καφενείο κι' αφού μου έξέφρα-
σε το θαυμασμό του με φωνές και με θεα-
τρικές χειρονομίες μου είπε ότι αν θέλω να
γνωρίσω τον Παύλο Ρεπέτο, μπορεί να μ'
ώδηγήσει στο κέντρον που συνάζει. Ή-
μουν τόσο περίεργος να γνωρίσω αυτόν
τον άνθρωπο για τον όποιον ένιγντο τόσος
θόρυβος και του όποιου τις λιθοβολίες
έδλεπα κολλημένες στα καφενεία και στους
τοίχους, ώστε δεν έφερα καμιά άντίοση-
σ., παρά τη διαφωνία του Νιοκαστρίτη.

Πράγματι, αφού διαγνίσαμε ένα μεγάλο
μέρος του παραλιακού δρόμου, φτάσαμε
σ' ένα μεγάλο και πολυθρόνο κέντρο, ό-
που, όπως έμαθα άργότερα, συναζαν έυ-
ποροι, ναυλομεσίτες και μεγαλοεπιχειρη-
ματίες. Εκεί ένύναζε κατά την παραμονή
του στο Μπονζάεο και ο Ρεπέτο, το είδαλο
των φιλάθλων όλης σχεδόν της Νότιου Α-
μερικής.

Ο νεαρός Ιταλός που μας συνόδευε έ-
τρεξε κι' είπε σ' ένα όμιλο φιλάθλων ότι
εγώ ήμουν δθεν παλαιστής εξ επαγγέλμα-
τος κι' ότι σκόπευα να προκαλέσω τον Ρε-
πέτο σε δημόσιο άγώνα. Ένας από τον
όμιλο, τότε, μισομεθυμένος, φώναξε:

—Σινιόρ Ρεπέτο, έλα και σε ζητάει ένα
ποριστέρακι.

Ο Ρεπέτο δεν ήταν μέσα στη σάλα,
αλλά καθόταν σ' ένα διπλανό διαμέρισμα.
Κράτησα την όρχη μου και δεν άπάντησα
σ' αυτόν που μίλησε έτσι είρωνικά για μέ-
να. Εκείνη τη στιγμή με πλησίασε κάποιος
Έλλην πλοίαρχος, όνοματι Διαμαντής Λυ-
κιαροδόπουλος, συνοδευόμενος από έναν
άλλον συμπαιρώτη μας και μου είπε:

—Τί θέλεις, γιοστινάκι μου, έδώ πέρα;
*Θαβς να μας ντροπιάσης; Άντε πήγαι-
νε στο καλό σου...

Ο Λυκιαροδόπουλος θα πλήρωνε τα σπα-
σμένα αν δεν ένεφανίετο εκείνη τη στιν-
η ή ο Παύλος Ρεπέτος. Μπήκε στη σάλα
με ύφος κατακτητού άπολαυδώνων τις
έκδηλώσεις των θαυμαστών του.

Από την πρώτη στιγμή που τον είδα
κατάλαβα ότι δεν ήταν τόσο φοβερός και
τομερός όσο τον ήξελε ή φήμη. Ήμουν βέ-
βαιος πως μόλις εύρισα την εύκαιρία θα
του έδινα ένα καλό μάθημα.

Για να εύκαιρήσει τους φίλους του,
αλλά και με την πρόθεσι να μ' έξευτελι-
ση, ο Ρεπέτο διάταξε κι' έφεραν από το
διπλανό δωμάτιο μερικές βαρείες σιδερέ-
νιες υπάλλες, απ' αυτές που μετανειριζό-
ταν στις παραστάσεις του. Έκανε ένα—
δυό ασκήσεις και κατόπιν, άπειθυνόμενος
σε μένα είπε με ύφος κομπαστικό:

—Αί, σύ γραικέ, αν υποθής κόπιασε
να σηκώσης τις υπάλλες.

Αυτά τα βάρος ήσαν για μένα παιχνιδά-
κι. Έκανα όμως επίτηδες στην άοχή τον
διατακτικό. Κατόπιν, υπό τα γέλια και τις
έκδηλώσεις των πελατών του κέντρου, προ-
χώρησα στη μέση, έλευθέρωσα έναν μεγα-
λο χώρο μετακινώντας τη τροπέζια, πήρα
την πρώτη υπάλλα και την σηκώσα με με-
γάλη εύκολία. Κατόπιν σηκώσα και τα άλ-
λα βάρος και τα άνεβοκατέβαζα σαν να ή-
σαν από κατόνι.

Τα είρωνικά μειδιώματα έπαψαν. Τότε ο
Ρεπέτο μου έδωσε ένα πολύ γοντό λα-
στιχο και μου είπε να το τεντώσω. Εγώ
το τεντώσα τόσο πολύ ώστε έσπασε και
με γτύπησε, όχι σοβαρά εύτυχώς, στη σύ-
τη. Όλοι οι θαυμαστές του Ρεπέτο, δλέ-
ποντας την εύκολία με την όποια έκανα τις
ασκήσεις, άλλαξαν γνώματα. μη υποβό-
ντας να έξηγήσουν πως εγώ, ένας νεαρός
ναύτης, διαθέτω αυτή την ύπερφυσική σχε-
δόν μυϊκή δύναμη.

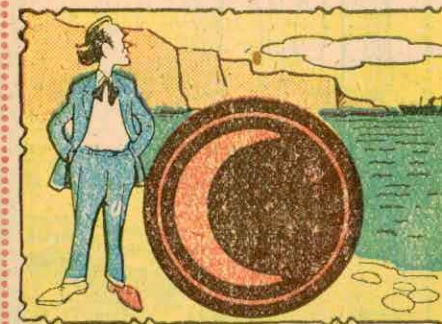
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Ποιά μέρα της εβδομάδας γεννιόμαστε;

Οι πλανήτες και ο χαρακτήρας μας

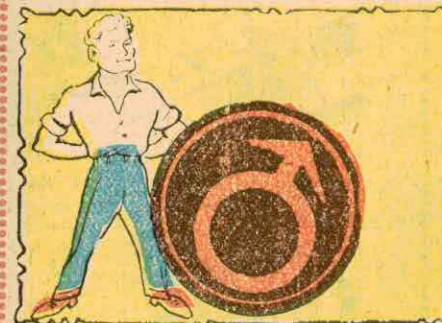
Υπάρχουν, σύμφωνα με τους ά-
στρολόγους, έφτά πλανήτες, που άντι-
στοιχούν με τις έφτά μέρες της έβδο-
μάδος. Ή Σελήνη με τη Δευτέρα. Ο
Άρης με την Τρίτη. Ο Έρμης με την
Τετάρτη. Ο Ζεύς με την Πέμπτη. Η
Αφροδίτη με την Παρασκευή. Ο
Κρόνος με το Σάββατο. Ο Ήλιος με
τη Κυριακή.

Ανάλογα με την ημέρα, που γεν-

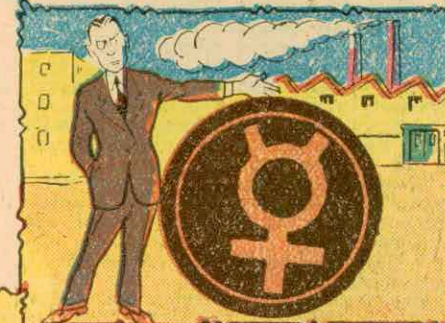
Σελήνη — Δευτέρα

Όσοι γεννήθηκαν Δευτέρα, είναι
ποητικά και καλλιτέχνες. Αναπούνε το
νερό, τη νύκτα τη σιωπή και τα σύγ-
νεφα τα ταξίδια τους άνωώστους τό-
πους τις περιπέτειες. Οι ιδέες τους
γεννιούνται από τις έντυπώσεις των
τά αισθήματά τους από τις ιδέες των.
Το νόμισμα τους είναι γλυκό, τα μά-
τια φωτεινά το κορμί τους λεπτό, το
βλέμμα μελαγχολικό. Είναι όνειροπο-
λοι, τουφεκοί ή άκνηστοί. Χωραίζουν
πλάι τους έναν τύπο «ήλιακό»—γεν-
νημένον την Κυριακή δηλαδή. Το φυλα-
γτό που θα τους προφυλάσσει είναι
μια άσημνα πλάκα με νανομένο ά-
πάνω ένα μισοφέγγαρο.

Άρης — Τρίτη

Οι γεννημένοι την Τρίτη είναι τύ-
ποι δοραστήριοι, όρμητικοί, ταχυνοί,
άπειρίσκεπτοι, περισσότεροι άνθρωποι
δοράσης παρά σκέψης. Ένουν σώμα
νερό αίματώδες όση στογγυλή βήμα
στρατιωτικό. Είναι άνυπόμονοι άτακ-
τικοί, φλόνηκοι έτοιμοι πάντοτε για έ-
πίθεσι. Η ζωή τους είναι ένας διαρκής
άγώνας. Υπερνοκούν εύκολα κάθε έμψό-
διο και έξερουν ν' άναγνίζονται με πεί-
σμα. Άνυπούν πάντα τους κινδύνους.
Ο τύπος που προσαρμόζεται καλύτε-
ρα μαζί τους είναι ο γεννημένος ημέρα
Παρασκευή (υπό την έπηρεα του Δι-
ός). Το φυλαγτό τους είναι μια πλάκα
από σίδερο ή άσφαλι με το ζωό του
Άρη σκαλισμένο άπάνω της ή ένα βα-
ντυλίδι από τα ίδια μέταλλα, μ' ένα
ρομπινί, ή ένα αιατίτη.

Έρμης — Τετάρτη

Όσοι γεννήθηκαν Τετάρτη είναι
άνθρωποι πρακτικοί υπολογιστοί.
Αναπούνε το έμποριο, τις έπιχει-
ρήσεις. Έκουν σώμα κοντό, λεπτό
και γερό. Ο καλύτερος σύντροφός
τους είναι ο γεννημένος Παρασκευή
(υπό την έπηρεα της Αφροδί-
της). Το φυλακτό τους είναι ένα
μαργαριτάρι, με το ζωό του Έρμη.

Ζεύς — Πέμπτη

Εκείνοι, που γεννήθηκαν Πέ-
τη, είναι τύποι αλαζονικοί υπερή-
φανοι. Αναπούν ή έπιζητούν τις
τιμές. Το άνάστημά τους είναι κα-
νονικό, το βήμα τους μεγαλοπρε-
πές. Ο κατάλληλος σύντροφός τους
είναι ο Σάββατογεννημένος (υπό
την έπηρεα του Κρόνου). Το
φυλακτό τους είναι μια πλάκα από
κασίτερο με το ζωό του Διός.

νήθηκε καθείς, βρίσκεται υπό την
έπηρεα του αντίστοιχου πλανήτη.
Η μυστηριώδης αυτή έπίδρασις των
πλανητών διαμορφώνει τον χαρακτή-
ρα μας και καθορίζει τον «τύπο» το
κάθε ανθρώπου. Άνδρες και γυναί-
κες, από την ημέρα της γεννήσεώς
τους, ύφίστανται σ' όλη τους τη ζωή
τη μαγική έπίδρασι του πλανήτη
τους.

Κρόνος — Σάββατο

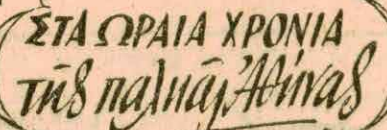
Όσοι γεννήθηκαν Σάββατο είναι τύποι
μελαγχολικοί, δυσθυμοί. Είναι προωσιμέ-
νοι για μεγάλα έργα. Έπιστήμη ή Πί-
στεως. Ζούνε άποτοσθηγμένοι ως που
νάρθη ή ώρα τους να δείγνουν. Είναι ψη-
λοί δυσθυμοί άνοι άδύνατοι με μαλ-
λιά μαύρα. Ένουν πνεύμα βαθύ, έρευνη-
τικό ύπουονητικό και ψυχολογικό είναι έα-
γνατικοί, σιωπηλοί, βυθισμένοι στον έαυ-
τόν της Σελήνης. Το φυλαγτό τους
είναι ο γεννημένος Δευτέρα (υπό την έ-
πηρεα της Σελήνης). Το φυλαγτό τους
είναι μια πλάκα από υδρόβιο με το ζωό
του Κρόνου νανομένο άπάνω της, ή
ένα δαντυλίδι από το ίδιο μέταλλο, με
«όνομα» ή μούση πέτρα.

Ήλιος — Κυριακή

Οι γεννημένοι Κυριακή είναι άνθρωποι
βελήσεως όντονοροι για την αξία τους ή
δοφίτες. Έπισθυμούν τη δόξα, τις τιμές,
τις διακρίσεις. Είναι μεγαλοπρεπείς, πε-
ριστοιγίζονται από φίλους τους έμπιστύ-
ονται όλοι. Έκουν άνάστημα μέτριο, κε-
φάλι δυνατό μάτια μεγάλα νεύρα λε-
πτά μύτη κανονική δούρα λεπτό, όψη λε-
πτή. Το φυλαγτό τους είναι μια πλάκα
γυφτή με νανομένο άπάνω της το ζωό
του Ήλιου, ή ένα γυφτό δαντυλίδι με
γυφτόλιθο.

Αυτοί είναι, σε γενικές γραμμές, οι
πλανητικοί «τύποι». Αλλά δεν υπάρ-
χει ένας καθάρος τύπος, γιατί κάθε
άνθρωπος ύφίσταται, έν την έπίδρα-
σι ενός πλανήτη, άλλ' αυτή ή έπίδρασι
τροποποιείται από τη δευτερεύουσα έ-
πηρεα ενός άλλου πλανήτη.

A black and white sketch of a man with a mustache wearing a fedora hat. The man is looking slightly to the right. The sketch is done in a simple, expressive style with cross-hatching for shading.

27

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΕΣ στο παροσχόνια

Ομιλούν οι κ. κ. Β. Λογοθετίδης, Μ. Κοκκίνη, Γ. Γαβριηλίδης, Ν. Σταυρίδης και οι κ. κ. Β. Μανωλίδου, Κ. Νικολαΐδου.

Δώδεκα ακριβώς... Τα φώτα σβύνουν... Ο παλιός γάμος καταποντίζεται σ' απύρμενα σκοτάδια... Και ξαφνικά μέσα σε μία πλημμύρα από φως, απήχουν ευχές, ξεφώνισμα τραγουδία. Προβαίνει ο καινούργιος γάμος...

—Και μία τέτοια μέρα, που δλός ο κόσμος γαίρεται γαρούμενος τον καινούργιο χρόνο, εσύ να βρίσκεσαι στη σκηνή!... Άστα να πανε... μας λέει νευρικά ο Γιώργος ο Γαβριηλίδης.

Στη σκηνή. Στα παροσχόνια. Έκει είναι υπογεγραμμένοι οι κάμουν Πρωτοχρονιά οι ήθοιοι μας.

Και αν βρίσκονται στην Αθήνα, καλά.

—Αν τύχη και βρίσκεσαι σε καμιά έσπανική πολι σε μία σκηνή που τη γυπνάνε από σαράντα μερικές οι Βορσάδες και τα παροσχόνια ύπαιθρου μόνο... στη φαντασία σου... αλλοίμονο!

Δεν έχει σημασία. Οι ήθοιοι μας μεγάλα παιδιά όλοι τους. παίρνουν το πάγνια φιλοσοφικά και υποδέχονται τον καινούργιο χρόνο μ' όλο το κέφι τους, όπου και να Βορσθούν.

Μα δε δώσουμε το λόγο στους ίδιους.

Καθλώνουμε τον κ. Βασίλη Λογοθετίδη, στο καμαρίνι του σ' «Κεγτοίδη», όπου παίζει τον «Α-πρόσκλητο μουσαφίρη» και τον... άνακτορουμε.

—Τι να κάνω, μου λέει... ά-πρόσκλητος μουσαφίρης κι' εσύ. θα σε υποδέξω...

—Το 1936, λοιπόν, άφηνείται ο έκλεκτός μας κομικός μόλις είγαμε έγκαινιάσει το «Ρέξ» και την παραμονή της Πρωτοχρονιάς δώσαμε ένα ρεβεγιόν στη σκηνή το «Ρέξ». Του λόγου μου υπογεγράφη να γίνει «Αη-Βασίλης και να μοιράσω τα δώρα στους προσκεκλημένους — την άφοκρεμα του έλληνικού πνεύματος. Πραγματικά, ντύθηκε «Αη-Βασίλης και μέσα σε μία άτυσφαιρα ένθουσιασμού και γλεντιού, μοίρασα τα δώρα σ' όλους... Όπου άνακαίωσα πώς είχα εγείσει κάποιον, που ήταν πολύ παραπονεμένος ο φουκαράς...

—Ποιόν είχατε ξεχάσει; ρωτάμε. —Τον εαυτό μου! Μάλιστα. Κι' ο κ. Λογοθετίδης έκαρδίστηκε σ'α νελία.

—Η κ. Βάσω Μανωλίδου δεν έχει καμιά σπαταριστή άνάμνησι απ' τη σκηνή. Μας διηγείται όμως, με γοητευτικό τόπο άλήθεια, μία πρωτοχρονιάτικη άνάμνησί της, πολύ ένδιαφέρουσα.

—Η περυσινή Πρωτοχρονιά, μας λέει, ήταν έντελώς διαφορετική από τις άλλες, τις περασμένες. Για μένα ήταν κάτι σπάνιο. Σε μία μακρόστενη πλατεία ήταν μαζεμένοι άπάνω από δυό έκατομμύρια άνθρωποι. Γύρω έκατομμύριες ούσαοξέστες γινοσμένοι. Οι μεγάλες βιτρίνες των καταστημάτων ήταν προφυλαγμένες πρόχειρα με πολύ γοντρά δοκάκια, για το φόβο του συνωστισμού των πλήθους. Το θέαμα αυτό θα μου μείνει άλυσμόντο σ' όλοκληρη τη ζωή μου. Δεν θα ξεχάσω ποτέ το τι έγινε όταν γτύπησαν μεσάνυχτα και άναψε στην κορυφή άκριβώς του ούσανοξέστη των «Γάιους» το πρωτοχρονιάτικό φώς. Τα έκατομμύρια του πλήθους κινήθηκαν σ'α μία θάλασσα μανισμένη. Φωνές, τραγούδια, κοροαοξέες ξεφώνισμα, μεγάλη βοή γάρδε άντήχησε. Βορσκόμουν

στην περίφημη πλατεία «Γάιους Σκούρ» της Νέας Υόρκης.

—Άκου να δες, μας λέει ο κ. Μίμης Κοκκίνη, μόλις άκουσε το ερώτημά μας. Άλλά μ'η γράψης όνόματα. Το λόγο σου.

—Το λόγο μου.

—Άκου λοιπόν. Την παραμονή το Βράδυ του 193... συναντώ κάποιον γνωστότατο δημοσιογράφο που τον είχα άχτι γιατί... πολιορκούσε μία φίληνά μου πούν από καιρό κι' ήθελα να τον έκδικηθώ. Τον συναντώ λοιπόν μαζί με την πρώταγωνίστρια του θιάσου Μουσουρού, που το πρωί της Πρωτοχρονιάς στις έξη θα έφευγε για την Πάτρα. Μία και δυό λοιπόν άφου είχα γίνει γκόν, για το σταθμό. Ο φίλος —τόπος του λέγειν— δημοσιογράφος που συνώδεε την έν λόγω κυρία, τάχασε γιατί ήθελε πώς ένώ παίζω στην Αθήνα. Βάσω που λές ένα ταξί να παρακλούθησ το τράινο(!), άποφασισμένος για όλα. Και τη στιγμή που ξεκίνησε το τράινο, μπαίνω στο βαγόνι της έν λόγω κυρίας την άγκαλιάζω κι' άφήνω σύζυλο και υποστυπασμένο στην πλατφόρμα το φίλο μου! «Σ' άναπα!» της λέω «Τσελλάθηκες Μίμη!» «Σ' άναπα» και κατέβα να παντορευτούμε! Εύτυχως με τα πολλά, στους Άγίους Θεοδώρους... συνήλθα! Πήρα το ταξί που μας παρακλούθουσε όπως σου είπα, και γύρισα στην Αθήνα. Όσο για τον άσπινδε φίλο μου είχε γίνει κυριολεκτικά υπαρούχι και με το πρώτο τράινο Βορθηκε στην Πάτρα!

Στο καμαρίνι του Κοκκίνη Βορσκουμε και τον κ. Νίκο Σταυρίδη.

—Εγώ κάτι σπασταριστό να σας διηγηθώ, μου λέει. Το 1934 πρωτόδγαλτος, Βορθηκε, παραμονή Πρωτοχρονιάς στο «Μοντιάλ». Στο φινάλε της έπιθεωρήσεως μας Βορκε ο καινούργιος γάμος. Δίπλα μου ήταν η «Ηρώ Χαντά. Σκεφτόμουν το φίλο που θα της έδινω μόλις έσβυναν τα φώτα και... άστα!...

Όπου σβύνουν τα φώτα την άγκαλιάζω δίνω ένα φίλο τομερό και... —Λοιπόν:

—Μόλις άναψαν τα φώτα είχα στην άγκαλία μου τον... Κοκκίνη! Θεωάσαι Μίμη! Και το μουστάκι μου που λές το ψεύτικο του τρούλια, είχε κολλήσει σταθά στη μύτη του Κοκκίνη...

Στο καμαρίνι της κ. Κρεββάτα συναντάμε και — ποιόν άλλον; — τον κ. Γιώργο Γαβριηλίδη.

—Γνωρίζαμε από την Κωνσταντινούπολη με το θιασο Κυβέλης-Μαρκίας, άρνίζει ο κ. Γαβριηλίδης. Ο Γιώργος Παππάς κι' ο Διμήτρης ο Μυράτ με τους όποιους κοιμώμαστε μαζί στην ίδια καμπίνα, την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, το Βράδυ, είχανε μείνει τελείως άδεκαροι. Με παρακαλούσαν λοιπόν έμένα, που είχα ένα 20λίρο τούρκοιο, να τους κεράσω το περίφημο Ιταλικό πιστό Κιάντι. Ένώ, όμως ήμουν άνένδοτος. Όπου σε μία στιγμή, Βγαίνει έξω ο Παππάς. Μόλις γύρισε, ο καμαρώτος έφερε Κιάντι. Και ξανάδερε. Κερνούσε και ξανακερνούσε ο Παππάς. «Πού τα Βορκες τα λεφτά, Γιώργο» ρωτάω. «Τι σε νοιάζει; Πιές» μου λέει. Στο τέλος, μου... ναορίζει και τρείς λίρες τούρκικες. Τότε πήρα είδησι τι είχε συμβεί. Ήταν όμως άδρά. Μου είχε κλέψει ο άδερόδοτος το τούρκοιο 20λίρο!...

—Η κ. Κούλα Νικολαΐδου, θυμάται πάντα μία Πρωτοχρονιά, που της γάρισαν — άνοια και μ'η γαριό — μία κινέζικη κούκλα, που ήταν φοβερά τυχερή, έκαιρετικά νουολίδικη, γιατί από τότε η κούκλα κερδίζει παντού — άκούρη και ποργίτες κέρδισε 15 έκτα, στο λαγείο.

ΗΛ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τα ευχάριστα και δυσάρεστα του 1948

Τί προβλέπουν οι άστρολόγοι

Τί θα είναι το 1948;

Αυτό το άγωνιώδες ερώτημα Βορσκεται σ'α χείλη όλων. Νά, λοιπόν, τί προβλέπει για τον καινούργιο χρόνο ένας διάσημος Γάλλος άστρολόγος, ο καθηγητής Έλαριές.

«Το 1948, γάρδε, παρουσιάζει δύο δυσάρεστα γαροκτηριστικά. Το πρώτο είναι ότι από άστρολογικής άπόψεως έμφανίζεται μία άνησυχαστική άμοιότητα με το έτος 1914. Το δεύτερο είναι ότι οι έννοικοί άστροκοί συνδυασμοί παρουσιάζουν μία ύπερονη — πολύ μικρή — έντε αλήθεια — άπέναντι των δυσάρεστων συνδυασμών».

Ο Έλαριές συμπεραίνει συνεπώς ότι δεν θα έχουμε πόλεμο. Άντιθετα όμως παρατηρεί καμιά γάσσα δεν θα μείνει ήσυχη και άπαλλαγμένη από έσωτερικές άναστατώσεις που σε πολλές περιπτώσεις, θα προσλάβουν έκαιρετική βιαιότητα και θα καταλήξουν σε σιμωατρες συρράξεις.

Ειδικότερα για την Άγγλία προβλέπει βίαιες συγκρούσεις, μεγάλη οικονομική στενωγορία και προσωπικούς κινδύνους για τον Βασιλέα και τη Βασιλική οικογένεια.

Για τη Ρωσία ο Έλαριές λέει τα έξης:

«Το 1948 θα σημειώση Βασικές τροποποιήσεις στην κοινωνική και πολιτική συγκρότηση της Ρωσίας, που θα υπογορεθώ για ν' άνακτήση την ίσοροπία της να κάμν σημαντικές παραχωρήσεις. Τα πράγματα δεν θα καταλήξουν σε πόλεμο, άλλά η Ρωσία θα εγκαταλείψη πολλές σημαντικές θέσεις στην Έγγυς Άνατολή. Κίνδυνοι έπιδημίας νορίππης. Αύξηση της βηνσιμότητας».

Ο ούσανός της Άμερικης συνεχίζει ο Έλαριές, έμφανίζεται σιμωιότερος. Στο έσωτερικό θα σημειωθούν κοινωνικές και πολιτικές άναστασές. Η Άμερικη θα άναγκασθί έπίσης να κάμν παρα τη θέληση της ύπερογκες δαπάνες.

Έκαιρετική άστάθεια και μεγάλες οικονομικές στενωγορίες παρουσιάζει η Γαλλία. Όστόσο κατά τον Έλαριές δεν ύπάρχει κίνδυνος καταλήψεως της άογης εκ μερους ενός από τα δύο κόμματα των άκρων. Διάφοροι έκαιμεροι συνδυασμοί θα ματαιώσουν ένα παρομοιο ένδεγόμενο.

Ές άλλου ένας Άγγλος άστρολόγος ο Ουίλιαμ Βίντεο προβλέπει βίαιες άναστατώσεις και αίματρες συγκρούσεις στις γώρες της Κεντρικής Ευρώπης. Έπίσης έπιδημίες της καταστάσεως στην Ιταλία, Ελλάδα και την Έγγυς Άνατολή.

Γενικά όλοι οι άστρολόγοι δεν προβλέπουν πόλεμο για το 1948. Σημειώνουν όμως ότι θα είναι ένα έτος έκαιρετικά άνήσυγο και ταραγμένο και ότι κατά τη διάοκεία του ή οικονομική δυσπραγία, που μαοτίζει σήμερα τον κόσμο θα έντεθί.

Τέλος ο άστρολόγος Μπόρουν προβλέπει μερικά άλλα πολύ ένδιαφέρονα πράγματα.

Όπως είναι γνωστόν, οι άστρολόγοι ύποστηρίζουν ότι κάθε σημείον του Ζωδιακού άντιστοιχεί σ' ένα ώρισμένο μέρος του σώματος. Συνεπώς τα άστρα έπιρράζουν μ' έναν έμμεσο τρόπο και αυτές άκούρη τις έξελίξεις της υδδας.

Αυτή τουλάνιστον είναι η θεωρία του Μπόρουν, που έπειτα από λεπτομερείς παρατηρήσεις, έκαιε μερικές προβλέψεις για τις έξελίξεις της υδδας ως το 1955.

Ο Μπόρουν παρατηρεί πρώτα-πρώτα, ότι οι μακρές φούστες που λανσάοει σήμερα η υδδα, όφειλονται... σε έπίδρασι του Διός!

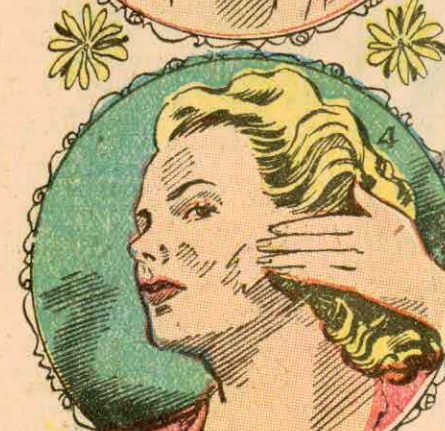
Κατά το 1948 όμως θα έπέλθη μία καινούργια άνασταύσις. Η υδδα θα είναι άσταθής ως το Σεπτέμβριο και για ένα διάστημα θα έπικρατήσουν οι κοντές φούστες. Άλλά κατά τους τελευταίους μήνες του έτους η φούστα θα μακύνη και πάλι για να φτάση σ' ένα ύψος 30 έκατοστών από το έδαφος.

Από το άλλο μέρος ο πλανήτης Ουρανός, που άντιστοιχεί στο στήθος θα πορκάλεση μεγάλες μεταβολές στη νυναικεία σιμωιότητα.

Κατά το 1948 και ίδιως το 1949, η υδδα θα άπαιτήση από τις γυναίκες να έχουν ποοκληπτικό στήθος, άληθινό ή ψεύτικο. Τα «ντεκολτέ», θα είναι έπίσης πολύ τολμυρά. Η υδδα αυτή, με μερικές ποοδικές μεταπτώσεις, θα διατηρηθί ως το 1955, καθ' όλο το διάστημα, δηλαδή κατά το όποιον ο Ουρανός θα διασπίνζη τον άστερισμό των Διδύμων. Άλλη συνέπεια της διαβάσεως του Ουσανού από τον άστερισμό των Διδύμων θα είναι ότι η υδδα θα ξαναγυρίση στις παχειές γάμπες.

Κατά το 1949 η υδδα της μακρούς φούστας θα φτάση στο άπόγειό της. Κατά το έτος αυτό οι φούστες θα κατεβούν ως τον άστρογάλο.

Κατά το ίδιο έτος θα ξαναγυρίση η υδδα του κορσέ, γιατί οι γυναίκες θα πρέπει να έχουν λεπτή μέση και μεγάλα στήθη.

Πώς θά έπιτύχη το μακιγιάζ σας

ΟΙ περισσότερες γυναίκες ξέρουν σήμερα να μακιγιάρωνται άρκετά καλά. Άλλά είναι κι' εκείνες που άγνοού, το Βασικό ρόλο που έχει το ξεμακιγιάρισμα στην ύνιεινή και την όμορφιά του δέματος. Πόσες γυναίκες ξεμακιγιάρονται άτελώς ή γοησιμοποιούν προϊόντα που δεν ταιριάζουν στην έπιδερμίδα των!

Τί συμβαίνει όταν το ξεμακιγιάρισμα δεν είναι τέλειο; Ένα μέρος από το φτιασίδι ή την κρέμα που γοησιμοποιείτε μένει μέσα στους πόρους και άποσυντίθεται εκεί. Από τ' άλλο μέρος, οι πόροι φουρσούνται και δεν έπιτρέπουν στις έκκορίσεις του δέματος να έκπληρωθούν το ρόλο τους, που είναι ο καθορισμός και η ζωογόνησις της έπιδερμίδος.

Έπείγεται έτσι μία έκασθένησις των έπιφανειακών κυττάρων. Το δέμα κιτρινίζει τότε και μαοαίνεται. Συχνά έπίσης έμφανίζονται έκασθήματα, μύαα στίγματα και άλλες σοβάδες δεματικές παθήσεις.

Ένα δέμα που δεν ξεμακινιάρεται όπως πρέπει δεν έχει ποτέ τη λάμψη και την όμορφιά, που γαοκτηρίζουν τα νείατα και την ύνεια.

Πότες...

Το ξεμακιγιάρισμα είναι άπαραίτητο να γίνεται κάθε Βράδυ. Πρέπει έπίσης να ξεμακινιάρεσθε κάθε φορά που πρέκειται να ξανακάμετε το μακιγιάζ σας. Προ παντός μ'η ξεκινάτε ότι:

α) Άπαγορεύεται άπολύτως να Βάλετε μία καινούργια πούδρα πάνω στο παλιό μακιγιάζ σας. Γιατί είναι Βέβαιον ότι η πούδρα αυτή δεν θα σταθί. Το μύνο που ύπορείτε να κάμετε κάθε τόσο είναι ένα πολύ έλαφοό πουδράοια και όχι σ' όλοκληρο το πρόσωπο.

β) Μ'ην αλλάζετε το ούζ σας προτού να έκαλείψετε και τα τελευταία ίννη του παλαιού.

Άν γοησιμοποιήτε κρέμα για τη νύχτα, πρέπει να την Βγάλετε ποοσευτικά το πωί, προτού να μακινιαορθίτε και πάλι.

Με τίς...

Μ'ην ξεμακινιάρεσθε ποτέ με σαπούνι. Τα λιπαρά δέματα το άνέχονται καλύτερα από τα άλλα. Άλλά και αυτά έπίσης γίνονται σκληρά με τον καιρό, έκ άφορης των άλκαλικών αλάτων που περιέχει το σαπούνι.

Άντιθετα, τα λιπαρά σώματα, που είναι όξέα, (όπως και το ίδιο το δέμα) δίνουν πολύ καλύτερα άποτελέσματα.

Τα καλύτερα μέσα για το ξεμακιγιάρισμα είναι εκείνα που έχουν ως βάση τη Βαζελίνη. Η ύστα αυτή λιώνει, όταν έογεται σ' έπαση με το δέμα και είσχωρει πολύ Βαθεία μέσα στους πόρους.

Στην άναγκη ύπορείτε να γοησιμοποιήσετε έπίσης λίγο καθαρό Βούτυρο. Άλλά πρέπει να το Βγάλετε άμέσως, γιατί το Βούτυρο «τοαννίζει» όταν μείνει πάνω στο δέμα.

Άν το δέμα σας είναι πολύ έπσο, θα γοησιμοποιήσετε μία κρέμα ή μία κόλνι-κοπή που να έχει ως Βάσι λαυολίνη. Η κρέμα αυτή θα είσχωρη μέσα στους πόρους της έπιδερμίδος σας και θα την καθαοίση.

Τα ούτκα έλαια δίνουν έπίσης πολύ καλά άποτελέσματα. Τα «γάλατα» και γενικά τα ύνα μέσα για το ξεμακιγιάρισμα είναι κατάλληλα μόνο για τα λιπαρά δέματα.

Πώς...

Για να κάμετε ένα καλό ξεμακινιάρισμα, αλείψετε ποοσευτικά όλο το πρόσωπό σας με την ύστα που γοησιμοποιείτε γι' αυτό το σκοπό και άφήστε την έπάνω μερικές στιγμές. Κατόπιν θα την Βγάλετε ή με λίγο Βαμπάκι ή με το είδικό γαοτί, που πουλιέται στο έμποριο. Θα το έκακολουθήσετε αυτό, ως που το Βαμπάκι ή το γαοτί να μ'ην έχουν ίχνος απ' αυτή την ύστα.

Μετά το ξεμακινιάρισμα, είναι καλό να Βάλετε στο πρόσωπό σας κάποιο τονωτικό.

Κατόπιν άν το δέμα σας είναι έπσο, θα Βάλετε άμέσως την κρέμα της νύχτας ή της νύχτας άνάλογα με την ύστα που κάμετε το ξεμακινιάρισμα. Νά, λοιπόν, οι τρεις κυριώτερες συμβουλές:

1) Πρέπει να ξεμακινιάρεσθε συχνά.
2) Το ξεμακινιάρισμα πρέπει να είναι τέλειο.
3) Θα γοησιμοποιήσετε γι' αυτό το σκοπό το προϊόν που ταιριάζει καλύτερα στο δέμα σας.

Αυτές είναι οι τρεις ποουποθέσεις που θα κάμουν το δέμα σας δοο γερό και νεανικό. Διαφορετικά και το καλύτερο άκούρη μακιγιάζ του κόσμου δεν θα σας γοησιμύση σε τίποτε.

1) Αλείψετε καλά το πρόσωπό σας με την κατάλληλη για το δέμα σας ύστα. Θα την άφήσετε μερικές στιγμές για να έχη καιρό να είσχωρη μέσα στους πόρους σας.
2) Βγάλετε ποοσευτικά αυτή την ύστα με λίγο Βαμπάκι ή το είδικό γι' αυτό το σκοπό γαοτί.
3) Βάλετε κατόπιν το συνηθισμένο σας τονωτικό και χτυπήστε έλαφρά το δέμα με τα δάκτυλά σας.
4) Έπειτα από όλα αυτά θα Βάλετε στο πρόσωπό σας τη συνηθισμένη σας κρέμα.

ΟΙ ΤΕΒΕΡΕΣ ΑΙΘΟΥΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Β'. Τό φίλι και τό χάδι

Τό φίλι... είναι τό κορμώμα της έρωτικής πανδαισίας. Η κόκκινη περιποιημένη πάνω στη λέξη άγαπώ, όπως έλεγε ο ποιητής. Η λεπτότερη, ή γλυκύτερη απόλαυση που μάς χαρίζει ή άφή. Τά χείλη της 'Ιουλιέτας των πρωτοζητούν οι Ρωμαίοι. Τά χείλη της προσφέρει ή 'Ιουλιέτα στο Ρωμαίο.

Πόσων ειδών φιλιά υπάρχουν; Έρωτικά φιλιά. Αμέτρητα.

Στά χείλη συγκεντρώνεται όλο τό μέλι της αγάπης. Οι λαοί που άγνωστον τό φίλι, είναι δυστυχισμένοι, στερούνται την περὶ μεθυστική απόλαυση που μάς χαρίζει ή αγάπη.

Κανείς δεν θά ξεχάσει ποτέ τό πρώτο έρωτικό φίλι, τό τόσο φλογερό, βαθύ, παράφορο που μάς μεταφέρει σ' άλλους κόσμους, μάς έκσφενδονίζει στους ούρανους, μάς φέρνει την περὶ γλυκειά παραλάλη.

Τό φίλημα είναι τό πρώτο αποφασιστικό βήμα στον έρωτα, σύμβολον παραδόσεως, έγκαταλείψεως. Η νέα που δίνει τά χείλη της στον άγαπημένο της είναι πλέον όριστικά δική του, τόν άγαπώ μ' όλη της την καρδιά, δεν έχει επιφυλάξεις, είναι ψυχικά και σωματικά κτήμα του.

Φυσικά αυτό προκειμένου για τόν ελκρινή έρωτα.

Οι ποιητά τόχουν τραγουδήσει κι' αυτό! Και με τί φλογερά λόγια! Είναι ή ποιήσι των χειρών, όπου ή άφή παρουσιάζεται περισσότερο έντοπισμένη. Ύμνησαν, λοιπόν, τά χείρια. Ο Παλαμάς τά έλεγε «έρυθρες του χαδιού, του πόθου περιστερία, γεράκια του χαμού!...» Παίζουν, αλληθεία, έναν τεράστιο ρόλο στην έρωτική ζωή, γιατί, απλούστατα, ό έρώτας στην πράξη, δεν είναι παρά ένα σύνολο από χάδια, που κλιμακωτά προχωρούν από τ' απαλότερα και τ' αθωότερα ως τά πιο αποφασιστικά — την τελική περίπτυξη. Οι έντυπώσεις που μεταδίδονται από τό χάδι, από τά χείρια είναι τόσο ζωντανές, τόσο δυνατές και τόσο μιλούν στην ψυχή μας, που πολλές φορές φτάνει ένα χάδι για ν' αποφασισή την τύχη μας, για δλόκληρη τη ζωή. Τά λεπτότερα και τ' αθωότερα χάδια είναι σά μαλλιά της άγαπημένης ή του άγαπημένου. Είναι ή άφή του μεταξιού, που μάς δίνει μιά μοναδική, άλησιμνητή αίσθηση απαλότητας και μάς παρέχει μιά ευχαρίστηση λεπτή — όπως και στο πρόσωπο που δέχεται τό χάδι — χωρίς να είναι άμεσα διεγερτική.

Τό χάδι, σ' όλες τις εφάσεις, περιούξες, είναι, μετά τό φίλι στο στόμα και μερικές φορές περισσότερο άπ' αυτό μιά εισαγωγή από τις πιο αποφασιστικές στη φυσική έρωτική ζωή. Και δεν είναι μόνο για τόν άνθρωπο, μιά και για όλα σχεδόν τά ζώα.

Έπάνω σ' αυτό ένας μεγάλος σοφός, ο Χάρθεϊ, διηγείται κά-ποιο πολύ νόστιμο περιστατικό: Είχε έναν παπαγάλο, που τόν νόμιζε, χρόνια πολλά, γι' άρσενικό. Κάποιον καιρό άρχισε να τόν χαϊδεύη στη ράχη. Παρατήρησε τότε, ότι αυτό το άρσενό υπερβολικά, ότι άναζητούσε συχνά τά χάδια. Μιά μέρα τέλος είδε, με μεγάλη του έκπληξη, ότι ο παπαγάλος έκαιε αύγό.

Ήτανε θηλυκός. Τά χάδια ξύπνησαν και ξεσκέπασαν τό φύλο του.

Αυτό τό βαθύ ρόλο παίζει τό χάδι στον έρωτα: Ξυπνά δυνατά τόν πόθο και έτοιμάζει για τί μεγάλη λειτουργία του φύλου. Τό χάδι τόχουν ύψώσει οι 'Ινδοί στην περιωπή αληθινής και μεγάλης τέχνης. Ένα ινδιάνικο γυνωμικό λέει: «Δεν ξέρεις να χαϊδέψης, δεν ξέρεις ν' αγαπήσης!» Και περιγράφουν οι 'Ινδοί όλα τά είδη του χαδιού με κάθε λεπτομέρεια. Τάχουν κατατάξει και τους έχουν δώσει και ειδικές ονομασίες.

Δέ σκοπεύω να μπώ σ' αυτό τό κεφάλαιο. Η πρόθεσί μου δεν είναι να γαργαλήσω νοσηρές περιέργειες. Για να δώσω μόνο μιά ιδέα του 'Ινδιάνικου ήδονισμού, θά πώ δυό λόγια για την περιφήμη «άράχνη»: Είναι τό χάδι μ' άνοιχτά τά δάκτυλα, που μόλις άκουμπούν, έλαφρότερα κι' από τό πούπουλο και διατρέχουν έτσι μεγάλες επιφάνειες του δέρματος. Δίνουν την έντύπωση άράχνης που τυλίγει με τόν πανάλαφρον ιστό της την επιδερμίδα, για να δώση τό αίσθησάκό ρίγος και στο τελευταίο της κύτταρο. Οι 'Ινδοί περιγράφουν έτσι

Τό Ινδικό χάδι «άράχνη». μ' άνοιχτά δάκτυλα.

Ένα - ένα όλα τά είδη του χαδιού. Έγώ τη γνώμη όμως, ότι σ' αυτό τό ζήτημα δε χωρούν ούτε μαθήματα, ούτε κανόνες. Ο μεγάλος δάσκαλος είναι ή φύσι, δηλαδή τό πάθος. Αυτά που άγαπιούνται θαθεία, ελκρινά, φλογερά, δεν έχουν παρά νά τά εμπιστευθούν όλα στο αίσθημά τους. Αυτό θά φλογισή τη φαντασία τους και θ' άκούσιση την έφευρετικότητά τους. Αυτό θά τους δώση εμπιστοσύνη, που δεν θά την θρούν ποτέ σε καμιά περιγραφή. Τό χάδι δε διδάσκεται παρά μόνον από την αληθινή, τη μεγάλη αγάπη. Τότε δεν είναι πια μιά υπόθεση επιδερμίδος. Είναι μιά δημιουργία. Δεν χαϊδεύουμε με τά χείρια μας, χαϊδεύουμε με την ψυχή μας την ίδια, ποβροχτεί ως την άκρη των δακτύλων μας για να πη με διά-πυρ πάθος και με γίλιους τρόπους τη φλογερή φράσι: «Σε λατρεύω!...»

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

της Ακαδημίας Αθηνών

Τό άρξίς φύλο σ' έλε τόν κόσμο

Μιά τελευταία στατιστική μάς πληροφορεί ότι ή Ευρώπη είναι τό μέρος του κόσμου, όπου ύπάρχει ο μεγαλύτερος αριθμός γυναικών.

Προσγυτικά, ή άναλογία είναι 1.024 γυναίκες έναντι 1.000 ανδρών.

Οι άναλογίες στις άλλες ήπείρους έπί 1.000 ανδρών είναι οι ακόλουθες: Αμερική: 977. Αφρική 990. Ωκεανία 812. Ασία 944.

Μεταξύ των ευρωπαϊκών χωρών, οι άναλογίες των γυναικών επί 1.000 ανδρών είναι οι ακόλουθες:

Νορβηγία: 1.060. Ισπανία: 1.044. Πορτογαλία: 1.041. Ελλάδα: 1.036. Γερμανία, Ουγγαρία και Αυστρία: 1035. Δανία: 1.032. Ρωσία: 1022. Γαλλία: 1008.

Τέλος, στη δημοκρατία του Σαν Σαλβαδόρ, ο αριθμός των γυναικών είναι ίσος με τόν αριθμό των ανδρών. Η υπερουή γέρνει πότε προς τό ένα μέρος και πότε προς τό άλλο, άλλ' είναι πάντοτε πολύ μικρή.

Τό πράγμα σκεπτικά με την Ευρώπη είναι δικαιολογημένο. Οι γυναίκες είναι περισσότερες γιατί ή Ευρώπη δοκιμάσθηκε πολύ από τόν πόλεμο και ένας τό άθος του άρσενος πληθυσμού της. Γι' αυτό, όπως νόστωμε τελευταία, στη Γεομανία σκέπτονται σοβαρώς να επιτρέψουν την πολυγαμία προς θεοσπίαν του κακού της λειψίαδρίας, που άποτελεί κοινωνικό πρόβλημα.

Η «ΠΛΑΣΤΙΚΗ προσθετική»

Τά θάχμικτα του δόκτορος Τύλμαν

Ο πόλεμος έχει γεμίσει τόν κόσμο από άκρωτηριασμένους και παραιοσφωμένους. Κι' αυτοί δεν είναι μόνον άντρες, πόων πολειμίσται, αλλά και γυναίκες και παιδιά. Θύματα άεροπορικών βομβαρδισμών ή δυστυχημάτων στα πολεμικά έργοστάσια.

Όπως έχουν διαπιστώσει οι ψυχίατροι, οι περισσότεροι άνθρωποι ύποφέρουν ψυχικά πιο πολύ από μιά άσημαντη πληγή που τους παραμορφώσε, παρά αν είχαν τραυματισθή βαρύνά και τους είχαν μείνει άναπηρίες σοβαρές, αλλά άόρατες έκ πρώτης όψεως. Αυτό ισχύει και προκειμένου για παραιοσφώσεις, σημάδια πληγών, κλπ., που κρύβονται άπ' τα ρούχα. Για μιά γυναίκα ή για ένα παιδί, τό πράγμα είναι ακόμα δραστικότερο, όταν σημαδεύει για πάντα στο πρόσωπο ή στα χείρια.

Στις περιπτώσεις αυτές, τά θύματα στήριζαν ως τώρα όλες τις έλπίδες τους στην πλαστική χειρουργική, ή οποία — όπως έχουμε γράψει συχνά — κατορθώνει σήμερα άπιστευτά θαύματα, μεταμοσχεύνοντας σάσκες, κόκκαλα, δέρμα, κλπ., παρμένα από άλλα μέρη του σώματος.

Χωρίς ωστόσο να θέλωμε να υποτιμήσωμε την άξία αυτής της μεθόδου, πρέπει ν' άναγνωρίσωμε ότι παρουσιάζει άρκετά και σημαντικά μειονεκτήματα.

Πρώτα άπ' όλα, είναι έλάχιστοι οι ειδικομενοι χειρουργοί — αληθινά καλλιτέχνες — γλύπτες της ανθρώπινης σάσκας — ενώ άπεναντίας υπάρχουν υναιάδες δυστυχισμένοι που άνυπομονούν να έναδοθούν την καλονική εμφάνισή του προσώπου και του σώματος τών.

Έξ άλλου, οι πλαστικές έγγειοήσεις είναι όδυνηρές και πολυδάπανες, άπαιτούν δε να μείνι κανείς έπί βδομάδες ή επί μήνες στο νοσοκομείο, μακριά άπ' τη δουλειά του. Έλάχιστοι όμως μπορούν ν' άντιμετωπίσουν μιά τέτοια άναγκαστική άνεργία.

Τέλος, ή πλαστική χειρουργική παρουσιάζει ώρισμένους κινδύνους — όπως όλες άλλωστε οι έγγειοήσεις — κι' οι δυνατότητες της είναι περιορισμένες, δεν μπορεί δηλαδή να διορθώση όλες τις παραμορφώσεις.

Για όλους αυτούς τους λόγους, παρουσιάζει έξαιρετικό ένδιαφέρον ή νέα κι' επαναστατική μέθοδος της «πλαστικής προσθετικής». Αυτή αντικαθιστά δάκτυλα, αυτιά, μύτες, γυναικεία στήθη, χείρια, πόδια, κλπ., με τεχνητά μέλη φτιαγμένα από πλαστική ουσία, όμοιάτα με τά φυσικά, τόσο ώστε δεν διακρίνονται κι' αν άκούη τά έξεστάς κανείς άπο κοντά.

Ο δημιουργός της νέας μεθόδου είναι ο δόκτωρ Στάνλεϊ Τύλμαν, όδοντοίατρος καθηγητής του Πανεπιστημίου του 'Ιλινόϊς. Στην άογή, έφτισαν ψεύτικα δόντια από πλαστική ουσία, άπαράλλαχτα με τά φυσικά. Η έπιτυχία που σημείωσαν, τόν έκαμε να έπεκτίνη τη μεθόδο του και σ' άλλα μέλη του σώματος. Άφου δοκίμασε διάφορα υλικά, βρήκε τά κατάλληλότερα, βουσα στην ύψη με τό ανθρώπινο δέρμα, μαλακά ή σκληρά — αναλόγως της ά-

Ση. ΠΡΙΣΤΟΡΗΣ

νάκης. Τά γωμωσιζει βουσα με τό πραγματικό δέρμα του κάθε ανθρώπου, τόσο έπιτυχημένα, ώστε να μπορούν να σκεπάσουν και να κάμουν άόρατα σημάδια και ούλες που ύπάρχουν έκ γενετής.

Η πρώτη άξίολογη έπιτυχία του δόκτορος Τύλμαν — μετά τά τεχνητά δόντια — ήταν ή κατασκευή και έφαρμογή ούρανίσκων από πλαστική ουσία σε τραυματίες που είχαν πληγώθη στο μέρος αυτό και που δεν μπορούσαν πια να μιλήσουν καθαρά, γιατί τους έλειπε ο ούρανίσκος. Τό μαλακό καουτσούκ είχε άποδειχθή άκατάλληλο γι' αυτό τό σκοπό. Ο δόκτωρ Τύλμαν μετανοίσθηκε μιά νέα πλαστική ουσία, τό «ντίκοο Α», που μιμιάζει με δέρμα, διατηρεί μονίμως τό σχήμα και τό χρώμα της, είναι άοση και άγευστή κι' έχει μερική διαφάνεια στο φώς, δηλ και ή σάρκα.

Άλλο κατάλληλο πλαστικό υλικό για τεχνητά μέλη του σώματος είναι τό «πλάυκορ». Τό φυσικό χρώμα του είναι ρόζ, μπορεί όμως επίσης να βαφεί κόκκινο, μπλε, κιτρινο, καφετί. Ο δόκτωρ Τύλμαν βοήκε τους κατάλληλους συνδυασμούς, που δίνουν κάθε άπόχρωσι δερματος.

Δυό γνωστές γλύπτριες πρόσφεραν έξ άοχής τις ύπηρεσίες τους στο δόκτωρ Τύλμαν κι' έξακολουθούν ακόμα να έναλάωνται έθελοντικά στο έργοσπίο του.

Μιά άπ' τις χαρακτηριστικότερες περιπτώσεις πλαστικής προσθετικής άφορούσε μιά ώμορφη μελαγχροινούλα, που είχε χάσει σ' ένα δυστύχημα ένα κομμάτι της μύτες της. Η σχετική πλαστική έγγειοήσις θά γωσιάζοταν πολλούς μήνες. Με τη νέα όμως μέθοδο, ή κοπέλλα ένανοβηκε γρήγορα την όμορφιά της. Αμέσως μετά την έπούλωση της πληγής, ο δόκτωρ Τύλμαν πήρε ένα γυμνίο άποτύπωμα του προσώπου της, με τό όπιο έφτιασε ένα όμοιάμα του. Κατόπιν, με τη βοήθεια των παλαιών φωτογραφιών της, μιά γλύπτρια έπλασε με κερί τό κομμάτι της μύτες που έλειπε. Μ' αυτό φτιαγθηκε ένα καλούπι, μέσα στο όποιο χύθηκε ή πλαστική ουσία. Μετά τό ψήσιμο σε ειδικό φούρνο και τό γωμωσισμό με «ντούκο», ζωγραφίσθηκαν οι λεπτές φλεβίδες, και τελικά ένα βρονίκωμα έδωσε την όψη του δερματος. Ο δόκτωρ Τύλμαν προσέκολλησε τό κομμάτι αυτό στην κατάλληλη θέση, με μιά ειδική κόλλα, διαφανή κι' άόρατη. Έπειτα έδωσε ένα καθάρη στην κοπέλλα.

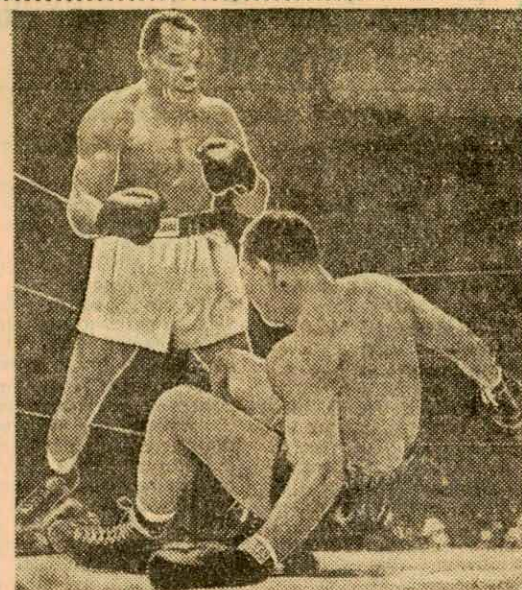
Έκείνη φοβόταν στην άογή ν' άνοίξη τά αυτιά της, μή έφέροντας τί θ' αντίκριζε... Όταν όμως είδε έπιτέλους την όμορφιά της ένανοβιμουνημένη, πήγε να τρελάθη άπ' τη χαρά της.

Με τόν ίδιο τρόπο, πολυάριθμοι άντρες και γυναίκες έαναπέκτησαν αυτιά, μάγουλα, χείλη... Ο δόκτωρ Τύλμαν τονίζει ότι είναι εύκολώτερο ν' αντικαταστήθι μιά δλόκληρη μύτη ή αυτί, παρά ένα τυμμά τους, γιατί ύπάρχει πάντως δυσκολία στο ταιριασμά των άποχρώσεων του δερματος.

Όλόκληρα χείρια άπ' αυτό τό υλικό, συνδυασμένο με καουτσούκ, είναι έφωδιασμένα έσωτερικά με σύματα που συνδέονται με τους υς του υποστάου. Με τις κατάλληλες λοιπόν συσπάσεις των μυών, κινούνται τά δάκτυλα και ο καρπός όπως στο φυσικό.

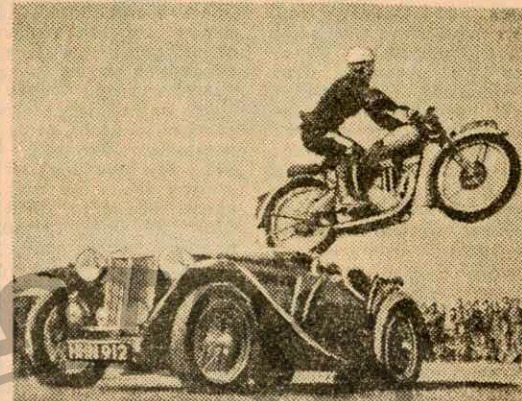
Ιδιο σύστημα εφαρμόζεται και στα τεχνητά πόδια, στα όποια μάλιστα είναι εύκολώτερη ή άπομεινσις των φυσικών κινήσεων.

Όταν έξακρηβούν άρκετά είδη, κοί στην καινούργια μέθοδο, άμετοτητα θύματα του πολέμου ή των δυστυχημάτων θά έπωφεληθούν άπ' αυτό τό, συνδυασμό χημείας και καλλιτεχνίας.

ΕΝΑΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Αυτή ή φωτογραφία πάρθηκε κατά τόν τέταρτο «γύρο» του δραματικού άγώνος του πρωτοπυμάχου Τζες Λούις και του Ουάλκοτ. Άρκετες χιλιάδες θεατών είδαν με άγνυια τόν Τζες Λούις να πέφτη πολλές φορές κάτω χτυπημένος από τις φοβερές γροθιές του αντίπαλου του. Και, όπως είναι γνωστό μόνο μετά από υπεράνθρωπες προσπάθειες κατάρθωσε να συγκρατηθή όρθιος και να κερδίση τόν άγώνα στα «σημεία».

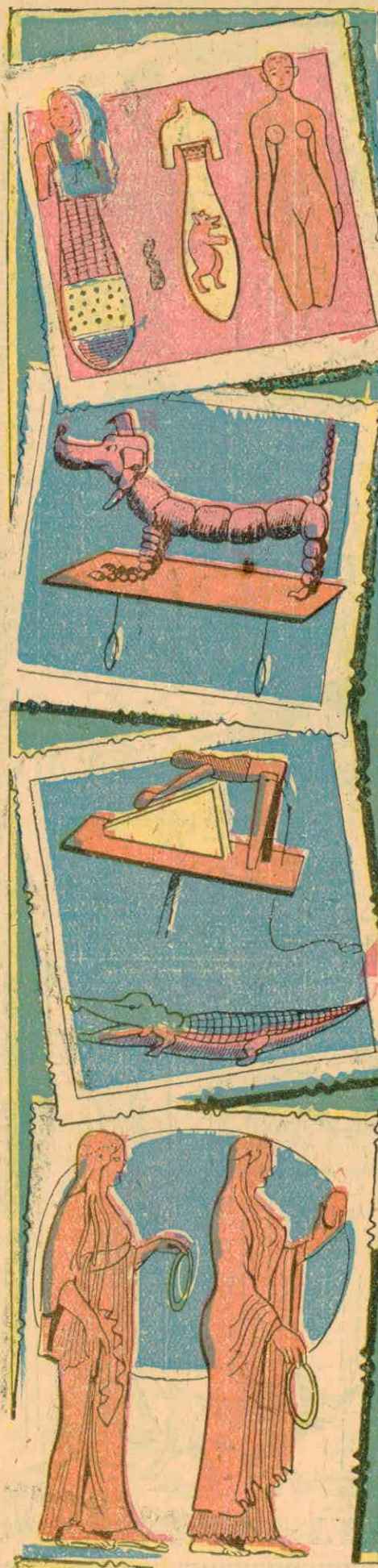
ΑΚΡΟΒΑΣΙΕΣ ΜΕ ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΑ

Οι μοτοσυκλετιστές του Άγγλικού στορπο φημίζονται για τις ακροβατικές τους ικανότητες. Να ένας π.χ., ο όποιος πηδάει, με τη μοτοσυκλέτα του, πάνω από ένα σταματημένο αυτοκίνητο. Ο άλλος μοτοσυκλετιστής αντικαθιστά τη ρόδα του σάντ, κάρ ενώ βρίσκεται στον άέρα!

ΠΗΡΟΥΝΙ ΓΙΑ ΠΗΤΕΣ

Ίδου και μιά Γαλλική εφεύρεση του περίφημου κ. Ζωρζ, ο όποιος κάτε έβροδο, ζεφουρνίζει και μιά καινούργια. Αυτή τη φορά πρόκειται για ένα πηρούνι ειδικό, που επιτρέπει, να τρώνε κανείς μιά πίττα, χωρίς να λερώνεται.

Από την πανάρχαια εποχή, οι άνθρωποι κατηνάλυναν ένα μεγάλο μέρος της εφευρετικότητάς των στην επινοήσι παιχνιδιών, που είχαν τον προορισμό να τους διασκεδάζουν και να τους κάνουν να περνούν ευχάριστα την ώρα τους.

Τα παιχνίδια, ιδίως εκείνα που προορίζονταν για τα παιδιά, δεν ήταν άγνωστα μεταξύ των Ασυρίων, των Βαβυλωνίων, των Χαλδαίων, των Περσών και των άλλων λαών που κινούνται μέσα στα δάθη της ιστορίας.

Η επινοήσι και η κατασκευή παιδικών παιχνιδιών, απασχολούσε επίσης ένα μεγάλο αριθμό ειδικών τεχνιτών στην αρχαία Αίγυπτο. Πολλά από αυτά διασώθηκαν μέσα σε τάφους, ενώ άλλα μας έγιναν γνωστά από τοιχογραφίες, παραστάσεις σε άγγεια κτλ.

Ένα από τα παλαιότερα παιδικά παιχνίδια της αρχαίας Αίγυπτου φαίνεται ότι ήταν οι κούκλες και οι κούκλες.

Κατεσκευάζαν επίσης κούκλες σε σχήμα αμφιρέων, δοχείων κτλ. Αλλά και τα μηχανικά παιχνίδια δεν έλειπαν επίσης από την αρχαία Αίγυπτο.

Ένα τέτοιο παιχνίδι ήταν ο «ζυμωτής». Ένας άνθρωπος είχε σκυμμένος πάνω σε μια σκάφη με απλωμένα τα χέρια. Στο πίσω μέρος του θάβεται ένας σπάγγος με μια θηλειά. Το παιδί της φαραωνικής παιδείας τραβούσε αυτό το σπάγγο και τότε ο ζυμωτής άρχιζε να ανασκάνει το κορμί του και να κουνάει ρυθμικά τα χέρια του, όπως ακριβώς ένας άνθρωπος που ζυμώνει.

Ένα άλλο παιχνίδι είχε ο κροκόδειρος, που δεν διαφέρει από μερικά παρόμοια παιχνίδια της εποχής μας. Όταν το παιδί τον έσερνε πίσω του, τραβώντας τον με ένα σπάγγο, ο κροκόδειλος ανοιγόκλειε το στόμα του και έδειχνε τις δύο σειρές των τρομερών δοντιών του.

Οι Αιγύπτιοι τεχνίτες κατεσκευάζαν επίσης διάφορα ζώα, αρνία, πλοία, πολεμιστές, κτλ.

Από επάνω προς τα κάτω: 1) Κούκλες και κούκλες της αρχαίας Αίγυπτου. 2) Ένα μυθολογικό τέρας που διασκεδάζει τους μικρούς Αιγύπτιους. 3) Δύο φαραωνικά παιχνίδια: 4) Ο ζυμωτής και ο κροκόδειλος. 5) Το «στεφανάκι» που οι αρχαίοι Έλληνες το έλεγαν τροχό. 6) Ένα άλλο αρχαίο παιχνίδι: Το «καρροτάκι» ήταν άγνωστο παιχνίδι στα Έλληνόπουλα.

Αρχαία και νεώτερα

Στο μουσείο του Λούβρου βρίσκεται ένα ωραιότατο αίγυπτιακό ακάτιο, μήκους ογδόντα εκατοστών, με δύο σειρές μικροσκοπικών κωπηλατών στις δύο πλευρές του. Τα κουτιά αυτών των κωπηλατών είναι δεμένα με ένα σχοινάκι που περνάει ανάμεσα στα χέρια των κωπηλατών. Όταν ο μικρός Αιγύπτιος έβαζε αυτή τη δάρκα μέσα στο νερό και τραβούσε το σχοινάκι, ένας πολύπλοκος μηχανισμός έθετε σε κίνηση τα κουτιά, που ανεδοκατεβαίνουν ρυθμικά κι έκαναν το ακάτιο να φεύγει με αξιολόγη ταχύτητα.

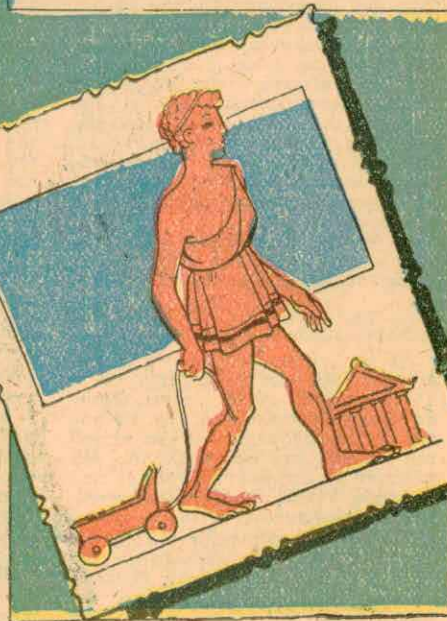
Ένα άλλο παιχνίδι της φαραωνικής εποχής, που σώζεται επίσης στο Λούβρο, ίναι ένα περίεργο μυθολογικό τέρας, που έχει κεφάλι και προβάσκδα έλεφαντος και σώμα σκορπιού. Δύο θηλιές περασμένες κάτω από τη βάση στην οποία στηρίζεται έκαναν το τέρας αυτό να κουνάει το κεφάλι του και να συστρέφει με έναν κωμικό τρόπο το σώμα του, που άπτετελειτο από μια σειρά μαύρων γυαλιστερών κρίκων.

Οι Αιγύπτιοι κατεσκευάζαν επίσης ένα είδος φασουλίδων, που έκαναν διάφορες ακροβατικές κινήσεις.

Τα περισσότερα παιχνίδια των αρχαίων Αιγυπτίων κατεσκευάζοντο από αργίλλον ή ξύλο. Διασώθηκαν όμως και πολλά παιχνίδια από ελεφαντοστόν ή άργυρον, που προορίζονταν προφανώς για τα παιδιά των ευπόρων τάξεων.

Στην αρχαία Ελλάδα

Τα παιχνίδια δεν ήταν επίσης άγνωστα στην αρχαία Ελλάδα. Φαίνεται, μάλιστα, πως η ποικιλία των δεν ήταν μικρότερη από τη σημερινή. Οι γονείς τα έδιναν συνήθως στα παιδιά των κατά τις

διάφορες εποχές, όπως ήταν τα Παναθηναία, τα Διονύσια κτλ.

Ο Παισάνιος αναφέρει ότι είχε κάμει κάποτε δώρο στην Ίπποδάμεια ένα υπέροχο χρυσό κρεβάτακι, στολισμένο με ελεφαντοστόν, για να κοιμήται σ' αυτό την κούκλα της.

Το παλαιότερο από τα παιχνίδια φαίνεται ότι ήταν το τόπι, γνωστό από την εποχή του Όμηρου.

Το τόπι τότε ήταν δερμάτινο, όπως είναι σήμερα τα τόπια του ποδοσφαίρου. Δεν το φούσκωναν, όμως, με αέρα, αλλά το γέμιζαν με μαλλιά. Στο εξωτερικό, το στόλιζαν με διάφορα γεωμετρικά σχέδια.

Ένα άλλο παμπάλαιο παιδικό παιχνίδι ήταν το «στεφανάκι», που οι αρχαίοι το έλεγαν «τροχό».

Ο «τροχός» ήταν ένας μεγάλος κύκλος από χαλκό, στολισμένος με κουνουράκια. Μ' αυτό έπαιζαν αγόρια και κορίτσια.

Η περίφημη σβούρα με την οποία διασκεδάζουν τα σημερινά παιδιά είναι επίσης ένα παιχνίδι της αρχαιότητας.

Κατά την αρχαιότητα, κατεσκευάζαν επίσης σβούρες από γυαλί ή μέταλλο. Τις στολίζουν, εξ άλλου, με παραστάσεις ζώων, διάφορα γεωμετρικά σχέδια, λουλούδια κτλ.

Διασκεδαστικώτατο παιχνίδι κατά την αρχαιότητα ήταν οι «αστραγάλοι», τα σημερινά «κότσα». Κατεσκευάζαν, μάλιστα, τεχνητά κότσια από σκληρό ξύλο ή έσκαλίζουν πέτρες και έδινον σ' αυτές το σχήμα που έχουν τα κότσια των ζώων. Οι πλούσιοι είχαν κότσια από ελεφαντοστόν.

Τα κορίτσια της αρχαιότητας έπαιζαν, εξ άλλου, τις κούκλες, που τις καλούσαν τότε, «πλυνγόνες». Συνήθιζαν, μάλιστα, όταν παντρεύονταν να τις αφιερώνουν στην Αφροδίτη, ζητώντας την προστασία της. Μ' αυτό τον τρόπο έδειχναν πως αφηναν τα αγαπημένα τους παιχνίδια, για ν' αφιερωθούν στα σοβαρά καθήκοντα που τους επέβαλλε ο γάμος.

Ένα είδος κούκλες είχαν και τα αγόρια. Τις έλεγαν «κροκόδειλα» και έμοιαζαν με τους σημερινούς φασουλίδες.

Αλλά, κατά την αρχαιότητα, δεν έλειπαν επίσης τα ξύλινα αλογάκια, τα αμάξια, τα άρματα κτλ. Τα παιδιά διασκεδάζαν επίσης με ψεύτικα σκυλάκια, γάτες, χήνες, γαϊδουράκια, γουρουνάκια κτλ.

Ανάμεσα στα αυτόματα του παλαιού καιρού αξιοσημειώθη επίσης η «κούκλα που γράφει και σχεδιάζει».

Ο κατασκευαστής της ήταν ένας Γάλλος, ονόματι Μαγιαντέ, που είχε μετεναστεύσει κατά τις αρχές του δεκάτου ογδούτου αιώνα στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Μετά το θάνατό του η κούκλα αυτή είχε περιέλθει στην κατοχή του Ιστορικού Ινστιτούτου της Φιλαδέλφειας. Αλλά, κατά

την πυρκαϊά του 1870, κατεστράφη ολοκληρωτικά σχεδόν.

Τελευταία, όμως, ένας Αμερικανός μηχανικός, έπειτα από επίμονη εργασία πολλών ετών, κατόρθωσε να συναρμολογήσει στην εντέλεια αυτό το αυτόματο.

Η κούκλα του Μαγιαντέ, όταν πιέση κανείς ένα μικρό κουμπάκι που έχει στη ράχη της, αρχίζει και γράφει στίχους γαλλικούς και αγγλικούς.

Σχεδιάζει επίσης τρία εξαιρετικά πολύπλοκα σχέδια. Το ένα απ' αυτά περιγράφει ένα κινεζικό τοπίο. Το δεύτερο είναι «Τρίστιο που σκίζει τα κύματα». Και το τρίτο τον «Εσώτα πάνω στο άουρα του».

Στην ίδια κατηγορία ανήκει ένα παλαιότερο γαλλικό παιχνίδι, που είναι γνωστό με τον τίτλο «Ο φίλος μου Πιερό γράφει την θλιβερή επιστολή του».

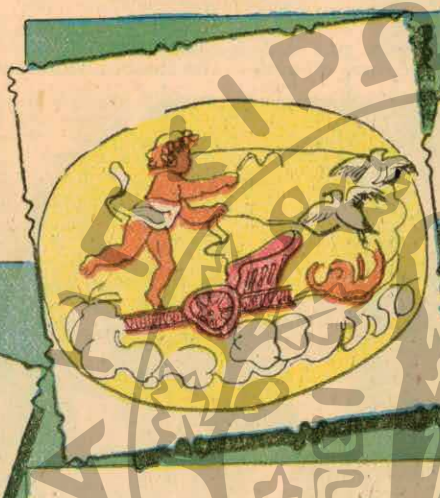
Ένας πιερότος είναι καθισμένος περίλυπος μπροστά σ' ένα τραπέζι. Κρατάει ένα φτερό χήνας στα χέρια του. Όταν πιεστούμε ένα ελατήριο, ο πιερότος αρχίζει να δουτάει την πένα του μέσα σ' ένα μελανοδοχείο και γράφει μια συγκινητική επιστολή προς τη νέα που περιφρόνησε την αγάπη του...

Να τώρα ο «καφεπότης», που χρονολογείται κι αυτός από τα μέσα του δεκάτου ογδούτου αιώνα. Είναι ένας Ανατολίτης με σαρίκι, που κρατάει ένα κύπελλο στα χέρια του. Αρκεί να ρίξετε λίγο ζεστό καφέ μέσα σ' αυτό το κύπελλο γ' να τον ιδείτε να το φέρει στο στόμα του και να πίνει γουλίες-γουλίες το ευδιαστικό ποτό.

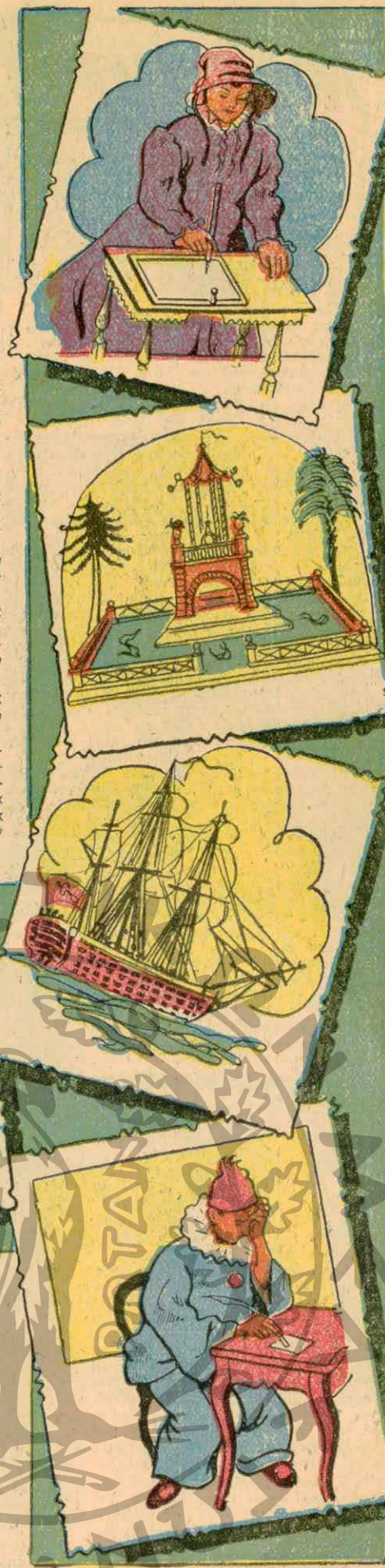
Αλλά περίεργα αυτόματα παιχνίδια της παλαιάς εποχής είναι ο «άνθρωπος με την ομπρέλλα», οι δύο κλόουν που κάνουν τούμπες ο ένας πάνω στο κεφάλι του άλλου κτλ.

Ένα περίεργο αυτόματο είναι επίσης η «γόπσσα των φιδιών», που εξέτεθη στο Παρίσι το 1860.

Όπως βλέπετε, οι κατασκευαστάι παιχνιδιών σε παλαιότερες εποχές δεν είχαν να ζηλέψουν τίποτε από τους σημερινούς, γιατί χωρίς να διαθέτουν τα ίδια μέσα κατώρθωναν να φτιάχνουν αληθινά ζωοστυγμάτα, που δεν ξεπεράσθηκαν από την εποχή μας.

Από επάνω προς τα κάτω: 1) Η περίφημη κούκλα του Μαγιαντέ που ζερεί να γράφει και να σχεδιάζει. 2) Το ένα από τα αξιοθρονασάτα σχέδια της: «Το κινεζικό τοπίο». 3) Ένα άλλο από τα πολύπλοκα σχέδια της: Το «τρίστιο που σκίζει τα κύματα». 4) Και το τρίτο σχέδιό της: «Ο Εσώτα πάνω στο άουρα του». 5) Το παλαιό γαλλικό παιχνίδι «Ο φίλος μου Πιερό γράφει την θλιβερή επιστολή του». 6) Το περίεργο αυτόματο «Η γόπσσα των φιδιών».

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΖΩΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

Η πρώτη δεν εινε μόνο ένα μέσον καταστροφής, αλλά και ένα από τα πολυτιμότερα στο χείρ προόδου, που έχει στην διάθεσή του ο άνθρωπος. Γιατί χωρίς τις έκρηκτικές ύλες κανένα από τα μεγάλα τεχνικά έργα της εποχής μας δεν θα ήταν δυνατόν να κατασκευασθεί.

Μ' όλο που ήταν γνωστή από τους Κινέζους και πιθανότατα κι από τους Βυζαντινούς η τιμή της εισαγωγής της στην Ευρώπη ανήκει σ' ένα μοναχό δανικής ή ελβετικής καταγωγής τον Κωνσταντίνου "Ανκλίντεν", που πέρασε στην αθανασία με το όνομα Μπερτόλντο Σβάρτζ, που σημαίνει «ο Μαύρος».

Η τσανική υοία του ξεκίνησε από τους συγγενούς του σαν θεία τιμωρία γιατί είχε δώσει στους ανθρώπους μια διαβολική εφεύρεση που έπρεπε να γίνει στα χέρια τους όργανο συμφορών και ολέθρου. Αλλά η αλήθεια εινε πως ο Σβάρτζ πλήρωσε στην αθανασία και τη δεισιμανία των συγγενών του, το φόρο που πληρώνουν όλοι οι πρωταπόροι και οι εφευρέτες.

Ο Κωνσταντίνος "Ανκλίντεν" ή Μπερτόλντος Σβάρτζ ήταν μοναχός σ' ένα μοναστήρι Φρανκφούρτης του Φριδούργου. "Ανκλίντεν" και σκυθαίνοντες πάντα, θυσιάζοντας σε σταγασμούς ενέπνευσε ένα είδος τοξικού στους συντρόφους του και πολλές φορές ο ηνούμενος της μοίρας τον είχε καλέσει για να του υπεισυνέει πατακάκι ότι ο μεγάλος του πόθος για τη γνώση υπορούσε να εκθέσει σε κίνδυνο την ψυχή του.

Αλλά ο Σβάρτζ έπειτα από κάθε τέτοια συμβουλή, φιλούσε με ταπεινότητα το γέρι του ηνούμενου και απομακρυνόταν, χωρίς ν' ανοίξει ποτέ το στόμα του για να πη έστω και μία λέξη. Όλη την ημέρα ήταν σκυμμένος πάνω στα βιβλία της διδασκαλίας της μονής. Και τη νύχτα, έκανε διάφορα πειράματα σ' ένα μικρό έρπαστήριο που είχε διασκευάσει στο βάθος του κελλιού του.

Είχαν ανακαλύψει ως τότε πολλούς τρόπους χρησιμοποίησης διαφόρων μετάλλων για πρακτικούς σκοπούς. Αλλά η μεγάλη επιτυχία της ζωής του ήταν η εφεύρεση της πυρίτιδας.

Ο Σβάρτζ από τις μελέτες και τα πειράματά του, ήξερε πως ο συνδυασμός του άνθρακα του θείου και του νιτρού δημιουργούσαν μια καινούργια ουσία, που η έκρηκτική της δύναμη ήταν πολύ μεγάλη. Αλλά ποιές ήταν οι αναλογίες της προσμίξεως των;

Ο μυστηριώδης μοναχός του Φριδούργου άρχισε μια δολοκλήρη σειρά πειραμάτων για να δώσει μιαν απάντηση σ' αυτό το ερώτημα.

Μία νύχτα, είχε τραμακτικό κράτος συνεκλίνοντες όλα τα μοναχάκια κι οι μοναχοί που έτοιζαν στο κελλί του Σβάρτζ τον θρησκευτικό έσπασμα κατά της μέρας σ' ένα πυκνό σύννεφο μαύρου καπνού.

Ο Σβάρτζ, ωστόσο, ναυαγούσε.

— Απ' αυτή τη στιγμή είπε στους συντρόφους του που προσπαθούσαν να τον πειροποιήσουν, η ανθρώπινη έχει μια καινούργια δύναμη στα χέρια της.

— Δύναμη σωτηρίας ή καταστροφής; ρώτησε ο ηνούμενος.

— Η δύναμη αυτή εινε μεγαλύτερη από όλες, όλες ο άνθρωπος γνώρισε ως σήμερα.

Αλλά δεν θέλησε να πη τίποτε άλλο. Φαινόταν υαλίστα σαν να είχε μετανοήσει που είχε αφήσει να του ξεφύγουν κι αυτά τα λίγα λόγια.

Αλλά η διανοή στη Γερμανία εινε νηρι πια επικίνδυνη για το Σβάρτζ. Οι ένθροι του προσπαθούσαν να θρουν άφορη για να τον εξοντώσουν. Και τότες να τον έπαιζαν γιατί στο λαό κυκλοφορούσε κίβλας ή φήμη πως εινε ανέσεις με το Σατανά.

Ο σφοδρός μοναχός πέρασε τότε κομψά στην "Ιταλία και μια μέρα παρουσιάστηκε στο ανώτατο συμβούλιο της δημοκρατίας της Βενετίας και δήλωσε:

— Είμαι σε θέση να σας δώ-

Ο «Μαύρος μοναχός» του Φριδούργου

σω μια έκρηκτική ύλη, που θα κάη αήττητες τις δυνάμεις σας στην έρηο και στη θάλασσα και να γυώ μεγάλες υπομάρδες (είδος πρωτογώνων κανονιών) που τα αποτελέσματά τους θα εινε καταστροφικά για τους ένθρους σας. Αλλά δεν θέλησε με κανένα τρόπο ν' αποκαλύψει το μυστικό των εφευρέσεων του.

Η Βενετία δοικόνταν τότε σε πόλεμο έναντιον του βασιλέως της Ούγγαρίας της δημοκρατίας της Γενουής και του άρνοντος της Παδοίας. Το συμβούλιο των Δέκα δέχθηκε, λοιπόν, τις προτάσεις του Σβάρτζ και του έδωκε όλα τα μέσα για να πραγματοποιήσει τις υποσχέσεις του.

Τα αποτελέσματα δεν άνησαν να φανούν. Οι στρατοί της Γαλινοτάτης άρμισαν να κατατροπώνουν τους αντιπάλους των. Δύο από τα κανόνια που κατασκεύασε ο Σβάρτζ, η «Γρεβιζάνα» και η «Βενιζιάνα», ξεκίνησαν. Με μια κανονία του ενός απ' αυτά έσφισαν σ' έρεπια το κωδωνοστάσιο του Μπρόντολο και σκότωσαν τον στρατηγό Πιέτρο Ντόρτα και μια δεύτερη κανονία έσφαξε κάτω από τα έρεπια ενός τοίχου έλκοσι δύο Γενδεζούς στρατιώτες.

Αλλά η παρασκευή της πυρίτιδας στοιγίσε πολύ ακριβά και ο Σβάρτζ ζήτησε όλοένα και περισσότερα νοήματα, χωρίς από τ' άλλο μέρος, να επιτρέπη κανένα έλεγγο στον τρόπο της διανεμίσσεως των.

Στο τέλος, τον κατηγορήσαν ότι έκλεβε τη Δημοκρατία και τον έσφισαν στις φυλάκες.

Ο Σβάρτζ δνθηκε από εκεί έπειτα από μερικά χρόνια. Ήταν πια αληθινός άσκος. Αλλά ο πόθος για την επιστημονική έρευνα δεν είχε σβύσει μέσα στην ψυχή του.

«Η "Ιταλία, είπε στον ηνούμενο μιας μοίρας που τον φιλόξενησε, ήταν η χώρα που μου χοσιάζονταν για να δοκιμάσω την αξία της εφευρέσεως μου. Οι πόλεμοι εκεί δεν τελειώνουν ποτέ. Με την πυρίτιδα και τα κανόνια μου δεν έκαμα στην ανθρωπότητα περισσότερο κακό από εκείνο που θα γινόταν και χωρίς εμένα. Αλλά τώρα έξω ποιά εινε η αξία της εφευρέσεως που κοστίζω στα χέρια μου. Θα την χρησιμοποιήσω για το καλό της ανθρωπότητας και στο μέλλον αυτή θα εινε η μεγάλη προσπάθεια της ζωής μου».

Σε λίγο ο Σβάρτζ, ξαναγύρισε στη Γερμανία: όπου λογάριζε να επιδοθεί στην πραγματοποίηση των σχεδίων του. Αλλά τον έπιασαν κατά διαταγήν.

Το τέλος του Σβάρτζ ύπηρεσε σύμφωνα με την παράδοση, τραγικό.

Τον ανάγκασαν να γεμίσει ένα βαρέλι με «μυστική σκόνη», δηλαδή πυρίτιδα και τον έδεσαν πάνω σ' αυτό. Έπειτα, έβαλαν φωτιά στο βαρέλι. Κι ο εφευρέτης της πυρίτιδας τινάχθηκε στον αέρα σε γίλια κομματάκια...

Τεχνική ατία

Δύο Αμερικανοί γιατροί επέτυχαν μια απ' τις δυσκολότερες εγχειρήσεις της αισθητικής χειρουργικής: Έκαμαν να φουτώσουν ατία σε ανθρώπους που δεν είχαν — προπάντων σε παιδιά — γεννημένα δίχως ατία. Ετοιμάζουν ένα καλούπι από πλαστική ουσία με το σχήμα του αττιού, το γεμίζουν με μικροσκοπικά κομμάτια «γόνδρου» παρμένα απ' τις άκρες των δατών των πλευρών και τα «φουτεύουν» κάτω απ' το δέρμα της κοιλιάς. Εκεί τα επιθηλιακά κύτταρα του σώματος εισχωρούν ανάμεσα στις τούπες που υπάρχουν στο καλούπι και συνδέουν μεταξύ τους τα κομμάτια του γόνδρου. Έτσι σφυγιάζεται ένα είδος αττιού. Ο χειρουργός το βνάζει κατόπιν μέσα απ' την κοιλιά και το καλούπι και το έσφαιζει στην κανονική του θέση, χρησιμοποιώντας δέμα από άλλα μέρη του σώματος.

Ο μυστηριώδης μοναχός του Φριδούργου κλεισμένος στο εργαστήριό του νύχτα και μέρα, έκανε πειράματα.

Η ΦΑΛΑΚΡΑ και η θεραπεία της

Ποιές αιτίες την προκαλούν

Τόσο οι γυναίκες όσο κι οι άντρες ασχολούνται περισσότερο με τα μαλλιά τους, παρά με κάθε άλλο μέρος του σώματός τους. Κι όμως δεν τα διατηρούν καθαρά όσο πρέπει. Όταν αντιληφθούν δε ότι θβάνει η μοιραία συνέπεια, η φαλάκρα, σκάζουν απ' το κακό τους ζουρούν τα... μεταφορικά μαλλιά της κεφαλής τους για να σώσουν τα πραγματικά, δοκιμάζουν κάθε φάρμακο που άκουσε ακόμα και τα πιο έσωφρενικά. Κι δλ' αυτό πηγαίνουν χαμένα, γιατί η φαλάκρα προλαμβάνεται συνήθως αλλά δεν θεραπεύεται.

Πρέπει να σημειωθεί ότι όλες οι τρίχες μεγαλώνουν, πεθαίνουν και πέφτουν, για να αυτρωθούν και να γίνουν στη θέση τους, απ' την ίδια ρίζα. Οι κοντές ακόμη τρίχες, ως νεώτερες, μεγαλώνουν με διπλή ταχύτητα απ' τις μακρύτες που ειναι γερνότερες. Έφ' όσον λοιπόν γίνεται φυσιολογικά αυτή η συνεχής ανανέωση ειναι φυσικό να πέφτουν καθημερινώς μερικές τρίχες του κεφαλιού μας: 45-80, απ' τις 120.000 που αποτελούν κατ' μέσον όρον τα μαλλιά μας. Δεν υπάρχει λόγος ν' ανησυχάμε όταν το αντιληφθούμε ξαφνικά.

Όταν όμως ο αριθμός των τριχών που πέφτουν αυξάνει σιγά-σιγά, βαθιόμαστε προς τη φαλάκρα. Συνήθως, η φαλάκρα έρχεται βαθμιαία. Περνούν μήνες ή χρόνια, για να πάρη άνομοιαστική μορφή. Σε σπάνιες όμως περιπτώσεις, ελίσσεται τριχόπτωση, έπειτα από σφοδρή αρρώστεια ή από μεγάλη στενοχωρία, και σκληραίνει τοπικά γυμνούς χώρους. Στην περίπτωση αυτή λέγεται «άλωπекία».

Ειναι γεγονός ότι πολλοί άνθρωποι έχουν προδιάθεση προς τη φαλάκρα, είτε κληρονομική είτε συνεπεία ανωμαλίας των αδένων. Αυτοί όμως δεν σημεινει ότι θα γίνουν μοιραίως φαλάκροι, όπως δεν γίνονται σωματικά όλοι όσοι έχουν από κληρονομικότητα αδύνατους πνεύμονες. Αν λάβουν τα μέτρα τους εγκαίρως, μπορούν να καταπολεμήσουν αυτή την προδιάθεση.

Πρέπει να προσθέσουμε εδώ ότι με το πέρασμα των αιώνων ελάνθωννται συνεχώς οι τριχες των ανθρώπων, γιατί ο πολιτισμός έχει άχρηστεψει το πρεσβυτικό αυτό κάλυμμα που τους έδωσε η φύσις. Οι άνθρωπολόγοι προφητεύουν ότι, σ' ένα μακρινό μέλλον, ολόκληρη η ανθρωπότητα θvαναι τελείως φαλάκρη και δίχως φούδια. Η συνεχής αυτή εξέλιξις ειναι ακόμη ένας λόγος, για τον όποιον οι μισοί μεσοκοικοί άντρες της εποχής μας έχουν γίνει ή θα γίνουν φαλάκροι. Η τσιρις αυτή ειναι λιγότερο έκδηλη από γυναικείο φύλον, γιατί οι γυναίκες περιποιούνται πάντοτε περισσότερο τα μαλλιά τους. Ωστόσο δεν μπορεί παρά να

Μικρά - μικρά

Ο Άγγλος Ζ. Ντάνιελ, ηλικίας 63 ετών δεν χρησιμοποιεί ποτέ στη ζωή του ζυγάρι, κι' έτσι το μουστάκι του έχει σήμερα μήκος 20 πόντων από κάθε πλευρά.

★

Σύμφωνα με τις επίσημες στατιστικές, ο αριθμός των ανισορροπών στις Ηνωμ. Πολιτείες αυξήθηκε κατά 12 φορές στα τελευταία 60 χρόνια.

★

Στην Τράπεζα του Θρήπαρτ (Ηνωμ. Πολιτείες) έχει εγκατασταθεί ένα ηλεκτρικό όργανο, που σκορπίζει μια γλυκεία μουσική και προσελκύει έτσι περισσότερους πελάτες.

όποισιν κι' αυτές με τη σειρά τους τις συνέπειες της εξέλιξεως.

Οι δερματικές παθήσεις του κρανίου αποτελούν μια δεύτερη συχνότητα αίτια της φαλάκρας. Η πιο συννηθισμένη απ' αυτές ειναι η πιτυρία, η όποια δεικνει ότι ώριμμένα υικρόδια ή μικρές έχουν προσβάλει τις ρίζες των τριχών ή τους αδένες που τις ληπαίνουν. Η πιτυρία ειναι συχνότερη στους άντρες παρά στις γυναίκες κι' αυτό ελγνεί από άλλης πλευρας γιατί γίνονται φαλάκροι προπάντων οι άντρες.

Οι ειδικοί γιατροί έχουν στη διάθεσή τους ένα νέο μέσον για ν' ανακαλύπτουν τις παθήσεις του τοιχωτού δερματος: τις υπερωδεις ακτίνες. Με τις ακτίνες αυτές, οι αρρώστες τρίχες παίνουν ένα πρσιονώπο χρώμα ή ένα άσπρο φωσφορισμό αναλόγως του είδους της παθήσεως των.

Πολλές αρρώστειες του τριχωτού δερματος ειναι εξαιρετικά κολλητικές, ιδίως στα παιδιά, και μεταδίδονται από υολυσμένα χτένια, καπέλλα κ.λπ.

Τρίτη αίτια της φαλάκρας ειναι διάφορες βαρείες αρρώστειες, όπως ο τυφός, η ελφια ή διφθερίτις, κ.λπ., που κάνουν τα μαλλιά να πέφτουν. Το ζύρισμα του κεφαλιού δεν φέρνει κανένα αποτέλεσμα σ' αυτή την περίπτωση έφ' όσον οι τοξίνες δεν βρίσκονται στα μαλλιά αλλά σ' ολόκληρο τον οργανισμό, και προσβάλλουν τις ρίζες των τριχών κάτω απ' το δέρμα.

Όταν ο θυρεοειδής αδέν λειτούργει ανεπαρκώς, οι τρίχες ξεραίνονται κάνουν τη λάσπη τους κι' αρχίζουν να πέφτουν. Επίσης οι γεννητικοί αδένες φαίνεται ότι παίζουν σημαντικό ρόλο. Ενώ όμως μια άδενική ανεπάρκεια μπορεί άνομοιαστικότητα να προκαλέσει το πέσιμο των μαλλιών, δεν συμβαίνει και το αντίθετο, δεν υπάρχει δηλαδή κανένα άδενικό έκκύλισμα που να ώφελήσει ενέσεις για την αύξηση των τριχών.

Η άνομια ειναι κι' αυτή μια αίτια φαλάκρας γιατί οι τρίχες δεν μπορούν να διατραφούν κανονικά.

Ο πολός κόσμος πιστεύει ότι όσοι φορούν συχνά καπέλλο, παθαίνουν ευκολότερα φαλάκρα. Αλλά οι δερματολόγοι διαφωνούν. Ορούν ότι η ξεκομφωσία βλέπτης συχνά τα μαλλιά γιατί κάνει τις τρίχες πολύ ζερές.

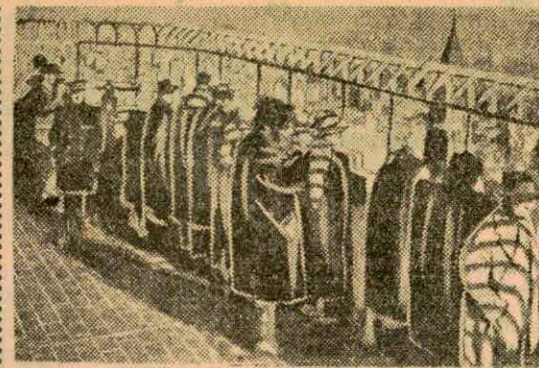
Υπάρχουν, τέλος και διάφορες άλλες σπανιότερες αιτίες της φαλάκρας, παροδικές ως επί το πλείστον. Μια άνομια π. χ. της όρασεως που κουράζει συνεχώς τα μάτια, μπορεί κάποτε να φέρη ως αντίκτυπο το πέσιμο των μαλλιών. Τα κατάλληλα γυαλιά που διορθώνουν την όραση, σταματούν σφυρηλώως και την τριχόπτωση, και τα μαλλιά ξαναφυτρώνουν.

Όπως είπαμε και στην αρχή, η φαλάκρα πρέπει να προλαμβάνεται, κυρίως με την καθαρότητα των μαλλιών, που λερώνονται ευκολότερα απ' το υπόλοιπο σώμα. Ειναι απαραίτητο το λουισμό δύο φορές τη βδομάδα. Αλλά κι' αν άκούη γίνεται καθημερινώς δεν βλέπεται, όπως πιστεύουν πολλοί.

Μετά το λουτρό, κάνετε ένα μασάζ του τριχωτού δερματος με οινόπνευματουχο λαρύν (για λιπαρά δερματα) ή με λίγο ελαιόλαδο ή αμυγδαλόλαδο (για στεγνά). Το μασάζ αυτό γίνεται με τις άκρες των δακτύλων διαρκεί 10 λεπτά το λιγότερο και επαναλαμβάνεται καθημερινώς.

Για ώριμμένες περιπτώσεις φαλάκρας, χρησιμοποιούνται οι ακτίνες Χ αλλά σε μικρές δόσεις, γιατί άλλως καταστρέφουν τελείως τις ρίζες των τριχών και προκαλούν μόνιμη φαλάκρα. Κατά της «άλωπекίας» έχουν δοκιμασθή μ' επιτυχία οι υπερωδεις ακτίνες, οι όποιες επιταχύνουν την κυκλοφορία του αίματος και συγχρόνως σκοτώνουν τα μικρόδια.

Μια νέα βιταμίνη Β, η «ινσιτόλη» έχει δώσει ικανοποιητικά αποτελέσματα σε οπτικούς, που ζανέβαλαν τρίχια μέσα σε 3 μήνες. Δεν μπορεί όμως κανείς να προβλέψη αν θα έχει την ίδια επιδραση και στους ανθρώπους.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝ

Μέχρι σήμερα όποιος Νεοορκέζος ήθελε ν' αυτοκτονήσει ανέβαινε στην ταράτσα του ψηλότερου ουρανοξύστου της Νέας Υόρκης του Εμπάιρ Μπιλντιγκ και έπεφτε από εκεί στο δρόμο. Από εδώ και πέρα όμως δεν θα συμβαίνει αυτό γιατί η αστυνομία της Νέας Υόρκης φρόντισε να τοποθετηθούν εκεί όπως βλέπετε ψηλά κάγκελα.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΣ

Η Αμερικανία γλύπτρια Ρέυ Σέου ασχολείται από πολλά χρόνια στην κατασκευή ανθρώπινων χεριών. Μπορεί να πη κανείς ότι εινε μοναδική στο είδος της. Τη αυτό πολλοί Αμερικανοί πηγαίνουν καθημερινώς στο άτελιέ τους για ν' απολαύσουν τα χέρια τους. Στην φωτογραφία τη βλέπετε να ποζάρη σπριζομένη πάνω στα χέρια του πυγμαίου Τζακ Ντέμποου.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΟΣΦΡΗΣΕΩΣ

Όπως απέδειξε η πείρα του πολέμου, εινε απαραίτητο σε κάθε στρατιώτη «κομμάντος» να υπορη ν' αναγνωρίζει τις διάφορες ούδες μόνο από την μυρωδιά τους. Ένας πεπεισμένος λοιπόν καθηγητής του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης άρχισε να διδάσκει τελευταίως σε μερικούς φοιτητές και συναδέλφους του τον τρόπο με τον όποιον μπορεί κανείς να ξεχωρίση τις διάφορες ούδες από την ίδια ούσα ούρη τους.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Τό αλκοόλ και οι αρτηρίες με

Πότε βλάπτει και πότε ωφελεί

Η γενική αντίληψη είναι ότι το αλκοόλ βλάπτει. Κι' όμως πολλοί διοκεκκριμένοι γιατροί, βουδόμενοι σε πειράματα και παρατηρήσεις, το θεωρούν ακίνδυνο σε μέτριες ποσότητες, και μάλιστα φαρμακό αποτελεσματικώτατο έναντι ωρισμένων παθήσεων.

Οι έγχυροι του αλκοόλ διακρυσσών ότι προκαλεί κίρρωσι του ήπατος, νεφρικές παθήσεις, διαστολή και λιπώδη εκφυλισί της καρδιάς, αύξησι της αυτηριακής πίεσης, νευριτίδα, ντελίσου, τρεμνς... 'Αλλά 15 ετών πειράματα έχουν αποδείξει ότι η κρρωσις του ήπατος παραπρείται συχνά και σε άθωπους που δεν πίνουν, κι' ότι οφείλεται σε έλλειψη ωρισμένων λευκωμάτων και βιταμινών Β. Δεν προκαλείται ποτέ απ' το ίδιο το αλκοόλ, αλλά απ' την κακή διαίτα των αλκοολικών, που δεν φροντίζουν να παρέχουν στον οργανισμό τους αυτές τις βιταμίνες και τα λευκώματα.

Επίσης η έλλειψις βιταμινών Β έξ αιτίας κακής διατροφής, προκαλεί τη νεφρίτιδα και το ντελίσου τρέμνς. Οι αλκοολικοί παθίνουν αυτές τις συνθέσεις επειδή δεν τρώνε όπως α, οτι πρέπει.

Εξ άλλου, ο 'Αμερικανός δόκτωρ Λόγκαν Γκλέντινγκ, συγγραφέας πολλών Ιστορικών βιβλίων και άρθρων, τονίζει ότι το αλκοόλ δεν βλάπτει τους νεφρούς ή τη καρδιά, ούτε επηρεάζει την πέσι. Βασίζει δε αυτή τη γνώματευσί του στα πειράματα συναδέλφων του, που έδιναν πολύ αλκοόλ σε πειραματόζωα, σ' όλη τους τη ζωή, κι' εξέτρεσαν τα θύματα και τους ιστούς του σώματος των μετά το θάνατό τους. Τόσο λοιπόν σ' αυτά τα ζώα, όσο και σε χιλιάδες ανθρώπους αλκοολικούς, δεν βρέθηκε καμιά αλλοίωσι των νεφρών ή της καρδιάς όφειλομένη μόνο στο αλκοόλ.

Μ' άλλα λόγια, ο αλκοολικός καταστρέφεται βέβαια από ήλικης και κοινωνικής απόψεως, δεν βλάπτεται όμως σωματικά, αρκεί ν' ακολουθή μια κανονική και ισορροπημένη διαίτα.

Μόνο σε περιπτώσεις έλκους του στομάχου ή του δωδεκαδακτύλου βλάπτει αναμφισβήτητα το αλκοόλ, γιατί αυξάνει την έκκρισι γαστρικού υγρού. Οι έλκωπαθείς δεν πρέπει να πίνουν.

Και τώρα ας έλθουμε στις αρρώστιες, στις οποίες ωφελεί το αλκοόλ. Πρώτη απ' όλες είναι η σθηγάχη. Είναι μια πάθησι των σιμοφόρων αγγείων που τροφοδοτούν τον ίδιο τον μν της καρδιάς. Τα αγγεία αυτά χάνουν την ελαστικότητά τους από αρτηριοσκληρώσι, ή συστέλλονται και στενεύουν. 'Ετσι, δεν προσφέρουν στην καρδιά αρκετό αίμα και όξυγόνο. 'Η ανεπάρκεια τους γίνεται μεγαλύτερη όταν, εξ αιτίας μιας συγκινήσεως ή ενός σωματικού

κόπου, η καρδιά χτυπάει γρηγορώτερα και χρειάζεται συνεπώς περισσότερο όξυγόνο. 'Ο άρρωστος παθαίνει τότε κρίσι σθηγάχης. Οι φοβεροί πόνοι της καρδιάς του δεν είναι παρά μια αγωνιώδης επίκλησί της για περισσότερο όξυγόνο.

Τό αλκοόλ λοιπόν ενεργεί ευεργετικά κατά τρεις τρόπους: Πρώτον, επιδρά κατευναστικά στα ανώτερα νευρικά κέντρα του έγκεφάλου και λιγοστεύει την ψυχική ταραχή. Δεύτερον, ελαττώνει τις νευρικές παρορμήσεις που επιταχύνουν τους παλμούς της καρδιάς. Τρίτον, καταπραίνει τα νευρικά κέντρα που προκαλούν τη σύσφιγξ των αρτηριών, κι' έτσι επιτρέπει στο αίμα να κυκλοφορήσει ευκολώτερα, πιο άθονο, χωρίς να κουράζεται πολύ η καρδιά για να το κινήσει και συγχρόνως χωρίς να της λείπει το απαραίτητο όξυγόνο.

Η αποτελεσματικότης του αλκοόλ κατά της σθηγάχης είχε παρατηρηθή απ' τον 'Αγγλο γιατρό Ουίλλιαμ Χέμπερτεν, του 18ου αιώνος, τον πρώτο που περιέγραψε και νόμωσε αυτή την ασθένεια. Στή σχετική μελέτη του, ανέφερε ότι τό κρασί και τα οινόπνευματώδη προκαλούν αξιοσημείωτη ανακούφισι.

Τό ίδιο υπεστήριξαν αργότερα και πολλοί άλλοι διάσημοι γιατροί. Σημειώτεον ότι κανείς απ' αυτούς δεν συνήθιζε να πίνει πολύ. 'Ο δόκτωρ Πωλ Ουάιτ βεβαιώνει ότι τό αλκοόλ είναι τό αποτελεσματικώτερο φάρμακο κατά της σθηγάχης, μετά τα νιτρώδη άλατα, κι' ότι η ενεργεία του διαρκεί περισσότερο από κάθε άλλο.

Ό,τι συμβαίνει στην καρδιά με τη σθηγάχη, παραπρείται — σπανιώτατα — και στα χέρια ή στα πόδια. 'Η αρτηριοσκληρώσις, μαζί με δυνατές συγκινήσεις ή με έντονο κρύο, προκαλούν κάποτε μια συστολή των αμφοφόρων αγγείων, τόσο που δεν κυκλοφορεί παρά ελάχιστο αίμα. 'Αρχίζουν τότε πόνοι ανυπόφοροι. Τό αλκοόλ ενεργεί και σ' αυτή την περίπτωσι όπως και στην προηγούμενη. 'Αλλά κι' η αρτηριοσκληρώσις φαίνεται ότι προλαμβάνεται ή μετριάζεται με κανονική και μετρία χρήσι δυνατών οινόπνευματών ποτών.

Η αιτία αυτής της αρρώστειας, που έρχεται με την ήλικία, δεν είναι απόλυτος εξακριδωμένη. Κατά την επικρατέστερη θεωρία, ένας είδος λιπαράς ούσις, ή «χοληστερόλη», επικάθεται σιγά-σιγά στα εσωτερικά τοχώματα των αρτηριών, αλλοιώνει τη σύστασι των ιστών τους κι' ελαττώνει την ελαστικότητά τους. 'Ετσι, οι αρτηρίες δεν μπορούν πιά να συσταλούν και να διασταλούν κανονικά, για την κυκλοφορία του αίματος.

Ίσως να συντρέχουν κι' άλλοι λόγοι στην εμφάνισι της αρτηριοσκληρώσεως. Πάντως όμως, αυτός είναι ο κυριώτερος.

Τό αλκοόλ φαίνεται ότι διαλύει τη χοληστερόλη και δεν αφήνει να επικαθήσθ στα τοχώματα των αρτηριών. Προλαμβάνει λοιπόν την αρτηριοσκληρώσι, έφ' όσον δεν έχουν αλλοιωθή οι ιστοί των αρτηριών. Τό αποτέλεσμα αυτό δεν έχει ακόμη αποδειχθή με βεβαιότητα. 'Αλλά, σε πειράματα που έγιναν με κουνέλια, τό αλκοόλ εξουδετέρωσε τελείως τα βλαβερά αποτελέσματα της πολλής χοληστερόλης που είχε προστεθή στην τροφή τους.

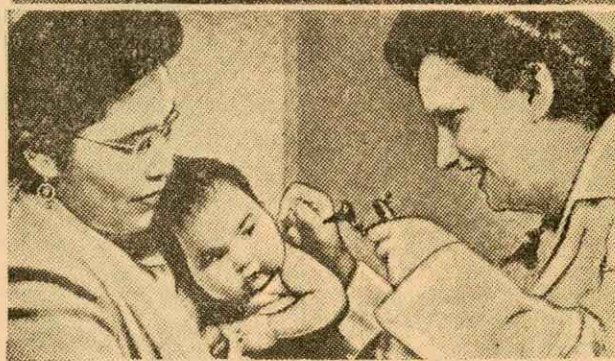
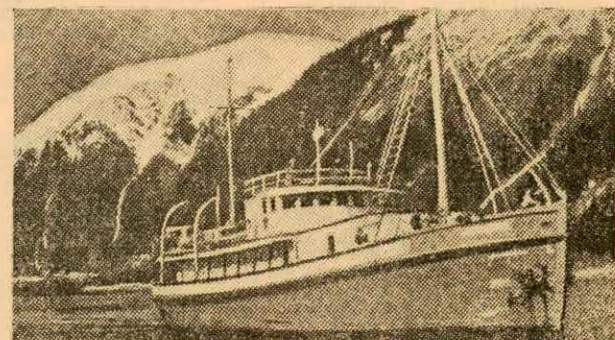
Εξ άλλου, ο 'Αμερικανός δόκτωρ Τίμοθ Λήρν εξέτασε τις αρτηρίες διαφόρων γέρων... υπερχρόνων και τις βρήκε υγιέστερες και ελαστικές σαν ενός άνδρος 40 ετών. Κι' ο Γάλλος γιότρος 'Αρμάν Τρουσσώ — ο πρώτος που έφηρμοσε την εγχείρησι της τραχειοτομίας στη διαβηριτίδα — νόμωζε τό κρασί «γάλα των γερατειών».

Όσα όμως είπαμε πιο πάνω, ισχύουν για τη μετρία χρήσι του αλκοόλ, κι' όχι για την κατάχρησι. Προκειμένου π.χ. για τη σθηγάχη ή τις άλλες κυκλοφορικές παθήσεις, 25 δράμια ούίσκου είναι υπερσρεκτά για να φέρουν τό ευεργετικό τους αποτέλεσμα επί 4-5 ώρες. 'Αν υπερβούμε πολύ την ποσότητα αυτή και μεθύσουμε απ' τό αλκοόλ, προκαλούνται συνήθως νευροκυκλοφορικές διαταραχές, ταχυκαρμία ή αρρυθμία της καρδιάς κι' επικίνδυνες κρίσεις σθηγάχης. 'Αντί δηλαδή να ωφελησθ, τό αλκοόλ χειροτερεύει τότε την κατάσταση.

ΓΚΛΕΝ ΣΕΦΕΡΝΤ

Οι υπέρηχοι στον καθχρισμό των ένδυμάτων

Η Ένωσις των 'Αγγλων καθαριστών ένδυμάτων ανέθεσε

ΠΛΩΤΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

Αυτό τό πλοίοριο του αμερικανικού ναυτικού είναι μια πρωτότυπη πλωτή κλινική. 'Επικρέπεται πολύ συχνά τις ακτές της 'Αλάσκας και οι γιατροί που βρίσκονται επάνω σ' αυτό παρέχουν τη βοήθειά τους στους άσθενεις 'Ινδιάνους. 'Εσκιμώους και 'Αλεουτιούς που βρίσκονται στην περιοχή αυτή. Κάθε χρόνο 20.000 άτομα εξετάζονται από τους γιατρούς της κλινικής αυτής. Στή φωτογραφία βλέπετε τό ωτολαρυγγολογικό τμήμα της πλωτής αυτής κλινικής.

σε μερικούς έπιστήμονες να μελετήσουν εάν οι σύγχρονες κατακτήσεις της επιστήμης δεν θα επέτρεπαν έναν εκμυστηριωμό της τέχνης των.

Τα σχετικά πειράματα γίνονται στο ειδικό εργαστήριο της Ένώσεως που βρίσκεται στο Χέντον.

Οι ειδικοί έπιστήμονες κατέληξαν, λοιπόν, στο συμπέρασμα ότι οι υπέρηχοι αποτελούν ένα άριστο μέσον καθαρισμού, γιατί «αποκολλούν» τη σκονή και γενικώτερα τους λεκέδες από τα ένδυματα.

Απομένει τώρα να βρεθή ή κατάλληλη συσκευή, που θα επιτρέψει την χρησιμοποίησι των υπέρηχων γι' αυτό τό σκοπό.

Ακινδυνες εγχειρήσεις του προστάτου

Οι εγχειρήσεις του προστάτου σε ανθρώπους άνω των 60 ετών, με καρδιακές ανωμαλίες παρουσιάζαν πάντοτε σοβαρό κίνδυνο. Τώρα λοιπόν μπορούν να γίνουν με ασφάλεια, χάρις σε μια νέα τεχνική που καθιέρωσε ένας ουρολόγος του Σικάγου: 'Αναβάλλει την εγχείρησι ως ότου βοη τον άρρωστο σε καλή κατάσταση, την τροποποιεί αναλόγως της περιπτώσεως, χρησιμοποιεί ως αναλγητικό «νάτριον πεντοτάλ» και επιβάλλει στον άρρωστο να σκευθί την άλλη μέρα απ' τό κρεβάτι, για ν' αποφεύγνται οι πνευμονίες και οι θρομβώσεις του αίματος — συνέπειες της κατακλίσεως. 'Επί 404 εγχειρήσεως που έγιναν μ' αυτό τον τρόπο σε καρδιακούς ηλικιωμένους, συνέβησαν μόνον 6 θάνατοι.

Η δίτχυμιν D είναι δηληριο

Οι τελευταίες ιατρικές μελέτες απέδειξαν ότι οι μεγάλες δόσεις δίτχυμιν D είναι δηλητηριώδεις. Προκαλούν έρεθισμό των νεφρών, στομαχικές διαταραχές και μεγάλη συγκέντρωσι ασβεστίου στο αίμα.

ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ σε αλοιφή

Τα θυμιατευρά άπετελέσμητά του

Παροσκευάζεται τώρα στην 'Αμερική μια νέα αλοιφή, που έχει άρστα αποτελέσματα για τις δερματικές παθήσεις, τις πληγές, τα έγκαυματα, τις νευραλγίες, τις αρθριτικές κλπ. Περιέχει τις ακτίνες αλφα του ραδίου. Τό ράδιον εκπέμπει, ως γνωστόν, τριών ειδών ακτίνες: τις «αλφας», που έχουν τεραστιά ταχύτητα, αλλά δεν μπορούν να διαπεράσουν ούτε ένα φύλλο χαρτί, εισχωρούν δε στους ιστούς μόνο σε βάθος 1 δεκατοσού χιλιοστούμετρου. Τις «βήτας» που εισχωρούν κατά 1/2 πόνο περίπου. Και τις «γάμμες», ισχυρώτερες απ' όλες, που διαπερνούν ακόμη και μια πλάκα από μολύβι πάχους 15 πόντων.

Η νέα λοιπόν αλοιφή περιέχει ένα άεριο που αναδεται απ' τό ράδιον, τό «ραδόν», και συγχρόνως τις ακτίνες αλφα, ολ' αυτά κλεσμένα μέσα σε βαζελίνη ή λαυαλίνη. Τα αποτελέσματα της υπέρβαν αξιοθαύμαστα σ' ένα πλήθος περιπτώσεων. Ένας άρρωστος π.χ. διαισθητικός, είχε πάθει γάγγραινα στο μεγάλο δάχτυλο του ποδίου. Κανονικά, θάπρεπε να τού κόψουν τό πόδι, ίσως ως τό γόνατο, γιατί δεν φαινόταν νύχη ελπίδος θεραπείας. 'Αλλά με την αλοιφή του ραδίου, οι ιστοί άρχισαν να έπουλώνονται.

Επίσης γιάτρευτηκαν σε λίγες βδομάδες διάφορα έλκη του ποδίου, που ώφε λαντο σε ελαττωματική κυκλοφορία του αίματος κι' ήταν εξαιρετικά επίμονα.

Οι ακτίνες αλφα έχουν γενικώς ενεργητική επίδρασι σ' ένα πλήθος δερματικών παθήσεων, γιατί καθιστούν ζωοπρότερη την κυκλοφορία του αίματος στο σημείο όπου ενεργούν, κι' επιταχύνουν τό σχηματισμό νέων κυττάρων ύγιους δερματος. Χρησιμοποιούνται λοιπόν, με τη μορφή της νέας αλοιφής, σε γόνιμες δερματίτιδες, έκζεματα, νευροδερματίτιδες, στίνα έλκη, κλπ. Σε περιπτώσεις έλ, μονής φαγοούρς, η αλοιφή φέρνει ανακούφισι σε λίγες ώρες.

Όπως έχουμε γράψει κι' άλλοτε, η ψωρίασις είναι μια απ' τις ένοχλητ κότρες και τις πιο δυσκόλες, όπότες χρόνιες δερματικές παθήσεις. Έχουν δοκιμασθή εκατοντάδες όρμωνες, αλλά ώφε λαν σε ώρισμένες μόνο περιπτώσεις, ενώ στις άλλες αποτύχωναν. Πολύ μεγαλύτερο λοιπόν όρθιό επίτυχών έχει ή αλοιφή του ραδίου. 'Υπάρχουν μάλιστα άρρωστοι, που γιάτρευτηκαν χρησιμοποιώντας την μόνο 3 ή 4 φορές.

Τό ράδιον δεν πρέπει ν' συγχέεται με τό ράδιον. Δεν φέρνει αποτέλεσμα στη θεραπεία του καρκίνου. 'Αν όμως χρησιμοποιηθή μετά τη χειρουργική άφαρσι των καρκινωμάτων, βοηθά στην έπούλωση των πληγών.

Εξ άλλου, γιάτρευει τα έγκαυματα που προκαλούν οι ακτίνες Χ ή ή ραδθεραπεία και που εμφανίζονται έπειτα από βδομάδες ή μήνες. Ένας γιάτρος ακτινολόγος είχε πάθει σοβαρά έγκαυματά στο χέρι απ' τη χρσίσι του μηχανήματος των ακτίνων. 'Υπέφερε τόσο πολύ, ώστε χρειάστηκε να τού κόψουν τό ένα δάχτυλο. Τό κακό όμως

προχωρούσε και βόχανε και τό υπόλοιπο δάχτυλο του, αν δεν δοκιμαζε τη νέα αλοιφή, ή όποια τον γιάτρεψε τελείως σε 6 μήνες.

Ένας άνθρωπος 52 ετών είχε μια πληγή στο χέιλος. 'Επρόκειτο για ύποτροπή του καρκίνου που είχε θεραπευεί προηγουμένως με ράδιον, ή για έγκαυμα απ' τό ράδιον. 'Η ζωή του εξορτάτο απ' τη διάγνωσι. Στην πρώτη δηλαδή περίπτωση θάπρεπε να κόμη έγγχείρησι ή νέα ραδιοθεραπεία, ενώ στη δεύτερη έπρεπε απεναντίας ν' αποφυγή τό ράδιον που θα χειροτέρευε την κατάσταση του. Τού έβαλαν λοιπόν δοκιμαστικά αλοιφή ραδίου πάνω στην πληγή. 'Αμέσως άρχισε ή έπούλωση, ή όποια συμπληρώθηκε σε 3 μήνες. 'Ετσι απέδειχθη ότι δεν έπρόκειτο περί καρκίνου γιατί ή αλοιφή αυτή δεν ώφε λει στα καρκινώματα.

Μια γυναίκα είχε επί 4 χρόνια έναν όγκο στην άκρη της μύτης της. Τέλος, της τον έκοψαν και διειστώσαν ότι ήταν καρκίνος. 'Επειτα της έκαμαν ραδιοθεραπεία, για να καταστραφή κάθε ύπολειμμα καρκινώδους ιστού, που είχε τυχόν απομείνει. Σε 2 μήνες, είχε έπούλωθή ή πληγή. 'Επειτα από ένα έτος όμως, σχηματίσθηκε στο σημείο εκείνο ένα έλκος. 'Επρόκειτο για καθυστερημένο έγκαυμα του ραδίου, που γιάτρευθηκε με αλοιφή ραδίου.

Τό περιορόντερο αποτέλεσμα της νέας αλοιφής είναι ή εξαφάνισις των νευρικών πόνων σε ελάχιστο χρονικό διάστημα. Μά νέα γυναίκα υπέφερε φοβερά από νευροπλεύσις νευραλγίας, που άρχισαν απ' τη σπονδυλική στήλη κι' έφθαναν ως τό στήθον. Σε λίγες ώρες, ή αλοιφή του ραδίου την έλυτρώσει απ' τό μαρτύριο.

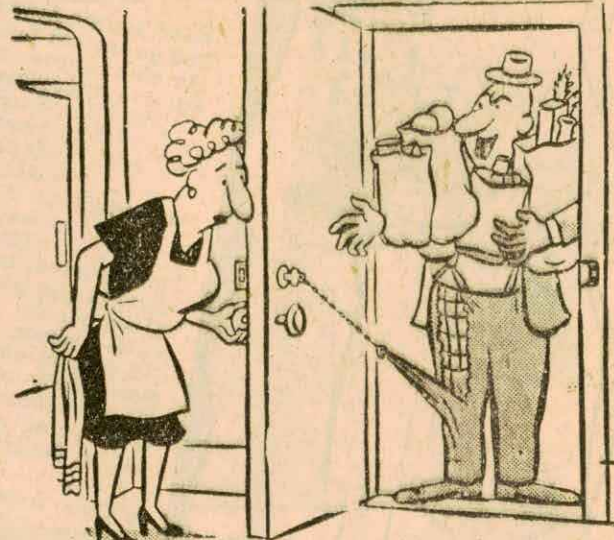
Σε μια περίπτωση αρθριτιδος των αρθρώσεων του δακτύλου, με τη δεύτερη φορά που χρησιμοποιήθηκε ή αλοιφή, έλειψε ό πόνος και λιγοστεψε σημαντικά τό πρήξιμο κι' ή φλόγισι. Ένας οδοντίατρος 74 ετών υπέφερε επί 26 χρόνια από παρυσωφωτική αρθριτίδα. Δεν είχε ίδη ώφέλεια ούτε στις πιο φημισμένες λουτροπείες της Ευρώπης. Με την αλοιφή του ραδίου έλυσαν τελείως τα συμπτώματα.

Τό μειονέκτημα της νέας αλοιφής είναι ότι χάνει γρήγορα τη δύναμή της, γιατί ξεφεύγουν οι ακτίνες και τό άεριο που περιέχει. Σε 4 ήμερες, οι ραδιοεργοί ιδιόπτες της έχουν έλκτωθή. Σε κάθε περίπτωση, ο γιάτρος υποδεικνύει ποσά δύναμι πρέπει ναχή ή αλοιφή και πό ά μέρα θα χρησιμοποιηθή. 'Αν τύχη να καθυστερήσει μια μέρα, την άσνει να επίσταση επί περισσότερη ώρα.

Αφού ο γιάτρος απλώσει πάνω στο δέρμα ένα λεπτό στρώμα της αλοιφής, χωρίς τριψιμο, γιατί αλλιώς οι ακτίνες διασκορπίζονται στον αέρα — βάζει από πάνω λ γη γάλα και τό σκεπάζει όλα με σελόφωφ, κολλημένο ολόγυρο στο δέρμα. 'Ετσι, οι ακτίνες αίχμαλωτίζονται κάτω απ' τό σελόφωφ και επιδρούν όλες στο δέρμα. Όλο αυτό γίνεται ταχύτατο, γά να μη ξεθωιάνη ή δύναμι της αλοιφής.

Την άφινουν κατόπιν να επιδράση επί 24-48 ώρες. Τό ίδιο επαναλαμβάνεται δύο φορές τη βδομάδα. 'Η αλοιφή σκοτίζει σχετικώς θηνά κι' είναι προσιτή σε κάθε άσφαπτό.

Τελιωτοθεραπεία

— Γιατί δεν περιμένεις, καυμένη Εύα; να βγάλω ποτό τό κλειδί από την πόρτα;

ΑΙΩΝΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΣ!

— Μπορείτε να μου πείτε πού φτιάχεται τό όραιο αυτό καπέλακι...

ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

— Πάρτο γιατί θα τό σκοτώσω! Δεν φάνει πού έκρυψε τό σπύτι, αλλά θέλει να πάω να τού βρω τό κουτί με τό σπύριτό του!

Γανουάριος

Νέος χρόνος ξαναμπάνει κι' είνε και πρωτομηνιά, —
δυο χαρές και δυο λαχτάρες με μιά μονοκοπανιά! —
Θα φουντώσουν τα γλέντια και θα πάρουν και θα δώσουν
και στο πράσινο τραπέζι τα «σπαθιά» θα... ξεσπαθώσουν
Στου μηνός αυτού τις ξένη,
όπως πάντα κι' όπως πρώτα,
ξημερώνουν τα φώτα,
αλλά φεύ! στα σκοτεινά
στην Αθήνα στις «άστες»
περπατούν οι «Αθηναίοι» κι' άστες
κι' έτσι σοβαρά κι' άστες
ζούμε όλοι στη... Σ κ ο τ ί α!...

Πρώτον τέταρτον πρωτεύουσας μετριάζεται ο ζόφος.
της κλεινής μας Πρωτεύουσας πέντε μέρες θα τραβήξει
'Ο καιρός επί τα χείρ' αὐτὸ τὸ... σεληνόφως
κι' ἕνα μέρος 'Αθηναίων, ὅπως ἔχεται ὁ ζόφος.
Θα χιονίση και θα βρέξη — μωρὲ μπράβο πὼς τὰ βρισκω!
Θα χαθουν οι λιακαδούλες και τὰ... μακαρόνια «Μίσκο»
θα συνέλθουν οι Μεγάλοι και θ' αποφασίσουν ὅτι
ἡ δική μας χώρα πρέπει ἀπ' τὴς πρώτες νᾶνε πρώτη
κι' ὅτι θα ἐπανορθώσουν τὸ ταχύτερον τὰ λάθη...
«Ὅπου ἀκούς πολλὰ κεράσια, βάστα και μικρὸ καλάθι!».

Κεφάλαιος τοῦ 1948

ὑπο Γ.Θεβίς

Απρίλιος

Μπαίνει ὁ τέταρτος ὁ μήνας, μιά κι' ἀπέρχεται ὁ τρίτος
κι' ἀπ' τὴν πρώτη τὴν ἡμέρα θὰ σοῦ πουν ἀναντιρρήτως,
πὼς τὴ βόμβα τοῦ ἀτόμου, — τῶν ἀνθρώπων τὴν τρομάρα, —
θὰ τὴν ἐξή... γι' ἀναπτήρα κάθε τάξης λαϊκή
για ν' ἀνάβη τὰ τσιγάρα
και γιὰ χρῆσι... ἀτομική!

Τῶν τεσσάρων τῶν Μεγάλων συμφωνούν οἱ ἀντιλήψεις,
και τὰ τραίνα τῆς 'Ελλάδος συμπληρώνουν τις ἐλλείψεις,
Στὸν Σοφοῦλη ὁ Κολομβάκης δίνει κι' ἄλλον... ἀσπασμόν,
κατασυγκεκινημένος ἀπὸ τὸν... «κατευνασμόν».
Συνεχίζεται στὰ εἶδη φοβερός πλεονασμός,
στην Αθήνα και στὰ περίεργα πλεονασμός,
κι' ἐμφανίζεται καινούργιος καταργεῖται τὸ σκοτάδι
ὕπὸ τὴν ἐπωνυμία... «Ζέρβα-Τσάτσου-Ζαχαριάδη»
ἔμφανίζεται ὁ... Μάρκος στὴν Ὀμόνοια με... σταμάτα,
προσχωρὸν οἱ Παπανδρέου και Τσαλδάρης στὸ... ἔαμ,
γράφει ὁ Καραγιώργης ἄρθρα στὴν «Ἑστία» και στὸ «Αἴμα»
κι' εἶνε ὑπεύθυνος τοῦ... «Ρίζου» κι' ἀρθρογράφος ὁ... Ἀβραάμ
πὺ τὰ ξέρεις ἀπὸ τώρα κι' ἀκριβῶς τὰ προμαντεύεις,
γιατὶ θᾶνε γεγονότα τῆς... Πρωταπριλίας και μόνο...
«Ψύλλους στ' ἄχυρα γυρεύεις».

Φεβρουάριος

Κουτσοφλέβηρος προβάλλει και θυμίζει, δυστυχῶς
ἀρκετὲς ὑπηρεσίες, πού... χωλαίνουν συνεχῶς.
Μαῦρα σύννεφα θὰ κρύβουν τὸ φεγγάρι και τὸν ἥλιο!
'Ο καιρὸς χειροτερεύει, ἀπ' τὴ μιά στιγμή στὴν ἄλλη
και τὸ κρῦο δυναμώνει πρὸς τὰ μέσα τοῦ Φλεβάρη...
Ἀπ' τὴς λάσπες ἡ Αθήνα ἔχει καταντήσει χάλι,
Τουρτουρίζει ὁ κοσμάκης και κοντεύει νὰ κρεπάρη!
Τὸ «ζενιθ» περὶ τὰ τέλη θεωρεῖται τοῦ χειμῶνος
με βροχές και με πλημμύρες και με πάλαικα τοπεῖα
και πολλές ἀττίδες σπεύδουν πρὸς τὴ... λίμνη Μαραθῶνος
γιὰ ν' ἀλλάξουν τὸ κλίμα και γιὰ... ἡλιοθεραπεία!
Πτώσις τῆς θερμοκρασίας συνεχίζεται γραμμῇ
κι' ἡ... φιλόφρων ἡ τάξις τῶν χρηματιστῶν προτρέχει
γιὰ νὰ ρίξῃ μέσ' στὴς πτώσεις και τῆς λίρας τὴν... τιμὴ...
«Ἡ τιμὴ τιμὴ δὲν ἔχει και χαρὰς τὸν πὺ τὴν ἔχει».

Μάρτιος

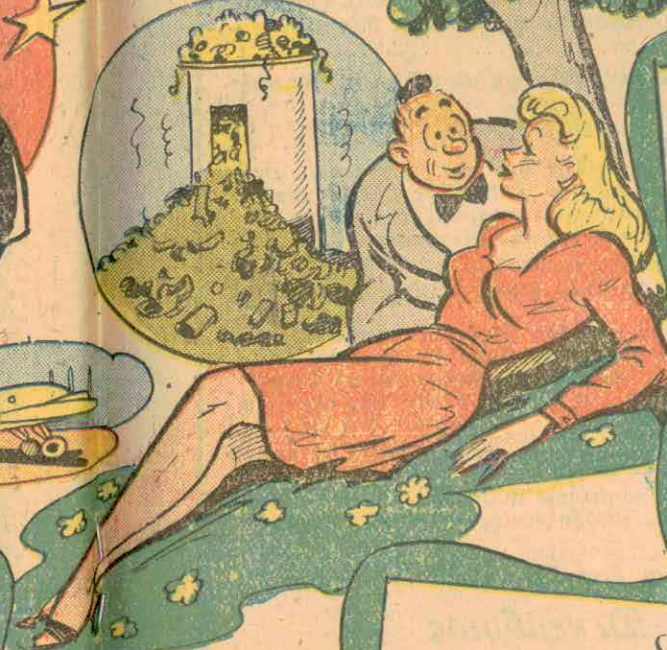
Μάρτης, ὅμοιος με Μάρτην πὺ μᾶς ἔρχεται κατ' ἔτος
μόνο πὺ τὰ... καρναβάλια μᾶς τὰ φέρνει ἐκεῖνος φέτος
και γι' αὐτὸ τὸ ὑπουργεῖον τοῦ Ἐφοδισμοῦ
παίρνει ἀπόφασι νὰ κἀν διανομὴν... ἱματισμοῦ!
'Ο καιρὸς συμβάλλει λίαν στὸ νὰ λυώσουν τὰ χιόνια,
πὺ συσσωρεύσαν, με λύσσα, οἱ προκάτοχοί του μηνός,
ἀλλὰ κάνει και χαλάστρες στὰ... λυωμένα παντελόνια!
πὺ δεόντως τὰ καλύπτουν οἱ λυωμένες καμπανίνες!
Στὴς ἐφτά, μᾶλλον στὴς ἑξή, ἡ σὶς δέκα τοῦ μηνός
ἀνακάλυψε μεγάλῃ ὁ Ρωμῆος πανηγυρίζει,
ἐπειδὴ κάποιος πολίτης ἐφευρέτης ἱκανός
στὴν Αθήνα ἀνακαλύπτει... ἔδω μὴ νὰ δράμια ρυζι
τοῦ Συντονισμοῦ παράγων και δεινὸς πολιτικός,
θὰ δηλώσῃ διὰ ζώσης και στὸν Τύπο θὰ τονίσῃ
πὼς ἡ... ἀνοικοδόμησις μᾶς προχωρεῖ ἐντατικῶς
«Δὸς του κλῶτσο νὰ γυρίσῃ, παραμυθὶ ν' ἀρχινήσῃ»!

Μαῖος

Μᾶς ἔρχεται κεφᾶτος, με χαρὲς και με τραγούδια
και με γέλια ζωηρά...
Με μουμπούκια, με λουλούδια,
μὰ τὰ οικονομικά μᾶς δὲν τὰ φέρνει... ἀνθηρά!
Τὴν δευτέραν τοῦ μηνός
δύο θαύματα συγχρόνως συζητοῦν οἱ συμπολίται:
Τὴν Ἀνάστασι ἀπ' ἐνός
κι' ὅτι κάποιος χριστιανός
ἀνεκάλυψε ἀπ' ἑτέρου ὅτι κάποιος... αὐτὸ πωλεῖται
καί... Χριστόφορος Κολόμβος ὁ νεώτερος καλεῖται
Θα φουντώσουν τὰ δέντρα, τὰ ζευγάρια, τὰ γρασιδία
και στὴς πόλεως τὸ κέντρον θὰ φουντώσουν τὰ... σκουπίδια
κι' ὅτ' αὐτὸν θαρρῶ τὸν ὄρον «Μυροφόρων».
ἐορτάζεται ἐπισημῶς ἡ γιορτὴ τῶν... ἐπακολουθεῖ ἐν τέλει
ἡ γιορτὴ τοῦ «Παραλύτου» ἐπακολουθεῖ τὰ μέλη
και τοῦ Ο.Η.Ε. και μόνον ἐορτάζουν τὰ μέλη
γιατὶ ὁργανισμὸς και μέλη ἔχουν πλέον... παραλύσει
και τὴ ρῆξι τὴν καινούργια θεωροῦν ὡς μόνη λύσι.
«Πέσε πέσε τὸ κοπέλλι κάνει τὴν κυρά και θέλει».

Ιούνιος

Μὲ τὴν ἀφιξί του ἀρχίζει και τοῦ θέρους ἐποχὴ
και τοῦ κάνου, ἐπομένως... θερμοτάτη ὑποδοχὴ
τοῦ «Τυφλοῦ» τὴς πρώτης μέρες πρέπει νὰ ἐορτάσῃ
και ν' ἀργήσουν γραφεῖα, καταστήματα, σχολεῖα.
Κι' ὁμως μόνον οἱ Ἑγγλέζοι τοῦ... «Τυφλοῦ» εἶνε πιστοὶ
ἀφοῦ παίρνουν... στραβοκάνες και καμπούρες στὴν Ἀγγλία
Προχωρεῖ ὁ μὴν τῆς ζέστης και τῆς σκόνῃς τῆς πολλῆς
πὺ μᾶς δείχνει ὁ Καζαμικὸς τῶν «Πατέρων» τὴν ἡμέρα
πὺ μονάχοι τὴν γιορτάζουν οἱ... πατέρες τῆς φυλῆς,
οἱ πατέρες πὺ μᾶς κάνουν και μᾶς πῆρε τὸν... πατέρα!
Στὴς γιορτές, στὴ πανηγύρια και στὴς σκόλες τὴς πολλῆς,
οἱ μορφές τῶν «Αποστόλων» τελικῶς θὰ προστεθοῦν
και δικές μᾶς ὡς ἐκ τούτου ἀρκετὲς... ἀποστολὲς
εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου αὐτομάτως θὰ βρεθοῦν...
«Ὅσα πάνε κι' ὅσα ῥθοῦν»!
Τὴ συνέχεια γιὰ νὰ διαβάσῃς... πῆδα
γιὰ μιά στιγμή στὴν πίσω τὴ σελίδα.

Ίουλιος

Κύμα καύσωνος μάς φέρνει με το πρώτο του το βήμα, και προστίθεται σε δαύτο και το κάθε είδους «κύμα»! Κύμα παύσεων, ερώτων, διαρρήξεων, κλοπών και στο κύμα το μεγάλο των κυμάτων των λοιπών, συμπεραίνουν πλείστοι όσοι πως η ένδοξός μας χώρα τάχει σ' όλα...θαλασσωσει!

Με τη φόρα των κυμάτων και τη ζέση τη μεγάλη κινδυνεύουν, αποτόμως, οι Ρωμηοί να γίνουν...Γάλλοι και τους βλέπεις κάθε τόσο αναιδείς κι' αδιακρίτους, ν' αραδιάζουν για τη φούστα το...κοντό και το μακρύ τους.

«Άλλος θέλει το φουστάνι να περνά τους άστραγά- (λους), άλλος είναι δικηγόρος του κοντού και θαυμαστής και το θήλυ αφηφώντας και Ρωμηούς μαζί και Γάλλους (λους) εμφανίζεται στο δρόμο σαν...άλεξιπτωτιστής!

Χίλιες σκέψεις κι' επισκέψεις ώρισμένων παραγόντων, άγομένων και άγόντων συμφωνούν και καταλήγουν πως το φως δεν μάς άρ- (κει), μά για να μη ψυχρανθούμε και με την...«Ηλεκτρική» είμαστε υποχρεωμένοι δ' πλωτός σταθμός να μένη και το φως άς λιγοστεύη...

«Το διπλό σκονί δεν φτάνει, το μονό μάς περισσεύει!»

Αύγουστος

«Άλλη μέρα κι' άλλη φύσι αντικρύξεις το πρωί που της δίνουν τα μελέμια, μιάν αλλοιώτικη πνοή. Ψριμάζουνε τα σύκα και το «κέρινο» στ' άμπέλια, ώριμάζουνε άκόμα κι' οι...κολιοί μέσ' στα βαρέλια.

Του «Σωτήρος» οι...σώτηρες να μάς σώσουν προσπαθούν και σανίδα σωτηρίας, στη φουρτούνα, να βρεθούν, μά δεν ξέρουν, κατά βάθος, σωτηρία τί σημαίνει κι' όπως φαίνεται τους πρέπει μιά...σανίδα μουσκε- (μένη)!

Της «Κοιμήσεως» ημέρα καταφάνει έν συνεχεία κι' από λίγους, ελαχίστους στην Πρωτεύουσα τιμάται γιατί σήμερα το νοίκι άπαιτεί...χ ρ υ ο ρ υ χ ε ι α και μιά τάξις συνανθρώπων έχει πάψει να...κοιμάται.

Του «Αγίου Φανουρίου» όλοι τέλος εορτάζουν κι' όλοι τάματα και πηττες με κατάνυξι του τάζουν, για να...φανερώνη πάλι τόσα τρόφιμα κρυμμένα που κοντεύουνε να γίνουν όπως το σαράντα ένα...

Πηττες τάζουν, σὺν τοίς άλλοις, οι άρμόδιοι κι' αυτοί με σωστή μοιρολατρεία και το ύφος τους το πρᾶσ, για να μάθουνε που έχουν τόσα τρόφιμα κρυφτη...

«Πέσε πηττα να σε φάω».

Σεπτέμβριος

Κατσουφιάζει, συννεφιάζει ο καιρός άπ' την άρχη και μαζί με τη βροχή και το πρώτο μας το ρίγος το τραγουδι άντηχει στο Μενίδι και στα Σπάτα που γιορτάζεται ο τρύγος.

Επανέρχονται στην πόλι οι θαμώνες των δασών που παρίσταναν τόν...Πάνα στη θερμή την τριμηνία, παίρνουν πίσω τα βρεμμένα οι πιστοί των θαλασσών και των μαθητών οι τάξεις επιστρέφουν στα θρανία. Επανέρχονται τούτέστι και τόν τρέχοντα τόν χρόνον γενικώς όλες οι...τάξεις, πλην της...Δημοσίας μόνον!

Το «Κογκρέσσο» άναγνωρίζει τις πολλές μας τις λα- (χτάρες) και μάς στέλνει πέντε πλοία με τσατσάρες και μαστί- (χες)!

Μά για να βάρουν και για να νάχουν και δουλειά τόσες (τσατσάρες) παίρνει άπόφασι να στείλη και τριάντα τόνους... (τρίχες).

Το Δημόσιον Ταμείον άναγγέλλει σοβαρά ότι έχει χρῆμα χῆμα και λιρίτσες με ούρά κι' ότι πάνε όλα πρίμα όπως πρίν άπ' το σαράντα.

«Τί τείχες Γιάννη τείχα πάντα».

Οκτώβριος

Τόν Οκτώβρη, όπως πάντα ξαναοίγουν τα βαρέλια, τα καινούργια, τα γεμάτα ρετινάτα, κοκκινέλια, για να γίνουν οι μπεκρήδες, της ταβέρνας οι πιστοί, με πέντ' έξη κατοστάρια... «έκατόνταρχοι» σωστοί.

Άρκετοι έφοπλιστάι μας αγοράζουν κι' άλλα πλοία και συνάλλαγμα να πάρουν καταφέρνουν μ' εύκολία, γιατί μέσα διαθέτουν, αλλά κι' ως έκ περισσού, έχουν στη διάθεσί τους και τάς...«ράβδους» του χρυ- (σού)...

Και μπορεί να πη κανένας και να ισχυριση εύλόγως ότι «πίπτει τέτοια...ράβδος, αν τυχόν δεν πίπτει... (λ ό γ ο ς)»!

Επεισόδια και ρήξεις θα σημειωθούν και πάλι κι' αναλόγως με το Κράτος και με την...έπιτροπή, την άνάλογη τη στάσι θα τηρήσουν οι Μεγάλοι...

«Από πηττα που δεν τρώς, μη σε μέλλη κι' αν καή».

Νοέμβριος

Στόν ένδέκατο τόν μήνα και την πρώτη του μηνός την εμφάνισί τους κάνουν οι Κοσμάς και Δαμιανός. Τών «Αγίων... Άναργύρων» εορτάζεται κοινώς κι' είνε για να τόν οικτείρης, γιατί θάνε, προφανώς, από την άρχη ως το τέλος μήνας πένης και...μπατίρης.

Στο χιονόνερο, το κρύο τη συνέχειά του δίνει, το χιονόνερο στο χιόνι παραδίδει τα πρωτεία κι' επιστράτευσις «βίαία» κι' αδιακρίτος θα γίνη τών παλτών του έ ι κ ο σ ι έ ξ η και τών «έν...ά- (ποστράτειά)»!

Θά ληφθούν ραγδαία μέτρα, που κυρίως, θά κυττά- (ξουν), με πεινάς και με κυρώσεις ασυτηρίας και πολλατλάς, το «εμπόριον της...μαύρης» αμειλίκτως να πατάξουν...

«Τόν άρσση κι' αν άσπρίξης το σαπούνι σου χαλάς».

Δεκέμβριος

Με γιορτές και πανηγύρια καταφάνει φορτωμένος, με άγιους, με όσιους κι' άσκητές άλλεπαλλήλους, που θυμίζουν ώρισμένως μερικούς συνταξιούχους...δημοσίους υπαλλήλους.

Συζητείται και θρυλείται, μάλλον έχει θρυληθή το ένοικιστάσιόν μας, ότι μάλλον θά...λυθη, ότι μάλλον τό...λ υ μ έ ν ο ν εφαρμόζουν οι Άθηναι και για...δέσιμο και μόνον οι συντάκται του πώς είνε!

Άλλεπαλλήλως πιστώσεις το «Κογκρέσσο» θά ψηφίση και βοηθείες θά μάς στείλη για να μάς άνακουφίση.

Συζητείται επίσης πάλι και η πρώτη μας βοήθεια, να σταλή που δεν έστάλη κι' ότι τέλος οι βοηθείες και οι πιστώσεις γενικώς θά σταλούν όριστικώς στο έγγυτερον το μέλλον, μαζεμένες κι' όχι έν μέρει...

«Κάλλιο μιά και στο χέρι, παρά δέκα και καρτέρει...»

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΣΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

14 ν — Με διαβεβαιώνετε πως, αν το έκανα δεν θα διέτρεχε κανένα κίνδυνο;

— Κανένα!

— Ω! να της ξαναρχόταν ο ύπνος έ- κείνος! Ψιθύρισε ο Ριγάρδος νευρικά.

— Έχω πολλές βιαστικές έπισκέψεις, είπε ο γιατρός, κυττάζοντας το ρολόγι του.

Όταν ο γιατρός ξαναγύρισε στις δω- δεκάμιση παρατηρήσε πως ο ύπνος της άρρωστης ξαναγινότανε ληθαργικός. Στη νύχτα, η Εύα πήγε στο Σταθμό του Βοσώ με την κυρία Πωλιέ, για να παραλά- δουν, οήθεν, τα πράγματα της υπέρας της.

Ένα άμείλι, όμοιο μ' εκείνο που είχαν έρθει και την προηγούμενη μέρα, σταμά- τησε μπροστά στην εδούρα.

Άλλ' αυτή τη φορά δεν έπρόκειτο να φύγη άδειαν.

Μετέφεραν σ' αυτή την Αίυέ, που έξα- κολουθούσε να είνε βυθισμένη στον ύπνο, και που βγήκε από το σπίτι του σκύγου της άναίσθητη, όπως είνε υπή...

Η Μαρτίνα είνε τα μάτια της θαλά από τα δάκρυα που με κόπο συγκρατούσε.

Σκεπτότανε πως θα έμπνυσε η κυρία της εκεί κάτω, στο μικρό σπιτάκι του Πασύ...

Κι' η άναθή γυνάικα εύχότανε να μην ξαναλάβη πιά η περαστική εκείνη άστα- πη, που νύχτα νύχτα είνε φωτίσει τη νύχτη της Αίυε...

Προτιμούσε να συντροφεύη ένα πλάσμα άβουλο, όπως έκανε υμένες ολόκληρους τό- ρα, παρό να την ίδια να σπαράζεται από άπελπισία.

Όταν η Εύα έπέστρεψε σπίτι, δεν ξανα- δόθηκε τη υπέρας της. Κι' όταν της είπαν ότι εκείνη είνε έπωφελή της άπουσίας της για να φύγη άπάντησε περήθανα πως πο- τε δεν θα κατώρθωναν να την κάνουν να το πιστέψη πως της έλεγον ψεύματα και πως το άπαίσιο εκείνο άμείλι που είχαν έρθει και την προηγούμενη μέρα είνε ξανάθει και την πήρε.

Ο Ριγάρδος κατώθωσε τέλος — άφοί δεν υπορούσε να δώση στην κόρη του να καταλάβη πως έτσι έπρεπε, άναγκαστικά να γίνουν τα πράγματα — να την πείσι πως ούτε οι φωνές της ούτε τα παρρη- λια της ούτε οι διαμαρτυρίες της θα ώ φελοούσαν σε τίποτα.

Και τέλος υπόρσε να την καταφέρη να δεχθή να βλέπη τη υπέρας της δυό φο- ρές το μήνα μονάχα.

Άλλά τί συνέβαινε στο βάθος της ψυ- χής της;

Θά θυμότανε πάντοτε πόσο άπότομα, όταν βοήθηκε ξαφνικά στον Κήπο του Λουξεμβούργου, μπροστά στη υπέρας της, η δεσποινίς Μπραγκού προσπαθήσε να την άποακούνη!

Δεν θά ξεγνοούσε ποτέ την έπιμονή της δασκάλας της για να μη μετακομισθή η λιποθύμη υπέρας της στο σπίτι τους!

Η φίλια, που ένοιωσε για τη Φαβιανή, είχε γαθή.

Αν δεν ένοιωσε άκόμη άπένθεια έναντίον της, αίσθανόταν ώστόσο άπλήρη άδιαφο- ρία.

Όταν η Φαβιανή τη φίλησε εκείνο το βοσώ, προτού άνέδη στο δωμάτιό της να κοιμηθή, της άνταπέδωσε το φιλή με την άκορη των γελιών της.

Η Εύα είνε δυσχερατισμένη μ' ή μας, είπε η Φαβιανή στην κυρία Πωλιέ, όταν η μαθήτριά της έφυγε.

— Θά της περάση! άπάντησε εκείνη. Η καμμένη η μικρούλα είνε τώρα θυωμέ- νη μ' όλο τόν κόσμο!

Άλλά το άίσθημα εκείνο της μικρής δεν πέρσε τόσο γρήγορα...

Θάγοντανε μιά μέρα, που η Φαβιανή ντε Μπραγκού θά καταλάβαινε πως, στο πρό- σωπο της Εύας Μπροστέλ, είνε έναν ένθεό άδυσώπητο!

Στο μεταξύ η Μαρτίνα έπέστρεψε στην όδη Μόζακ, συνοδεύοντας την κυρία της, που έξακολουθούσε να είνε βυθισμένη στον ύπνο.

Ο γιατρός, που την είχε ιδή και την προηγούμενη θέλησε να τη συνοδεύση. Κι' όταν έαπλώσαν την Αίυέ στο κρεβάτι της και βεβαιώθηκε πως η κατάσταση δεν είχε χειροτερεύσει, έφυγε ύποσχομένος πως θα έπέστρεφε την άλλη μέρα. Σύστησε όμως στη Μαρτίνα να καλέση το γιατρό της συνοικίας, αν παρουσιαζόταν άνάγκη.

Άλλ' η Μαρτίνα δεν είχε άνάγκη να ει- δοποιήση κανένα καινούργιο γιατρό.

Έτρεξε στο τηλεγραφείο κι' έστειλε ά- μείως ένα τηλεγράφημα:

«Σιμόν ντε Μπραγκού, Νοσοκομείον Σαιν-Λουί.

»Ελάτε άμέσως. Κυρία σας νοείται.

Μαρτίνα».

Ο Σιμόν έσπευσε άμέσως, το ίδιο έ- κείνο βοσώ.

Θά έπνοούσε τη νύχτα του στο σπιτάκι του Πασύ.

Μόνο κατά τις έντεκα η άρρωστη έδειξε πως θα έμπνυσε.

Ο γιατρός είπε στη Μαρτίνα να έτοι- μάσουν ένα ζωώ δυσατωτικό, ένα αυγώ βοσώ το κι' ένα ποτήρι Μπραγκού.

Εδώ κι' τριάντα ώρες προείπου η Αίυέ δεν είχε βγει τίποτα.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Γάντια

Οι υόδες πάλι και τα λού- σου πήσαν. Φόσος του μυαλού και της υγιάς της όδοι...

Η Βίβα συστάθηκε, κοινώς και φρενολόγος ίκανώς να πάς να σπύ...

Ταράς τόν ίδιο το γαβό και γάντια θέλει ακριβά στην πίσσα να ποιάσει, και με τη γα σου σκνή ξαναγεντώνει το σκονί και το παρατετασί...

Γι' αυτό και σπού κι' άπ' την άρχη σου ματακάνα διδάχη και στο μυαλό σου βάν' τη γιατί θά κάνης το Θρασύ- υ' αυτό το φως το θρασύ...

...άφήση πιά το... (γάντι)!

Εξ άλλου, βοέ, σαχλέ (-όλε), ποεί με γάντι...

...εταυδάλε τα γέλια να καλύψη για να υποσέσης, έτσι (πιά)...

...δαν γυρίσης μέσ' (στην «πιά»...

...όρους σου να (κούωσι)!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Είγνε γτυπήσει μιά η όδοι, όταν κατώ- θωσαν να την άνασκηώσουν στο κρεβάτι της να τη βάλουν να καθήση. Υπέφερε από μεγάλη άδυναμία. Ήθελε να μιλήση, αλλά δεν υπορούσε. Μόλις υπορούσε να κυττάξη γύρω της.

Ο Σιμόν της έδωσε το ζουμί και, ύ- στερα από μισή ώρα, και το αυγώ. Έπειτα την άνάγκασε να πιή και το κορσί. Αυτό την έζάλισε κάπως και, με τα μάτια κλει- στά, έμεινε άκορητά ώρα άκουμπώντας στα υαξιλάρια της.

Έπειτα οι δυνάμεις της ξαναγύρισαν ά- πότομα. Σηκώθηκε, με δλάνοινα μάτια, κι' ά- σπρισε να κυττάξη με περίεργη το δωμάτιο. Μιά έκπληξη, που όλοένα μεγάλωνε, ζω- γραφίστηκε στο πρόσωπό της.

— Πού είσαι; τραύισε.

Η Μαρτίνα κι' ο Σιμόν στέκονταν πλάι στο κρεβάτι. Άλλά κανείς τους δεν ά- πάντησε.

Η Μαρτίνα δεν ήθελε να μιλήση, κι' ο Σιμόν έξεδάζοντας το γιατρό, που την παρακολουθούσε προσεκτικά, τόν ρώ- τησε:

— Ποιός είστε;

Κι' άμέσως, άναγκωρίζοντας την καυθή όίεσα της, φώναξε:

— Μαρτίνα!

Κυρία μου! άπάντησε εκείνη.

— Πού διοσκώσατε λοιπόν;

— Στο σπίτι μας, κυρία!

— Πώς, στο σπίτι μας; Δεν είναι το δωμάτιο μου αυτό; Κι' αυτό το κρεβάτι δεν είναι δικό μου;...

Εδρεψε με το γέρι το γιατρό, ενώ έξακο- λουθούσε να κυττάξη κατάνυα την Μαρ- τίνα.

— Ποιός είναι αυτός ο κύριος; Ξαναρώ- τησε.

— Ο γιατρός.

— Τι θέλει εδώ;

— Είγατε άρρωστήσει, κυρία... Είγα- τε άρρωστήσει άραδιά...

— Ένώ;

— Ναι.

— Άλλά νοιώθω τόν έαυτό μου πολύ καλά...

— Δεν έχει να κάνει, κυρία... Η αλή- θεια είναι πως σας είχε δοή μιά μεγάλη άρρωστέια...

— Δεν θυμάσαι τίποτα!

— Δεν αίσθανόσαστε δάρος στο κεφά- λι;

— Ναι, λιγάκι δάρος... μάλιστα! Ό- στσο, οι ίδες μου είναι πολύ καθαρές...

Πεστε μου, λοιπόν, γιατρέ, που διοσκώσαι; Τι σπίτι είναι αυτό;

— Είναι έένο σπίτι και σας έφεραν έδώ για να νοσηλεύητε άσφαλέστερα, άπάντη- σεν ο Σιμόν.

— Ούέ μου! Μά τί είχα λοιπόν; Κι' ο άντρας μου; Η κόρη μου;

— Τους άποακούνα από σας... Έπρε- πε να προσυλαγήητε από κάθε συγκινή- σι...

— Όλα αυτά είναι πολύ περίεργα... Ονειροέμαι, δέβαια... Δεν είναι δυνα- τον!...

— Όχι, δεν όνειροέστες... Άλλά υμ' ταράζεστε... Έχετε άνάγκη από ήσυ- γία...

— Τέλος πάντων, από ποτέ είμαι άρ- ρωστή!

— Εδώ κι' ένα γούνο!

— Εδώ κι' ένα γούνο; Πώναξεν εκείνη.

Αστείεςεστε άσφαώς, γιατρέ!

— Ένα γούνο ακριβώς, επανέλαθεν ο τάσανος ο Σιμόν ντε Μπραγκού.

— Μά τί είχα; Τι είδους άρρώστέια;

Ο γιατρός δεν άπάντησε άμέσως.

Η Μαρτίνα είνε καταφύγει στο δάθος του δωατίου. Ένοιωσε την καρδιά της να ντυπάη δυνατά μέσα στα στήθη της.

Είχε έρθει λοιπόν η στιγμή για την τρο- μερή άποκαλύψι:

Άλλ' ο Σιμόν ντε Μπραγκού ήταν άρ- κετά συνετός, ώστε να μην καταφέρη άπό- τομα το μεγάλο και τελειωτικό πλήγμα.

Προσδλθήκατε, από ένκεφαλικό πυ- ρετό, είπε στην Αίυέ. Έγάσατε, παροδικά φυσικά, το νηηνικό... και, νι' αυτό

τό λόγο, αναγκαστήκαμε να σας υποβάλουμε σε ιδιαίτερη θεραπεία...

— Δέν έχασα καθόλου τη νύη μου, διαμαρτυρήθηκε εκείνη, και σας διαβεβαιώ ότι θυμάμαι ζωοτότατα πολλές σκηνές από τη ζωή μου...

— Ποιες σκηνές;

— Ναι, άμεσως... Χθες δέν έστειλε ο άντρας μου στην Έκθεσι το μεγάλο του άγγουλο υπό «Πηνή».

Η Μαρτίνα, κομμένη στη γωνία της, έκουσε το πρόσωπό της μέσα στα γέλια της και περίμενε συγκρατώντας την αναπνοή της.

Ο Σιμόν ντε Μπραγκκού άπάντησε στην ερώτησι της άσφωστε με μιαν άλλη:

— Ουμμάστε ότι είγατε προσκληθή στο γεύμα της κούμπας Μορελλά;

Τη φορά αυτή, η καρδιά της Μαρτίνας σταμάτησε να τυπώνεται.

— Στις κούμπες Μορελλά; επανέλαβεν η Αλιέ, προσπαθώντας να συγκεντρώσει τις άναμνήσεις της.

— Έπειτα, με μιιά ζωοή χειρονομία άπάντησε:

— Ναι, ναι, θυμάμαι! Μάλιστα είχα παραγγείλει επίτιμες καινούργια τουαλέτα...

— Δέν έπληγαν στο γεύμα; Δέν έφορέσατε εκείνη την τουαλέτα;

— Όχι, αλλά θα την φορέσω...

— Είσατε δέβαιν πως δέν την φορέσατε, κυρία;

— Την έδοκίμασα, ου φαίνεται μάλιστα πως την έδοκίμασα το δούδι με το γέ, αλλά δέν έπληγα στο γεύμα...

— Ποιός σας έπαιξε;

— Δέν ξέρω... Αυτό είναι περίεργο... Κάτι συμβαίνει... Ναι, είναι κάτι που μου διαφεύγει...

— Άρκετά μιλήσαμε, άπώμε, είπεν ο Σιμόν με ύφος ήμερο αλλά και σταθερό. Σάν γιατρός έλπιώ πως θα με άκούσετε...

— Έχετε άκούσα λίγο πυρετό;... Άς άναβάλουμε τη συνέχεια για αύριο...

— Για αύριο; επανέλαβεν η Αλιέ υπαινικτικά.

— Η μάλλον, για σήμερα, γιατί είναι προασημένη μιά. Θα έπιστρέψω όταν σπκωθήτε και τότε, αν θέλετε θα συζητήσουμε σοβαρά...

— Κι' εγώ αυτό ζητώ, είπεν εκείνη. Αύτα που λέτε είναι πολύ μυστηριώδη, κι' αν δέν έβλεπα τη Μαρτίνα κοντά μου θα φοβόμουν!

— Τι θα φοβάσαστε;

— Δέν ξέρω! είπεν εκείνη. Ένα άδύνατο ναυόγλο, άλλ' αυτό το άγνωστο σπιτί, ή άπουσία του σύζυγού μου, της κόρης μου... τέλος, ή παρουσία ή δική σας...

— Μου φαίνεται πως δέν πρέπει να σας φοβίζω, κυρία μου... Είμαι άξιος της έμπιστοσύνης σας...

— Σας παρακαλώ, μην παρεξηγείτε τα λόγια μου... Έγω έμπιστοσύνη σε σας... Το πρόσωπό σας δείχνει τίμιο άνθρωπο...

— Άκού είν' έτσι, ύποσχεθήτε μου λοιπόν ότι θα έκτελτε κατά γράμμα τις ύποδείξεις μου. Είσατε άκούσα κούρασμένη κι' έχετε πυρετό. Πρέπει ν' άναπαυτήτε ως το πρωί. Αν δέν υποδέσσετε να ξανακοιμηθήτε, μέινετε τουλάχιστον ξεπλωμένη. Μη μιλάτε, μη ρωτάτε τίποτε. Η καμένη η Μαρτίνα χοιριάζεται κι' αυτή να κοιμηθή. Θα μέινω κοντά σας σε μιιά πολυθρόνα. Θα τη φωνάζετε μόνο αν χοιριότητε τίποτα Σύμφωνοι;

— Θα σας ύπακούσω. Η Μαρτίνα υποοεί να πέσει να κοιμηθή. Είμαι πολύ καλά.

— Όχι! είπεν ή πρώτη καμαριέρα. Θα ξεπλώσω εδώ μέσα σ' αυτή την πολυθρόνα. Μου φτάνει.

— Ναι, είπεν ο Σιμόν ντε Μπραγκκού. Είμαι προτιμότερο να μέινω κοντά σας. Σε λίγες ώρες θα σας ξαναδώ. Τότε θα σας δώσω όλες τις έξηγήσεις που θέλετε...

Η τραγική άποκάλυψι

Ο γιατρός άποσύσθηκε στο διπλανό δωμάτιο, άφώνοντας την πόρτα άνοιχτή, μήπως χοιριάζει να τρέξει κοντά της.

Στο δωμάτιο εκείνο ύπνηεν ένα διαθέσιμο κρεβάτι. Ξαπλωσε όπως ήταν ντυμένος.

Η νύχτα πέρασε ήσυχά.

Η Αλιέ έμεινε δυσημένη σ' ένα είδος νάρκης, που δέν ήταν ύπνος. Αλλά που την άνάπαινε όμως.

Το μυαλό της δούλεψε χωρίς να κοπιάζει ήσεια, σαν να λικνιζόταν από ρευματισμούς.

Ξαναβλέπε το ύπερονο εκείνο φόρεμα, από γολάζιο δελουδο, που της έπληγαν τόσο δυοσφά.

Της φαίνονταν πως το φορούσε, δούδι, μέσα στο μπουντουά της, κι' ότι κυτταζότανε μέσα στο μεγάλο κρουσταλλίνο καθρέφτη.

Η Εύα την τοιγυνοούσε με περιέργεια και την εθαύμαζε, όπως γινότανε πάντοτε όταν ή υπτέρα της ντυνότανε για να πάει σε χορό ή σε έσπερίδα.

Η Αλιέ έυπαινε στο δωμάτιό της, ή πόρτα άνοιγε, φανερωόντον ο σύζυγός της...

Κι' οι άναμνήσεις της σταματούσαν σ' αυτό το σημείο.

Πέρα απ' αυτό, ήτανε το γάος το πυκνό σκοτάδι.

Το πρωί, δοηθούμενη από τη Μαρτίνα, ντύθηκε και σπκωζόμενη στο υπάτος της καμαριέρας κατέβηκε στον κήπο.

Έκτυπαυσε με τέτοιο—τόπο, ώστε θα νόμιζε κανείς πως έβλεπε για πρώτη φορά το μένος εκείνο, όπου, ώστόσο, έκανε τον περίπατό της δυο και, οείς φορές την ήμερα, τόσους μήνες τώρα.

Προσπάθησε να ρωτήσει τη Μαρτίνα, άλλ' αυτή της εθύμισε την άπανόουσι του νιατρού.

Σε λίγο θάκοχταν ο ίδιος και θ' άπάντουσε σ' όλες τις ερωτήσεις της.

Προαγνητικά, τις ένιιά δνής από το δωμάτιό της κι' ο γιατρός.

Η Αλιέ, δοηθούμενη από την καμαριέρα της, ανέβηκε στο σαλόνι. Τού έδωσε το γέο και κάθισε. Η Μαρτίνα δνής έξω.

Ο γιατρός ήτανε πολύ συγκινημένος αν και προσπαθούσε να φαίνεται ήρεμος.

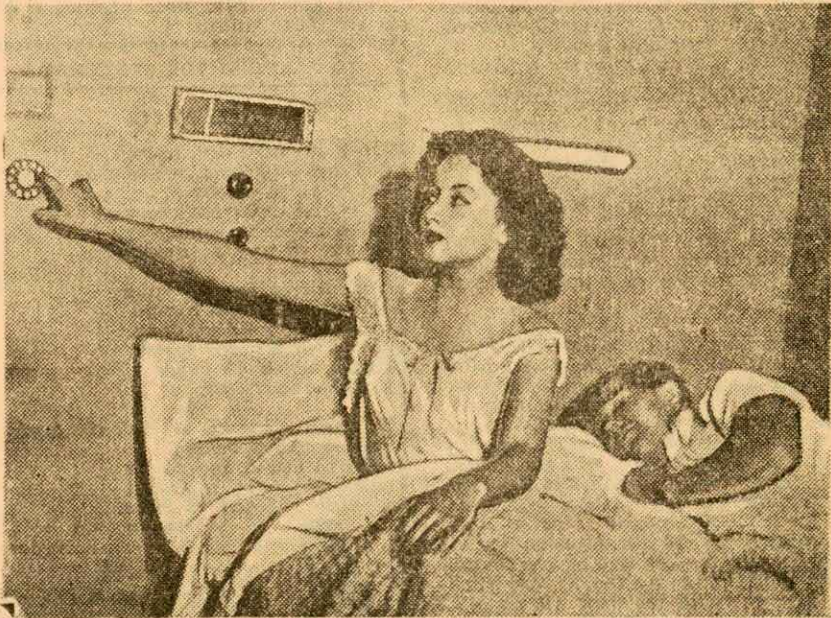
Ποιά δόταν άραγε, το άποτέλεσμα των άποκρλνώσεων του;

Κι' έγω κυττούσε την πελάτισσά του χωρίς να μιλά, εκείνη άρχισε πρώτη:

— Μου είπατε, κύριε, πως θα μου διγατε τη λύσι ενός μυστηρίου έντελως άνεξηγτου για μένα. Πως θα σκαίει εδώ, σ' αυτό το σπιτί, χωρίς τον άντρα μου χωρίς την κόρη μου με την καμαριέρα μου μονάγα; Άσρώστα, φαίνεται διαεία.

Από που προήλθε αυτή ή άσρώστα;

— Ο τι έγω να σας πώ είναι πολύ σοβαρό, άπάντησεν ο Σιμόν, τόσο σοβαρό...

Μ' ΕΝΑ ΚΟΥΜΠΙ!

Ο χρόνος είναι κρήνη! Αυτό, περισσότερο από κάθε άλλον λαό της γης, το έχουν καταλάβει οι Άμερικανοί, οι όποιοι σπεύδουν να χοιριοποιήσουν στην καθημερινή τους ζωή κάθε κοινοβία εφεύρεσι που θα τους έπιτρέψει να κερδίσουν τον πολύτιμο χρόνο τους. Ίδού μιά καινούργια άμερικανική εφεύρεσι που την υποδέχτηκαν μ' ένθουσιασμό στον Νέον Κοσμο: Με μιιά πιεσι του δακτύλου μόνο, μπορούν να βάλουν μπρος το ραδιόφωνο, ν' άναψουν το καλοριφέρ, νά... ζεστάνουν το κρεβάτι τους και να ψήσουν τον καφέ τους!...

δωστε άμφοδάλω αν θα υποδέσσετε ν' άρθέξετε στην άποκάλυψι...

— Με φοβίζετε! φώναζε εκείνη. Ποιά καταστροφή έχετε να μου άναγγείλετε; Πρόκειται για τον κύριο Μπροτέλ; Για την κόρη μου;

— Πρόκειται για σας:

— Τότε, άφου πρόκειται μόνο για μένα...

— Έμάθατε, κυρία, το θάνατο του Λουδοβίκου Άρνεδίλ;

— Ο κύριος Άρνεδίλ πέθανε; φώναζε η Αλιέ, κατάπληκτη.

— Πέθανε!

— Πώς;

— Σκοτώθηκε...

— Από ποιόν;

— Από το σύζυγό σας...

— Από το σύζυγό μου; φώναζε έντρομη η Αλιέ αυτή τη φορά. Τι μου λέτε αυτού; Τι συνέβη;... Μονομαχισόν μήπως;... Μα γιατί;... Άλλά τότε... Ο Ρινάσδος... πληγώθηκε;

— Ο σύζυγός σας δέν πληγώθηκε, μείνετε ήσυχη! Ο δύστυχος ο Άρνεδίλ όμως σκοτώθηκε...

— Μα επί τέλους πως έγινε; Γιατί γτυπήθηκαν;

— Δέν έκτυπήθηκαν...

— Τότε λοιπόν...

— Ο κύριος Μπροτέλ έκδικήθηκε την τιμή του!

— Την τιμή του; επανέλαβεν η Αλιέ διχίζοντας στα μάτια του νερού τα κατάπληκτα βλέμματά της.

Ο Σιμόν κυτταζε γύρω του.

Άνάμεσα στο δυο παρόθους, ύπνηεν ένας ψηλός καθρέφτης Σπκώθηκε και διευθύθηκε προς αυτόν.

— Δέν παροτρώναστε, κυρία, τις δυο σούλες που έχετε στο μέτωπό; ρώτησε.

— Έγώ; Κι' από πότε έγω στο μέτωπό μου σούλες;

— Από την ήμερα που ο σύζυγός σας σκότωσε τον Λουδοβίκο Άρνεδίλ.

Η Αλιέ έσφίξε το κεφάλι στα χείρια της.

— Κύριε, μιλάτε με αίνιγμα! Έξηγήνητε καθαρά... Αύτα που μου λέτε με κάνουν να ύποψέω.

— Έλάτε σας παρακαλώ να κυτταγήτε σ' αυτόν τον καθρέφτη.

— Μα γιατί;

Ο Σιμόν πήνε κοντά της την έπισσι.

από το γέο και την έτοάβηζε ποδε τον καθρέφτη.

Εκείνη δέν τον έμπόδισε, γιατί δέν καταλάβαινε τίποτε απ' όλα αυτά.

— Κυττάντε, της είπε. Τι είναι αυτό; Είδη μιά λευκή σούλη σε γήνια άστρου.

— Δέν είναι άλλοτε αυτό το σπκάδι. Φιθύρισε ή δύστηνη νυνάικα.

— Κυττάντε τώρα από δω, είπε εκείνος περνώντας άσφωστε και άνασπκωνόντας τα μαλλιά ως τις οίστες τους.

Εκτύταξε υπαινικτικά.

— Βλέπετε; την ξαναρώτησε.

— Όχι!

— Είναι αλήθεια. Δέν υποοείτε να έδείτε... Άλλά σταθερά... Δώστε μου το χέρι σας... Άγγιγίτε εδώ... Αισθάνεσθε το σπκάδι μιάς άλλης σούλης;

— Το νοιώθω! φθθύρισε η Αλιέ. Το νοιώθω καθαρά...

— Ε λοιπόν, είπεν ο Σιμόν ντε Μπραγκκού ή πρώτη σούλη είναι από την είσοδο της σφαίρας...

Η δεύτερη άσφίεται στην έννευσιση που έγινε για να βν ή σφαίρα αυτή από τον ένκέφαλο...

— Είνα ποτέ μου έγω μιά σφαίρα στο μυαλό; ρώτησε η Αλιέ, κατάπληκτη αλλά και τραγυμένη συννώνως.

— Ναι, κυρία, και λίγο έλειψε να πεθάνετε... Η έννευσιση σας έσωσε, αλλά μέινετε έναν δόκλιο γάσο σε μιιά κατάσταση άσφωστα...

— Μα τι λέτε; Τι λέτε;... Αυτό δέν είναι δυνατόν!... Δέν καταλαβαίνω ίσως... Είμαι τοελλή...

— Δέν είσατε καθόλου τοελλή. Βλέπετε πολύ καλά πως οι δυο σούλες αυτές έπιθαίνονταν τα λόγια μου...

Στασθηκε τώρα μόνη της στον καθέσθι και κυτταγίκε προαγνητικά με μάτια διασταλμένα από την έκπληξι.

— Έγώ! Είμα μιιά σφαίρα στο κεφάλι! Έγώ!... φθθύρισε.

Όπισθογώρωσε, κυτταζοντας τον Σιμόν, σαν να έβλεπε κανένα ένθρο.

— Καθήστε! της είπε αυτός. Ποέπει να ξεσκολυθώσουμε τη συζητήσι μας...

Κ' ενώ την έπλησιάζε για να την δοηθήσει να καθήση, εκείνη ξεσκολυθούσε να άπισθονωθή ως που κατάλαβε τον τόνιο πίσω της και σταμάτησε.

— Για τ' όνομα του Θεού, κυρία, μη φοβόσαστε! της είπε εκείνος με καλωσύνη. Είμαι φίλος σας, ο καλύτερος φίλος σας... Βοηθήσα το χειρουργό που σας έκανε την έννευσιση...

Από τότε δέν πέρασε ούτε μιά εβδομάδα χωρίς να έρθω να σας έπισκεφθώ. Αισθάνομαι για σας το ζωοτότερο ένδιόφωρον και τον έλικρινέστερο οίκτο. Έχετε έμπιστοσύνη σ' έμένα. Πρέπει τώρα να μάθετε την αλήθεια! Έγώ ανέλαβα το βαρύ έργο να σας την πώ...

Σας έπωνα αυδών, έχετε έμπιστοσύνη σε μένα είμαι φίλος σας.

Φαίνονταν τόσο έλικρινής, τόσο καλός, ή φωνή του ήτανε τόσο νλυκειά, μιά και τόσο σταθερή, κ' ένέπνευε τόσο πολύ, την έμπιστοσύνη, ώστε ή άτυχη νυνάικα του άπλωσε τα χείρια της.

— Ά! Άκού είσατε φίλος, διαλτε με απ' αυτή τη δύσκολη θέσι που με τοελλάνει... του είπε. Ναι, τίστε μου ποιό μυστήριο με περιβάλλει;

Ο Σιμόν την ώδνησε να καθήση. Η Αλιέ έπεσε στην πολυθρόνα κάτωθεν, τοέμοντα δόκλωση.

— Ποέπει να σας πω νύχαιμ, της είπεν εκείνος, να συγκροτήσετε τα νεύρα σας.

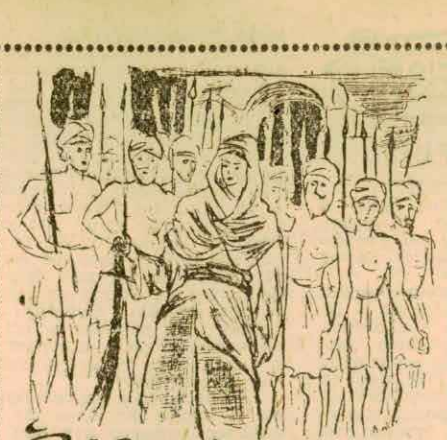
— Άλλ' όσο με κάνετε να περιμένω τόσο περισσότερο θα μεγαλώη ή νευρική μου ταραχή... Σας παρακαλώ, μιλήστε νοήσως!

— Μάλιστα, κυρία... Σας είπα ότι ο κ. Μπροτέλ έπυροδούλησε τον Λουδοβίκο Άρνεδίλ για να έκδικήση την τιμή του... Ο σύζυγός σας είχε βοηθ' ένα έπιπλο του δωματίου σας, μιιά δάσην από γούμματα που είχε γράψει ο δύστηνος εκείνος...

Από τις έπιστάλες αυτές φαίνεται πως άποδενύονταν ή μοιχεία Άκού σκότωσε τον Λουδοβίκο Άρνεδίλ μέσα στο σπιτί του, έπείστοσε στο μέγαρό του της οδού Ποονύ. Είγατε ντυθή κι' έτοιμαζόσαστε να πάτε στο γεύμα της κούμπας Μορελλά...

— Άδεισα άπάνω σας τις δυο σφαίρες που έμειναν στο περισσότερον του... Μιά απ' αυτές σας δοήκε στον κορφο και σπκώθηκε στο κρανίο...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Η Ζωογραφία της ΕΡΜΙΟΝ

Η περιπετειώδης ζωή της λαίδης Χέντερ Στάνχοπ

Η ζωή της λαίδης Χέντερ Στάνχοπ είναι ένα συγκινητικό και τραγικό μυθιστόρημα, που, ώστόσο, κανένας μυθιστοριογράφος δέν θα υποοόυσε να το έπινοηση ποτε. Γιατί θα φοβόταν ότι θα ξεπερνούσε τα όρια του πιθανού και ότι θ' άπομακωνόταν δάλετα από την πραγματικότητα.

Η περιέρση αυτή ηρωίδα έκαμε την είσοδό της στη ζωή δοατεμένως από το πατοικό σπιτί. Ήταν τότε μόλις οκτώ γνώνων. Άλλ' ή άδιαφορία του πατέρα της και το μένος που της έδειχνε ή μητροιά της την έκαμαν να έπαναστατήση. Μπήκε, λοιπόν, μέσα σε μιιά βάρκα που βοήκε άσπασμένη στην παραλία του Χάστιγκς και, χωρίς να ξέση καθόλου να τοαδήση κουπί, άνοιχθηκε στο πέλαγος με το σκοπό να διασχίση τη Μάνχη και να φτάση στην άπέναντι άκρη της Γαλλίας. Άλλά, για καλή της τύχη, την συνάντησε σ' άνοιγτά ένας ψαράς που γυρίζει με τη βάρκα του στο Χάστιγκς. Ο αγάθος αυτός άθωωπος της συμβούλεψε να γυρίση πίσω. Κι' έπειδή εκείνη άσνήθηκε με τον άκούση, άναγκάσθηκε να μεταχειρισθ' έβια. Δαρμένη και με τα μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα, ή μικρή Χέντερ, γυρίζει έπειτα στο λινθ έωσα στο πατοικό της σπιτί.

Όταν μεγάλωσε ή Χέντερ έτοιωσε έναν άπέραντο θαύμασμο για το θείο της, το μεγαλό Πίτ, που κυβερνούσε τότε την Άγγλια και ήταν ο φοβερότερος και άσφωπτος άντιπαλος του Ναπολέοντος.

Μιά μέρα ή νεα παρουσίασθηκε μπροστά του και του είπε:

— Δέν είσατε προτιμώμενος. Άσφωστε με να διεκδυώ το σπιτί σας.

Ο Πίτ δέχθηκε ένθουσιασμένος.

Άλλ' ή Χέντερ δέν πέρασε σπκη μόνο στο σπιτί του βείου της Σινά-σινά, άσφωστε να κυβερνά και την Άγγλια. Είπε κροδίσει σε τέτοιο βρομό την έμπιστοσύνη του Πίτ που έβγαζε την ύπαρξή του κάτω από τα άπύρστα έννοσφα. Βέβαιν ότι εκείνος θα ένέκωνε κατόπιν τις πράξεις της.

Υπήρχε ένα κομφο αίσθημα μεταξύ του Πίτ και της άνεως της. Παλλά, από τους συγκρούσεις των τοπίων. Το βέβαιο είναι ότι ο μεγάλος Άγγλος πολιτικός διέλυσε τους άσφωδους του με μιιά νέα από άριστοκρατική οικογένεια μετά την έγκατάστασι της Χέντερ στο σπιτί του.

Άλλ' ο μεγάλος του ένθρος, ο Ναπολέων, έθουάιδεε τώρα παντού. Κι' ο Πίτ αισθάνθηκε τόσο λυπη, όταν έμασε το θάνατο του Κορσικανού στο Άουστερλιτε, που πέθανε την ίδια μέρα από σπκωπή της καρδιάς.

Η Χέντερ έφυγε τότε από την Άγγλια, έμεινε λίγο καιρό στην Έλλάδα, πήγε κατόπιν στην Αίγυπτο κι' από κεί πέρασε στη Συρία. Λίγο καιρό άσφωστε, κατόρθωσε να συνάψη φιλικές σχέσεις με τον νυπτιο.

έμειρη Μπερσίο, και, στο τέλος έγκαταστάθηκε στον παλιό πύργο του Ντζίχουν πάνω στις πλαγιές του Λιβάνου, σε άποστάσι μερικων νιλιόμετων από τη μυστηριώδη Σαΐδα.

Η Χέντερ άγόρασε κατόπιν δούλους και μετέβαλε αυτόν τον παλιό πύργο σ' ένα άπόρρητο φρούριο. Και, έσφωικά, ένιμε μιιά άληθινή βασίλισσα της έρήμου. Η νεαφή αυτή Άγγλίδα άσφωστε μιιά περίεργη νοπεία γύρω της. Όλοι έσκυβαν το κεφάλι μπροστά της και ίσχυοί φύλαγοι έπικητούσαν τη φίλια της. Άσφωστε, ύαλιστα, να διαδίδεται ή φήμη ότι ή προγοδέσποινα του Ντζίχουν συνουλιούσε με τα άστέρα και ότι είχε μαγικές ίκανότητες. Η φήμη αυτή, όπως ήταν φυσικό, αύξησε το γόητρο και τη δύναμή της μεταξύ των φυλών, που ζούσαν στα βάθη της Συρίας και που βοίσκονταν σε διασκή έμπόλεμο κατστάσι μεταξύ των.

Άλλά, με τον καιρό, ή λαίδη Στάνχοπ μεθυσε από τη δύναμή της. Η νοπεία που άσφωστε γύρω της δέν της άκούσε. Η βελε να έμπνευση και τον τοδίο έπίσης. Παρακάλεσε τότε τον έμειρη Μπερσίο, που ήταν πάντοτε φίλος της, να της στείλη το δμυό του. Ο άσφωτος αυτός λεγόνταν Χαμανύ και έφερε μαζί του όλα τα σύνεργα της δουλειάς του: τοδύους, άγγωνες, άκονισμένα τσεκούρια και νιατανάνα.

Η λαίδη Στάνχοπ ήταν πιά διψασμένη για αίμα. Και οι πρώτοι που έπασαν θυματα των αίμαδώνων διαθέσεως της ήσαν μερικοί γειτονικοί φύλαγοι που έαυτόοοπούσαν αλκή της. Λίγο καιρό άσφωστε, έσπκσε δυο άγγωνες στην πύλη του φρουρίου του Ντζίχουν. Και δέν περνούσε πλέον ήμερα χωρίς ο Χαμανύ να κρεμάει κάποιον σ' αυτές. Όταν δέν είχε δουλειά, ή κυρία του τον διέτασσε να δάση και να βασανίζει τις γυναικές της ύπηρεσίας της.

Η πυρογέσποινα του Ντζίχουν είχε μεταβλήθ' α σ' ένα τέρας άγοιόητος και βαρβαρικού. Κι' άρσισε τότε να έπτεκτειν τη δόρασι της και έβω από το φρούριό της. Μιά φορά, μάλιστα, μπήκε με τους στρατιώτες της μέσα στο στρατόπεδο του Ίνδραου παρά και άπληγας μερικούς άιχαλωτόους που ήσαν φίλοι της. Ο τρωμερός Αίγυπτιος έκρινεσεν τότε για να καταλάβη το φρούριό της, αλλά, στο τέλος, διατάσσε και προτίμωσε ν' άπομακρυνθ' γωρίς να πάση ήκαυοποίησι για την προσβολή που είχε ύποστή.

Τα γούνα περνούσαν, όμως, και ή λαίδη Στάνχοπ είχε άρσισει να νεονή. Οι πιστοί όπαδοί της την ένκατέλειπαν ο ένας έπειτα από τον άλλον. Και, στο τέλος, έγιν άπομεινι μόνη με το νιατρό της, μερικούς νοσηλευόνους στρατιώτες και έλάχιστες γυναικές.

Την έποχή εκείνη — ήταν το έτος 1839 — ένας δοβίσης με άληθινο πασάσηνα έφτανίσθηκε μιιά μέρα μπροστά στην πύλη του φρουριού του Ντζίχουν. Τον δέχθηκαν άμέσως και του έδωκαν να φάη. Άλλά, τη στιγμή που έσφωγε, ή λαίδη Στάνχοπ δέν άπόοεσε να του δώση ένα ποσόν από έκστο πίστωση, που ο δοβίσης έήτησε για έλεμυσόν.

Γιατί την έποχή εκείνη ή Βασίλισσα της έρημου βοίσκονταν σε μεγάλη οικονομική στενοχώρια και περ μένε να της στείλουν κρημάτα από την Άγγλια.

Ο δοβίσης ύψωσε τότε τα χείρια προς το μένος της και φώναξε τοείς φορές: «Άς είσαι κατασπασμένη!»

Η λαίδη Στάνχοπ πέθανε την άλλη μέρα.

Είπεν έρθε το τέλος της. Η το είχε προκλέσει ή κατάρσι του δοβίση. Μυστηριώδης.

Οι σύγγονοι της είδαν στον άπροσδόκητο αυτό θάνατο μιιά δικαίη τιμωρία για την άγοιόητα που ή λαίδη Στάνχοπ είχε δείξει άπέναντι όλων, μουσουλμάνων και έυρωπαίων.

Αυτό ήταν το τέλος της άσφωστας του μεγάλου Πίτ, που βαυκαλίσθηκε από το δνείσο να ίσχυοι ένα δική της κρατος στα βάθη της Συρίας και να έπτεκτειν την κυριαονία της ως τις Ίνδρες και την Αίγυπτο.

ΡΟΜΠΕΡ ΚΡΙΣΤΟΦ

Η Ντόνα Καμέλια ήταν μια ξανθή ωραία κόρη με μάτια μαύρα και στόμα κατ'απόκρυστο. Είχε αναστήματα λυγρό και κορμί χυτό. Η μητέρα της είχε πεθάνει, όταν αυτή ήταν ακόμα πολύ μικρή και ζούσε μόνη της με τον πατέρα της ο οποίος ήταν πλούσιος και είχε τη μανία ν' αγοράζει σπάνια και ωραία πράγματα.

Η Ντόνα Καμέλια ζούσε μέσα σ' αυτό το παρυσυμβε- νισ περιβάλλον ήρεμα. Δεν έβγαίνει πέρα μόνο για να πάν να προσφέρουν έ- να μπουκέτο από λουλού- δια μοναδικά στην κόρη του βασιλιά, όταν αυτή γιόρτα- ζε τα γενέθλιά της.

Ένα Απριλιώτικο πρωινό η ξανθή και μαυρομάτα άρ- χοντοπούλα ντυμένη μ' έ- να απλό λευκό και μακρύ φόρεμα κεντούσε καθιμέ- νη κοντά στο ανοικτό πα- ράθυρο. Τα πουλιά κελα- ρούσαν χωριστά στα δέν- τρω, ο ήλιος ακτινοβολού- σε. Εκεί μπροστά στο ανοι- χτό παράθυρο, ένα σπάνιο δέντρο που το είχε φέρει ο πατέρας της από τις Ιν- δίες σάλευε τα μυρμιγκά του κλωνιά.

Σαν αυτό το δέντρο δεν υπήρχε άλλο στη χώρα. Τα άνθη του ήταν λευκά κι' έμοιαζαν σαν άστρα και τ' άρωμά τους ήταν πολύ δυνατό.

Η Ντόνα Καμέλια άγα- πούσε υπερβολικά το δέν- τρο αυτό και δεν επέτρεπε σε κανένα να κόψει τα λου- λούδια του. Μονάχα αυτή πήγαινε κάθε χρόνο στη βα- ροσιλοπούλα ένα μπουκέτο από τα σπάνια αστερίνα άνθη του. Και η βασιλοπού- λα δεν δέχονταν κανένα άλ- λο δώρο με τόσο χαρά όσο το σπάνιο αυτό μπουκέτο.

Το Απριλιώτικο εκείνο πρωινό η Ντόνα Καμέλια, η λευκή κι' ανήσυχος ο- νομα της καθώς κεντούσε κοντά στο ανοικτό παράθυ- ρο είδε έξωφρα έναν ιππό- τη να περνά επάνω στ' α- λούτο του.

Ήταν πολύ νέος και πο- λύ ωμορφος. Κι' έβλεπε, καθώς προχώρουσε σταμά- τησης το άλογο του μπροστά στο θαυμάσιο δέντρο.

Η Ντόνα Καμέλια σπώ- θηκε και τον κύτταξε εκ- πληκτική και μανевμένη. Εκείνος σήκωσε τότε το κε- φάλι του και την κύτταξε κι' αυτός χαμογελώντας γλυκά. Έπειτα άπλωσε το χέρι του τράβηξε ένα άνθι- σμένο κλώνο του σπάνιου δέντρου που έβγαζε απάνω απ' τον τοίχο τον έκοψε κι' εξακολούθησε το δρόμο του, χωρίς να ξαναγυρίσει να ιδεί την Ντόνα Καμέλια.

Εκείνη είχε σταθή ακι- νητή σαν αγαλματί. Το έργο- χεριο είχε πέσει από τα χέ- ρια της. Και όλη την η- μέρα δεν κίνησε καθόλου πείδι.

Την άλλη μέρα μόλις χά- ραζε η αυγή, η Ντόνα Κα- μέλια πήγε και περίμενε κοντά στο παράθυρο. Σε λί- γο ο ιππότης πέρασε και πάλι κύτταξε χαμογελών- τας τη λευκοντυμένη κόρη άπλωσε το χέρι του τράβη- ξε πάλιν ένα κλώνο από το δέντρο, τον έκοψε κι' έ- φυγε.

Αυτή τη φορά όμως η Ντόνα Καμέλια έννοιωσε την καρδιά της να χτυπά τόσο δυνατά ώστε νόμιζε πως θα σπάσει! — Για μένα τάχα σκέφθη- κε, να έρχεται αυτός ο ιπ- πότης ή για τα λουλούδια; — Ύστερα σπρώχθηκε και πήγε κι' έκύτταξε μέσα στον καθρέφτη της. Είπε εκεί το πρόσωπό της ρόδινο από τη συγκίνηση, τα μάτια της ά- στραφτερά, το στόμα της κατακόκκινο.

Και τότε η Ντόνα Καμέ- λια είπαε χαρούμενη και γοητευμένη: — Ναι! Ναι!... Έρχεται για μένα!... Για μένα!... Τα λουλούδια αυτά τ' αγα- πώ γιατί ανθίζουν εδώ σι- μά σε μένα και γιατί το έ- ρωμά τους με περιβάλλει σαν πολύτιμο θυσίαμα.

Ο νέος κι' ωμορφος ιπ- πότης πήγαινε εκεί κάθε η- μέρα, έστελνε ένα χαμόγε- λο στη μαυρομάτα άρχοντο-πούλα, έκοβε ένα ανθισμέ- νο κλωνάρι από το δέντρο κι' έφευγε.

Η Ντόνα Καμέλια δεν ζούσε πια παρά περιμέ- νοντας αυτή τη στιγμή. Βυ- θισμένη σε μία ούρανια έκ- σταση, ούτε πρόσεχε πια τα κειμήλια του πατέρα της που τόσο τ' αγαπούσε και τα φρόντιζε άλλοτε. Δεν της έκαναν καμμία εντύ- πωση.

Ο πατέρας της έλειπε ά- πό καιρό στην Ανατολή. Η Ντόνα Καμέλια ήταν μό- νη στο μέγαρο. Δεν επέ- τρεπε πια σε κανένα αο- φό να πάν να μελετήσουν τις σπάνιες συλλογές τους ο- πως άλλοτε.

Και αυτή η τόσο απλή και αδιάφορη έγινε μονομιάς κομψή και φιλάρεσκη. Όλη μέρα στολίζονταν. Και είχε γίνει τόσο εύθυμη αυτή που ήταν τόσο σιωπηλή άλλοτε. Τραγουδούσε, νελούσε κό- ρευε...

Άλλ' όσο περνούσε ο καιρός τ' άνθη στο δέντρο λιγόστευαν. Με δυσκολία ο ιππότης τώρα κατάρθωνε να κόψει τους κλώνους, γιατί είχε κόψει όλους τους μπουκέτους να φτάσει επάνω από τον τοίχο.

Τότε η Ντόνα Καμέλια διάταξε να γκρεμίσουν άρ- κητά μέρος απ' τον τοίχο, για να μπορεί να κόβει ο ιππότης χωρίς κανένα κόπο τους ανθισμένους κλώνους.

Όταν έφτασε πάλι η η- μέρα των γενεθλίων της βα- ροσιλοπούλας η Ντόνα Κα- μέλια έκοψε λίγα λουλού- δια αυτή τη φορά απ' το έ- πάνω δέντρο και μέσα σ' ένα δροσερό πανέρι πήγε και της το πρόσφερε. Και αυτά ακόμη τα λίγα άνθη, με λυπητή της τα έκοψε από το δέντρο γιατί όλα πια ανθίζουν στο λατρευτό της ιππότη.

Η βασιλοπούλα που αυτή την ημέρα έκλεινε τα δέ- κα έφτα τα χρόνια φορού- σε ένα φόρεμα χρυσόστοι- στο και είχε πλεγμένα τα χρυσά της μαλλιά με μα- κρές σειρές από μαργαρι- τάρια.

— Με συγχωρείτε της είπαε η μαυρομάτα άρχοντοπού- λα, προσφέροντάς της τα λουλούδια με συγχωρείτε, βασιλοπούλα μου γιατί έ- φέτος σας φέρνω τόσο λίγα άνθη.

Η βασιλοπούλα την διέ-

κοψε, χαμογελώντας!

— Μη στενοχωριέσαι κα- θέλου γι' αυτό, άρχοντοπού- λα μου. Ενώ μάλιστα πρέ- πει να σου ζητήσω συγγνώ- μη. Εγώ φταίω αν το δέν- τρο σας δεν έχει εφέτος πολλά λουλούδια. Ο αγαπη- μένος μου άρραβωνιστικός που ξέρει πόσο τ' αγαπώ αυτά τα σπάνια άνθη έκο- δε κάθε μέρα έναν κλώνο από το πολύτιμο δέντρο σας και μου το έστελνε κά- θε πρωί, για να μου απο- δείξει ότι μ' αγαπά και με σκεπτεται μόλις ξυπνήσω. Λοιπόν, σας παρακαλώ, άρ- χοντοπούλα μου, συγχωέ- στε τον αφού το έκανε για την αγάπη μου!

Με την καρδιά γεμάτη πό- νο η Ντόνα Καμέλια υπο- κλίθηκε μπροστά στη βασι- λοπούλα και είπαε:

— Όλα τα άνθη του δέν- τρου μου είναι δικά σας και παρακαλώ πολύ την υψηλο- τητά σας να πη στον τρι- σευτισμένο της άρραβω- νιστικό να έρχεται, όπως πάντα κάθε πρωί να κόβει έναν κλώνο.

Και η δυστυχ άρχοντο-πούλα έφυγε, γύρισε στο μέγαρό της, κυττάχθηκε στον καθρέφτη της και τρέ- μεζε.

Ήταν σαν να είχε γερά- σει κατά είκοσι χρόνια!... Του κακού οι υπέρτιρες της προσπαθούσαν να την άνακουφίσουν από τον μυ- στικό πόνο που την σκότ- τεινε σιγά - σιγά. Δεν ήθελε πια ούτε να ιδεί τα ωραία φορέματά και τα στολίσια της. Σαναφόρεσε το απλό λευκό της φορέμα και δεν στόλιζε ούτε με μία κορ- δέλλα τα πλούσια μαλλιά της! Μα ούτε είχε δύναμη κι' επιθυμία να ξαναρχίσει την πρώτη της ζωή άναμ- σα στους έπισταυρούς του πατέρα της. Δεν ήθελε πια να σκεπτεται τίποτε άλλο εκτός από τον έρωτά της!

Με κόπο πήγαινε κάθε πρωί στο παράθυρο της κι' έβλεπε τον ιππότη που έ- κοβε, όπως πάντα, έναν αν- θισμένο κλώνο από το δέν- τρο της. Και της φαινόταν τότε πως έκοβε κάτι από τη ζωή της...

Έλυναν σιγά - σιγά κι' έτσι μία μέρα άρρωστη ά- πό αγάπης η άρχοντοπούλα ούτε ως τ' άρραβωρό της μπόρεσε να σιμνή. Έμενε στο κρεβάτι της και δεν έλπιζε πια να σπώθεται. Διά- ταξε μόνον να τοποθετή- ρουν απέναντί της το με- γάλο καθρέφτη της για να βλέπει μέσα σ' αυτόν το πα- ράθυρο.

Έτσι κάθε πρωί την ίδια ώρα φαινόταν μέσα στον καθρέφτη ο ιππότης που έ- κοβε έναν κλώνο. Και έ- ται αυτός χωρίς να το ξέ- ρει έπαιρνε κάθε μέρα κι' ένα κομμάτι από τη ζωή της άρχοντοπούλας.

Κι' έφτασε τέλος η μέρα που δεν είχε απομείνει πα- ρά μόνον ένα κλωνάρι αν- θισμένο. Η Ντόνα Καμέλια παραμόνευε τον έρχομό του αγαπημένου της... Έπί τέ- λους φάνηκε μέσα στον καθρέφτη ο ιππότης. Στα- μάτησε κι' έκοψε το τελευ- ταιό ανθισμένο κλώνο.

Κι' η άμοιρη Ντόνα Κα- μέλια έκλεισε τα μάτια της που ήταν γεμάτα από την λατρευτή της όπταση για πάντα.

Τα λουλούδια του έξωτι- κό δέντρου είχαν τελειώ- σει... Ο ιππότης δεν περ- νούσε πια.

Έτσι η ζωή δεν είχε για την ευγενική άρχοντοπού- λα καμμία αξία κι' είχε προ- τιμήσει το θάνατο.

ΜΑΘΗΛΔΗ ΑΛΑΝΙΚ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ άγγλικές συνήθειες

Η αυστηρή προσήλωσις στην παράδοσι

Έχομε γράψει επανειλημμένως για την προσήλωσι των Άγγλων στις πα- λές παραδόσεις. Όλη η πολιτική και κοινωνική ζωή των κυλάει ανάμεσα σε αναχρονιστικές συνήθειες και τελετές, που δεν έχουν κανένα λόγο σήμερα, αλλά που κινείας δεν σκέπτεται να τις αντικαταστήσει ή να τις εκμοντερνιστεί.

Έτσι π. χ. κατά την έναρξί κάθε νέας συνόδου του άγγλικού κοινοβου- λίου ένα απόσπασμα λογοφώνων, που είνε ντυμένοι με στολές της εποχής του 'Ιακώβου του Ιου (άρχες του 17ου αιώνα), κατεβαίνουν στα ύπογεια του κτιρίου και ψάχνουν με σοβαρότητα και προσοχή μήπως ανακαλύψουν κρυμμέ- να εκεί βαρέλια με πυρίτιδα.

Οι έπισκέψεις αυτές συνεχίζονται ά- διακόπα από το έτος 1605, όταν κά- ποιος άδελφικός ονόματι Γκν' Φάκας και μερικοί άλλοι έκρυψαν βαρέλια με πυρίτιδα στα ύπογεια του κτιρίου της Βουλής των Κοινοτήτων με το σκοπό να το ανατινάξουν στον άέρα μαζί με όλους τους βουλευτάς και τον βα- σίλεα που έπρόκειτο να παραιτηθ' κα- τά τη συνένδρισι.

Η άπόπειρα αυτή έχει άποκληθ' «συ- νωμοσία της πυρίτιδος» και οι Άγγλοι διακινούν πάντοτε την άνιμηση της. Ο Φάκας άπηχονισθή τότε και κα- τήνιν το πτώμα του κάκει στην πυρά. Σε πολλά μέρη της Άγγλίας φτιάχνουν, λοιπόν, το πρωί της 5 Νοεμβρίου - έ- πέτειο της συνωμοσίας - ένα όμοιωμά του, το άπαγχονίζουν και κατήνιν το κείνε.

Εξ άλλου, κάθε χρόνο η κοινω- δική κυβερνήσις στέλνει στον Άγγλο βα- σίλεα δύο δέματα κάστορας για την εξαγορά ενός προνομίου που κανείς δεν ξέρει σήμερα ποιά είνε. Αυτό ό- μως είνε άδιόφορο. Οι σημερινοί Κα- νναδοί πληρώνουν πάντοτε αυτό το φό- ρο ύποταλείας, όπως και οι πρόγονοί των, κατά την εποχή του άποικισμού του Καναδά από Άγγλους.

Κάθε χρόνο επίσης, σε ώριμα έ- ποχή, δύο υπάλληλοι της Δημαρχίας του Λονδ'νου πηγαίνουν με μεγάλη πομπή στα άνάκτορα του Βούκιγχαμ... δύο κούτσουρα. Το ένα απ' αυτά είνε κομμένο με τσεκούρι και το άλλο με τριών. Εκτός απ' αυτά φέρνουν επίσης έξη πέταλα άλόγου και 61 κερφάδι.

Ο γραμματέας του βασιλέως μετράει με προσοχή όλα αυτά τα πράγματα και δίνει στους δύο υπαλλήλους μία έ- φοπλητική άποδείξι.

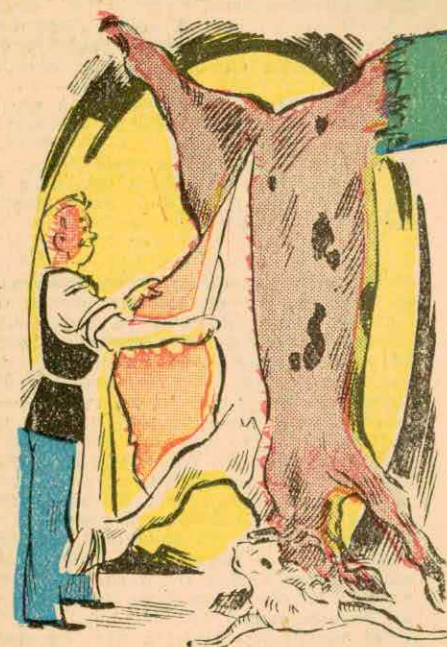
Θά ρωτήσετε τι σημαίνουν τα κού- τσουρα, τα πέταλα και τα κερφάδι;... Είνε το ένοικιο που πληρώνει ο δήμος του Λονδ'νου στον βασιλέα για ένα δά- σος στο Σροπσάιρ και για ένα σιδη- ροδρομείο στο Στραϊτ.

Είνε περριπτό να σημειωθ' ότι ούτε δάσος υπάρχει σήμερα στο Σροπσάιρ, ούτε σιδηροδρομείο στο Στραϊτ. Άδιό- φορο. Το ένοικιο γι' αυτά πληρώνεται πάντοτε.

Στη Βουλή των Κοινοτήτων, όταν έ- νας βουλευτής πρόκειται να μιλήσει, φοράει το καπέλλο του και έπειτα το βγά- ζει άμέσως και άρχίζει το λόγο του. Σήμερα, όμως, πολλοί βουλευτοί δεν φορούν καπέλλο. Άδιόφορο. Για να μιλήσουν στη Βουλή πρέπει να συμμορφωθούν μ' αυτή τη διατύπωση. Και άρπάζουν όποιο καπέλλο βρουν μπροστά τους. Συμβαίνει λοιπόν πολ- λές φορές το καπέλλο που παίρνουν να χώνεται ως τ' αυτιά τους ή να σέ- κεται στην κορυφή του κεφαλιού των. Άλλά κανείς δεν γελάει μ' αυτό το θέαμα.

Μιά άλλη διατύπωση είνε ότι, κατά τη διάρκεια της άγορευσεως του, ο έ- μιλητής πρέπει να έκπ το ένα του πό- δι πάνω σ' έναν τάπητα από μαλλί και το άλλο σε μία ψάθα από ίνες κοκο- φονίκας. Αυτό συμβαλλίζει τη Μεγάλη Βρεταννία (ο τάπης της Άγγλίας και η ψάθα της άποικίας).

Αυτά συμβαίνουν στην Άγγλία. Εί- ναι σοφή λοιπόν η παροιμία: «Κάθε τόπος και συνήθεια κάθε μαχαλάς κα- τάξ».

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΕΡΜΑ

Η φυσική και χημική σύστασις του

τη σειρά τους, συνεινούνται σε δέ- σμες ινών. Τα ίνιδια, οι ίνες και οι δέ- σμες ινών καλύπτονται και συγκρα- τούνται από ένα δικτυωτό πλέγμα.

Αυτή η λεπτοτάτη και πολύπλοκη συγκρότησις του δέρματος κατέστησε ως σήμερα άδύνατη την παραγωγή έ- νος τεχνητού προϊόντος που να μοιάζει μ' αυτό. Οι διαφορές μεταξύ των δερ- μάτων είνε ουσιαστικά διαφορές της ι- νώδους συγκροτήσεως των. Σε άλλα, αυτή η συγκρότησις είνε λεπτή και συμπαγής, όπως στο δέρμα του μό- σχου, σε άλλα είνε χαλαρή και διακο- πείται από την παρένθεσι λιπαρών κυτ- τάρων, όπως στο δέρμα του προβάτου (το γεγονός αυτό έξηγεύει τη διαφορά της άντοχής που παρουσιάζουν αυτά τα δύο δέρματα). Σημαντικές διαφο- ρές μπορεί να υπάρχουν επίσης και με- ταξύ ζώων του ίδιου είδους. Οι διαφο- ρές αυτές όφειλονται στο κλίμα, την τροφή, τις συνήθεις διαβιώσεως κλπ.

Το κατώτερο και έσωτερικό στρώμα του δέρματος, δηλαδή ο λιπώδης ιστός ή σάρξ, έχει σύστασι μεμβρανώδη και περιέχει στρώματα λιπαρών κυττάρων, που, σε ώριμα ζώα, όπως ο χοίρος, είνε εξαιρετικά πολυάριθμα. Αυτό το στρώμα, που καλείται επίσης ύποδό- ριος συνεκτικός ιστός, συνδέει το δέρ- μα με τους μύς.

Αυτή περίπου είνε η φυσική συγκρό- τησις του δέρματος. Όχι λιγώτερο πολ- ύπλοκη είνε η χημική σύστασις του.

Η βασική ούσια του δέρματος είνε το «κολλαγόνο» από το όποιο άποτε- λούνται οι λευκές ίνες του δέρματος. Όφειλε το όνομά της στο γεγονός ότι παράγεται απ' αυτή μία πολύ δυνατή κόλλα όταν βράσουν κομμάτια δέρμα- τος μέσα σε νερό.

Το «κολλαγόνο» είνε μία πρωτεΐνη. Όπως είνε γνωστόν, οι πρωτεΐνες είνε ή θεμελιώδης ύλη από την όποια άπο-

τελούνται τα ζωντανά κύτταρα, περιέ- χουν δε άνθρακα, ύδρογόνο, όξυγόνο, άζωτο και σπανιώτερα θείο, φωσφόρο και σίδηρο.

Κατά τον Χοφμάιστερ το «κολλαγό- νο» έχει την ακόλουθη σύστασι:

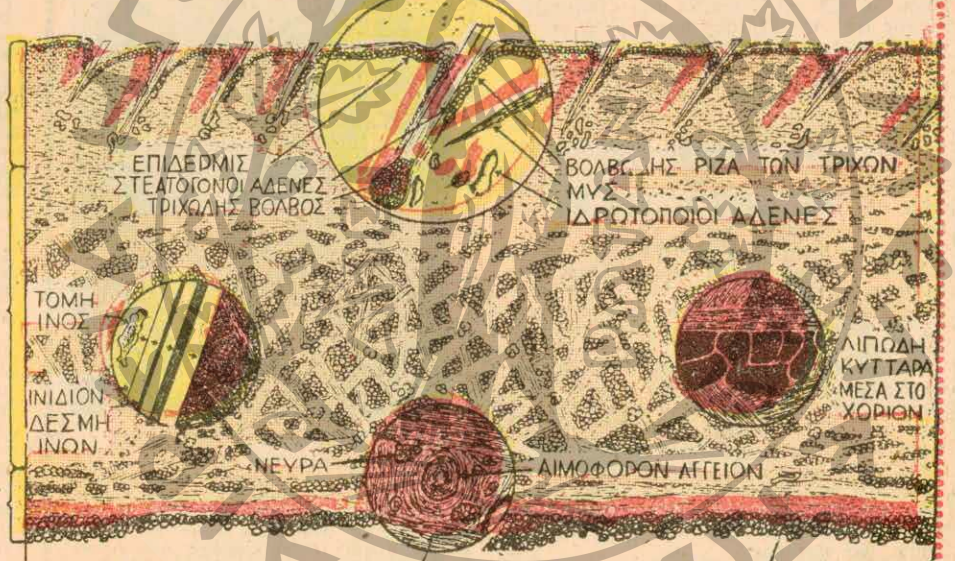
Άνθραξ 50,75%, ύδρογόνο 6,47%, άζωτον 17,86% και όξυγόνο 24,92%.

Οι γνώσεις μας για τις πρωτεΐνες είνε ακόμη, δυστυχώς, πολύ περιοριμέ- νες. Το μόνο που γνωρίζουμε γι' αυτές είνε ότι βρίσκονται στη βάση των ζων- τανών κυττάρων και ότι είνε ούσιες έ- ξαιρετικά πολύπλοκες. Μία απ' αυτές τις πρωτεΐνες είνε και εκείνη στην ό- ποιαν το δέρμα όφειλει την ιδιαίτερη συγκρότησί του.

Το δέρμα, λοιπόν, άποτελείται από μία συμμετρική συσώρευσις ζωντανών κυττάρων, που έξασθενίζουν και νε- κρούνται όσο προχωρούμε προς την έ- ξωτερική επιφάνεια (έπιδερμίδς). Σ' έ- να νεανικό δέρμα η νέκρωσις αυτή είνε άνυπαρκτή ή έλαχίστη. Άντιθετα, προ- χωρεί σε βάθος όσο παρέρχεται η ήλ- κία. Το βασικό για μία έπιδερμίδα είνε συνεπώς να μην περιέχει καθόλου νε- κρά κύτταρα. Η σειρά των ζωντανών κυττάρων προχωρεί τότε μέχρι της έ- ξωτερικής επιφάνειας και αυτό είνε έ- κείνο που ξεχωρίζει μία ζωή και δροσερή έπιδερμίδα, από μία άλλη που είνε κίτρινη και μαραμένη.

Άλοιφή για τη φανούρα

Η φανούρα, απ' την όποια ύποφέρου- πολλοί, είτε από έκζεμα είτε από άλλες ανελαστικές ατίτες, σταματάει με μία νέα άλοιφή που περιέχει 2% «πρωτεΐνη- σίνη» (ένα απ' τα καινούρια φάρμακα κατά της άλλεργίας). Η άλοιφή αυτή θα- μοποιήσεται σε περιπτώσεις έπίμονες, στις όποιες είναν δοκιμασθή άκόμη και τοπικά άνασθητικά χωρίς όφέλεια, κι' έ- ξασάνε όλοτεία τη φανούρα.

Τομή του δέρματος όπως διακρίνεται στο μικροσκόπιο. Α Έπιδερμίδς, Β Κυρίως δέρμα, Γ Υπόδερμις συνεκτικός ιστός ή σάρξ

14ο: ΕΚΕΙΝΟΣ ΑΝΟΙΞΕ ΝΑ ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ ΦΕΡΝΗ ΤΟ ΚΟΥΠΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ, ΠΡΟΣ ΩΣΕ ΤΙΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ. ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ, ΒΟΗΚΕ ΚΑΠΟΙΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ: ΉΤΑΝ ΤΟ ΣΑΚΚΙ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΤΑΔΙΚΟ. ΤΟ ΑΝΑΦΕΡΩΣΕ ΚΑΙ ΤΟ ΦΟΡΤΩΣΕ ΣΤΗ ΓΟΝΔΟΛΑ ΜΕ ΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΉΡΕΣΕΤΑΣΤΟΥ. ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ! ΕΙΠΕ Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ: ΕΔΩ ΔΕΝ ΧΩΡΕΙ ΑΠΛΗΤΗ! ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΝΑ ΕΛΑΤΩ ΑΝΟΓΕΤΕΡΑ ΤΟΝ ΚΑΤΑΔΙΚΟ ΟΛΟΘΕΝΤΑΝΟ!

Η ΓΟΝΔΟΛΑ ΕΚΚΙΝΗΣΕ ΠΑΛΙ ΚΙ' ΕΦΤΑΣΕ ΕΠΙΠΡΟΣ ΣΤΗ ΜΑΥΡΗ ΠΡΟΣΤΑ ΕΝΟΣ ΜΙΣΟΚΟΙΤΕΙΝΟΥ ΔΟΥΛΑΤΙΟΥ. ΟΠΟΥ ΕΜΕΝΑΝ ΓΙΑ ΛΙΝΟ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ, ΩΣ ΟΤΟΥ ΜΕΤΑΦΕΡΘΟΥΝ ΣΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ. ΔΥΟ ΑΝΔΡΕΣ, ΠΟΥ ΒΟΙΣΚΟΝΤΟΥΣΑΝ ΕΚΕΙ, ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΑΝ ΑΜΕΣΩΣ ΤΟΝ ΉΡΕΣΕΤΑΣΤΗ ΚΙ' ΕΤΟΙΣΑΝ ΝΑ ΛΑΒΟΥΝ ΔΙΑΤΑΓΕΣ ΤΟΥ. ΜΕ ΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΟΥΣ, Ο ΜΠΟΥΡΙΑΝ ΚΟΥΒΑΛΗΣΕ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΝΕΚΡΙΚΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΟ ΜΑΚΑΔΡΙΟ ΦΟΡΤΙΟ ΤΗΣ ΒΑΣΚΑΣ. ΕΛΥΣΕ ΤΟ ΣΑΚΚΙ, ΤΟ ΕΒΝΑΛΕ ΚΑΙ ΕΞΠΛΩΣΕ ΤΟ ΠΑΤΩΑ Σ' ΕΝΑ ΠΑΓΚΟ.

Ο ΜΠΕΛΛΑΡ ΉΤΑΝ ΠΑΓΩΜΕΝΟΣ, ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΝΟΛΩΜΕΝΑ ΚΑΙ ΒΟΛΑ, ΜΕ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΑΝΟΙΓΤΟ, ΣΑΝ ΝΑ ΕΙΝΕ ΠΕΘΑΝΕΙ ΑΛΗΘΙΝΑ ΑΠΟ ΑΣΦΥΞΙΑ. Ο ΜΕΓΑΣ ΉΡΕΣΕΤΑΣΤΗΣ ΠΛΗΣΙΑΣΕ ΑΝΝΙΞΕ ΤΟ ΜΕΤΩΠΙΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ, ΕΒΑΛΕ ΤΟ ΝΕΡΙ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ. ΊΚΑΝΟΤΟΙΝΗΜΕΝΟΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΕΞΕΤΑΣΙ ΑΥΤΗ ΕΙΠΕ ΜΕ ΤΟ ΜΟΥ ΤΟΥ:

«ΑΥΤΟΣ ΕΔΩ ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΑΝΑΣΤΗΘΗ, ΣΑΝ ΤΟΝ ΠΡΟΒΟΤΗ ΓΟΙΩΝΙ! ΕΙΝΕ ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ ΓΙΑ ΚΑΛΑ!... ΝΑ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΦΑΡΜΟΖΟΥΜΕ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥΣ! ΕΙΝΕ ΕΥΚΟΛΟ, ΑΣΦΑΛΕΣ, ΚΑΙ ΔΙΚΩΣ ΑΙΜΑΤΟΥΣΙΑ!»

ΕΠΕΙΤΑ ΕΦΥΓΕ ΉΣΥΓΟΣ, ΑΦΟΥ ΠΡΩΤΑ ΔΙΑΤΑΞΕ ΤΟΝ ΜΠΟΥΡΙΑΝ ΝΑ ΦΟΡΩΝΤΙΣΤΗ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΦΗ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ.

ΕΚΕΙΝΟΣ ΕΝΘΥΣΕ ΤΟΝ ΜΠΕΛΛΑΡ. ΤΟΝ ΕΤΥΛΙΞΕ Μ' ΕΝΑ ΓΟΙΩΤΟ ΣΑΒΒΑΝΟ. ΕΦΕΡΕ ΕΝΑ ΦΕΡΕΤΡΟ, ΕΞΠΛΩΣΕ ΜΕΣΑ ΤΟ ΝΕΚΡΟ ΚΑΙ ΣΤΕΘΩΣΕ ΤΟ ΣΚΕΠΑΣΜΑ ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΒΙΒΕΣ. ΕΠΕΙΤΑ ΤΟ ΠΗΓΕ ΜΕ ΤΗ ΓΟΝΔΟΛΑ ΣΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ.

ΕΚΕΙ ΔΥΟ ΝΕΚΡΟΒΑΦΕΤΕΣ ΤΟΝ ΒΟΗΘΗΣΑΝ ΝΑ ΤΟ ΕΞΦΟΡΩΣΟΥΝ ΤΟ ΚΑΤΕΒΑΣΑΝ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΑΝΟΙΓΤΟ ΛΑΚΚΟ ΚΑΙ ΑΝΙΣΤΑΝ ΝΑ ΤΟ ΣΚΕΠΑΣΟΥΝ ΜΕ ΨΩΜΑ. ΟΤΑΝ ΕΙΔΑΝ ΟΙΔΕΙ ΔΥΟ ΤΑΞΕΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ Ο ΜΠΟΥΡΙΑΝ ΤΟΥΣ ΕΙΠΕ:

— ΑΚΟΥΣΤΕ, ΠΟΛΛΗΚΑΡΙΑ! ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΣΩ ΕΝΩ ΜΟΝΟΣ ΑΥΤΗ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ. ΔΕΝ ΣΑΣ ΧΩΡΕΙΤΕ ΑΥΤΗΝ ΠΙΑ... ΝΑ ΠΑΣΤΕ ΑΥΤΑ ΕΔΩ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΡΟ ΣΑΣ ΚΑΙ ΠΗΓΑΙΝΕΤΕ ΝΑ ΠΙΠΤΕ ΕΝΑ ΠΟΤΠΟΑΚΙ.

ΕΚΕΙΝΟΙ ΔΕΝ ΠΕΡΙΜΕΝΑΝ ΝΑ ΤΟΥΣ ΤΟ ΕΞΑΝΤΗ ΤΑΠΕΩΣΑΝ ΤΑ ΛΙΓΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΕΔΩΣΕ, ΚΙ' ΕΦΥΓΑΝ ΑΜΕΣΩΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΝΤΙΝΟΤΕΡΗ ΤΑΒΕΡΝΑ, ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΕΝΟΙ.

Ο ΜΠΟΥΡΙΑΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΝΑ ΑΠΟΜΑΚΡΩ-

ΘΟΥΝ. ΕΠΕΙΤΑ, ΑΦΟΥ ΒΕΒΑΙΩΘΗΚΕ ΟΤΙ ΉΤΑΝ ΟΛΟΘΕΝΤΕΣ ΕΒΝΑΛΕ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΕΚΝΟ ΒΑΘΥΝΟ ΕΝΑ ΑΝΔΡΙΚΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙ. ΓΥΡΙΣΕ ΚΟΙΝΑ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ, ΠΗΔΗΣΕ ΜΕΣΑ, ΠΑΡΑΜΕΡΙΣΕ ΤΟ ΝΩΜΑ ΠΟΥ ΣΚΕΠΑΣΕ ΤΟ ΦΕΡΕΤΡΟ, ΕΞΕΒΙΩΣΕ ΤΟ ΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΑΦΕΡΩΣΕ.

ΕΒΝΑΛΕ ΤΟ ΠΑΓΩΜΕΝΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΜΠΕΛΛΑΡ ΚΑΙ ΤΟ ΕΞΠΛΩΣΕ ΚΑΤΑΝΗΣ ΕΞΩ ΑΠ' ΤΟΝ ΤΑΦΟ. ΕΒΡΕΞΕ ΤΟ ΜΕΤΩΠΙΟ, ΤΗ ΜΥΤΗ ΚΑΙ ΤΟ ΛΑΙΟ ΤΟΥ ΜΕ ΤΟ ΜΙΣΘΟ ΑΠ' ΤΟ ΠΕΡΙΟΝΟΜΕΝΟ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΜΠΟΥΚΑΛΙΟΥ, ΣΑΝ ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΔΩΣΕΙ ΚΟΥΦΑ ΣΤΟΝ ΉΠΠΟΤΗ. ΚΙ' ΑΔΕΙΞΑΝ ΤΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΥΕΙΛΗ ΤΟΥ.

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΜΕΣΙΚΕΣ ΣΤΙΝΥΕΣ, ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ ΦΑΝΗΚΕ Ν' ΑΝΑΤΟΙΝΙΖΕΤΑΙ ΕΛΑΦΡΑ.

— ΖΩΝΤΑΝΕΥΕΙ! ΜΟΥΜΟΥΡΙΣΕ ΜΕ ΕΚΠΛΗΞΗ Ο ΜΠΟΥΡΙΑΝ. ΓΙΑ ΚΥΤΤΑΞΕ ΤΙ ΣΦΙΖΟΝΤΑΙ ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΑΣΕΝΤΑΔΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΕΞΕΛΘΟΥΝ ΤΗΝ ΚΥΒΕΝΗΣΗ! ΚΑΙ ΠΟΣΟ ΠΡΩΘΕΥΕΤΕ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ!... ΖΩΝΤΑΝΕΥΕΙ, ΑΛΗΘΙΝΑ!... ΚΙ' ΕΝΩ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΑ...

Ο ΜΠΕΛΛΑΡ ΚΟΥΛΗΘΗΚΕ, ΑΝΟΙΓΟΚΛΕΙΣΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ. ΕΝΑ ΒΟΥΓΓΥΤΟ ΒΥΗΚΕ ΑΠ' ΤΑ ΥΕΙΛΗ ΤΟΥ.

— ΠΟΥ ΒΟΙΣΚΟΜΑΙ; ΡΩΤΗΣΕ, ΚΥΤΤΑΖΟΝΤΑΣ ΓΥΩΣ ΤΟΝ.

Ο ΜΠΟΥΡΙΑΝ ΤΟΝ ΑΦΙΣΕ ΠΡΩΤΑ ΝΑ ΣΥΝΕΛΘΗ ΕΝΤΕΛΩΣ. ΚΙ' ΟΤΑΝ ΤΟΝ ΕΙΔΕ Ν' ΑΝΑΝΤΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ ΝΑ ΡΙΝΗΝ ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΕΚΠΛΗΞΕΩΣ ΚΑΙ ΦΟΙΚΗΣ ΣΤΟ ΜΑΚΑΔΡΙΟ ΠΕΡΙΔΟΛΛΟΝ, ΠΟΥ ΤΟΝ ΤΡΙΝΟΥΣΕ, ΠΛΗΣΙΑΣΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΞΗΓΗΣΕ:

— ΗΣΑΤΕ ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ, ΑΛΛΑ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΑΤΕ!

ΕΚΕΙΝΟΣ ΤΟΝ ΕΚΥΤΤΑΞΕ, ΣΑΣΤΙΣΜΕΝΟΣ, ΠΡΟΣΠΑΘΩΝΤΑΣ ΝΑ ΒΑΛΗ ΣΕ ΤΑΞΙ ΤΙΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ.

— ΜΑ... ΔΕΝ Μ' ΕΠΝΙΞΑΝ Σ' ΕΝΑ ΠΗΝΑΔΙ; ΠΡΟΣΦΕΡΕ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ.

— ΝΑΙ, ΣΑΣ ΕΠΝΙΞΑΝ... ΤΥΠΙΚΩΣ! ΚΑΠΟΙΟΣ ΔΙΩΣΕ ΦΟΡΤΙΣΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΣΩΣΗ, Μ' ΕΝΑ ΥΝΔΡΟ ΠΟΥ ΣΑΣ ΕΦΕΡΕ ΚΡΟΥΦΑ!

— ΟΜΟΥΜΑΙ ΠΟΥ ΤΟ ΗΠΙΑ... ΨΙΒΥΡΙΣΕ Ο ΜΠΕΛΛΑΡ. ΣΕΙΣ ΟΥ ΤΟ ΔΩΣΑΤΕ!

— ΕΓΩ!

— ΚΑΙ ΤΙ ΥΝΔΡΟ ΉΤΑΝ ΑΥΤΟΣ;

— ΕΙΝΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΙ ΝΑ ΣΑΣ ΝΑΟΚΩΣΗ, ΤΟΣΟ ΩΣΤΕ ΝΑ ΜΟΙΛΑΤΕ ΣΑΝ ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ, ΝΑ ΜΗΝ ΑΝΑΠΝΕΕΤΕ ΠΙΑ, ΝΑ ΠΑΓΩΣΕΤΕ ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ, ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ Η ΚΑΡΔΙΑ ΣΑΣ... ΩΣ ΟΤΟΥ, Μ' ΕΝΑ ΑΛΛΟ ΦΑΡΜΑΚΟ, ΣΑΣ ΕΑΝΑΦΕΡΑ ΣΤΗ ΖΩΗ!

ΜΙΑ ΘΕΑΜΑΤΙΚΗ ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΕΣΤΡΕΛΛΑΙΝΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΘΕΑΜΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΕΛΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΣ ΟΤΑΝ ΟΙ ΠΑΡΕΛΑΥΝΟΝΤΕΣ ΑΝΗΚΟΥΝ ΣΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΦΥΛΟ. ΓΙ' ΑΥΤΟ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΣΑΝ ΜΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥΣ ΤΙΣ ΝΟΣΤΙΕΣ ΑΥΤΕΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ ΠΟΥ ΠΑΡΗΛΑΣΑΝ ΜΕΤΑ ΚΑΙΟΥ ΣΤΟΥΣ ΔΟΞΙΟΥΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ ΦΟΡΩΝΤΑΣ ΤΑ ΚΑΡΤΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΜΑΡΕ, ΣΤΟ ΟΠΟΙΟ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ.

— ΜΑ ΣΕ ΠΟΙΟΥ ΔΕΔΙΩ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΟΥΣ!

ΠΟΙΟΣ ΣΑΣ ΕΣΤΕΙΛΕ!...

— Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΟΥ, Ο ΚΟΜΗΣ ΛΟΡΕΝΤΑΝΙ. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΥΛΟΓΗΤΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ! ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ, ΛΕΓΟΜΑΙ ΜΠΟΥΡΙΑΝ.

Ο ΜΠΕΛΛΑΡ ΕΙΝΕ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙ ΠΙΑ ΤΗΝ ΕΞΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΡΙΑΝ. ΕΠΕΡΕ ΧΟΝΔΡΩΣ ΚΙ' ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΕ ΤΟ ΘΕΟ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ. ΕΠΕΙΤΑ ΥΠΟΣΧΕΘΗΚΕ ΣΤΟΝ ΜΠΟΥΡΙΑΝ ΝΑ ΜΗ ΦΑΝΕΡΩΣΕΙ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ. ΚΑΙ, ΩΠΩΣ ΕΞΕΡΩΣΕ, ΚΡΑΤΗΣΕ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΟΥ.

ΚΑ.

Ο ΉΠΠΟΤΗΣ ΜΠΕΛΛΑΡ, Ο ΝΕΚΡΟΑΝΑΣΤΗΜΕΝΟΣ, ΕΞΑΝΤΗΣΕ ΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΝΑΝΤΙΑΣΤΕΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΠΡΟΣΕΛΙΑΣ, ΜΕ ΤΟ ΠΕΘΩΔΥΜΟ ΛΟΜΙΕΡ. ΕΝΟΕΙΤΑΙ ΟΤΙ ΦΑΡΩΝΤΕΣ Ν' ΑΛΛΑΞΗ ΤΗ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΤΟΥ, ΦΟΡΩΝΤΑΣ ΜΙΑ ΓΚΟΙΖΑ ΠΕΡΟΥΚΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΓΕΝΕΙΟΔΑ ΜΑΚΡΙΑ, ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΚΑΝΑΝ ΝΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ. ΚΑΘΕΙΣ ΔΕΝ ΥΠΟΡΧΟΥΣΕ ΠΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΜΕ ΤΗ ΝΕΑ ΑΥΤΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ.

ΠΡΟΣΑΠΟΙΝΗΘΗΚΕ ΟΤΙ ΉΤΑΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΟΦΟΡΕ, ΝΟΣ ΑΠ' ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ. ΗΘΕΣ Σ' ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕ ΤΙΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ ΑΝΘΕΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ. ΣΥΓΧΡΩΣ ΔΙΩΣΕ, ΕΞΑΝΤΗΣΕ ΤΗΝ ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΤΗ ΜΥΣΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ, ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕΙ Ο ΙΔΙΟΣ ΧΩΡΙΣ ΩΣΤΟΣΟ ΝΑ ΦΑΝΕΡΩΣΗ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΙΝΗ ΤΟΥ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ. ΚΙ' ΕΙΝΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΧΟΝΔΡΩΣ ΤΗΣ ΩΣ ΛΟΜΙΕΡ ΤΩΡΑ.

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΉΤΑΝ ΝΑ ΒΑΛΗ ΝΑ ΠΑΡΑΣΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΑ ΤΟ ΓΙΑΤΡΟ ΊΣΑΑΚ, ΤΟΝ ΚΑΚΟΔΥΟ ΠΟΥ ΉΛΞΕ ΝΑ ΤΙΜΩΡΗΣΗ ΠΑΡΑΔΕΙΝΜΑΤΙΚΑ. ΕΤΣΙ, ΜΑΝΤΙΣΕ ΝΟΗΤΟΡΑ ΟΤΙ, Ο ΔΙΑΒΟΛΙΚΟΣ ΑΥΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΤΟΙΜΑΣΕ ΚΑΠΟΙΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΕΓΧΛΗΜΑ, ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΣΜΟ ΤΟΥ ΠΟΙΓΚΗΠΟΣ ΠΕΚΤΟΥ.

ΘΑ ΘΥΜΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΜΕ ΟΤΙ Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΧΟΙΣΤΙΝΑ, Η ΔΥΣΤΥΝΗΜΕΝΗ ΥΠΕΡΟΧΗ ΤΗΣ ΚΛΑΙΡΗΣ, ΕΙΧΕ ΤΟΛΛΑΧΗ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΤΡΑΓΙΚΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΗΣ. ΔΕΝ ΑΡΧΗΣΕ ΔΙΩΣ ΝΑ ΕΑΝΑΒΟΗ ΤΑ ΛΟΓΙΚΑ ΤΗΣ. ΚΑΙ ΔΟΚΙΜΗΣΕ ΝΑ ΤΙΜΩΡΗΣΗ ΣΚΛΗΡΑ ΤΟΝ ΠΟΙΓΚΗΠΟ, ΠΟΥ ΉΤΑΝ Η ΠΡΩΤΗ ΑΙΤΙΑ ΚΑΘΕ ΣΥΜΦΕΡΕΤΟΣ ΤΗΣ. ΕΥΚΑΤΑΣΤΑΘΗΚΕ Σ' ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ, ΠΕΡΙΩΝΤΑΣ ΖΩΗ ΑΠΟΤΡΑΦΗΜΕΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΚΔΙΚΑΣΗ ΤΗΣ.

ΑΛΛΑ ΤΙΣ ΧΩΡΙΣΤΑΝ ΚΑΠΟΙΑ ΒΟΗΘΕΙΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΕΝΕΡΓΗΣΗ ΑΣΦΑΛΕΤΕΡΑ. ΠΡΟΣΚΑΛΕΣΕ ΛΟΙΠΟΝ ΣΤΗ ΒΕΝΕΤΙΑ ΜΙΑ ΑΝΗΛΙΑ ΤΗΣ, ΠΟΥ ΚΑΤΙΚΟΙΤΕΣΕ ΣΕ ΚΑΠΟΙΑ ΜΙΚΡΗ ΠΟΛΙ ΤΗΣ ΡΟΥΑΝΙΑΣ, ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΧΕΙΝΑΙ ΝΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΤΗΣΗ ΚΑΙ ΝΑ ΤΗΣ ΚΛΗΡΟΔΟΤΗΣΗ ΟΛΗ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ, ΑΝ ΚΑΤΩΡΕΘΗ ΝΑ ΤΗΝ ΠΑΡΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΙΓΚΗΠΟ ΠΕΚΤΟΥ, ΠΟΥ ΤΗ ΕΙΝΕ ΣΦΕΤΕΡΙΟΘΗ.

Η ΝΕΑ ΑΥΤΗ ΑΝΗΛΕ ΣΕ ΦΩΓΗ ΑΛΛΑ ΑΣΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΕΙΑ, ΛΕΓΟΤΑΝ ΕΝΑ, ΚΙ' ΕΙΧΕ ΜΙΑ ΕΞΩΧΩΡΙΣΤΗ ΟΥΡΟΦΑ, ΜΕΛΑΝΟΙΝΗ, ΜΕ ΚΑΤΑΜΑΥΣΑ ΜΑΤΙΑ, ΠΟΥ ΕΛΑΜΠΑΝ ΑΠΟ ΕΞΥΠΝΑΔΑ, ΜΕ ΚΟΙΜΙ ΔΟΜΟΝΙΟ, ΜΕ ΤΗ ΔΟΞΙΑ ΤΩΝ 22 ΧΡΩΝ ΤΗΣ, ΧΟΡΤΕΥΕ ΑΜΕΣΩΣ ΟΣΟΥΣ ΤΗΝ ΕΓΓΩΡΙΟΝ.

ΔΕΝ ΑΡΧΗΣΕ ΝΑ ΓΙΝΗ ΠΡΟΚΙΤΗΤΗ Σ' ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΝΟΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑΣ. ΜΟΛΙΣ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΕΥΦΑΝΙΣΗ ΤΗΣ, ΣΑΝ ΥΠΕΡΟΧΗ ΟΠΤΑΣΙΑ ΤΗΝ ΤΟΙΝΟΥΙΣΑΝ ΟΙ ΘΑΥΜΑΖΤΑΙ, ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΝΕΙΣΟΥΝ ΚΟΥΠΛΙΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΙΠΗΣΕ. ΕΚΕΙΝΗ ΧΑΙΡΙΣΕ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΑ ΓΥΛΑΚΑ ΤΗΣ ΓΑΙΟΝΕΛΙΑ. ΑΠΑΝΤΟΥΣΕ ΣΤΙΣ ΘΕΩΜΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕ ΧΑΡΙ ΚΑΙ ΑΦΕΛΕΙΑ. ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΕΔΕΙΧΕ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑ ΕΞΩΧΩΡΙΣΤΗ ΠΡΟΤΙΜΗΣΗ.

Σ' ΕΝΑ ΝΥΚΤΕΡΙΝΟ ΧΩΡΟ, ΣΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΚΟΝΤΑΡΙΝΙ, ΣΥΝΑΝΤΗΘΗΚΕ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΙΓΚΗΠΟ ΠΕΚΤΟΥ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΤΗΝ ΉΛΕΘΕ ΑΚΟΥΗ ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΣΥΝΑΓΕΣ ΤΑΚΤΙΚΑ ΣΑΝ ΑΛΛΟΤΕ ΣΤΙΣ ΚΟΙΝΙΚΕΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ. ΜΟΛΙΣ ΤΗΝ ΕΙΔΕ, Ο ΠΕΚΤΟΥ ΔΕΝ ΥΠΟΘΕΣΕ ΝΑ ΚΟΥΨΗ ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΜΟ ΤΟΥ ΖΗΤΗΣΕ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΓΙ' ΑΥΤΗΝ. ΤΡΩ ΕΙΠΑΝ ΟΤΙ ΉΤΑΝ ΕΞΗ, ΑΠΟ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΕΙΑ ΤΗΣ ΡΟΥΑΝΙΑΣ, ΚΙ' ΟΤΙ ΕΙΝΕ ΕΛΘΕΙ ΣΤΗ ΒΕΝΕΤΙΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΒΟΗ ΊΩΣ ΕΝΑ ΕΚΛΕΚΤΟ ΝΑΥΠΡΟ.

— ΑΝ ΉΤΑΝ ΝΕΟΣ, ΘΑ ΥΠΕΒΑΛΑ ΥΠΟΨΗΦΙΟΤΗΤΑ! ΔΗΛΩΣΕ ΕΚΕΙΝΟΣ, ΝΑΜΟΝΕΛΩΝΤΑΣ ΣΥΝΧΩΝΩΣ, Η ΕΝΑ ΕΩΤΟΥΣΕ Μ' ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΗΝ ΟΙΚΟΔΕΙΞΑΙΝΑ ΝΙ ΑΥΤΟΝ. Η ΚΑΜΠΟΝΑ ΚΟΝΤΑΡΙΝΙ ΤΗΣ ΕΙΠΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ. ΤΗΝ ΠΗΣΕ ΕΠΕΙΤΑ ΑΠ' ΤΟ ΝΕΡΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΩΔΗΓΗΣΕ ΩΣ ΤΗΝ ΠΟΛΥΘΕΟΝΑ ΤΟΥ, ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΣΥΣΤΗΣΗ.

Ο ΠΕΚΤΟΥ ΕΙΝΕ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙ ΟΤΙ ΟΙ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΙΛΟΥΣΑΝ ΓΙ' ΑΥΤΟΝ. ΟΤΑΝ ΤΙΣ ΕΙΔΕ ΝΑ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΝ, ΣΚΩΘΗΚΕ, ΣΥΓΚΙΝΗΜΕ-

ΝΟΣ ΚΑΙ ΥΠΟΚΛΙΘΗΚΕ ΣΑΝ ΤΕΛΕΙΟΣ ΉΠΠΟΤΗΣ.

— ΔΕΝ ΓΥΝΩΡΙΖΕΤΕ. ΎΨΗΛΟΤΑΤΕ, ΜΕ ΤΗ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ ΕΝΑ ΡΟΥΑΝΟΣ; ΤΟΥ ΕΙΠΕ Η ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑ.

— ΔΕΝ ΕΓΩ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΤΙΜΗ!

ΕΠΙΠΡΟΨΑΤΕ ΜΟΥ ΤΟΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΑ. ΕΙΝΕ ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ, ΠΟΥ ΣΤΟΛΙΖΟΥΝ ΤΗ ΒΕΝΕΤΙΑ ΜΑΣ.

ΕΠΕΙΤΑ Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΝΟΙΣΕ ΣΤΗΝ ΕΝΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΙΠΕ:

— Ο ΠΟΙΓΚΗΠΟΣ ΠΕΚΤΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΤΙΜΩΤΕΡΟΣ ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΜΑΣ.

Η ΝΕΑ ΣΚΙΟΤΗΣΕ ΕΛΑΦΡΑ. ΜΠΟΡΕΣΕ ΔΙΩΣ ΝΑ ΕΠΙΔΗΛΩΣΗ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΗΣ ΚΑΙ ΝΑ ΚΟΥΨΗ ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ. ΕΔΩΣΕ ΣΤΟΝ ΠΟΙΓΚΗΠΟ ΝΑ ΦΙΛΗΣΗ ΤΟ ΝΕΡΙ ΤΗΣ ΚΟΥΒΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΟΦΗ ΠΟΥ ΤΗΣ ΠΡΟΚΑΛΟΥΣΕ ΤΟ ΑΓΓΙΝΙΣΜΑ ΤΩΝ ΥΕΙΛΩΝ ΤΟΥ. ΔΕΝ ΘΗΚΕ ΤΑ ΠΕΡΙΤΕΝΑ ΚΟΥΠΛΙΜΕΝΤΑ ΤΟΥ ΜΕ ΜΙΑ ΕΚΦΡΑΣΗ ΕΥΝΟΥΙΣΜΕΝΗ, ΚΥΤΤΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΒΑΘΥ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ.

ΕΚΕΙΝΟΣ ΑΝΑΤΟΙΝΙΣΕ ΕΛΑΦΡΑ, ΔΙΣΚΟΙΝΩΝΤΑΣ ΣΤΗ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΚΑΠΟΙΑ ΜΑΚΡΥΝΗ ΥΠΟΨΕΣΗ. ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΟΤΙ Η ΦΙΛΟΔΟΞΗ ΑΥΤΗ ΚΟΥΠΛΙΜΕΝΤΑ ΕΙΧΕ ΔΕΛΕΑΦΗ ΑΠ' ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑ ΚΙ' ΟΤΙ ΕΠΕΔΙΩΚΕ ΝΑ ΚΕΡΔΙΣΗ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ.

ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΤΟΥ, ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ, Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ, ΔΕΝ ΑΚΟΥΣΑΝ ΓΙΑ Ν' ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΝ ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΤΩΝ...

ΑΛΛΑΧΤΕ, Ο ΑΝΔΡΑΣ ΔΕΝ ΝΕΡΑΝ ΠΟΤΕ, ΟΣΟ ΔΙΑΤΡΟΧΕΙΤΑΙ ΘΕΟΥ Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ...

ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΑΣΑΝ ΧΟΝΔΡΑ ΑΠ' ΤΟ ΜΑΛΑΚΟ ΤΟΥ ΠΟΙΓΚΗΠΟΥ... ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΜΑΚΡΑΣ ΕΡΩΤΙΚΗΣ ΤΟΥ ΠΕΙΣΗΣ... ΕΝΩ Η ΕΝΑ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΕ ΝΑ ΤΟΝ ΚΥΤΤΑΞΗ ΜΕ ΤΑ ΕΚΦΡΑΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟΥ ΝΑΜΟΛΕΙ...

ΑΝΙΣΤΑΝ ΜΙΑ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΓΙΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΘΕΜΑΤΑ. ΦΑΙΝΟΤΑΝ ΚΑΘΩΣ ΩΣΤΟΣΟ ΟΤΙ Η ΕΝΑ ΝΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΚΑΜΗ ΤΟΝ ΠΟΙΓΚΗΠΟ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙ ΟΤΙ ΔΕΝ ΤΗΣ ΉΤΑΝ ΑΔΙΑΦΟΡΟΣ. ΤΟΝ ΚΥΤΤΑΞΕ ΜΕ ΜΙΑ ΕΞΩΧΩΡΙΣΤΗ ΕΠΙΜΟΝΗ, ΟΥ ΜΕ ΑΠΛΗ ΠΕΡΙΟΧΕΙΝΑ, ΑΛΛΑ ΜΕ ΘΑΥΜΑΣΜΟ. Ο ΠΕΚΤΟΥ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕ, ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΙΖΟΝΤΑΙ ΟΤΙ Ο ΘΑΥΜΑΣΜΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ ΚΟΛΛΙΕΡΟΥΜΕΝΟΣ ΥΠΟΡΧΟΥΣΕ ΝΑ ΜΕΤΑΔΗΛΩΣΗ ΣΕ ΑΝΕΞΕΙΣ ΑΛΛΟΥ ΕΙΔΟΥΣ...

★

ΑΠ' ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΕΚΕΙΝΗ, Ο ΠΕΚΤΟΥ ΔΕΝ ΕΠΙΠΡΟΨΕ ΝΑ ΣΥΛΛΟΓΙΖΕΤΑΙ ΤΗΝ ΕΝΑ. Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΟΠΙΣΘΟΧΩΡΗΣΕΙ ΕΥΠΡΟΣ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑ ΕΓΧΛΗΜΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΑ ΤΑΠΕΙΝΑ ΤΟΥ ΠΑΘΗ, ΣΚΛΗΡΩΘΗΚΕ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΚΟΠΕΛΑ 22 ΕΤΩΝ.

Η ΔΥΣΚΟΛΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΤΟΥ... ΟΠΩΣ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΠΑΝΤΑ ΣΕ ΤΕΤΟΙΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ. ΑΝ ΕΠΡΟΚΕΙΤΟ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΛΑΦΡΩΝ ΗΘΩΝ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΕΥΚΟΛΑ ΝΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟ ΧΟΝΔΡΟ ΤΟΥ. ΑΛΛΑ Η ΕΝΑ ΉΤΑΝ ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΚΑΛΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ, ΜΕ ΑΥΣΤΗΡΕΣ ΑΝΘΕΣ ΚΑΙ ΜΕ ΑΦΩΝΗ ΗΘΙΚΗ... ΜΙΑ ΑΠΟΤΥΝΗΜΕΝΗ ΑΠΟΤΙΜΑΘΑ ΘΑ ΓΕΛΟΙΟΠΟΙΟΥΣΕ ΤΟΝ ΠΟΙΓΚΗΠΟ ΚΑΙ ΘΑ ΕΒΛΑΠΤΕ ΠΟΛΥ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥ, ΚΑΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΣΥΝΧΩΝΩΣ ΔΥΣΤΥΝΗΜΕΝΟΝ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗ ΖΩΗ.

ΚΑΘΩΣ ΛΟΙΠΟΝ Ο ΕΩΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΩΝΕ Η ΜΕΣΑ ΜΕ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΟΠΩΣ ΠΑΝΤΑ ΝΑ ΖΗΤΗΣΗ ΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΑΣΥΝΕΙΔΗΤΟΥ ΟΔΩΝΟΥ ΤΟΥ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΊΣΑΑΚ.

ΤΟΝ ΚΑΛΕΣΕ ΣΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΤΟΥ ΤΟΥ ΕΚΜΥΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΛΠΙΔΕΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΝΕΘΕΣΕ ΝΑ ΒΟΗ ΜΙΑ ΛΥΣΗ.

— ΜΕ ΒΑΖΕΤΕ ΠΑΝΤΑ ΣΕ ΔΥΣΚΟΛΗ ΘΕΣΗ. ΎΨΗΛΟΤΑΤΕ! ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕ ΕΚΕΙΝΟΣ. ΘΑ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΚΑΠΟΤΕ ΝΑ ΒΩΘ ΑΣΧΗΝΟΥΣ ΥΠΕΛΑΔΕΣ Ν' ΑΙΣΙΩ ΚΑΠΟΝ ΤΟ ΤΟΥΑΡΙ ΜΟΥ!

— ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΕ ΜΕΓΑΛΗ ΑΙΣΙΑ; ΕΙΠΕ Ο ΠΕΚΤΟΥ ΣΟΦΟΚΛΗΤΙΚΑ.

— Α ΝΟΙ! ΑΛΛΑ ΠΩΣ ΘΑ ΜΠΟΡΩ ΚΑΤΟΠΙΝ ΝΑ ΣΑΣ ΕΞΥΠΝΟΠΗΣΩ ΣΤΙΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΣΑΣ;

— ΚΑΝΑΝΙΑ!... ΣΚΕΦΘΗΚΕ Ο ΠΟΙΓΚΗΠΟΣ. — ΕΞΩ ΕΓΩ ΤΙ ΘΕΛΕΙΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΙΣΘΗΣ!

ΕΒΝΑΛΕ ΑΠ' ΤΟ ΧΕΡΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ ΤΟΥ ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΜΑΘΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΚΟΛΛΕΙ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΟ ΕΒΕΙΣΕ ΛΕΝΟΝΤΑΣ:

— Μ' ΑΥΤΟ ΕΔΩ ΘΑ ΛΕΙΨΗ ΚΑΘΕ ΔΥΣΚΟΛΙΑ!

— ΒΕΒΑΙΑ, ΑΥΤΟ ΕΙΝΕ ΕΝΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ ΑΚΑΤΑΝΩΝΙΣΤΟ ΑΠΑΝΤΗΣΕ, Ο ΓΙΑΤΡΟΣ, ΚΑΙ ΣΥΝΧΩΝΩΣ ΜΙΑ ΑΚΟΥΗ ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΤΗΣ ΕΥΠΙΣΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΜΠΡΟΘΗΣΗΣ ΣΑΣ ΠΡΟΣ ΕΜΕΝΑ... ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΜΗ ΔΕΧΘΩ ΝΑ ΣΑΣ

ΔΕΙΩ ΚΙ' ΕΓΩ ΤΗΝ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΜΟΥ! ΠΕΣΤΕ ΜΟΥ ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.

— ΝΑ ΒΟΗΣ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΝΑ ΚΑΜΩ ΔΙΚΗ ΜΟΥ ΤΗΝ ΟΥΡΟΦΗ ΕΝΑ! ΣΟΥ ΑΦΙΩ ΑΠΟΛΥΤΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΔΟΞΕΑΣ.

— ΘΑ ΔΟΚΙΜΑΣΩ... ΕΙΝΕ ΔΙΩΣ ΠΟΛΥ ΔΥΣΚΟΛΟ! ΑΝ ΕΠΡΟΚΕΙΤΟ ΝΑ ΣΤΕΙΛΩ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ ΑΥΤΗ ΤΗ ΓΟΠΣΑ, ΘΑ ΥΠΟΡΧΟΥΣΑ ΝΑ ΣΑΣ ΕΓΓΥΗΘΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ!... ΑΛΛΑ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΜΟΥ ΖΗΤΑΝ, ΕΙΝΕ ΕΝΤΕΛΟΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ... ΤΕΛΟΣΠΑΝΤΩΝ, ΘΑ ΚΑΜΩ ΟΤΙ ΥΠΟΘΩ ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΩ!

ΠΕΝΤΕ ΗΜΕΡΕΣ ΑΝΟΓΕΤΕΡΑ, Ο ΊΣΑΑΚ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΘΗΚΕ ΠΑΛΙ ΣΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΤΟΥ ΠΟΙΓΚΗΠΟΥ.

— ΕΓΩΜΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ! ΤΟΥ ΗΛΩΣΕ. ΚΟΥΡΑΣΘΗΚΑ ΠΟΛΥ, ΙΔΩΣΑ ΓΙΑ ΝΑ ΤΑ ΚΑΤΑΒΕΩ... ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΑ ΠΡΩΤΑ ΝΑ ΜΑΘΩ ΛΕΠΤΟΜΕΩΣ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΣΥΝΗΘΕΙΣ ΑΙΝΗΣΕΙΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ... ΣΑΣ ΣΥΓΓΑΙΩ, ΑΛΗΘΕΙΑ, ΓΙΑ ΤΟ ΓΟΥΣΤΟ ΣΑΣ! ΕΙΝΕ ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΠΛΑΣΜΑ, ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ!

— ΑΦΙΣΕ ΛΟΙΠΟΝ ΤΗΝ ΠΟΛΥΛΟΓΙΑ! ΔΙΕΚΩΨΕ Ο ΠΕΚΤΟΥ, ΜΕ ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΓΩΝΙΑ.

— ΚΑΤΩΘΩΣΑ ΤΕΛΟΣΠΑΝΤΩΝ Ν' ΑΝΑΚΑΛΩΜΟ ΟΤΙ Η ΕΚΛΕΚΤΗ ΣΑΣ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΣΕ ΜΙΑ ΚΟΜΩΤΟΙΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΧΤΕΝΙΣΗ.

— ΩΣΤΕ ΕΙΝΕ ΚΟΙΤΙΣΙ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΟ...

— ΜΕ ΤΟ ΠΑΡΑΠΛΩΝ ΜΑΛΙΣΤΑ, ΟΠΩΣ ΜΕ ΒΕΒΑΙΩΣΕ ΚΑΙ Η ΚΟΜΩΤΟΙΑ.

— Α, ΥΠΟΘΕΣΕ ΝΑ ΓΥΝΩΡΙΣΘΗΣ ΜΑΖΙ ΤΗΣ;

— ΒΕΒΑΙΩΣ. ΚΑΙ ΝΑ ΤΗΝ ΚΑΜΩ ΣΥΜΜΑΓΟ ΜΟΥ. ΤΟ ΧΟΝΔΡΟ ΚΑΤΟΡΘΩΝΕΙ ΚΑΘΕ ΘΑΥΜΑ... ΣΥΜΦΩΝΑ ΛΟΙΠΟΝ ΜΕ ΤΙΣ ΥΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΜΟΥ, Η ΚΟΜΩΤΟΙΑ ΑΥΤΗ ΑΝΟΙΞΕ ΚΟΥΒΕΝΤΑ ΜΕ ΤΗ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ ΚΙ' ΑΝΙΣΤΕ ΝΑ ΤΗΣ ΥΠΟΔΕΙΧΝΗ ΜΕ ΤΡΟΠΟ ΟΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΠΟΙΟ ΠΡΩΤΩΤΟ ΙΣΧΥΡΟ, ΤΟΛΛΑ ΕΩΤΕΡΩΜΕΝΟ ΜΑΖΙ ΤΗΣ, ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΣΟΒΑΡΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ, ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΤΟΛΜΑ ΝΑ ΕΚΔΗΛΩΘΗ, ΓΙΑΤΙ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΤΥΧΙΑ. ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ, Α

στηρώδες: «Απαντήστε στον πρίγκιπα δ-
τι, αν με θέλη, πρέπει να δημιουργήσω
μια κατ'αλληλ γκάφια».

— Είπε έτσι: φώναξε ο Πέτρος, τρε-
λός από γαρά. Άλληθαι, είπε έτσι:
— Την άκουσα με τ' αυτιά μου, γιατί
ήμουν κοιμημένος στο διπλανό δωμάτιο!

— Μά τότε λοιπόν τελειώσατε! Νική-
σατε!... Αυτά τα λόγια της σημαίνουν
ότι δένεται!...

— Δηλαδή... Δεν καταλαβαίνω...
Γι' αυτό ακριβώς ήλθα να σας ζητήσω μια
εξήγηση!...

— Έτσι είναι όλες οι γυναίκες: Θέλουν
από ένστικτο να φαίνονται ότι υποχώρησαν
στη βία.

— Μά πώς μπορείτε να μεταχειρισθείτε
βία, αφού δεν έχετε στη διάθεσή σας την
κοπέλλα;

— Αυτό ακριβώς μου προήγγειλε, ήλι-
θιε! Ότι, αν θέλω να την κατακτήσω,
πρέπει να προετοιμάσω το έδαφος... κι
ότι αυτή δεν θα μου φέρει αντίστροφο! «Α-
κουσε λοιπόν: Αύριο το πρωί, η Έσρα θα
πάει πάλι στην κομμάτια».

— Ασφαλώς.

— Ο Πέτρος κάλεσε άμεσα τον άνοιγο-
δολιό του και του είπε:

— Θα μαζεύω μερικούς ανθρώπους έμ-
πιστους και δοκιμασμένους και θα τους
γοητοποιήσω όπως σε διατάζει ο γί-
γας Ισαάκ! Αύριο το πρωί, θα έχετε να
κάμειτε κάποια δουλειά, όχι πολύ δύσκο-
λη... Ετοιμάστε εν τώ μεταξύ τη γόνδολα.

— Όταν ξυπνήσει και πάλι μόνος με το γί-
γας, πρόσθεσε:

— Κατάλαβε λοιπόν;...

— Όχι, απάντησε ο Ισαάκ.

— Είσαι ζών;... Αύριο το πρωί, δ-
ταν θα πηγαίνει η Έσρα στην κομμάτια,
οι άνθρωποι μου θα την περιμένουν στο
δρόμο, θα την άσπάζουν και θα μου την
φέρουν εδώ!

— Μά... είναι τεύλα! Μια άπαγγιη,
με το πώς της ήθελες;...

— Θα ήθελες ότι η κοπέλλα δεν θα αντι-
σταθί, ούτε θα φωνάζει καθόλου, αν ακού-
ση το δούα μου, τη στιγμή εκείνη!...

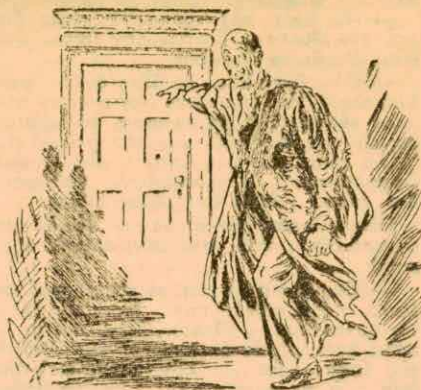
— Άλλωστε, είσαι άσχετα επιτήδειος, ώστε
να διοργανώσεις δηλ τη δουλειά έτσι ώστε
να μη νιώσει ένοχη κανείς. Άλλωστε, γι-
ατί θα σε πλήρωναν; Για τα όσα σου πεί-
ρα;... Σε είδαμε ότι, αν δεν μου φέ-
ρης αύριο το κορίτσι, θα σε ξετριμψώ,
όπου κι αν πας να κουθής, και θα σε
ντάσω ζωντανό!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Εμειψομένη
εχρησιμοποίησε
οδηγία μου
Το
Renaissance
Και
έδωκεν
την νεότητά μου!

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
ΒΕΡΑΙΝΖΕΡ 13 ΑΡΘΡΟΣ ΑΡ 108

Με χρῆσιν ὀλίγων ἡμερῶν ἐπαναφέ-
ρει τὰ ἄσπρα μαλλιά εἰς τὸ φυσικὸ
τοῦ χρώμα. Μαῦρο, καστοράκι ἢ ξανθὸ
ὅπως ἴθι ἀρχικῶς.
Πώλησις λιανικῆ: Διὰ τὰς Ἀθῆ-
νας:
Φαρμακοποιὸς Ν. Βάκκ: Κάνινγος
ἀριθ. 11.
Φαρμακοποιὸς Φάρμετ: Κάνινγος
ἀριθ. 15.
Φαρμακοποιὸς Ἰωσηφοπούλου καὶ
Σια: Σωκράτους ἀριθ. 34 Α'.
ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗ
Κ. Ν. ΓΟΝΑΤΑΣ: Πλατεία Ἐμπορίου.
Μέγαρον Μιροϊλόγλου 16.
ΔΙΑ ΤΟΝ ΒΟΛΟΝ
Ι. ΔΙΑΝΕΛΗΣ: Ἰωλκού ἀριθ. 69.

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΠΟΥ ΜΑΖΕΥΕ ΠΑΠΟΝΤΣΙΑ

Τὸ τέχνασμα τοῦ δικηγόρου Ντυράν

Ἐκεῖ μείνει μνησιμῶδες στὰ δικαστικά
καρναὶκά τὸ τέχνασμα ποὺ μετεχειρίσθηκε
πρὸς τὸν ὁ Βέλγος δικηγόρος Φίλιππος
Ντυράν, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀθώωσιν τοῦ
πελάτου τοῦ Ἀντρέ Βολπέν.

Ὁ Ντυράν ἦταν ἡδὴ περίφημος. Εἶχε ὑ-
περασπίζῃ ὡς τότε 73 κατηγορουμένους
γιὰ φόνους κι εἶχε ὠσει τοὺς 71 ἀπ' τὰ
κάτεργα. Ποτὲ ἄλλοτε ὅμως δὲν εἶχε θρε-
φῇ σὲ τόσο δύσκολο θεοί, ὅσα στὴν περι-
πτώσιν τοῦ Βολπέν. Γιατὶ ὑπάρχουν συντρι-
πτικὲς ἐνδείξεις ἐνοχῆς αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώ-
που.

Ὁ Βολπέν κατηγορεῖτο ὅτι εἶχε δολο-
φονήσει 12 γυναίκες. Ἐπὶ μὴ ὀλόκληρη
βδομάδα ὁ εἰσαγγελεὺς εἶχε φροντίσει
νὰ τὸν δερῇ ἀπὸ παντοῦ, μετὰ τὰ στοιχεῖα
τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων, ἐστὶ ὥστε νὰ
μὴ μὴρῇ νὰ ξεφύγῃ.

Ὁ Ἀντρέ Βολπέν ἦταν ἕνας ἄσημος λο-
γιστὴς καὶ κατοικοῦσε στὴ μικρὴ θελγι-
κὴ πόλιν Βιλλερουά. Ζούσε πτωχά, χωρὶς
νὰ τραβῇ ποτὲ τὴν προσοχὴ τῶν συμπα-
τριῶν του.

Ἐνα βράδυ, ἔφτασε στὸ μοναδικὸ ξενο-
δοχεῖο τοῦ Βιλλερουά ἕνα αὐτοκίνητο, μ' ἕ-
να κομφοντιμένω κύριο καὶ μὴ κοπέλλα
μὲ παραξένην ὡμορφίαν. Τὸ ζευγάρι αὐτὸ
ζητήσε τὸ καλύτερο δωμάτιο τοῦ ξενοδο-
χείου. Ἡ σύζυγος τοῦ ξενοδόχου τοὺς ἄ-
κουσε, τὸ ἐπόμενον πρωί, νὰ λογαριαζοῦν
στὴν κἀμαρά τους.

Ἐπειτα ὁ κύριος ἐφυ-
γε, ἀφίοντας μόνη τὴν νεά. Τὸ ἀπόγευμα,
ἡ ἀγνωστὴ μπῆκε στὸ μικρὸ καφενεῖο, ὅ-
που ὁ Ἀντρέ Βολπέν διαβάσε τὴν ἐφημερί-
δα τοῦ κι' ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν του. Γνωρίσθη-
κε μαζί του καὶ κάθισε στὸ τραπέζι του.
Σὲ λίγο σηκώθηκαν κι' οἱ δύο καὶ τράβη-
ξαν πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Βολπέν. Κανεὶς μάρ-
τυς δὲν τοὺς εἶδε ἰδὴ νὰ μπαίνουν σ' αὐ-
τό. Παντὺς ἀπ' τὴν στιγμή εκείνη, χάθηκαν
τὰ ἱχνη τῆς ἀγνωστῆς κοπέλλας. Στὴν
κρεββατοκάμαρα ὅμως τοῦ Βολπέν βρέθη-
κε ἀργότερα ἕνα γυναικεῖο παπούτσι, κι'
ἡ σύζυγος τοῦ ξενοδόχου ἀνεγνώρισε ὅτι
ἦνκε στὴ νεά του αὐτοκίνητο.

Ἐπειτα ἀπὸ μὴ βδομάδα, ὁ Βολπέν ἐ-
θεάθη στὸν κινηματογράφον τοῦ Βιλλερουά
καθισμένους κοντὰ σὲ κάποια κοπέλλα τῆς
πόλεως, ποὺ λεγόταν Μολρώ. Τὴ νύχτα
ἐκείνη, μὴ νείονισσά του ἄκουσε στὸ
σπίτι του γυναικεῖα γέλια. Ἡ Μολρώ χάθη-
κε ἀπὸ τότε. Καί, μὲσα σ' ἕνα σωτράρι τοῦ
γραφείου τοῦ Βολπέν βρέθηκε ἕνα σκαρ-
πὶνι ἀπὸ πράσινο καστόρι, ὅμοιο μὲ τὰ δι-
κά της.

Λίγο ἀργότερα, μὴ δασκάλα ἀπ' τὸ Σαιν-
-Βιτ, ἡ Λουίζα Ρόν, παραιτήθηκε ἀπ' τὴ
θεοὶ της καὶ πῆγε στὸ Βιλλερουά, γιὰ νὰ
παντρευτῇ μὲ τὸ Βολπέν. Ὁ αἰσῶς ποὺ
τὴν εἶχε μεταφέρει κατέθεσε ὅτι τὴν εἶ-
χε ἀφίσει, μαζί με τὴς ἀποσκευὲς της ἐμ-
πρὸς τὸ σπίτι τοῦ λογιστοῦ. Ὄταν, με-
τὰ τὴν ἐξοφάνισιν τῆς δασκάλας καὶ τῆς
σχετικῆς ἐρεύνης ἀνακαλύφθηκε ἕνα κα-
φετὶ παπούτσι στὸ ὑπόγειο τοῦ Βολπέν, ἡ
ἀδελφὴ της, ποὺ εἶχε φτάσει ἀπ' τὸ Σαιν-
-Βιτ, τὸ ἀναγνώρισε ἀδιόλεκτα.

Ὑπὸ ἀνάλογες περιστάσεις εἶχαν ἐξα-
φανισθῇ ἄλλες 9 γυναίκες. Ἐπειτα ἀπ'
ὅσα κατέφεραν οἱ μάρτυρες στὴ δική, κα-
νεὶς πῶς δὲν ἀμφέβαλλε γιὰ τὴν ἐνοχὴ

καὶ τὴν καταδικὴν τοῦ κατηγορουμένου.

Τέλος, ὁ δικηγόρος Ντυράν ἀρξίωσε τὴν
ἀγόρευσίν του. Ἐπειτα ἀπὸ μὴ ἀνακεφα-
λαίωσιν τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων, τόνισε
στοὺς ἐνόρκους δι' ὅσον ὑπῆρχε κανεὶς αὐ-
τόπτης μάρτυς τῶν δολοφονιῶν κι' ὅτι δὲν
εἶχαν βρεθῇ ποτέν τὰ πτώματα τῶν κα-
μένων κοριτσιῶν. «Ὁλόκληρο τὸ οικοδό-
μημα τῆς κατηγορίας, εἶπε, στηρίζεται μὴ
νὸ σὲ μερικὰ γυναικεῖα παπούτσια. Μά
εἶναι ἐγκλημα—συνέχισε—τὸ νὰ κη κανεὶς
τὸ πάθος νὰ μαζεύῃ παπούτσια;... Ὁ νο-
μος καὶ ἡ συνείδησι σας δέν ὀδε ἐπιτρέ-
πουν νὰ καταδικάσετε τὸ Βολπέν ἀν δὲν
πεισθῇτε ἀπὸ λυτὰ γιὰ τὴν ἐνοχὴ του! Σείς
ὅμως ἐξακολουθεῖτε ν' ἀμφιβάλλετε,
ἔστω κι' ἀν δὲν τὸ καταλαβαίνετε...».

— Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία! Πῶ
να εἶπ' τὴ θεοὶ της ἡ ἀδελφὴ τῆς δασκα-
λας.

Ὁ πρόεδρος ἐπέβαλε ἡσυχία στὸ ἄ
κροατήριον, κι' ὁ συνήγορος ἐξακολούθησε
τὴν ἀγόρευσίν του.

— Τί θὰ λέγατε, κύριοι ἐνόρκους ἀν βλέ-
πατε νὰ μπαίνει τώρα σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα
μὴ ἀπ' τίς κοπέλλες ποὺ θεωρεῖτε νὰ
κρέε, δολοφονημένες; Θὰ ἐξακολουθεῖ-
σατε τότε νὰ εἰσθε βεβαίον γιὰ τὸ θάνατον
τῶν 11 ὑπολοίπων; Θάκατε ἀκόμη τὴν πε-
ποίθησιν ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβο-
λία;...

Σήκωσε τὸ χέρι του μετὰ μὴ κίνησιν ἀργή
καὶ ὑποβλήτικῃ, κι' ἔδειξε τὴν πόρτα τοῦ
βάθους τῆς αἰθούσης τοῦ δικαστηρίου.

— Κυττάχτε λοιπόν, κύριοι ἐνόρκους!...

Ἐπὶ οὐρανὸν πρὸς τὴν πόρτα συγκε-
ρῶνται ἀκόμη καὶ τὴν ἀναπνοήν τους. Οἱ
κάτοικοι τοῦ Βιλλερουά, ποὺ γέμίζουν τὴν
αἴθουσα, ἀγωνίζονται κυριαλεκτικῶς γιὰ
τὴν ἰσὴν σχεδὸν ὅλοι συγγενεὶς τῶν χαμέ-
νων κοριτσιῶν.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας,
ποὺ φάνηκαν αἰῶνες, ὁ συνήγορος πρό-
θεσε, μὲσα στὴ βεβαία σιμῇ:

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην ποὺ ὀσε ἐγέν-
νησα ἐλπίδες ψεύτικες. Συμμετέστε με γι'
αὐτὸ τὸ μικρὸ κι' ἀδύο τέχνασμα... Δὲν
ἐμπέκε ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα κανένα ἀπ'
τὰ χαμένα κορίτσια. Ὁ μόνος ὅμως, μὲσα
σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα, ποὺ τὸ ἤξερε αὐτὸ
προκαταβολικῶς ἦμουν ἐγώ! Ὅλοι οἱ ἄλ-
λοι περιμέναν νὰ μὴ ἔνα κορίτσι! Γιατὶ,
στὸ μυαλό καθενὸς διατηρεῖται ἕνα
μὴ ἀμφιβολία! Ἐφ' ὅσον λοιπόν,
κύριοι ἐνόρκους, ἀμφιβάλλετε γιὰ τὴν ἐν-
κληματὴ καὶ γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ κατηγο-
ρουμένου, ἀφίετε νὰ τὸν ἀθώωσετε!

Ἦταν ἀπερίγραπτη ἡ ἐντύπωσις ποὺ
προκάλεσε τὸ τέχνασμα τοῦ Ντυράν στοὺς
δικαστάς, τοὺς ἐνόρκους καὶ τὸ ἀκροα-
τήριον.

Ὁ Βολπέν θὰ ἀθωωθῇ! ψιθύρισε μὲ πε-
ποίθησιν ἕνας ρεπαρτέρ στοὺς συναδέλφους
του, ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴ δική.

Κι' ὅμως ἡ ἀποφασιστὴν ἦταν καταδικαστι-
κή! Ὁ Βολπέν κρύφθηκε ἐνοχὸς χωρὶς
ἐλάφρυντικὰ...

Πῶς εἶχε ἀποτύχει τὸ τέχνασμα τοῦ
δικηγόρου;... Ἀπὸ μὴ μικροεπιτηδεύσει-
α, ποὺ τὴν εἶχε προσεῖ ἕνας ἀπ' τοὺς ἐ-
νόρκους: Ὁ Βολπέν δὲν εἶχε κυτ-
τᾶ εἰς καὶ τὸ λυτὸ πρὸς τὴν
πὸ ρτ α, γιὰτὶ ἤξερε καλὰ πῶς δὲν ἐπρὸ-
κεῖτο νὰ παρουσιῇ κανένα ἀπ' τὰ θύμα-
τά του!...

Τὴν ἔφτασε νὰ τὸν περιμένῃ...

Τελευταία, ἐγίναν στὸ Λονδίνο οἱ γα-
μοὶ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς διαπρεπεστέρους «Αν-
γλους φυσικούς, τοῦ δόκτορος Βιλζες. Με-
τὰ τὸ τραπέζι τοῦ ναύου, οἱ δύο νεόνυμ-
φοι πῆγαν στὸ σπίτι τους. Ἀλλ' ἡ κυρία
Βιλζες τοῦ κακοῦ περιμένε τὸν ἀνδρὸν
της στὸ νυφικὸ θάλαμο ὡς τὸ πρωί. Τέλος
εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομίαν.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔφτασαν σὲ λίγο καὶ ἄρ-
χισαν νὰ ψάχνουν παντοῦ. Τέλος ἔπειτα
ἀπὸ πολλὰς ἐρεύνης ἀνακάλυψαν τὸν Βιλ-
ζες σ' ἕνα ὑπόγειο δωμάτιο τοῦ σπιτοῦ
τοῦ ποὺ τὸ εἶχε μετεβάσει σὲ ἐργαστη-
ριον. Ἦταν ἀσπασχολημένος μὲ ἕνα ὑπ-
χανικὸ ρομπὸτ ποὺ εἶχε φτιάξει καὶ ποὺ
ἔμπορε νὰ κἀν 100.000 ἀριθμητικὰ πρά-
ξεις ἀπὸ λεπτό!

Δικαιολογούμενος γιὰ τὴν ἀπουσία του
ἀπὸ τὸ νυφικὸ θάλαμον, εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Καθὼς γυρίζω στὸ σπίτι μετὰ τὴν
ἐξοφάνισιν μὴ μικρὴ λεπτομέρεια. Τῆς εἶ-
πα τότε ν' ἀνεβῇ στὸ δωμάτιό μας, ὅπου
ὑπελόγιζα ὅτι θὰ πῆγαινα νὰ τὴν συναν-
τήσω ἔπειτα ἀπὸ πέντε ἢ δεκά τὸ πολὺ
λεπτά. Ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν ἦσαν ὅ-
πως τὰ φανταζόμουν καὶ οἰγά-οἰγά ξε-
χασα πῶς εἶχα παντρευτῇ!...

Τὰ περιεχόμενα τῆς φύσεως

Η ΑΝΣΡΩΠΟΦΑΓΙΑ στὸ φυτικὸ βασίλειον

Ὅταν ὁ Φτύμιος Τραμουντάνας,
μεγάλου ποικτικὸ δάσκα τῆς παλη-
ᾶς Ἀθήνας, ἔγραψε ὀλοφύρομενος:

«στὴν ἀγκαλιά σου ἀπιστῇ
τὸν ταφὸ μου εὐρήκα»

δὲν εἶχε καθόλου ὑπ' ὄψει του ὅτι
ὑπάρχει περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως
ὁ γλυκοσπέρτικος συμβολισμὸς περαγμα-
τοποιεῖται μὲ ἀπόλυτη κυριολεξίαν.

Ἡ διαφορὰ μόνον εἶναι, ὅτι ἡ «ἀ-
πιστῇ» ποὺ κάνει τὴν ἀγκαλιά της
ἀνθρώπινο τάφο, δὲν εἶναι θηλυκὸ, ἀλ-
λὰ εἶναι οὐδέτερο. Εἶναι ἕνα δέντρο, ὁ
γίγας μεταξὺ τῶν στροκαφῶν φυ-
τῶν, θαυμαστὸ σὲ ἀγριότητι ὡμορ-
φίαν καὶ μεγαλοπρέπειαν ποὺ φέται
στὶς τελματώδεις περιοχὰς τῆς Μα-
δαγασκάρης, σὲ δάση ἀπρσπέλω-
στα, ἐκεῖ ποὺ ζῇ ἡ πρωτόγονη φυλὴ
τῶν Μκόντος.

Τὸ δέντρο αὐτὸ διακρίνεται ἀπὸ
τὸν παχύ, μαῦρο, ἀκάθαρτο, χωρὶς
κλάδους κορμὸ του, στήλησιν ἀκα-
τρίτιστον κώνου, ποὺ στὴν κορυ-
φή του εἶναι λευκός, στρογγυλὸς καὶ
κοίλος, μοιάζοντας σὺν νὰ ἔχουν το-
πεθητῇ ἐπάνω του δύο πιάτα, ἕνα
μὲ κρότερον μὲσα σὲ ἕνα μεγαλύτερο.
Στὸ κοίλο μέρος τοῦ ἐπάνω πιάτου,
σὲ σχῆμα γαδράδας, συγκεντρώνεται
ὁ κυμὸς ποὺ ἐκκρίνει τὸ δέντρο, ἕνα
ὑγρὸ γλοιώδες, ὑπόλευκο σὺν μέλι
μὲ ἰδιότητες μεθυστικῆς καὶ ναρκωτι-
κῆς, ποὺ εἶναι τὸ ἀνατημειν ποτὸ
τῶν ἱθαγενῶν τῆς περιοχῆς.

Ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ κρέμονται ὀ-
κτὼ φύλλα σαρκώδη, ἀρκετὰ ταχέια
καὶ φαρδιά, κατὰ καὶονικὲς ἀπο-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

στάσεις ποὺ φτάνουν ἕως τὸ ἑδα-
φος. Τὰ φύλλα αὐτὰ τελειώνουν σὲ
μυτερὰ καὶ σκληρὰ ἀγκάθια, καμπυ-
λωτὰ πρὸς τὰ μέσα σὺν μικρὰ κέ-
ρατα βωδίου.

Λίγο κάτω ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν πι-
άτων, προβάλλουν πρὸς ὅλες τὶς δι-
ευθύνσεις μακροὶ βλαστοὶ μὲ μυτε-
ρὲς καὶ σκληρὲς ἄκρες, ἐπάνω δὲ ἀ-
πὸ τοὺς βλαστοὺς μεταξὺ τοῦ πρώ-
του καὶ τοῦ δευτέρου πιάτου, ὑψώ-
νται ἕξ παραφυάδες λευκῆς, λε-
πτῆς, κι' ἐλφρὲς σὺν φτερά.

Οἱ παραφυάδες αὗτὲς ἀνεμίζουν
σφυρίζοντας στὸν αἶρα σὺν γδαρμέ-
να φεῖδια, ποὺ γαντζωμένα μὲ τὸ
στόμα τους, στριφογυρίζουν τὴν οὐ-
ρὰ τους μὲ ἀδιάκοπες ρυθμικὲς κι-
νήσεις.

Ὅταν λοιπὸν ἕνα πουλὶ ἢ ἕνα με-
γαλειτέρου ζώου, καθήσῃ στὴν κορυφὴ
τοῦ δέντρου, προσελκόμενον ἀπὸ τὸ
μαζεμένο στὴν κοιλότητά μελί, γιὰ
νὰ τὸ δοκιμάσῃ, οἱ λεπτὲς παραφυ-
άδες ἀρχίζουν νὰ τυλίγονται γύρω
τοῦ αἰχμαλωτίζοντάς το. Σὲ λίγο, οἱ
βλαστοὶ τὸ ἐγκαταλίθονται καὶ τὸ
συμπεριέχουν μὲ τὴν μυτερήν του ἄ-
κρη, ἀμέσως δὲ ἔπειτα τὰ φύλλα ἀ-
νασηκώνονται ἀργά, ἀργά καὶ κλει-
νόντας, συνθλίβουν τὸ αἰχμαλωτι-
σμένο σῶμα.

Ὅταν ἀργότερα, τὰ φύλλα ἀνοι-
ξοῦν, φαίνονται σὺν ἱδρωμένα μὲ κο-
κινωπὸ ἱδρώτα καὶ ἀφίον νὰ γλυ-
στρήσουν ἀπὸ πάνω τους μερικὰ ὑ-
πολειμματα ἀπὸ τὸ σκελετό, τὰ νύ-
χια, τὰ φτερά καὶ ἄλλα μέρη ἀπὸ
τὸ σῶμα τοῦ θύματος ποὺ δὲν ὑπό-
ρεσαν νὰ πολιορκηθῶν καὶ ν' ἀ-
πορροφηθῶν γιὰ ν' ἀποτελέσουν τὴν
τροφή τοῦ δέντρου.

Ἄν σμιθῇ ν' ἀνέβῃ στὴν κορυφὴ
τοῦ δέντρου αὐτοῦ ἄνθρωπος ποὺ τυ-
χὸν δὲν ἔχει τὴν περιμένη, δὲν
θ' ἀργήσῃ νὰ ὑποστῇ κι' αὐτὸς τὴν
ἴδια τύχη καὶ νὰ βρῇ κυριολεκτικὰ
τὸν τάφο του στὸ μακάριο ἐγκατα-
λισμὸ τῆς πλατύφυλλης ὡμορφίας.

Τὸ δῖος ποὺ ἐννοιοῦν οἱ ἱθαγε-
νεὶς ἀντικρύζοντας αὗτὲς τὶς ὑπερ-
φυσικὲς δυνάμεις τοῦ δέντρου, τοὺς
ἐνέπνευσε τὴ θ' οἰαίσις του. Μὲ τε-
λετὰς καὶ μετὰ σπονδὰς στὸ «ἱερὸ δέν-
δρον» ὅπως τὸ ὀνομάζουν, ἐκδηλώνουν
τὴ λατρεῖάν τους, προσφέρωντας κά-
ποτε γιὰ ἐξέλιωσιν καὶ ἀνθρώπινες
θυσιῆς, ὅπως ἄλλοτε οἱ πρόγονοι τῆς
σημερινῆς ἀνθρωπότητος σὲ ἀνάλο-
γες περιστάσεις.

Σὲ μὴ τέτοια ἀνθρωποφῶσα, ὅ-
πῃς αὐτόπτης μάρτυς, ἔλας Ἀμε-
ρικανὸς περιηγητὴς πρὸ οὐδὸν ἑκα-
τὼν καὶ περιέγραψε τὴν ἀνταρξα-
στικὴ σκηνή, σ' ἕνα ἄρθρον τοῦ ποὺ
δημοσιεῖθηκε στὸν «Κόσμον» τῆς Ν.
Ἰόρκης καὶ ἔκανε τότε μεγάλο πά-
ταγο.

Παρακολούθησε τὴν πομπή τῶν μι-
κροσῶων ἱθαγενῶν, ποὺ μὲ ἀγνὴς
δ' ἀπεραστικῆς φωνῆς, ψάλλοντες ἑ-
ξ ἑλωτικῶν ὕμνων, ἀναγκάσαν δ' ἄ
τῆς 6 ας μὴ μικρακωμένη παρθέ-
νο ν' ἀνέβῃ στὴν κορυφὴ τοῦ σαρκο-
φάγου δένδρου καὶ νὰ τιπῇ ἀπὸ τὸ
μεθυστικὸ τοῦ ὑγροῦ. Ὅταν δὲ τοὺς
ἔκανε τὸ κατῆρ καὶ ἐξέλιξη ἀγωνι-
ζόμεν νὰ κατέβῃ οἱ... πιστοὶ τῶν
ἐμπόδιζαν κάνοντας φρόγυα μὲ τὰ
ἀκέντια τους.

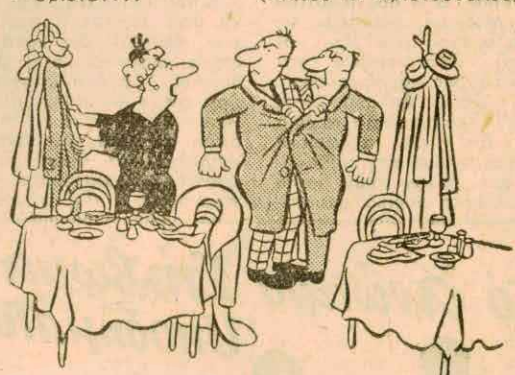
Σὲ λίγο, οἱ πλόκαμοι τοῦ δένδρου,
τυλίχθηκαν σὺν φεῖδια ἀπὸ λαμπρὸ
της, ἔπειτα οἱ βλαστοὶ ἀρχισαν νὰ
τὴ σφίγγουν καὶ στὸ τέλος τὰ φύλ-
λα σηκώθηκαν ἀργά, ἀργά καὶ σὺν
ῶσ' ἀψωσμένα γιὰ αἶμα, ἐκλείσαν
μέσα τους τὸ κορμὶ ποὺ σφάδαζε
ἀπὸ ἀγῶνα!...

Αὐτὸ εἶναι τὸ αἰμοδιῶδες καὶ σαρ-
κοφάγο δέντρο τῆς Μαδαγασκάρης.
Εὐτυχῶς στὴν Εὐρώπῃ δὲν ὑπάρχουν
τέτοιον εἶδος φυτικὸ φονιάδες.

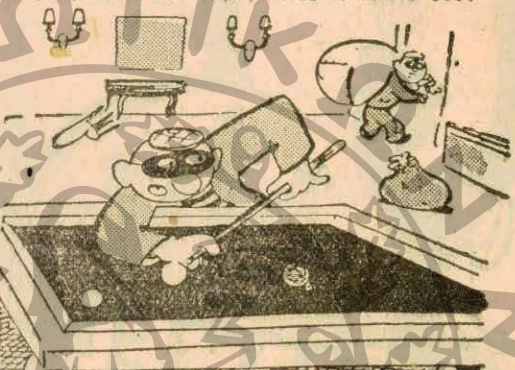
Π. ΤΣΙΛΗΘΡΑΣ

— Τὰ ρέστα σας.
— Ὅριστε!... (Σκίτσος Β. Χριστοδούλου)

— Γιὰ στάσου Ἀγνοίλλος! Μπορεῖ νὰ ἔχῃ δική
ὁ κύριος. Αὐτὸ ἐδῶ νομίζω εἶναι τὸ παλτό σου!

Οἱ ΜΑΝΙΩΛΗΣ
— Ἄντε πάμε, θὰ μὰς πιάσουνε...
— Μία καραμπόλλα ἀκόμη κι' ἐπάρσα!

— Τί κρού!... Χτυπᾶνε τὰ δοντῖα μου.
— Καὶ δὲν τὰ βγάδεῖς;

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΠΡΙΝ ΑΠΟ 10.000 ΑΙΩΝΕΣ

Ο σκληρός αγών επικρατήσεως μεταξύ θηρίων και ανθρώπων

Το 1947 υπήρξε το γυναιώτερο έτος για τους Αμερικανούς παλαιοντολόγους. Τα προϊστορικά ευρήματα του έτους αυτού (κόκκαλα, απολιθώματα, κλπ.) ήταν πλουσιότερα απ' όσα θ' απέδιδαν κανονικά 10 ολόκληρα χρόνια ανασκαφών. Συνδυάζοντας τα δέ και μελετώντας τα, σχετικά πάντοτε με την ηλικία των γεωλογικών στρωμάτων όπου βρέθηκαν, οι ειδικοί επιστήμονες των μουσείων κατορθώνουν ν' αναπαράστησουν ολόκληρες περιόδους της προϊστορίας του ζωικού κόσμου.

Σπουδαιότερη από επισημονική απόψεως ήταν η ανακάλυψη που ανήγγειλαν οι παλαιοντολόγοι του Μουσείου Φυσικής Ιστορίας: Σ' ένα βοσκάδες στρώμα, ηλικίας 200.000.000 ετών, στο βορειοδυτικό Νέον Μεξικό, βρέθηκαν τα κόκκαλα ενός ολόκληρου κοπαδιού από μικρούς και σαρκοφάγους δεινοσαύρους, ενός είδους δηλαδή που ζούσε εκατομμύρια χρόνια πριν απ' τους πελώριους δρονοσαύρους και τυραννοσαύρους. Είχαν ήδη βρεθεί κι άλλοτε μερικά σκελε-

μένα κόκκαλα τέτοιων ζώων, σε διάφορα μέρη των Ηνωμ. Πολιτειών, ποτέ όμως τόσο πολλά και καλοδιατηρημένα.

Οι σκελετοί αυτοί αντιπροσωπεύουν μία μεγάλη καμπή στην εξέλιξη του ζωικού κόσμου. Έλην απέραντα και τροπικές ζούγκλες με δονιώδη θλάστια σκέπαιαν, την εποχή αυτή ολόκληρη την υφήλιο. Τότε λοιπόν έζησαν οι μικροί δεινοσαυροί, για τους οποίους μιλήσαμε πιο πάνω.

Πέρασαν κατόπιν κι άλλοι, πολλοί αιώνες. Η μορφή της Γης άλλαξε επανειλημμένως. Οι πάγοι σκέπαζαν ολόκληρες ήπειρους, κι έπειτα υποχώρησαν πάλι. Έλυωσαν. Κι' η αλύπτη πάλι για την επιδίωξη εξακολουθούσε, αδιάκοπα...

Ένα εκατομμύριο χρόνια περίπου πριν απ' την εποχή μας, άρχισε η πορεία των θηλαστικών, κατά την οποία εμφανίσθηκε κι' ο άνθρωπος. Τα έλη υποχωρούσαν σιγά — σιγά κι' έδιναν τη θέση τους σε πυκνά δάση με ψηλά δέντρα. Οι κοιλιάδες, τα θούνα κι' οι πεδιάδες νέμισαν απ' τους προγόνους των σημερινών

ζώων, καθώς κι' από άλλα ζωικά είδη, που έχουν χαθεί σήμερα τελείως — π.χ. τεράστιους κάστορες, γελώνας μεγάλες σαν αρκούδες, κλπ. Τα θηροσώμια ζώα, που έφεραν στον κόσμο ζωντανά παιδιά, εξετόπιζαν λίγο-λίγο τα ψυχρόσιμα, που γεννούνταν ανά και που καθυστερούσαν στην αντίληψη.

Την εποχή αυτή, έζησαν τα μεγαλύτερα σαρκοβόρα θηρία του κόσμου. Ήσαν πλάσματα εφιαλτικά, πελώρια, με δόντια σαν σπαθιά, μήκους 20 πόντων, κι' είχαν στην κοιλιά τους μία σαρκοφάγα, μέσα στην οποία ανέτρεφαν τα μικρά τους, όπως τα σημερινά καγκουρού. Οι παλαιοντολόγοι του Πανεπιστημίου της Νευπράσκα, που βρήκαν τελευταίως κόκκαλα τέτοιων ζώων κοντά στην πόλη Καίμπριτζ, έχουν έπονουάσει τα ζώα αυτά «μαρσιποφόρους τίγρεις».

Κι' η εξέλιξη του ζωικού κόσμου συνεχίσθηκε. Τα διάφορα είδη αγωνιζόντουσαν για να προσαρμοσθούν στο περιβάλλον που άλλαζε αδιάκοπα. Σκότωναν τα άλλα ζώα ή σκοτώνονταν απ' αυτά. Σ' αυτό τον αγώνα νικήθηκαν οι μαρσιποφόροι τίγρεις. Παρ' όλο το μέγεθος τους και τον ίσχυρο όπλισμό τους με φοβερά νύχια και δόντια, ύστερούσαν πολύ στην πνευματική ανάπτυξη. Άλλα λοιπόν θηρία, ίκανότερα κι' έξυπνότερα — όπως π.χ. ένας τεράστιος αγριόγατος, που έχει εξαφανισθεί κι' αυτός σήμερα — έκλεβαν τη λεία τους και καθιστούσαν προβληματική τη διατροφή τους.

Συγχρόνως οι πρώτοι άνθρωποι, προεγγόμενοι — από τη γνώμη ορισμένων επιστημόνων — απ' την εξέλιξη ενός μικρού πθήκου του είδους των «λεμουσίων», πολεμούσαν απειλητικά τις μαρσιποφόρους τίγρεις. Ο αγώνας αυτός διήρκεσε επί μυριάδες χρόνια, με αφάνταστες απώλειες κι' απ' τα δύο μέρη. Τελικά όμως, όπως ήταν έπιμενον έυειναν νικηταί οι άνθρωποι.

Οι παλαιοντολόγοι που έρευναν ήδη σκέλετο φώς στις μακρινότερες αυτές περιόδους της Ιστορίας του κόσμου, συνεχίζουν το έργο τους, για να αποκρίσουν τις ανθρώπινες γνώσεις.

Νέα όπλα

Στην Αμερική έγιναν τελευταίως πειράματα ενός νέου βλήματος που, όταν φτάσει σ' ένα ύψιστο σημείο, εκρήγνυται, χωρίζεται σε έφτα κομμάτια και μπορεί να χτυπήσει έφτα διαφορετικούς στόχους. Γιατί καθένα απ' αυτά τα κομμάτια ακολουθεί διαφορετική κατεύθυνση. Έτσι, μία έβρα μπορεί να βάλλεται χωριστά να βλεπεί ο έχθρος κανένα αντίπαλο μπροστά του. Και οι στρατιώτες που υπερασπίζονται αυτή τη θέση δεν θα ξέρουν από πού τους έρχονται τα βλήματα.

Ένα άλλο τρομακτικό όπλο είναι η βόμβα που, κατά τη στιγμή της εκρήξεως της, εκσπενδονίζει γύρω της άκτινες Γ. Τα πειράματα απέδειξαν ότι καμμία θωράκιση δεν άντέχει σ' αυτήν.

ΤΑ ΚΡΕΜΜΥΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΚΡΟΒΙΟΚΤΟΝΑ

Η γνώμη των Αμερικανών Ιατρών

Τα κρεμμύδια είναι μικροβιοκτόνα, βεβαιώνουν οι επιστήμονες έχοντας υποψιν τους τις τελευταίες των έρευνες. Ως τώρα, όπως είναι γνωστόν, οι πρακτικοί τα χρησιμοποιούσαν κυρίως για καταπλάσματα σε περιπτώσεις γυμνιατών και υωλώτων και πίστευαν ότι έτσι προλαμβάναν το πρήξιμο. Γενικότερα ο κόσμος κι' ιδιαίτερα οι χωρικοί έχουν την αντίληψη ότι όποιος τρώει κρεμμύδι είναι γερός άνθρωπος. Μέχρι σήμερα όμως η έπιστήμη δεν τα χρησιμοποιούσε και πολλοί άκουγαν με μεγάλη δυσπιστία, όσα έλεγαν οι πρακτικοί για τις θεραπευτικές ιδιότητες των κρεμμυδιών. Τώρα η «Αμερικανική Ιατρική Επιθεώρηση» βεβαιώνει ότι είναι μεγάλη η θεραπευτική αξία τους και ότι οι ανασθηνάσεις τους σκοτώνουν πολλά μικρόβια.

Ο Βίκτωρ Λιντλαρ, συνιστά το λυωμένο κρεμμύδι στο φαγητό για την ανακούφιση των ασθενών από κοινολόγημα. Άλλοι γιατροί θεωρούν το κρεμμύδι ως θαυμασίο πολλαπτικό φάρμακο για τον τύφο. Σύμφωνα μάλιστα με παλαιότερες Ιατρικές γνώμες το κρεμμύδι έγορησιμοποιείτο ως θεραπευτικόν μέσον και για πολλές άλλες ασθένειες. Έκεί όμως που αναμφισβήτητα πιά ένει αποδειχθεί η αξία του είναι οι πληγές που θεραπεύονται ταχέως, με έπιθέματα κρεμμυδιού. Το κρεμμύδι καθαρίζεται από τις έξωτερικές φλούδες, λύνεται και πνέει έξατμισθή — γιατί η αναθυμιάς του είναι εκείνη που σκοτώνει τα μικρόβια — τοποθετείται ως πολλὰ γύρω από την πληγή. Το έπιθεμα αυτό πρέπει να αλλάζει κάθε πέντε λεπτά — όσο διαρκεί η εξατμιστική του — και να μην έγγιξη ποτέ στο άνοιχτο μέρος της πληγής γιατί υπολεί να βλάβη συνκρατείται δε με μία πυκνή γάζα. Ο ασθενής ανακουφίζεται από τον πόνο και η φλεγμονή αρχίζει να έκλειπη εύθως μετά το δεύτερο έπιθεμα.

Σε πολλές περιπτώσεις, η πληγή θεραπεύεται τελείως και κλείνει με τους νέους ιστούς που δημιουργούνται ταχέως. Και όταν όμως δεν συμβεί αυτή το τελευταίο, η πρώτη μικροβιοκτόνος επένεργεια του κρεμμυδιού, έμποδίζει την επέκτασή της πληγής και καθιστά εύχεόστερη την περαιτέρω θεραπεία της.

Άδρια λοιπόν, λένουν οι Αμερικανοί γιατροί, ερωνεύονταν ως τώρα η έπιστήμη, όσους συνιστούσαν τα κρεμμύδια και ως ωφέλιμα γενικά στη διατροφή του όντανισμού και ως θεραπευτικά μέσα. Αποδείχθηκαν σήμερα θαυμαστά μικροβιοκτόνα και εύχεγονικά και σωτήρια σε πολλές άλλες περιπτώσεις.

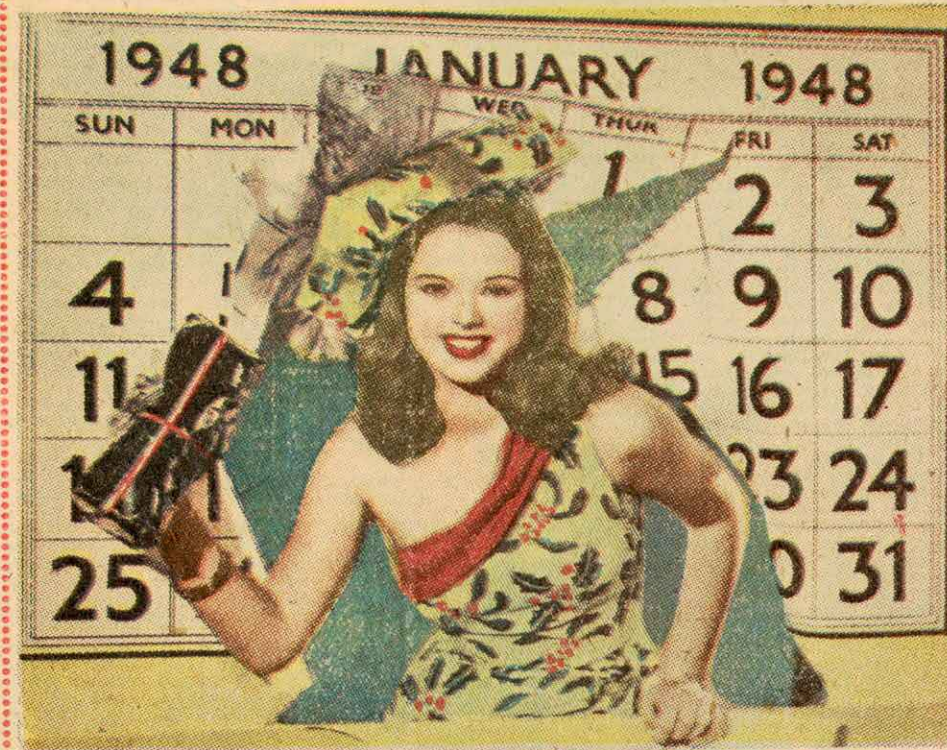
Ένα βουνό από δόντοτριπτική σκόνη

Στην Αμερική υπάρχουν ένα βουνό που είναι ολόκληρο καμωμένο από μία δόντοτριπτική σκόνη άοιστης ποιότητας. Το βουνό αυτό βρίσκεται κοντά στα μεταλλεία του Κουστόκ, στην πολιτεία της Αϊζόνας.

Οι εγγάτες που ενοχλούνται σ' αυτά τα μεταλλεία είχαν προσέξει ότι οι πέτρες ενός γειτονικού βουνού τρίβονταν με μεγάλη εύκολια και ότι η σκόνη των έλεύκρινε τα δόντια και έθεράπευε τις ούλίτρες.

Μία νηυική εξέταση αυτής της σκόνης απέδειξε ότι αποτελείται από διάφορα άλατα άσβεστίνου, φθορίου και μαγνησίου, που, ως γνωστόν, χρησιμοποιούνται στην παρασκευή των διαφόρων δοντοτριπτικών.

Το βουνό αυτό άγοράσθηκε τελευταία από μία εταιρία που σκέπτεται να το έκμεταλλεύει.

Είναι την εύκα ρ'α της Πρωτοχρονιάς, οι δεινοσαυροί του Χόλλυγουντ έκαναν μία σχετική έρευνα. Ρώτησαν τους διάφορους άστέρους τα όσα ήταν η πιο εύχνη μένη τους Πρωτοχρονιά. Ρώτησαν επίσης εκείνους που έχουν παιδιά τί έπληθι έθα τους κάνουν έφέτος γ' να έχουν κι' αυτά κάτι εύχρηστο να θυμούνται ότον μεγαλώσουν.

Και να οι απαντήσεις των άστέρων: Ο Ζοέ Ιτούρμπι, ο διάσημος Ισπανός πιανίστας και ήθοποιος του κινηματογράφου απάντησε:

—Εύχνη την ήμερα της Πρωτοχρονιάς είσθάνεται κανείς όταν βρεθεί στην εκκλησία. Δεν έχει σημασία αν είναι δυστυχής για διάφορους λόγους. Όταν βρεθεί στο υποβλητικό περιβάλλον της εκκλησίας, άκούγοντας τους ύμνους προς τον Θεό, αισθάνεται μία τέτοια εύχνη στην ψυχή του, που δεν μπορεί να συγκριθεί με καμμία άλλη.

Η Ντέμπορα Κάρεν η όμορφη Άγγλίδα στάρ που κατέκτησε σήμερα το Χόλλυγουντ απάντησε:

—Τις καλύτερες Πρωτοχρονιές τις είρασα όταν ήσουν μικρή στη Σκωτία. Είχαμε τότε τη συνήθεια το πρωί του Νέου έτους, να μαζεύονται όλοι οι συμμαθητοί και οι συμμαθήτριές μου στο σπίτι μου. Εκεί, μπροστά σε όλους τους φίλους του σχολείου άνοιγα τα δώρα μου. Κι' έπειτα τα παιδιά έμεναν μαζί μου όλη την ήμερα. Οι γονείς μου κάθε τέτοια μέρα έλειπαν από το σπίτι κι' έτσι είχαμε την εύκοισία να παίζουμε τα πιο τρελά παιχνίδια, χωρίς να μας κάνει παρατήρησι κανείς.

Ο Ουάλλας Μπύου είπε τα έξης:

—Εγώ δεν θυμάμαι κομμία εύχνησμένη Πρωτοχρονιά, γιατί από μικρό παιδί κάθε τέτοια μέρα έκλαιγα για τις 365 μέρες που έφευγαν. Μα και τώρα που μεγάλωσα λυπάμαι που γεννώμ'α 365 μέρες κάθε χρόνο. Μα πιά δεν κλαίω, αλλά φιλοσοφώ.

Η όμορφη Σουηδέζα ήθοποιος Ίνγκριντ Μπέργκμαν απάντησε αναπολώντας την πατρίδα της:

—Πάντοτε θα θυμάμαι, με την μεγαλύτερη συγκίνηση, τη Σκοκλόμη κάθε τέτοια μέρα και τους καλούς γονείς μου, που όταν ζούσαν μαζί γάριζαν κάθε πρώτη του

Η πιο εύχνησμένη Πρωτοχρονιά των Αστέρων

της την πρώτη του έτους. Η Λάνα, έκτος από τα διάφορα παιχνίδια που της άγοράζει, θα της φτιάξη και το αγαπημένο της γλυκό.

Άλλά η Τσερλ δεν το τρώει ποτέ σ'α την ήμερα κι' άς της άρέσει τόσο. Τό πηγαίνει στην εκκλησία για να το φάει... ή Άγία Καίκια!

Άλλά κι' η Τζόντυ Γκάρλαντ με το σύζυγό της Βίντσεντ Μιννέλι, έτοιμάζουν για την Πρωτοχρονιά πυρετώδως το σπίτι τους γ' να εύχρηστίσουν την κορούλα τους Λέα.

Είμε η πρώτη της Πρωτοχρονιά και θέλουν να την κάνουν να την θυμάται σ' όλη της τη ζωή.

Ο χορευτής Λάστιν. Τέην Κέλλυ θα ξεκουραστή — όπως δήλωσε — την Πρωτοχρονιά. Θα ξεπληρώσει σε μία πολυθρόνα και θα βάλλη άλλους να χορεύουν.

Διαργάνωσε ένα πάρτυ για τον έξαπ' γινό του και κάλεσε όλα τα παιδιά της γειτονιάς. Στο πάρτυ αυτό θα γίνει κι' ένας χορευτικός διαγωνισμός μεταξύ των παιδιών. Όποιο απ' αυτά χορεύει καλύτερα θα πάρη τα όμορφέστερα δώρα. Είμε όμως εκ των προτέρων βέβαιος πως θα το πάρη ο γυιός του, γιατί είναι έξαρετικός χορευτικό ταλέντο και κάνει μάθημα καθήμερα με τον πατέρα του.

Η Μάρνκερετ Ο Μπράιαν το παιδί θαύμα, θα πάρη το πρωί της Πρωτοχρονιάς στην εκκλησία με την μητέρα της. Άπο ευχρηστική θ' άνοιξη τα δώρα της. Άλλά εκείνο που την ενδιαφέρει περισσότερο απ' όλα, είναι η σκόλα της Λάστυ, που περιμένει σκυλάκια. Τί χαρά αν τα καταφέρη να της τα γάρησιν την Πρωτοχρονιά!

Ο Φράνκ Σινάτρος διαργάνωσε — όπως δήλωσε — Ισπανοποίησης άγώνος μεταξύ των όλων των παιδιών του Φράνκ και Νάνσυ στα όποια έχει χάρισει ένα μικρό κοττεράκι. Έφέτος θα τους χάριση ένα καινούριο πολυτελέστερο. Το βραβείο του νικητού στους άγώνες θα είναι ένα διαρκές εισιτήριο για όλα τα τσίρκα της Αμερικής.

έτους ένα λευγαρι καινούργια παγοπέδλο. Δεν πρόφταναν να μοι τα δώσουν και τα φορούσα άμέσως κι' έτρεχα στην παγωμένη λίμνη, που ήταν γεμάτη χιονανθρώπους και ένοχιστα παιδιά. Τώρα όσο όμορφα κι' αν περνάω τις Πρωτοχρονιές δεν ξεχνάω εκείνες τις ξενοιαστές άπλές κι' εύχνησμένες ήμέρες.

Ο Πίτερ Λούφορντ, ο όμορφος στάρ της Μέτρο Γκόλντνούν, «ο όμορμος των καρδιών», όπως τον άποκαλούν οι Αμερικανίδες, απάντησε:

—Έτυχε να γιορτάσω την Πρωτοχρονιά σε όλες σχεδόν τις μεγάλες πόλεις του κόσμου. Και όμως την μεγαλύτερη πρωτοχρονιάτικη χαρά μου την προσφέρουν τα πάρτυ στα στούντιο της Μέτρο Γκόλντνούν Μάγερ.

Όλες οι αίθουσες είναι φαντασμαγορικά διακοσμημένες και το πρωτοχρονιάτικο δέντρο θαρρείς πως θα πέσουν από το βάρος των δώρων. Φώτα, όρχηστρες, και οι όμορφέστερες γυναίκες του κόσμου με τις περὶ θουμάσιες τουαλέτες. Στις 12 ή ώρα σβύνουν τα φώτα και η όρχηστρα παίζει ένα πρωτοχρονιάτικο τραγούδι.

Τότε ο κοθένας φιλάει το δίπλανό του, ή τη διπλανή του. Και καταλαβαίνετε τί θα πη να φιλήσει κανείς την ώρα ακριβώς που μπαίνει ο καινούργιος χρόνος μία άπό τις καλλόνες της Έταιρίας Γκόλντνούν.

Η νόμισσα Λάνα Τάρνερ απάντησε πως ή μεγάλη χαρά της τώρα πια είναι, να δη την κορούλα της Τσερλ εύχνησμένη αυτή την ήμερα. Η Τσερλ είναι πέντε έτών και ή γιανιά της, θα δώσει ένα πάρτυ στο σπίτι

‘Η μόδα

Όταν τὴν βλέπη
πάνεις ἐκ πρώτης

«Όσο νύχτην ἔ-
ξελιξί τις... τὴν
Παριζιάναν δὲν πιά-
νει μπουσάτῃ χα-
στωσιῶϊ.
Γιὰτὶ εἶνε ἑξυπνὴ
ἑξελιγμένη κι' ἔχε-
ρικωμένο μέγα τοῦ
τοῦ πνεύμα τῆς ἀνε-
ξαρτησίας. Σίρει τὴν
θέλει, συνιθεὶς ἀπὸ
μικρῇ καὶ ἐπὶ ἐλευ-
θερά τῇ γνώμῃ της
καὶ εἶνε αὐθόρμητος
χωρὶς νὰ εἶνε αὐθά-
δης.
Αὐτὰ νὰ προτερὴ
ματὰ τὴν νεότης Ἄ-
μερικανίδος τὴν κα-
νὸν βολεδικὴν στο-
κόφου.

Απειροματα
Μερικές διατείνονται πως τα τω-
ρινα χτενισματα ειναι ομοιομορφα
και μονοτονα, αλλα αστες που τα
λένε θα έχουν ασφαλως όπ' όψει
τους κανενα καθυστορημένο κοι-
νωτήριο που δεν παρακολουθει τη
μόδα και τα διάφορα χτενισματα
που λαμβάνει. Η κομμωτική τέχνη
έξελισσεται και η μόδα αλλάζει
τοση αβρότητα που κάθε μια σχε-
δόν παρουσιάζει κάτι καινούριο.
Θέλετε να πείσετε γι' αυτό; Πα-
ρακολουθήστε ένα κομμωτήριο
που έχει κίνησι και θα ίσχετε δι-
καίωμα κυρία δέν βγαίνει από κει
μέσα χτενισμένη ομοιομορφα. Κά-
θε μια έχει τ'ό χτενισμα που ταί-
ριαζει στον τύπο της, στο σχήμα
του προσώπου της, στα χαρακτηρισ-

ὥστε μελῶς γρώμα καὶ δὲν εἶ-
σάτο ἐξαγιστημένη: Νὰ φορτῇ
πολλὰ γρώματα, πρὸ πάντων κή-
ρινα καὶ πράσινα, ἐπίσης ἕνα βε-
ρεκοκὶ θὰ σὰς πῆγαινε πολλοὶ καὶ
ἕνα παλὸ γρώμα ὑπὲρ τῶν
πράσινα κοκκίων. Γιὰ τὸ στενοκά-
τοιρνε σκῆπτρῳ τῆς μύρας καὶ
ἀποφυγεῖτε ἀλλοῦρα, λαθερὰ καὶ
οἰονομητάδῃ.

Ζαφείρω. Χιον: "Ἀποὺ λ-
δερματολόγους ἀπέμειν, δὲν τοῖμα
νὰ σὰς δώσω συμβουλὰ. Πλέον κα-
τάλληλα θὰ εἶνε ὁ ἀστυνόμε-
τοῦ "Θησαυροῦ" κ. Λεζάρ.

**Κάποιος δυστυχισμέν-
ος:** "Λοκισμένη ἄλγος, Πετὸν
Κανὰ, ἔκλεινε βασιλεὺς ἐν τέλει
περιπτώσεις σὰν τὴν δική σας.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

γυναίκας πρῶτες
 διαθήσεως τοῦ
 Φροντίσατε ν
 ἡν παχυσαρκίαν
 λάντοτε ὕγιης κ
 Θὰ τὸ ἐπιτύχη
 πολὺτως, μόνον
 ἡ Λαστέξ καὶ Κ
 —FORM.
 Πωλοῦνται στὸ
 τὰς τῆς Κοσσεῖ
ΕΤΑΥΡΟΠΟΛΟΥ
 ΕΡΜΟ
 ΣΗΜ. Αἱ Κυρί
 γίων δύνανται νὰ
 Κορσέδες ἡ Λασ
 τὸ ἀνάστηναι τ
 καὶ τὴν μέσιν εἰς

να είναι η
διατός της
αποφύγετε
διά να έλαβε
εγκρίσεις,
με δε αυτό ά-
τα περίφη-
σέδες ΦΛΕΞ

Ειδικών Καν-
ΑΙ ΚΟΝΤΟΣΗ

50.
τών Έπαρ-
στηνευθούν
Ε γραφόν-
περιφέρεται
μάν νωστήν

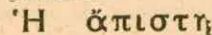
φάντου. Είτε
πολύς γιά να
γιά την Πρωτο-
νούς της φίλου-
Στους συγγε-
σκαντα στην έπ-
καταρκτο στους
γνωρίσιμους στον
γιατό σας, ποι-
τως να στε(λ)ν-
γράμματα, ποι-
νουν μόνο για έ-
γη, αλλά θερμά
ύνεσις και εύτυ-
Σε πολύ στε-
στην έπαρκεια ή
υπολείπε να στε-
σας τηλεγραφί-
τας ώστε να τι-
αυτά

καλύτερος
ευνηθής κέννη
για τους στε-
...
...
... του θρι-
... ού το ε-
... πακισθάνει
... οίκογενειακό
... άποραστή
... ευνηθής
... εν
... θα πειν-
... τη τυπική ε-
... εως φασ-
... ας.
... συγγενείς,
... εξωτερικό
... ετε τις ευ-
... φροντί-
... λήν αν-
... αν-
... - θεός οχι-
... την ευπλακ-
... ρους για τ-

...έο' τόν πατέρα του κύρ 'Αναγν...
...νά δωσθ βοήθημα!... γιομάτ...
...ορτές!... (Σκίτσ...

στη πού είχε
ι στους από-
(Αρχέλαου)

68

Τσαμ άπειρή. Μου φαίνεται πως με παραμόνευαν άδρατα όντα. Αποφάσισα να έπιστρέψω στη μάστιγα. Έκανα μεταβολή κι άνοιξα να τρέχω σαν τρέλος, μέσα από τους θαμνούς, άγρυπνοί να εναλλάσσονται σ' ένα έδαφος γυμνό.

Σταμάτησα, τη στιγμή που έβγαίνα σ' ένα ξέφωτο. Ήταν ένα είδος άνοιγματος, καμωμένου μέσα στο δάσος, από τον κορμό ενός μεγάλου δέντρου, που είχε πέσει. Πιο πέρα, οι κορμοί ήταν πάλι πυκνοί. Κι άναμεσα τους φούντωναν τα άναορινητικά φυτά.

Μπροστά μου, βρίσκονταν τρία όντα, γονδροειδώς ανθρώπινα. Μπόρεσα ν' αντιληφθώ ότι τα δύο απ' αυτά ήταν άσθενικά και το τρίτο ηλικικό. Έκτος από κάτι κομμάτια ύφασμα, γύρω από τη μέση τους, δεν φορούσαν τίποτε άλλο, και το δέρμα τους είχε ένα βαθύ ρόδινο χρώμα, που δεν το είχα άκουμα παρατηρήσει σε κανέναν άνθρωπο.

Τα λιπαρά πρόσωπά τους ήταν γονδροειδή και χωρίς πηγούμι, το μέτωπό τους ήταν στενό και στο κεφάλι είχαν μαλλιά άσπια και κατσαρά. Δεν είχα ιδιόμορφα όντα με τόσο κτηνώδη μορφή.

Κουδούνισαν, κι άλλον το ένα από τ' άσθενικά μιλούσε στ' άλλα δύο, και τα τρία αυτά όντα φαίνονταν τόσο άπροσρημένα, ώστε δεν έπρόσεξαν το θόρυβο, που έκανα πλησιάζοντας. Έκρινον από τ' άριστέρα πόδα τα δεξιά τα κεφάλια τους και τους άδωσαν τον. Τα λόγια έορνούσαν ως έμένα υπερδυσχεύα και δυσβάριτα. Μπορούσα να τους άκούω καθαρά, χωρίς να κατορθώνω να συλλάβω το νόημα. Έκείνος που μιλούσε, φαινό-

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΜΑΛΛΙΑ ΛΕΥΚΑ

JEUNESSE

(46081)

Η μοναδική συνταγή για να διατηρηθούν τα μαλλιά σας στο φυσικό των χρώμα. Έαν τα μαλλιά σας είναι ήδη λευκά, καμείτε όλιγες έπαλείψεις με το θουμισογόνον.

JEUNESSE

και άμέσως θα έπαναφέρουν το φυσικό των χρώμα.

JEUNESSE

ένας σταθερός εια την Ιστορίαν της έπαναφοράς των λευκών τριχών στο φυσικό των χρώμα.

Φαρμακείον Κ. Λερπέση

ΔΡΟΥ 3 & ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ
Τηλ. 53.291. Όμόνοιο

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ:

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. Σπύρος Μαυρίκας. Όδός Αγίας Σοφίας 24.

ΚΡΗΤΗ (ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ). Εύάγγελος Γκιόκας. Άρματοπωλείον.

ΚΡΗΤΗ (ΧΑΝΙΑ). Κομμωτήριον Πέτρου Φραγκουλάκη.

ΤΡΙΚΚΑΛΑ. Κομμωτήριον "ΖΑΝ" Ζαφειροπούλου.

ΦΑΚΙΔΕΣ

(ΠΙΤΣΙΛΑΔΕΣ - ΠΙΚΝΑΔΕΣ)
Ριζική θεραπεία ενάντια όλων ημερών

Πληροφορία: Δωρεάν
Όδος Πιπινού 38 Στάσις
Αννέλοπούλου Τηλ. 85.089

τανε σά να άπάγγελλε κάτι άκατανόητα λόγια, κι έπειτα άπλώνοντας τα χέρια, σηκώθηκε άπάνω.

Τότε οι άλλοι σηκώθηκαν κι αυτοί κι άνοιξαν να φωνάξουν όλοι μαζί άπλώνοντας τα χέρια και ταλαντεύοντας τα κορμιά τους ρυθμικά. Πρόσεξα ότι οι κινήσεις τους ήταν κοντές και τα πόδια τους μακριά και άμορφα.

Κι' οι τρεις γυροφόροι κύκλο, γυρνώντας τα πόδια και κουνώντας τα χέρια. Ένα είδος μελωδίας άνακατευόταν μαζί με τη ρυθμική τους άπαγγελία, καθώς και μια έπώδους που έμοιαζε με «Αλούλα» ή «Μπαλούλα».

Σέ λίγο, τα μάτια τους άστράωναν κι' οι άπαισιες μορφές τους πήρανε μίαν έκφραση παράξενης χαράς. Στη γωνία των χωρίς νείλια στωάτων τους, έτρεψε το σάλιο τους.

Ξαφνικά, ενώ παρακολουθούσα τις γονδροειδείς κι' ανεξήγητες εκείνες κινήσεις τους, αντιληφθήκα καθαρά, για πρώτη φορά, τί ήταν εκείνο που μ' έκανε να παρανεύωμαι, και μου έδινε την αίσθηση πως ήταν άκατάληπτα, και, συνγύροως, πολύ γνωστά...

Τα τρία αυτά τέρατα, που έκαναν εκείνη τη μυστηριώδη τελετή, είχαν σχήμα ανθρώπινο, κι' ώστόσο θυμίζαν κάποιο ζώο γνωστό. Καθένα από τα όντα εκείνα, μ' όλη του την ανθρώπινη ευφάνση, τα κομματοσμένα του κορμιά και το ανθρώπινο σχήμα των μελών του, είχε, στις κινήσεις του, στην έκφραση των χαρακτηριστικών του και των χειρονομιών του, κάτι που θυμίζε το γουραόνι...

Έμεινα εκεί, κατάπληκτος, και τότε τα πιο τρομερά έρωτήματα βασάνισαν το μυαλό μου...

Τα άλλόκοτα όντα άνοιξαν να πηδάνε, το ένα πίσω από το άλλο, βιάζοντας κάτι άκατανόητες κραυγές, και γουλλίζοντας. Το ένα απ' αυτά γλύστοπασε και βρόθηκε, για μια στιγμή, πεσμένο με τα τέσσερα, αλλά ξανασηκώθηκε άμέσως. Εκείνη όμως η στιγμή, άποκάλυψε της ζωάδιας αυτών των τεράτων που ήταν άρεκτά.

Κάνοντας όσο το δυνατόν λιγώτερο θόρυβο, ξαναόρισσα πίσω, σταματώντας κάθε στιγμή, από το φόβο μου μήπως το τρίχειο ενός κλαδιού ή το θόρυβος των φύλλων με προδώσει.

Η μόνη μου σκέψη την ώρα

έκείνη, ήταν ν' άπομακρυνθώ απ' αυτά τ' άποκρουστικά όντα που έλαμπαν ένα μονοπάτι που μόλις ξεχώριζε, άνάμεσα στα δέντρα. Διασπινίζοντας ένα στενό ξέφωτο, διέκρινα με φοικη μου δυό άλλόκοτα πόδια, που άκολουθούσαν μια διεύθυνση παράλληλη με τη δική μου σε άμφοτεράς μολις τοιάντα μέτρων. Το κεφάλι κι' ο κορμός κούβονταν από τις πυκνές περιπλοκάδες. Σταμάτησα άπότομα, έλπιζοντας ότι το όν έκείνο δεν με είχε ιδι. Τα πόδια στάθηκαν ά' σως. Τα χέρια μου ήταν τόσο τεντωμένα, ώστε με μεγάλον κόπο συγκρατήθηκαν να μιν τρέξω να φύγω...

Έμεινα εκεί μια στιγμή, με το βλέμμα καρφωμένο, και κατάρωθσα να διακρίνω άνάμεσα στα πυκνά κλαδιά, το κεφάλι και το κορμό του κτηνίου, που το είχα ιδι να πίνω στο σούκι.

Το κεφάλι του κουνήθηκε. Όταν το βλέμμα του διαταυρώθηκε με το δικό μου, είδα μέσα στα μάτια του μια παρασηνή άστραση, που έσβυσε, μόλις μετεκινήθηκε.

Έμεινα για μια στιγμή άκίνητο, παραμυθευόμενος με μέσα στο μισοσκόταδο, κι' έπειτα, με πηδύματα σιγανά, άρχισα να τρέχω άνάμεσα στην πυκνή βλάστηση. Ύστερα από λίγο, είχε εξαφανιστή πίσω από τους θάμνους. Δεν μπορούσα να το ιδώ, αλλά καταλάβαινα πως στάθηκε και με παραμόνευε άκόμα.

Τι διάβολο μπορούσε να είνε; Άνθρωπος ή ζώο; Τι με ήθελε; Δεν είχα κανένα όπλο, ούτε καν ένα μπασιτούνι. Να φύγω θάτανε τρέλλα. Έν πάση περιπτώσει, ό,τι κι' αν ήταν, δεν είχε το θάρρος να μου έπιτεθεί.

Μέ τα δόντια σφινγμένα, τράβηξα όλοίσα άπάνω του. Δεν ήθελα, με κανένα τρόπο ν' άφισω ν' αντιληφθώ τον τρόπο που με πάγωνα. Άνοιξα ένα πέραςμα μέσα από πυκνούς θάμνους μ' άσπρα λευλούδια και διέκρινα το τέρας καμιά έκκροσσία βήματα πιο πέρα, που με κυτούσε, πάνω από τον ώμο του, διαταχτικό.

Έκαμα δυό-τρία βήματα, κυττάζοντας το κατάματα.

—Ποιός είστε; φώναξα.

Δοκίμασε να ύπομείνη το βλέμμα μου.

—Όχι! είπε ξαφνικά, και, κάνοντας μεταβολή έφυγε πηδώντας μέσα από τα δέντρα.

Έπειτα, ξαναγυρίζοντας, άνοιξε να με παραμυθεύει, τα μάτια του έλαμπαν μέσα στο σκοτάδι, που βασίλευε κάτω από τα πυκνά κλαδιά.

Λαγνάια, κι' ένοιωθα πως η μόνη μου έλπιδα σωτηρίας ήταν ν' αντιμειτώσω θάροετα τον κίνδυνο. Διευθύθηκα άποσπαστικά προς το μέρος του. Κάνοντας μεταβολή, νάηκε μέσα στη σκιά. Άλλη μια φορά μου φάνηκε πως διέκρινα τη λάμψη των ματιών του.

Τότε μόνο κατάλαβα πως η ώρα είχε περάσει και πως αυτό μπορούσε να μου κοστίζει ακριβά. Ο ήλιος πνιό από λίγο, είχε κορυφή πίσω από τον όριζόντιο. Το σύντομο λυκόφως έδινε ήδη και μια νυχτερίδα άρχισε να πετάει σιωπηλά πάνω από το κεφάλι μου. Άν δεν ήθελα να περάσω τη νύχτα μου μέσα στους άγνωστους κινδύνους του μυστηριώδους δάσους, έπρεπε να βιαστώ να υνιώσι τη μόντη.

Η σκέψη πως θα γυρία σ' αυτόν τον τόπο του μυστηρίου μου ήταν έκαιρετικά δυσάρεστη, αλλά ο φόβος μήπως με βη το σκοτάδι, μ' άδωσε τους κινδύνους που έκοιβε ήταν μεγαλύτερος. Ρίχνοντας ένα τελευταίο βλέμμα προς τις σκιές, που έκούβαν το παραδρόο εκείνο νύ άνοιξα να κατεβαίνω την πλαγιά προς το σούκι.

Πιστεύοντας πως άκολουθώ το δρόμο, από τον όποιον είχα έρθει.

Περπατούσα γρήγορα, άνασταυρώμενος απ' όλα όσα είχα ιδι και βρόθηκε σε λίγο, σ' ένα μέρος άνοητό, νεύατο από κομμένους κορμούς δέντρων. Σκοτεινάζει κι' ένα-ένα τ' ά...

Διά την έπιθερμίδα σας

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΠΡΟΪΟΝ

Εάν η κρέμα που χρησιμοποιείτε δεν ένε δώσει τα προσδοκώμενα αποτελέσματα και το πρόσωπό σας παρουσιάζει στεγνών και σκληρόν χωρίς την ΝΕΑΝΙΚΗΝ ΧΑΡΙΝ και έλα σ τ ι κ ό τ η π α είνε άνάγκη να το πεοιοποιηθήτε ιδιαίτερος, διότι ο μαρμαρινός αυτός της έπιθερμίδος θα ένη ως έπακόλουθον την πρόωρον ευφάνση, ουπιδω, και τόσων άλλων μικροαλφωρίσεων στο πρόσωπό σας.

Κρέμα ειδική με ώφέλιμα συστατικά και δυναμώμενα να ζωογονήση την έπιθερμίδα πρέπει να γρηγορηθώ χωρίς άνοβολήν.

Μοναδικήν και με λαμπρά αποτελέσματα διά την διατήρησιν της νεανικής έπιθερμίδος συνιστάμεν την Κρέμαν της Άμερικανικής LANOLINE MONDAINE.

Η κρέμα αυτή είνε μια COMPOSITION εκ ζωικών και φυτικών πρώτων ύλων και θεωρείται ως η ώφέλιμωτέρα της έπληρης μας.

ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Ταγεία και ριζική άποτριχωση με τα τελειότερα υφανήματα βρογέων κυμάτων. Thermaflux Δερματολογικών Ιατρείων κ. Άνδρέα Χούση Νίκης 13 Τηλ. 29-548

Όροι 9 π. υ. — 3 π. υ.

στερη άνάδανε στον ούρακό.

Σέ λίγο, τα δέντρα έγιναν πιο άσπια κι' οι θάμνοι πυκνότεροι. Έπειτα βρόθηκε σε μίαν έκτασι έρηνική σκεπασμένη με άμμο και, κατοπιν σε μίαν άλλη με γαυόκλαδα πυκνή.

Ένα έλαφοό θρόισμα, που άκούγονταν προς τα δεξιά μου μ' άνησυνούσε. Στην άσση, νόμισα πως ήταν παιγνίδι της φαντασίας μου, γιατί, κάθε φορά που σταματούσα, δεν ξεχώριζα μέσα στη σιωπή, παρά τη βροδινή αύρα, που κομύουσε τις κορυφές των δέντρων.

Όταν ξαναόγισα να προχωρώ, άκουσα πίσω μου έναν ήχο έπιμυον.

Άπομακρύθηκα από το σύδεντρο, άκολουθώντας τις άκαλύπττες έκτασεις, και προσπάθησα, σταματώντας και γυρνώντας άπότομα, να ιδώ ποιος έκανε αυτό το θόρυβο. Δεν είδα τίποτα κι' ώστόσο είχα την άπόλυτη βεβαιότητα πως κάποιος ύπννε.

Σέ λίγο έφτασα σ' ένα μικρό ύψωμα. Το άνέβηκα, και, γυρίζοντας ξαφνικά, κυττάζα με μεγάλον προσοχή το δρόμο που είχα περάσει.

Μια άμορφη σκιά ξεχώρισε για μια στιγμή στο φόντο του όριζόντος κι' έχάθηκε. Ήμουν βέβαιος τόσο πως το άγρίμι με άκολουθούσε, και, σ' αυτό, προστέθηκε μια άλλη δυσάρεστη διαπίστωση: είχα γάσει το δρόμο.

Έξακολουθούσα το δρόμο

Και έφέτος...

...όπως πέρυσ

Όλους μας άπασχολούν οι φροντίδες των ήμερών που έρχονται.

Όλοι έχουμε συγγενείς, φίλους, με μια λέξη δικούς μας, που θα πρέπη να τους δώσουμε μια χαρά στις εορτές.

Είναι άληθεια ότι δεν είναι εύκολο πράγμα να έπιτύχη κανείς, ό,τι πρέπει και προ πάντων να συνδυάσει το ευχάριστο με το πρακτικό.

Είς την σκέψη αυτήν ίσως σας βοηθήσουμε...

Αν έχετε κορη, άδελφούλα μικρή ή μεγάλη και σκέπτεσθε να της δώσετε μια χαρά τα Χριστούγεννα ή το Νέο Έτος μια χαρά που να αισθανθήτε ικανοποιησιν για το δωρο σας, καμείτε της μίαν έγγραφή.

Ο οίκος ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ, λόγω των εορτών καθιερώνει έπι έν δεκαπενθήμερον ήτοι από 20 Δεκεμβρίου έως 5 Ιανουαρίου έκπτώσιν 10% επί του όλικού ποσού των διδάκτρων του έγγραφηρού του, τα όποια αι έγγραφοίμενοι έχουν την ευχέρειαν να καταβάλουν και εις δόσεις.

Ετσι το ευθυνότερο και πρακτικότερο δωρο διά κάθε Κυρία ή Δίδα θα είναι μία έγγραφή στον Οίκον μας. Ζητήσατε Κανονισμών.

ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Αιμ. Καραγιάννη

Διπλωματούχου των σχολών των Παρισίων:

ECOLE PIGIER

Academie de Coupe de Paris

DAYDOU FILS

ECOLE GUEREI AVIGVE

ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ & ΝΙΚΗΣ 54

ΤΗΛ. 33-398

μου, πάντοτε παρακολουθούμενος. Όπως κι' αν ήταν, το όν εκείνο δεν είχε το θάρρος να μου έπιτεθεί ή προέμενε την κατάλληλη στιγμή.

Καθώς προχωρούσα, προσπαθούσα να βαδίζω στ' άνοιχτά, στρέφοντας κάθε τόσο για ν' άφουγκραστώ, και, ξανά, πίστρωα πως ο έχθρος μου είχε έγκαταλείψει το κυνηγητό του, ή ότι ήταν μια όπτασις της ταραμμένης μου φαντασίας.

Άκουσα το ρόγθο των κυμάτων κι' άνοιξα να τρένω. Σχεδόν άμέσως, αντιληφθήν ότι πίσω μου, κάποιος έτοιμαί.

Γύρισα, άπότομα, προσπαθώντας να ιδώ, άνάμεσα από τα δέντρα. Μια μαύρη σκιά φάνηκε να πηδάη προς μίαν άλλη κατεύθυνση. Έμεινα άκίνητος και δεν άκουσα τίποτε άλλο έκτός από το βούβο, που έκανε το αίμα στ' αυτιά μου. Πίστεψα πως τα νεύρα μου κάτι είχαν πάθει και πως έπεφτα θύμα της φαντασίας μου. Ξαναόγισα να προχωρώ άποφασιστικά προς τη θάλασσα.

Τα δέντρα γίνονταν πιο άσπια, και, σε λίγο, έφτασα σ' ένα καμυλό, γυμνό άκροατήριο, που προχωρούσε μέσα στα σκοτεινά νερά. Η νύχτα ήταν ήρεμη και φωτεινή και υνιόδδες άσπρα αντικαθρεφτίζονταν στο έλαφοό κυματίσμα της θάλασσας. Προς τ' ανατολικά, ή άκτι έστρεψε άπότομα, και τότε θυμήθηκα πως ή μάστιγα του Μωρώ βοισκότανε προς τα δυτικά.

Ένα ξερό κλαδί έσπασε πίσω μου, κι' άκούστηκε ένα θρόισμα. Στράφηκα προς τα σκοτεινά δέντρα, χωρίς να υπορώ να ιδώ τίποτα — ή μάλλον έβλεπα πολλά, γιατί μέσα στο σκοτάδι, κάθε σήμα είχε μίαν ευφάνση άπειλητική.

Έμεινα έτσι, για ένα λεπτό ίσως, κι' έπειτα γυρίσ ν' άφισω από τα μάτια μου τα δέντρα γύρισα προς τ' ανατολικά για να διαβά το άκρωτήριο. Τη στιγμή άκριβώς που έστράβια, μια σκιά ξεκόλλησε μέσα από το σκοτάδι για να μ' άκολουθήσει.

Η καρδιά μου γυτούσε δυνατά. Σέ λίγο, είδα από μακριά, ένα μικρό κούνατο, ως και σταμάτησα. Η σιωπήλη σκιά στάθηκε κι' αυτή λίγα βήματα πιο πέρα. Το φωτεινό εκείνο σημείο βοισκότανε πίσω μου σε άπόσταση δυό μιλίων. Για να φτάσω ως εκεί έπρεπε

να διασπινώ το δάσος, όπου οι σκιές με παραμόνευαν και να κατέβω μια πλαγιά σκεπασμένη με τούφες θάμνων.

Μπορούσα τώρα να διακρίνω τον έχθρό μου λίγο πιο καθαρά. Δεν ήταν άνοιμι, γιατί περπατούσε όρθιος. Άνοιξα τότε το στόμα για να μιλήσω, αλλά στην άσση δεν έβγαλα παρά μια βρογνή κραυγή. Τέλος το κατάρωθσα:

—Ποιός είνε; ρώτησα.

Καμιά άπάντησι. Έκαμα ένα βήμα. Η σκιά δεν κινήθηκε και φάνηκε μονάχα σαν να συσπειρωνότανε. Το πόδι μου σκόνταψε πάνω σε μια πέτρα.

Αυτό μου έδωσε μίαν ιδέα. Χωρίς ν' άφισω από τα μάτια μου το σκοτεινό εκείνο σήμα, έσκυψα για να σηκώσω την πέτρα. Άλλά, σ' αυτή την κινήσει μου, ή σκιά στράφηκε άπότομα, όπως θάτανε ένας σκύλος, και βρόστηκε στα σκοτάδια. Θυμήθηκα τότε μίαν έυνη μεθόδο, που μεταγειόρυνται οι μαθηταί άναγιγνώντων σκυλιών. Έδεσα την πέτρα στο ναητήλι μου, που το τύλιξα γερά γύρω από τον καρπό του νεορίου μου. Άνάμεσα στις σκιές, άκουσα το θόρυβο του έχθρου μου που ύποχωρούσε, και, ξαφνικά, δην μου έκρινε ή υπερένταση των νεύρων μ' ένκατέλειψε. Άνοιξα να τρέψω και μ' έλουσε ψυχρός ιδρώτας, ενώ ένοιγος έβουε κι' έγω έμεινα με το άνώφελο όπλο μου στο γέδι.

Πέρασε ένα δολόκληρο λεπτό της ώρας πορτού υπορέσων ν' άποφασίσω να κατέβω, μέσα από το δάσος. Τέλος, το διέσχιζα γρήγορα και, καθώς έβγαίνα από το σύδεντρο στην άμμουδιά, άκουσα το θόρυβο των βημάτων του άλλου, που με παρακολουθούσε.

Τότε, το τρόμος μ' έκαμε να νάσω έντελώς τα λογικά μου κι' άνοιξα να τρέψω πάνω στην άμμο. Άμέσως άκουσα πίσω μου το ίδιο πλατάνισμα βημάτων έλαφρών και γονόρων. Έβγαλα μίαν άγρια κραυγή και διπλασίασα την ταχύτητά μου.

Καθώς έτρεγα, διέκρινα άμυρόδ μαύσα, όντα, τρείς ή τέσσερες φορές μεγαλύτερα από κουνέλια, που άνέβαιναν την πλαγιά τρένοντας και πηδώντας.

Όσο ζω, θα θυμάμαι τον τρόπο αυτό του κυνηγητού. Έτρεγα στην άκροθαλασσία, που τη γυτούσαν τα κύματα, κι' άκουσα κάθε τόσο, το πλο-

τάγισμα των βημάτων, που με πλησιάζαν.

Μακριά άπελπιστικά μακριά, έλαμπε άμυρόδ το κίτρινο υπό φως. Η νύχτα, γύρω μου ήταν μαύρη και σιωπηλή.

Πλάφ! Πλάφ! Έκαναν συνεχώς τα πόδια του έχθρου μου. Ένοιωθα να μου κόβεται ή άναπνοή και στο πλευρό μου, με τρυπούσε ένας πόνος σαν μοναχιά.

Τρέχαμε έτσι, κάτω από τα ήσυχα άστέρια προς το κίτρινο φως προς το άπελπιστικά άπομακρυνμένο στίτι. Και, σε λίγο, με πραγματική άνακοφισσι, άκουσα το λυπητερό βρογνητό του πούμα, αυτή την κραυγή οδύνης που είχε γίνει άπορουή να φύγω και να ξεπερνήσω το έσωτερικό του μυστηριώδους υνιού.

Τότε, μ' όλη μου την άδυσ...

Ποιό είναι το χρησιμώτερο δωρο για μια νέα;

Ένα όμορφο χρυσό δαχτυλίδι;

Ένα μπρασελέ;

Ένα μπικπλό πανάκριβο;

Ένα πολυτελές καλλυντικό;

Άσφαλώς όχι. Όλα αυτά τα δωρα είνε άπλως στολίσματα χωρίς καμιά πρακτική άξια και φθείρονται... χάνονται... λησμονούνται...

Η ζωή, σήμερα, δεν άντιμετωπίζεται με πολυτέλειες αλλά με μια πρόνοια για το παρόν και το μέλλον.

Κάθε νέα εξασφαλίζει την ζωή της με μόνον μία έγγραφή εις τον Οίκον Κοπτικής και Ραπτικής ΟΡΕ. Είμε το ιδεωδέστερο... αώνιο και πλέον χρυσοφόρο δωρο που θα μπορούσατε να σκεφθήτε για μια νέα.

Ένα άκρη χρήσιμο δωρο για κάθε γυναίκα είνε ένα έτοιμο, μοντέρνο και καλορραμμένο φόρεμα, ή παλτό, που στοιχίζει όλιγώτερο και από τα ραπτικά του.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ μαλλίνα πρόχειρα από 60.000 και άνω.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ δολομάλλα τουαλέττας από 90.000 και άνω.

ΠΑΛΤΑ σπόρ δολομάλλα, με φόδες μεταξωτές από 185.000 και άνω.

ΠΑΛΤΑ τουαλέττας δολομάλλα, με γοβνες και φόδες μεταξωτές από 325.000 και άνω.

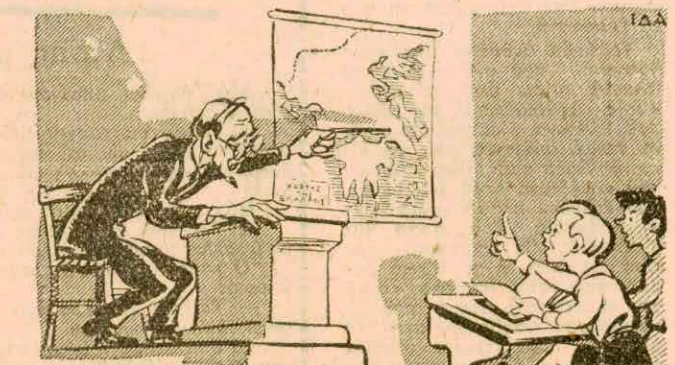
ΤΑΓΙΕΡ από 175.000 και άνω.

ΦΟΥΣΤΕΣ δολομάλλες από 45.000.

ΖΑΚΕΤΤΕΣ από 75.000.

Μόνιμος πώλησις: Είς το Παράρτημα Πείραιδος, Ζωσιμαδών 23. Λόγω των εορτών από 22 Δεκεμβρίου μέχρι 8 Ιανουαρίου, πώλησις και εις το Παράρτημα Αθηνών Πλατεία Συντάγματος Φιλελλήνων 1.

ΟΡΕ. Κεντρικών Περι- κλέους 44.

ΔΑΣΚΑΛΟΣ —Τι είναι το Τατόι, παιδί μου;

ΜΑΘΗΤΗΣ —Υπέροχο φρέσκο βούτυρο δάσκαλε!

ΦΡΕΣΚΟΤΑΤΟΙ βούτυρο

ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Ταγεία και ριζική άποτριχωση με τα τελειότερα υφανήματα βρογέων κυμάτων. Thermaflux Δερματολογικών Ιατρείων κ. Άνδρέα Χούση Νίκης 13 Τηλ. 29-548

ναμία και την εξαντλήσει. Συν-
κέντρωση τις δυνατόει μου και
ξανόχισα να τρέχω προς το
έως.

Μου φάνηκε πως μια φωνή
με καλούσε. Έπειτα, ξαφνικά,
τα βήματα, πίσω μου, έγιναν
βραδυτέρα, αλλάζουν κατεύθυνση
και τ' άκουσα ν' απομακρύνον-
ται μέσα στη νύχτα.

Μια δεύτερη δραπέτευση

Όταν πλησίασα άρκετά,
είδα πως το φως έρχόταν από
την ανοιχτή πόρτα του δωμα-
τίου μου, κι άκουσα καθώς έ-
διναν από το σκοτάδι τόν
Μοντγκόμερυ, που με φώναζε
δυνατά.

Έξακολουθούσα να τρέχω. Σε
λίγο, τον άκουσα ξανά. Άπάν-
τησα μ' άδύνατη φωνή και πη-
γα κοντά του λαχανιάζοντας.

— Από πού έρχεστε; με ρώ-
τησε, πιάνοντας με από το
μπράτσο και κρατώντας με έ-
τσι, ώστε το φως έπεφτε πάλι
στο πρόσωπό μου. Ήνα-
σαν τόσο απροσδόκητοι κι
οι δύο μας, ώστε μόλις πρηνί
από λίγο σ' έσπυθηκα.

Με ώδηγησε μέσα στο δω-
μάτιο και μ' έβαλε να καθίσω
στην πολυθρόνα. Το φως μ' έ-
τύφλωνε.

— Δεν είχαμε σκεφτεί πως
θα πηγαίνετε να ξερευνήσετε
το νησί, γωρίς να μ' έχετε προειδο-
ποιήσει μ' έλεγε. Φοδούμουν,
άλλα... Τι πάθατε;

Οι τελευταίες μου δυνατόει
μ' έγκατέλειπαν κι ήπια ένα
ποτήρι κονιάκ, που μου πρόσ-
φερε.

— Για τ' όνομα του Θεού,
τόν παρακάλεσα, κλείστε αυτή
την πόρτα.

— Συναντήσατε κανένα...
καμιά παραδοξί υπαρκτή. Έ;
με ρώτησε.

Πήγε έπειτα να κλείσει την
πόρτα και ξαναγύρισε. Χωρίς
να μου κάνει άλλες ερωτήσεις,
μούδωσε άλλη μια δόση κονιάκ
με νερό και με πίεσε να φάω.
Ήμουν έντελως εξαντλημένος.
Έπειτα με ρώτησε πότε είχα
φύγει και τί είχα ιδεί. Του έ-
ξηγησα με λίγα λόγια τα πάν-
τα.

— Πείτε μου, τί σημαίνουν

Κάθε κυρία
που θέλει να έχει
υγιεινό και απαλό δερ-
μα, μεταχειρίζεται
τα περιφρονήματα
λιντικά
PETER'S

Καλή εμφάνιση παπου-
σιών διδεις η ARIZONA
μόνον!!! και διατη-
ρεί το δέρμα.

Latia
POUZ

αυτά; του φώναζε εκνευρι-
μένος.

— Δεν είναι τίποτα το τρο-
μερό, μου είπε. Άλλα μου φαί-
νεται πως φτάνουν αυτά για
σήμερα.

Ξαφνικά, ο πούμα έδωσε έ-
να άπαίσιο ούρλιασμα, κι ο
Μοντγκόμερυ πρόφερε μια βρι-
σιά.

— Ο διάολος να με πάση,
αν αυτή η τρύπα δεν είναι χει-
ρότερη από το έργοστηριο...
στο Λονδίνο... με τις γάτες
του... φιδούσε.

— Μοντγκόμερυ, τόν διέκο-
ψα, τί ήταν αυτό το όν που με
παρακολουθούσε; Ήταν άγρι-
ο ή άνθρωπος;

— Αν δεν κοιμηθήτε τώρα,
με συμβούλεψε, αύριο θάσαστε
πολύ άσχημα.

— Ποιό ήταν αυτό το όν,
που με παρακολουθούσε; έπα-
νέλαβα και σηκώθηκα άπάντο.

Με κύτταξε, κατάματα και το
στόμα του σταδύωσε. Το
βλέμμα του, που, πριν από λί-
γο, ήταν ζωρό, σκοτεινίστηκε
και πάλι.

— Άπ' ό,τι μου λέτε φιδού-
σε, μου φαίνεται πως θάτανε
κανένα φάντασμα.

Ξανάπεσα στην πολυθρόνα,
κι έκουσα το πρόσωπό μου
μέσ' στα χέρια μου. Ο πούμα
άνοιξε πάλι να βογγάει. Ο
Μοντγκόμερυ ήθελε και στάθηκε
υπέρστας μου, και άκουμπών-
τας το χέρι του πάνω στον ώ-
μο μου, έλεγε:

— Άκούστε με, Πρέντιν, δεν
θάπρεπε να σ' άφίσω να τρι-
γωνάτε σ' αυτό το ήλιθιο νη-
σί... Άλλά τίποτα το τρομε-
ρό δεν υπάρχει αγαπητέ μου.

Τά νεύρα σας είναι αναστατω-
μένα. Θέλετε να σ' άδωσω κάτι
για να κοιμηθήτε; Αυτό έ-
κεί (έννοούσε το μουγκρητό
του πούμα) θα βαστάξει άκό-
μα πολλές ώρες. Πρέπει να
κοιμηθήτε, άλλωστε δεν έγγυ-
ώμαι για τίποτα.

Δεν άπάντησα, και, σε λί-
γο, μούδωσε να πιώ ένα σκετι-
νόνημο ποτό. Έπειτα με βο-
ήθησε να ξεπλώσω.

★

Όταν ξύπνησα, ήταν πιά
μέρα. Έμεινα άρεκτ ή ώρα α-
κίνητος, κυττάζοντας την όρο-
φή. Έπειτα, τσούφοντας το κε-
φάλι, είδα πως πού είχαν πε-
ρει φαγητό και τόναν άκου-
πήσει πάνω στο τραπέζι. Πει-
νούσα και σηκώθηκα άμέσως.

Το κεφάλι μου ήταν βαρύ
και στην άρχή, δεν είνα πα-
ρά άμυδρες άναμνήσεις άπ' όσα
είχαν γίνει την προηγούμενη
μέρα. Ή πρωινή αύρα, που
έμπαινε άπό τ' άνοιχτό παρα-
θυρο, και το φαγητό που έφα-
γα με συνέφεραν.

Ξαφνικά, ή έσωτερική πόρτα
που έδινε στην αΐλή άνοιξε
πίσω μου. Γύρισα και είδα τόν
Μοντγκόμερυ.

— Έν τάξει, μου είπε. Είμαι
τρομερά άπασαλμένος!...

Έφυγε, τσαβώντας την πόρ-
τα, κι άνακάμψα έπειτα πως
είχε ξεναίσει να την κλειδώσει
με το κλειδί.

Ή έκφραση, που είχα το
πρόσωπό του, την προηγούμε-
νη νύχτα, μου ξαναήρθε στο
υαλό, μαζί με τις άναμνήσεις
της περιπέτειάς μου. Ένα εί-
δος φόβου με κυριέψε, και,
συνγρόνων την ίδια στιγμή, ά-
κούστηκε μια κραυγή πόνου.
Άλλ' αυτή τη φορά δεν ήταν
πιά ή φωνή του πούμα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ: Ή συνέχεια

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΚΑΙ Ν ΠΕΝΟ

31ον 'Η Κατερίνα ήταν, αλλωστε, πολύ άπλη-
κή και όλιγοαρκής. Ή ά-
γνή ψυχή της θα την

όδηγούσε χωρίς άσυνείδητο στο
όριο της ευτυχίας. Ένώ ή δι-
κή του παρθεύσας θα την όδη-
γούσε ίσως στην καταστροφή.
Μήπως είχε τίποτα να της ό-
ση; Το όνομά του; Ήταν ένα
δυναμό λητού. Και ή ιστορή
του ήταν ή άγάπη ενός άνθ-
ρώπου που είχε βάλει τόσες φο-
ρές τα χέρια του μέσα στο
αίμα.

Ήταν καλλίτερο, λοιπόν, να
μην υποπτευθή ποτέ τίποτα ή
Κατερίνα και να εξακολουθήσει
να ζή άγνή και άδωα, όπως στο
παρελθόν.

Αυτό άπαιτούσε το πραγμα-
τικό συμφέρον της.
Οι σκέψεις του Άριμάν
υπερβούνταν όλοένα και πε-
ρισσότερο και το μυαλό του
βυθίζονταν μέσα στα σκοτάδια.

Λίγη ώρα πριν από τα με-
σάνυχτα ο νοσοκόμος ξανα-
πήκε στο δωμάτιό του και πλη-
σίασε στο κρεβάτι του.
Άλλ' ο Άριμάν ήταν νεκρός
πιά.

Το άπόγευμα της άλλης μέ-
ρας, μερικοί στρατιώτες τύλι-
ξαν το πτώμα του λεγεωνορίου
μέσα σε μια κουβέττα και το
μετέφεραν σε μια έρμηκή γω-
νία του γειτονικού δάσους.

Έκεί έθαψαν έναν τάφο και
το κατέδωσαν μέσα σ' αυτόν.
Έπειτα ξανάριζαν το νύχι
μέσα στον τάφο και τοποθέτη-
σαν πάνω ένα μικρό σταυρό
έξλινο νωρίς όνομα.

Αυτό ήταν το τέλος του τρο-
μερού και όρύλληπτου άρηνου
της συμμορίας του «Άσπυ
Σπαθί»

Επίλογος

Θ' αναφέρω με λίγα λόγια ά-
κόμη για τα πρόσωπα της δρα-
ματικής και περιπετειώδους
αυτής ιστορίας.

Ή κυρία Έρνεστέν πέθανε ά-
φού είδε τη θετή της κόρη, την
Κατερίνα, να γίνεται σύζυγος
του άνθρώπου που αγαπούσε.
Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο
υποκόμης Βασιλ ντε Λακάξ, ά-
πόγονος μιας παλιάς και πλου-
σίας οικογενείας του Ντωφινέ.

Ή Κατερίνα περνούσε το με-
γαλύτερο μέρος του χρόνου
στον πύργο του Σενζάν και ό-
νο το γειώμα πνίγανε στο Πα-
ρίσι. Ο σύζυγός της συμμερι-
ζόταν την άγάπη της για την
άπλη και άδουρη ζωή.
Δύο νεογαινόμενα παιδιάκι ή

ΤΕΛΟΣ

το παραμυθάκι σας

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ

Μια φορά κι έναν καιρό
ζούσε μια γρή παύλ φτωχή με
πέντε παιδιά. Μια φορά την
έβδομο την φώναζε μια άρ-
χόντισσα, της ζύμωνε και της
έδινε για τόν κόπο της ένα κομ-
ματάκι ψωμί μόνον να πάρη στα
παιδιά της. Έτσι όταν έφευγε
με τα χυμάρια στα χέρια και
γυρνούσε σπίτι της τα έπλενε
με καθαρό νερό και το νερό το
έβραζε γινόταν χυλός και τόν
τρώγανε τα παιδιάκι της.

Κι όμως μ' όλα αυτά τα
παιδιά της άρχόντισσας, που
έτρωγαν του κόσμου τα φαγη-
τά ήσαν σαν τσίροι, ενώ της
φτωχιάς ήσαν ροδοκόκκινα. Σά-
στιζε ή άρχόντισσα μ' αυτό το
πράγμα και έληγε. Ώσπου
μια μέρα, μια φίλη της, της
λέει:

— Τα παιδιά της φτωχιάς
γυναίκας παχαίνουν, γιςτί
παρνει όταν ζυμώνη την τύχη
των παιδιών σου στα χέρια
της και τους την πηγαίνει.

Το πιστέψε ή άρχόντισσα
και όταν ήθε ή μέρα για το
ζυμωμα την έβαλε να πλύνη τα
χέρια της για ν' άπομείνη ή
τύχη μέσα στο σπίτι της.

Ή φτωχιά γύρισε στο σπι-
τι της με δάκρυα στα μάτια.
Τα παιδιά της όταν είδαν τα
χέρια της χωρίς ζυμάρια άρχι-
σαν κι αυτά να κλαίει.

— Μην κλαίτε, παιδιάκι
μου, θά σας βρώ λίγο ψωμάκι,
τους είπε ή μάνα τους.

Κι άμέσως παίρνει τα μά-
τια της και φεύγει...
Έκεί που πήγαμε βλέπει σ'
ένα ψηλό βουνό ένα φως. Μόλις
έφτασε εκεί ανέθηκε έπάνω σε
μια μεγάλη, αλλά όπου είδε
να καθωντι δώδεκα παλληκά-
ρια, ο δώδεκα μήνες.

Τα τρία πρώτα παλληκάρια
είχαν στα χέρια τους τρυφερά
γυρτάρια, άνθη και κλαδιά.
Τ' άλλα τρία βαστούσαν ξερά
στάχυα. Και τ' άλλα τρία κρα-
τούσαν από ένα τσαμπι στα-
φύλι. Τα τρία τελευταία φορού-
σαν μακρούς άσπρους μαν-
δύες.

Ή γρηά τους διηγήθηκε τα
βάσανά της. Τα παλληκάρια τη
λυπήθηκαν και σε λίγο άρχισαν
να την ρωτούν:

— Έ, κυρούλα, πως τα περ-
νάτε με τους μήνες του χρόνου;
Πώς σας φτίνεται ο Μάρτης, ο
Άπρίλης, ο Μάης;

— Καλά περνούμε, παιδιά
μου, άποκορθηκε εκείνη. Μόλις
φτάσουν αυτοί οι μήνες, πρα-
σινίζουν τα βουνά κι ή κάμ-
ποι και στολίζετα ή γη με χί-
λια λουλούδια. Βλέπουμε τα
χωράφια μας πράσινα και χαί-
ρεται ή καρδιά μας.

Ώστερα τη ρώτησαν τα
παλληκάρια που κρατούσαν τα
στάχυα τί γνώμη είχε για τόν
Ιούνιο, τόν Ιούλιο και τόν Αυ-
γουστο και ή κυρούλα τους ά-
πακοίθηκε:

— Κι' αυτοί καλοί είναι. Για-
τί με τη ζέστη που κάνουν ώρι-
μάζουν οι καρποί και τα φρού-
τα. Τότε θερίζουν οι ζευγίτες
τα σπαστά τους και οι φτωχοί
είνε ευχαριστημένοι γιατί δεν
χοιράζονται πολλά κι' άκριβά
ρούχα.

Ώστερα τη ρώτησαν τα τρία
παλληκάρια, που βαστούσαν τα
σταφύλια:

— Με τους μήνες Σεπτέμ-
βρη, Οκτώβρη και Νοέμβρη,
πως τα πάτε;

— Παύλ καλά, άποκρίθηκε ή
φτωχιά. Τότε μαζεύουν οι άν-
θρωποι τα σταφύλια και τα
κάσιν κρασί.

Τέλος, τη ρώτησαν και τα
παλληκάρια με τους μανδύες
πως τα περνούν με το Δεκέμ-
βρη, το Γενάρη και το Φλε-
βάρη.

— Α! Αυτούς τους μήνες
πολύ τους αγαπούμε, είπε ή
γρηά, γιατί μάς ξεκουράζουν
άπ' τις δουλειές του καλοκαι-
ριού. Κι' ύστερα με τις βροχές
και τα χιόνια τους μεγαλώνουν
τα σπαστά. Όλοι οι μήνες είναι
καλοί.

Τα παλληκάρια ευχαριστήθη-
καν, έδωσαν στη γρηά ένα κου-
τί σιδερένιο και της είπαν:

— Σας τρώει στίτι σου και
πάρε κι' αυτό το κουτί να ζή-
σης τα παιδιά σου.

Τους χαιρέτησε ή γρηά και,
δρόμο παίρνει, δέξο άφήνει,
φτάνει τα χωράφια στίτι της.
Μπαίνει μέσα, άνογει το κουτί
και τι βλέπει; Ήταν γεμάτο
φλουριά!...

Σαν ήμέρωσε, πήγε στην
άγορα, άγόρασε άλευρι κι' έ-
φτιαξε ώραια ψωμιά για τα
παιδιάκι της. Μα όταν γύρισε
άπ' το φούρνο τί είδε ή κακιά
άρχόντισσα και τη ρώτησε που
τά βρήκε εκείνα τα καλοψημένα
ψωμά. Ή γρηά της είπε την
αλήθεια.

Ζήλεψε ή άρχόντισσα και τη
νύχτα ξεκίνησε κυρτά για το
βουνό. Σαν έφτασε εκεί άρχισε
να περπατάει για τη φτω-
χιά της τάχα, να τα βάσανά
της.

— Και με τους μήνες, πως
τα πάτε, τη ρώτησαν τα παλ-
ληκάρια.

— Πως να τα περάσουμε, ά-
πακοίθηκε εκείνη. Ο καθένας
τους έχει το κομ του. Ένα
άπ' τόν Αύγουστο είμαστε αμ-
νηθμένο στη ζέση έχονται
γρήγορα - γρήγορα ο Σεπτέμ-
βρης, ο Οκτώβρης κι' ο Νο-
έμβρης και μας κυρώνουν. Ώ-
στερα μπαίνει ο Δεκέμβρης,
ο Γενάρης κι' ο Φλεβάρης και
μάς παγώνουν. Αυ' ο Μάρτης,
ο Άπρίλης κι' ο Μάης. Δεν τό
νοιώθουν πως είναι καλοκαιρι
νοι και κάνουν σαν να έχει χει-
μωνιάτικο. Και σπώνονται,
τέλος, ο Ιούνιος, ο Ιούλιος κι' ο
Αύγουστος που μάς πνίγουν
στον ιδρώτα άπ' τη ζέση τους.
Μέ λ' για λόγια περνώμε φρι-
κτά!...

Τα παλληκάρια δεν είπαν τί-
ποτα, μα σαν αυτή τελείωσε
της έδωσαν ένα κουτί σιδερένιο

και της είπαν όταν φτάση στί-
τι της να σφαιρίση στο δωμά-
τιό της και τότε να τ' άνοίξη.
Έφυγε ή κακιά άρχόντισσα
κι' έφτασε τεράστιο άρχον-
τικό της. Κλείστηκε άμέσως
στην κάμαρά της κι' άνοιξε το
κουτί. Φειδία φαμακερά χύθη-
καν τότε έπάνω της και τη
φαγανε ολοζώντανη!...

Ή φτωχιά, όμως γρηά με
την άγαθή της καρδιά και τη
γλυκερά της γλώσσα πλούτισε,
μεγάλωσε τα παιδιά της σαν
βασιλόπουλα και έζησαν αυτοί
καλά κι' έμεις καλύτερα...

●●

Ένα παιγνιδάκι

Το μάντινιμα

Σε μια διάμεση πόρτα κρα-
τούν ένα παλινό σεντόνι. Ή
ουάδα διαίρειται σε δύο τυψ-
ματά και το ένα τυψμα παί-
νει θέσι πίσω άπ' το σεντόνι,
στο όποιο κάνουν μια μικρή
τούπα. Έκείνοι που βοίσκον-
ται πίσω άπ' αυτό προβά-
λουν κατά σειρά τις μπέτες
τους, για να μαντέψουν οι άλ-
λοι που βοίσκονται άπ' την
άλλη μεριά τα σεντονίου
ποιοί είναι.

Κάποιος άπ' την πλευρά
αυτή κρατά σημείωσι εκείνων
που περνούν κατά σειρά άπ'
την τούπα και τα συμπερά-
σματα των άλλων ώστε να σα-
ν ή στο τέλος ποιοί μαντέψαν
σωστά.

Μετά το τέλος της πρώτης
σειράς του παιγνιδιού γυρί-
ζουν όλοι στο δωμάτιο και γί-
νεται το ξεδάνευμα. Κατόπιν
το άλλο τυψμα τοποθετείται
πίσω άπ' το σεντόνι και το
παιγνίδι συνεχίζεται. Το τυψ-
μα που έχει κάνει τις πιο σω-
στες άναμνήσεις κερδίζει.

Αυτή της μπέτες μπορούν να
τοποθετήσουν στην τούπα οι
ποίκτες το μαντί τους. Το παι-
γνίδι είναι και πάλι έξι ήσους
διασκεδαστικό.

●●

Μαντική είχαν

Το κόκκορας της εικόνας μας
φαίνεται τρομερά εκνευρισμέ-
νος και έρεεεεε γιατί! Γιατί
μια από τις κόττες του το το-
σκάσε και δεν μπορεί να βοη-
θή πηγε. Μήπως την βλέπετε;

●●

Το κινέζικο το πιάτο από τόν

δλέποντας έτουτα είχε γλωσσι-
(σει, λέει)
«Θέε μου! τί θα γίνει, λέει
(δωπέρα;)
Φοδερός καυγας έχει ξεσπά-
(σει)».

Όλο με πειό άνοιον έναν το-
σοάλαζαν τα έωα νοσοπιδού-
σαν.

μπήγανε τα δόντια και τα νύ-
χια, και κουρέλια γύρω τους σκου-
(πούσαν).

Έχει εγώ δεν βάζω στη καρ-
(διά,
το κινέζικο το πιάτο τα είδ-
(αυτά).

Το πρωί στη θέσι αυτή δεν ή-
(ταν
μπε γάτας, μπε σκύλου και
σπαδά,
κι' είναι κάποιος σε τόσο που
ήπιστεύουν
πως τους πήσαν κλέφτες κείο
(το δαδύ).

Ή αλήθεια θάνα εγώ νομίζω,
πως ο ένας έφαγε τόν άλλο.
Ποιά είν' εσάς ή γνώμη σας
(για το
το κακό που έστάθη το μεν-
(λο).

(Πάλι εγώ δεν ξέρω, μια φορά
τ' άλλαντέζικο ρολόι τα είπ-
(αυτά).
Ε. ΦΙΑΝΤ

Το ποιημάκι σας

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Ό τσοχένιος σκύλος κι' ή τσι-
(τένια γάτα
στο τραπέζι πλάι—πλάι είχαν
(καθήσει.
Περασμένο μεσονύχτι, συλλογι-
(σου,
και δεν είχαν μάτι ακόμα κλει-
(σει).

Μάντευε καυγας πως θα γινό-
(ταν
το κινέζικο το πιάτο από τόν
(τοίχο...

Το παλιό άλλαντέζικο ρολόι
τρώμαε τόν ίδιο τόν τόν ήνο.
(Μά σας λέω, δεν ήμουνα υπο-
(στά).

το κινέζικο το πιάτο τα είπ-
(αυτά).
Γάδ, γάδ, άνοιγνε ο σκύλος..
Νιάου! κι' ή γάτα άπάντησε
(ή τσιτίνα...

Και με μιας έγέμισε τ' άγέοι-
πάνια κομμάτια και τσοχένια.

Έκρυψε το πρόσωπο στα χέ-
(ρια
το παλινό ρολόι από το τζάκι.
Πάντα κείνο τρώμαε το δόλιο
και στο πιο μικρούλι καυγα-
(δάκι,

(Τώσ' αλήθεια... ψέμμα, μια
(φορά,
τ' άλλαντέζικο ρολόι τα είπ-
(αυτά).

Το κινέζικο το πιάτο από τόν
(τοίχο
δλέποντας έτουτα είχε γλωσσι-
(σει, λέει)
«Θέε μου! τί θα γίνει, λέει
(δωπέρα;)
Φοδερός καυγας έχει ξεσπά-
(σει)».

Όλο με πειό άνοιον έναν το-
σοάλαζαν τα έωα νοσοπιδού-
(σαν.

μπήγανε τα δόντια και τα νύ-
(χια,
και κουρέλια γύρω τους σκου-
(πούσαν).

Έχει εγώ δεν βάζω στη καρ-
(διά,
το κινέζικο το πιάτο τα είδ-
(αυτά).

Το πρωί στη θέσι αυτή δεν ή-
(ταν
μπε γάτας, μπε σκύλου και
σπαδά,
κι' είναι κάποιος σε τόσο που
ήπιστεύουν
πως τους πήσαν κλέφτες κείο
(το δαδύ).

Ή αλήθεια θάνα εγώ νομίζω,
πως ο ένας έφαγε τόν άλλο.
Ποιά είν' εσάς ή γνώμη σας
(για το
το κακό που έστάθη το μεν-
(λο).

(Πάλι εγώ δεν ξέρω, μια φορά
τ' άλλαντέζικο ρολόι τα είπ-
(αυτά).
Ε. ΦΙΑΝΤ

Τά έντομα ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ

Κατάληψις νησιών από σαλιγκάρια και ακρίδες

«Αρκετά απ' τὰ νησιά τού νότιου Ειρηνικού, όπου γλύτωσαν απ' τους Γιαπωνέζους, χάρις στις ηρωικές μάχες των αμερικανικών ενόπλων δυνάμεων, κινδυνεύουν τώρα από μια εισβολή διαφορετικού είδους, πιο παράξενη κι όχι λιγώτερο σοβαρή. Αυτή τη φορά, ο ένοχος είναι... τὰ σαλιγκάρια, αλλά και σαλιγκάρια τεράστια, μεγάλα σαν μια ανδρική γροθιά ήκους 10-15 πόντων!

Πατάδα τους είνε ή Αφρική. Τά εισήγαγαν δέ οι Γιαπωνέζοι στις νήσους Κασολίνες και Μασιάνες, μέ τό σκοπό να πολλαπλασιασθούν και να εξασφαλίσουν μια άσθονη και φθνή τροφή για τίς Ιαπωνικές δυνάμεις κατοχής. Ήξεραν ότι ένα μόνο σαλιγκάρι, υπό ευνοϊκές συνθήκες, μπορεί να δώση σε λίγες μέρες 1 εκατομμύριο απόγονους!

Πράγματι υπάρχουν σημεία σε αρκετά απ' τὰ νησιά αυτά τόσο πολλά σαλιγκάρια, ώστε έχουν καταληψεί κίνδυνος για τὰ δένδια! Τά στασιαστικά τζίπ, που συναντούν στο δρόμο τους κοπάδια σαλιγκαριών, δυσκολεύονται να προχωρήσουν, πολλές φορές δε γλυαττούν πέφτοντας σε ναυτάκια, αναποδογυρίζονται...

Έξ άλλου, οι Ιθιγενείς, κινδυνεύουν να πεινιάσουν εξ αίτίας των σαλιγκαριών, που αποδεκατίζονται...

Νέες τιμές!

Στήν Αποθήκη Μαλακού
1 Χρυσόσπλιαιωτίσης 1
και Πραξιτέλους Γωνία
(Πλησίον Αγίου Μάρκου)

Γυν. Μπαρόλε Εξτρα	3.000
Γυναικ. μεταξωτές	8.000
Γυναικ. λινές	4.000
Κομπινάζον	6.500
Κομπινάζον ζερσεύ	8.000
Κασκόλ Μάλλινα	8.500
Κυλότες	2.000
Κυλόττες μεταξ.	4.500
Κασκορέ γυν.	3.000
Κασκορέ γυν. μάλ.	18.000
Σοσσόνια Εξτρα	2.000
Κάλτσες άνδρ. ριγέ	2.000
Μανδήλ. ανδρών	1.600
Εσώβρ. κοντά	5.000
Υποκάμ. λινά	16.500
Υποκάμ. ποπλίν Εξτρα	26.000

Καλτσάκια κοντά και μακρά παιδιών και πολλά άλλα είδη με μικρό ελάττωμα σε χαμηλές τιμές

ΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ «ήλεκτρονικοί εγκέφαλοι»

Τά «παιδιά - θαύματα»

Ανγγελέθη τελευταίως ότι μια νέα αγγλική υπολογιστική μηχανή, που έχει ονομασθεί «ήλεκτρονικός εγκέφαλος», λειτουργεί 1.000 φορές γρηγορότερα απ' τις αμερικανικές. Μπορεί να πολλαπλασιάσει δυο δεκαψήφιους αριθμούς σε ένα διαχίλιοτο του δευτερολέπτου! Κουτίζει 100.000 λίρες (χάρτινες) και χρησιμοποιείται κυρίως για ωριμένες επιστημονικές έρευνες που απαιτούν μακρούς και κουραστικούς λογαριασμούς.

Ωστόσο η ιστορία αναφέρει αθθεντικές περιπτώσεις μικρών παιδιών, που, δίχως καρτί και μολύδι, μπορούσαν να κάνουν ταχύτατα τις πολυπλοκότερες αριθμητικές πράξεις, με την ίδια ευχέρεια των «ήλεκτρονικών εγκεφαλών». Τό 1839, παρουσιάσαν στη Γαλλική Ακαδημία Έπιστήμων ένα αγοράκι 11 ετών, τον Βίτο Μαντζιαμέλε απ' τη Σικελία που κατέληξε τους Γάλλους μαθηματικούς, βρίσκοντας με τό μυαλό την κυβική ρίζα του 3.796.416 σε 10 δευτερόλεπτα και τη δεκάτη ρίζα του 282.475.249 σε 15 δευτερόλεπτα.

Έξ άλλου ο μικρός Αμερικανός Ζέρα Κόλμπουρ άρχισε ν' ασχολείται μ' αυτό τό είδος της αριθμητικής από τό 6 χρόνια του. Δυό χρόνια αργότερα, έκαμε την πρώτη επίδειξη της αριθμητικής ικανότητός του στο Λονδίνο. Σε 4 δευτερόλεπτα μόνον υπολόγισε ότι 48 χρόνια έχουν 1.513.728.000 δευτερόλεπτα!

Τό παράξενο είναι ότι ο Κόλμπουρ κι' ο Μαντζιαμέλε παρ' κι' οι δυό αγράμματοι και μέ κατώτερη μένη αντίληψη. Ο πρώτος είχε επίσημα ένα περιοργισματική γνώρισμα: από έξη δάχτυλα σε κάθε χέρι και πόδι του.

Ακόμη πιο ενδιαφέρουσα ήταν ή περίπτωση του μικρού Μωχαμέτ Ισμαήλ έλ Αττάρ που πέθανε σ' ένα άστυλο του Κιρίου πρό 12 ετών. Μπορούσε να πολλαπλασιάζει δυό δεκαψήφιους αριθμούς σε λίγα δευτερόλεπτα. Κι' όμως ήταν τόσο καθυστερημένος διανοητικώς, ώστε δεν μπορούσε καν νά φάη ή νά πλύνει μόνος του.

Αλλά κι' ο μικρός Βέλγος Οσκάρ Βερχέξ δεν καταφέρνει νά μάθη ανάγνωσι και γραφή μολοντί είναι ικανός νά βρή την κυβική ρίζα ενός πενταψήφιου αριθμού σε 30 δευτερόλεπτα. Έλαχιστά απ' αυτά τὰ «παιδιά - θαύματα» διατηρούν την εξαιρετική ικανότητά τους σ' όλη τους τή ζωή. Ο Μαντζιαμέλε την έχασε πριν άκόμη ένηλικιωθή και κατέληξε νά γίνει ένας απλός βοσκός. Αλλά κι' οι περισσότεροι άλλοι δεν τή διατήρησαν πέρα απ' τὰ 20 χρόνια τους.

Εξάιρεσι απέτέλεσε κάποιος Τζωρτζ Πάρκερ Μπίντερ που έγινε αργότερα περίφημος μηχανικός. Σε ηλικία 6 ετών ο Μπίντερ είχε τόση μανία μέ τους αριθμούς, ώστε κατέφυνε σ' μια άπομνη γωνία του κήπου του πατρικού σπιτιού και με τρούσε ως τό ένα εκατομμύριο... για νά περάση τήν ώρα του!

Όταν πήγε στο σχολείο αντικατέστησε τίς συνηθισμένες αριθμητικές μεθόδους μέ άλλες, δικές του έφευρέσεις, και μπήρεσε μ' αυτές νά λύση μέ τό μυαλό του προβλήματα που ή απαιτούσαν άλλες πολύ κόπο και χρόνο. Αργότερα οι μαθηματικοί σάστισαν μέ τήν ιδιοφυία του στους λογαριασμούς. Τόν ρώτησαν π.χ. πόσες στρωφές κάνει ένας τροχός μέ περιφέρεια 175 πόντων για νά διατρέξη μια απόσταση 800.000.000 μιλίων, κι' αυτές έδωσε τή σωστή απάντησι σ' ένα λεπτό της ώρας.

Τά τελευταία χρόνια, εμφανίζεται ως «φαινόμενο» στο αμερικανικό ραδιόφωνο ένα αγοράκι 10 ετών, ο Τζοελ Κούπερμαν. Μιά απ' τίς ερωτήσεις που τού έκαναν στην πρώτη εμφάνισι του ήταν ή έξης: Ένας άνθρωπος αγόρασε ένα σουνιά 16 σέντε μια όδοντοποστο 48 σέντε, ένω κοπτι σπουνίου 89 σέντε, ένα βιβλίο 23 σέντε κι' ένα στυλογράφο. Πλήρωσε δέ έν όλω 5 δολάρια. Πόσο κοστίζει ο στυλογράφος; Πόιν άκόμη ο «σπικερ» προφέρη την τελευταία λέξι του προβλήματος, ο Τζοελ έδωσε τή λύσι: 3 δολάρια και 24 σέντε. Σας φαίνεται ίσως εύκολο τό πρόβλημα αυτό; Για δεκαψήφους όμως νά τό λύσετε μέ τό μυαλό, ταχύτατα, τή στιγμή που σας τό διαβάσουν!...

Κατόπιν ο Κούπερμαν πολλαπλασίασε τό 24 μέ τό 98 σε δυό δευτερόλεπτα. Όταν τόν έπίεσαν νά εξήγηση τή μέθοδό του, είπε ότι χρησιμοποιεί κάποιο «μυστικό τρύκ». Αυτή τήν εξήγησι άλλωστε δίνει ο πολυς κόσμος στην περίεργη ικανότητα όλων των παιδιών μέ τόν «ήλεκτρονικό εγκέφαλο». Όσο για τήν Έπιστήμη, δεν έχει βρή άκόμη τή λύσι τού αινίγματος.

Τό ένα και τό πολλά φαγητά

Ο Αμερικανός καθηγητής Τόμας Μπράιν έπειτα από διάφορα πειράματα που έκαμε, υποστηρίζει ότι τό στομάχι του ανθρώπου χωνεύει πολύ εύκολότερα ένα μοναδικό φαγητό σε μεγάλη ποσότητα παρά πολλά φαγητά σε μικρές ποσότητες. Όσο μεγαλύτερη είναι ή ποικιλία των φαγητών, τόσο δυσκολότερα κατορθώνουμε νά τά χωνεύουμε. Κατάληγει λοιπόν συνιστώντας νά τρώμε πολύ, αλλά ένα μοναδικό φαγητό.

Αν όσας έθεται τό έρώτημα: «Ποιό είναι τό μεγαλύτερο έστιατόριο του κόσμου»; τί θ' απαντούσατε; Θα σπάσατε τό κεφάλι σας και ίσως νά μη βρίσκατε τή σωστή απάντησι, άν και είναι πολύ απλή: Ο άνθρωπος οργανισμός!

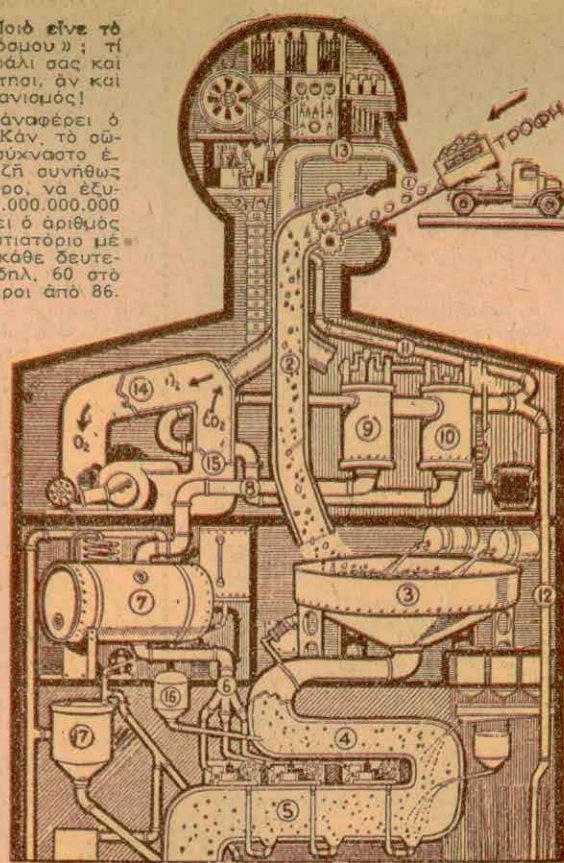
Μή όσας φανή παράξενο. Όπως αναφέρει ο παγκοσμίου φήμης καθηγητής Φρίτς Κάν, τό σωμα μας είναι πράγματι τό πιο πολυσύνθετο έστιατόριο, γιατί επί 70 χρόνια, που ζή συνήθως ο άνθρωπος πρέπει καθ' όλο τό 24ωρο, νά εξυπηρετήση μια πελατεία από 30.000.000.000.000 άτομα! Για νά καταλάβετε τί σημαίνει ο αριθμός αυτός φαντασθήτε ένα σύγχρονο έστιατόριο μέ περιστροφική πόρτα, από τήν οποία κάθε δευτερόλεπτο περνά και ένας πελάτης, δηλ. 60 στο λεπτό, 3600 στην ώρα και περισσότεροι από 86.000 τόν ήμέσια. Αυτό σημαίνει ότι, ως πού νά περάση και ο τελευταίος πελάτης θα χρειάζονταν ένα εκατομμύριο χρόνια! Κι' έκείνος πού θαύνανε τελευταίος και θά έπαρνε τό κλειδί της πόρτας δεν θά ήταν άλλος από τόν εαυτό σας!

Όλα αυτά όσας φαινόνται ίσως παροδοξολογίες. Αυτή όμως είναι ή πραγματικότητα. Τά τριάντα τρισεκατομμύρια πελατών του «έστιατορίου» είναι τά κύτταρα του οργανισμού μας, τόσο μικροσκοπικά ώστε «χωρούν» όλα στο σωμα μας. Καθένα όμως από αυτά έχει τή δική του «ατομική» ύπόστασι και ζωή. Καθένα γεννιέται από ένα άκτινα - μητέρα, μεγαλώνει κι' άρχίζει ν' «άσκη τό επάγγελμά» του: Άλλο γίνεται κτίστης που συνταμολογεί τά όστά του σκελετού, άλλο φωτογράφος του... δρόμου, πού εγκαθίσταται στο όπτικο νεύρο στή βάση του ματιού και παίρνει στιγμιότυπα από τίς σκηνές που εξελίσσονται έξω από τή μάτια άλλου γίνεται αστυφύλαξ που περιπολεί επάνω κάτω στους «οδιδρόμους» του σώματος, άλλο μηχανικός επάνω στο ναυτικό μυελο, πού συνδέει τά κύτταρα του εγκέφαλου μέ τά νεύρα, εκατομμύρια άλλων κυττάρων κάνουν τόν χημικό στά χημικά εργαστήρια του οργανισμού, στή οποία παροσκεύαζονται οι άδενικές εκκρίσεις και ούτω καθ' έξής. Δεν λείπουν ούτε οι νοσοκόμοι, ούτε οι νεκροθάφτες, για τά άρρωστα ή νεκρά κύτταρα. Και όλα αυτά τά κύτταρα, όπως κάθε ύποθεσι έχουν ανάγκη από τροφή για νά συντηρηθούν και για νά μπορούν νά «πιτελούν τό έργο τους».

Η μητέρα - κύτταρο, πρέπει νά τρώη για νά «γεννήση» καλά παιδιά - κύτταρα. Τό «γενόνειντο» κύτταρο πρέπει νά τρώη για νά μεγαλώση. Και όπως ο τσγκαόρης χρειάζεται δέρμα για νά πιάσει παπούτσι ή ο ζωγράφος χρώματα για νά ζωγραφίση, έτσι και τό κύτταρο χρειάζεται ωρισμένα «υλικά» για νά κάνει τή δουλειά του: Τά κύτταρα χτίζεσι για νά «ετιάσουν» τά κόκκαλα χρειάζονται άσβεστιο και φωσφορο. Τά κύτταρα - φωτογράφοι των όπτικών νεύρων χρειάζονται βιταμίνες Α για νά κάνουν «εύαίσθητα» τό φίλμ τους. Τά συνδετικά κύτταρα των όστων χρειάζονται βιταμίνες C και K.

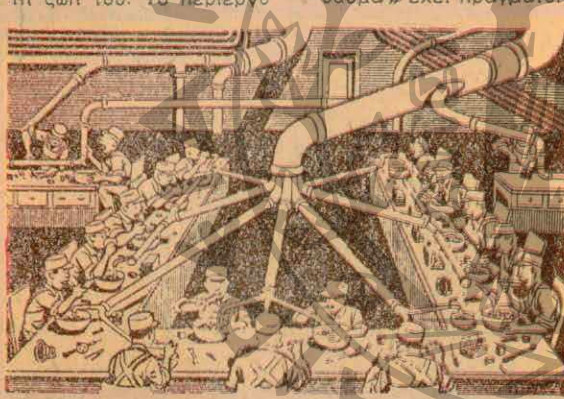
Έτσι ο άνθρωπος είναι ο έροντιστής για τή διατροφή και τή δουλειά - λειτουργία 30 τρισεκατομμυρίων ατόμων, στις ώριμες για τή καθένα αναλογίες κι' σε καθωρισμένους συνδυασμούς. Είναι δηλαδή υπεύθυνος για τή λειτουργία του «έστιατορίου» και των «εργαστηρίων» και κάθε λάθος του τό πληρώνει ακριβά πολλές φορές και μέ τή ζωή του. Τά περιεργό είναι ότι τό ανθρώπινο σωμα είναι τό πιο μοντέρνο έστιατόριο του κόσμου. Ίσως στο μέλλον νά έφευρε ή τρόπος, εκεί πού κάθεται ή εργαζόσαι, νά πατά ένα κουμπι και νά σου... σερβίρεται έτοιμο στο πτομα τό φαγητό. Ώς τώρα όμως ή δουλειά αυτή, μόνο ο άνθρωπος οργανισμός τήν κάνει «αυτό» για κάθε έναν από τά 30 τρισεκατομμύρια πελατών του και γάλιστα μέ ένα μόνο φροντιστή.

Είπε κι' αυτό μια άκόμη απόδειξι για τά θαύματα της φύσεως πού δεν κ'πάρθωμε άκόμη ν' αντιγράψη τεχνικώς ο άνθρωπος. Αυτό γίνεται μέ αγνώους πού δε διαφέρουν και πολύ από τους σωλήνες του νερού του σπιτιού σας. Οι άγνωστοί αυτοί είναι τά λεγόμενα σιμοφόρα άγγεια και ή «άντλσι», πού διοχετεύει τήν τροφή είνε ή καρδιά! Όλο τό κυστικό της διατροφής του οργανισμού βολακείται στή διάλυσι - ύγροποίησι των τοο.

Μέ 30 τρισεκατομμύρια πελάτες!

Τί στο νερό δεν διαλύονται ούτε τό άμυλο, ούτε τό λίπος ούτε οι πρωτεΐνες. Είναι ούσιες, πού αποκαλούνται «ένζυμα». Τό σάλιο διαλύει τό άμυλο, τά υγρά του στομάχου διαλύουν τίς πρωτεΐνες ή κοιλιά τό λίπος και ο τελευταίος πεπτικός όδός, τό πάγκρεας εκκρίνει και τά τρία μαζί «ένζυμα» έτσι ώστε νά ολοκληρωθή ή διάλυσι των τροφών. Στή λειτουργία αυτή της διάλυσεως βοηθούν πολύ οι βιταμίνες. Όταν τό φαγητό σας έχη μικρή περιεκτικότητα βιταμινών, τά πεπτικά υγρά είναι λιγώτερο ισχυρά και χρειάζεται περισσότερη ενέργεια για τή διάλυσι των τροφών. Γι' αυτό και οι άνθρωποι σίεθονονται κουραρι όταν εισάγουν λίγες βιταμίνες στον οργανισμό τους. Όταν πάντως έχη συντελεσθή ή πλήρης διάλυσι των τροφών, τό «θαύμα» έχει πραγματοποιηθή: Οι τροφές παρουσιάζονται υπό τή μορφή του αίματος. Παρά το γεγονός ότι κυρία ύλησσία του αίματος είναι ή του φερέως των αναπνευστικών αερίων. Πραγματικά, τό αίμα «παίρνει» από τους πνεύμονες, τό οξυγόνο και τό άέρος πού εισπνέουμε και «βγάζει» πάλι διά των πνευμόνων τό δηλητηριώδες διοξείδιο του άνθρακος πού σχηματίζεται κατά τήν καύσι πού συντελείται στον οργανισμό. Η ύλησσία όμως αυτή του αίματος είναι «δευτερεύουσα». Κυρία ύλησσία του είναι ή διατροφή του οργανισμού, γιατί τό αίμα δεν είναι τίποτε άλλο παρά μεταμορφωμένη διαλυμένη τροφή.

Πώς τρέφονται τά κύτταρα από τά σιμοφόρα άγγεια στο κι' «έστιατόριο» του σώματος

Πώς λειτουργεί τό «έστιατόριο» του σώματος: Η τροφή εισάγεται στο στομάχι (1), όπου αλέθεται μέ τά δόντια και διαλύεται μερικώς μέ τό σάλιο. Έπειτα, διά του οισοφαγού (2) κατεβαίνει στο στομάχι (3), όπου τά πεπτικά υγρά επεφέρουν μεγαλύτερη αλυσή εντερικών τροφών. Από εκεί φτάνει στα έντερα (4 και 5) όπου ή λειτουργία της διάλυσεως συνεχίζεται μέ τήν επένεργεια της χολής (16) και άλλων υγρών. Ύστερα, από τήν πυλαιά φλέβα (6) ή τροφή πηγαίνει στο ήκράτι (7) όπου καθαρίζεται και έναποθηκεύεται. Οι μη άφομοιώσιμες ούσιες άποστέλλονται στα νεφρά (17) για νά εκκλήθουν από τόν οργανισμό. Οι άφομοιώσιμες μέ τήν κάτω κοίλη φλέβα (8) πηγαίνουν στήν καρδιά (9 και 10), από όπου εκπέμπονται διά των άρτηριών προς τά κύτταρα, ως τά άκρότατα σημεία του σώματος (11 και 12). Τό όξυγόνο πού χρειάζεται για τή καύσι των τροφών, εισέρχεται από τή μύτη (13) και πηγαίνει στους πνεύμονες (14) όπου ανακατεύεται μέ τό αίμα (τίν διαλυμένη δηλ. τροφή). Τό προϊόν της καύσεως, τό διοξείδιον του άνθρακος, έξέρχεται κατά τόν ίδιο τρόπο (15), αλλά αντίστροφως.

φών. Όπως ο πάγος δεν μπορεί νά περάση από τό σωλήνα του νερού έτσι και ή τροφή δεν περνά από τά σιμοφόρα άγγεια, άν δεν γίνει πρώτα ένα είδικό υγρό: τό αίμα. Πώς γίνεται αυτό; Πώς λειτουργεί τό πρωτότυπο αυτό έστιατόριο: Η «κουζίνα του έστιατορίου» του σώματος, είναι τό πεπτικό μας σύστημα πού δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένας μηχανισμός ύγροποίησεως της τροφής. Πρώτη ενέργεια γίνεται στο στομάχι μέ τό μασάσιμο, τό πρώτο «βήμα» για τήν ύγροποίησι της τροφής. Όσο καλύτερο είναι τό μασάσιμο, τόσο καλύτερο είναι και τό «μαγειρεύμα», τού φαγητού των κυττάρων, τόσο ευκολότερη ή πέψις. Γι' αυτό και οι υγρές τροφές, είναι προτιμότερες γι' άρρώστους ή γι' άνθρωπους μέ αδύνατο πεπτικό σύστημα. Ίδιαίτερα τό γάλα, είναι ή πιο «έτοιμη» και πιο πλήρης τροφή και γι' αυτό έχει άποκαλήθ «λευκό αίμα». Αυτό δεν σημαίνει όμως ότι αποκλείονται οι στερεές τροφές. Αντιθέτως, ο οργανισμός έχει τά μέσα νά τις διαλύση: Στο στόμα ή διάλυσις υποβοηθείται από τό σάλιο, στο στομάχι από τά υγρά του, στα έντερα από τή χολή και άλλα υγρά. Όλα αυτά τά υγρά, δεν έχουν σχεσί μέ τό απλό νερό για.

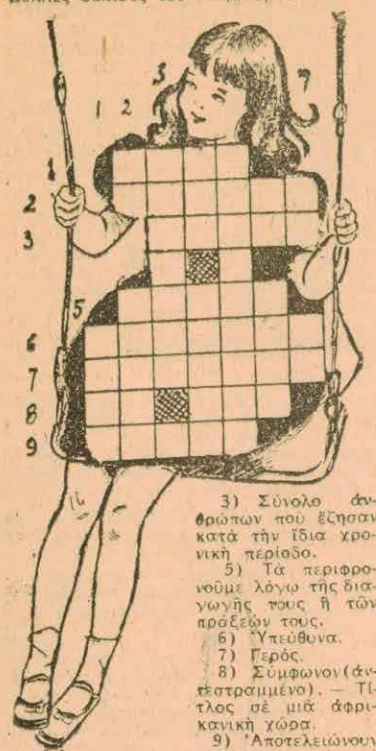
Τί στο νερό δεν διαλύονται ούτε τό άμυλο, ούτε τό λίπος ούτε οι πρωτεΐνες. Είναι ούσιες, πού αποκαλούνται «ένζυμα». Τό σάλιο διαλύει τό άμυλο, τά υγρά του στομάχου διαλύουν τίς πρωτεΐνες ή κοιλιά τό λίπος και ο τελευταίος πεπτικός όδός, τό πάγκρεας εκκρίνει και τά τρία μαζί «ένζυμα» έτσι ώστε νά ολοκληρωθή ή διάλυσι των τροφών. Στή λειτουργία αυτή της διάλυσεως βοηθούν πολύ οι βιταμίνες. Όταν τό φαγητό σας έχη μικρή περιεκτικότητα βιταμινών, τά πεπτικά υγρά είναι λιγώτερο ισχυρά και χρειάζεται περισσότερη ενέργεια για τή διάλυσι των τροφών. Γι' αυτό και οι άνθρωποι σίεθονονται κουραρι όταν εισάγουν λίγες βιταμίνες στον οργανισμό τους. Όταν πάντως έχη συντελεσθή ή πλήρης διάλυσι των τροφών, τό «θαύμα» έχει πραγματοποιηθή: Οι τροφές παρουσιάζονται υπό τή μορφή του αίματος. Παρά το γεγονός ότι κυρία ύλησσία του αίματος είναι ή του φερέως των αναπνευστικών αερίων. Πραγματικά, τό αίμα «παίρνει» από τους πνεύμονες, τό οξυγόνο και τό άέρος πού εισπνέουμε και «βγάζει» πάλι διά των πνευμόνων τό δηλητηριώδες διοξείδιο του άνθρακος πού σχηματίζεται κατά τήν καύσι πού συντελείται στον οργανισμό. Η ύλησσία όμως αυτή του αίματος είναι «δευτερεύουσα». Κυρία ύλησσία του είναι ή διατροφή του οργανισμού, γιατί τό αίμα δεν είναι τίποτε άλλο παρά μεταμορφωμένη διαλυμένη τροφή.

Από όλα όσα είπαμε παραπάνω καταλαβαίνει καθένας πόση σημασία έχει για τόν άνθρωπο ή επίλυσι της τροφής και ή διευκόλυνσι της πέψεως άν θέλη νά μνην έχη «νερό αντί για αίμα», όπως λέει και δραστηριός.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο - κούιντ ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Έκφρασις.
- 2) Θα βρείτε άφθονη και έλεκτη σε πολλές σελίδες του «Θησαυρού».

- 3) Σύνολο ανθρώπων που έζησαν κατά την ίδια χρονική περίοδο.
- 4) Τα περιφορνούμε λόγω της διαγωγής τους ή των πράξεών τους.
- 5) Υπεύθυνα.
- 6) Γερός.
- 7) Σύμφωνοι (ανταρραμμένοι). — Τίτλος σε μία αφρικανική χώρα.
- 8) Αποτελεσιώνουν μία ένχειρησι (καθ.)

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Στοιχείο της φύσεως.
- 2) Ακαθάρτο ζώο (καθαρ.). — Άλπητα, άδραστα (καθ.).
- 3) Έδραση.
- 4) Χρονικός σύνδεσμος. — Παιδική άρρώστια.
- 5) Κινηματογραφικό έργο της περασμένης περιόδου, που όφειλε τον τίτλο του στις άλλεπάλληλες προδοσίες των πρωταγωνιστών του.
- 6) Νότα μουσικής. — Άνοσιούργημα.
- 7) Φωήεν εις δίπλωτο. — Μόριο που δηλώνει συγκατάσσει.

Στοιχειογρίφορ

Παίρνω ήσο του Αίγαια, και την άποκεφαλίζω και μία ήσο των Κυκλάδων στη στιγμή σάς σχηματίζω.

Λεξιρίφιας

Με το Π πολλά θα πάθης, με το Μ πολλά θα μάθης, με τα δύο κανείς μία θαυμασία παροιμία.

Άναγνωσμιχτισμός

Άπ' του κάμπου τη γαρά — δλοπράσινη εύλογία, βγάω Α και Βάω Η, τον δε τόνο ανεβάω και μία πολύ ιστορική στη στιγμή παροιμιάζω.

Τα τρία άλλεθι

Την 15ην Οκτωβρίου, μεταξύ όγδόης και ενάτης μεσημεριανής ώρας, έγινε ένας φόνος, με θύμα τον ιδιοκτήτη μιας ερμηικής επαύλεως. Τρεις ύποπτοι συλληφθήσαν και ίδου το άλλοθι που παρουσίασε ο καθένας απ' αυτούς:

Ο πρώτος: «Την ημέρα εκείνη είχα μετακόμει. Αφού καθ' όλην την ημέρα μετέφερα έπιπλα από το ένα σπίτι στο άλλο, ξάπλωσα κοντά στο ραδιόφωνο, γύρισα το κουμπί και άκουσα μία έξαιρετική συλλογία. Η γυναίκα που μπορεί να σας βεβαιώσει ότι την ώρα του φόνου βρισκόμουν στο νέο μου σπίτι, δεδομένου ότι άκούσαμε μαζί την ραδιοφωνική συλλογία».

Ο δεύτερος: «Εγώ πέρασα το απόγευμά μου στον κήπο της Βύλλας

μου κλαδεύοντας δέντρα και τριαντάφυλλους. Την ώρα που έγινε ο φόνος, εγώ εξακολουθούσα την εργασία μου. Αυτό μπορεί άλλωστε να σας το βεβαιώσει και ο γείτονας μου, ο κύριος Άνδρέας, δεδομένου ότι με είδε να ασχολούμαι με το κλάδεμα και μου μίλησε μάλιστα σε μία στιγμή...».

Ο τρίτος: «Εγώ ήμουν στο σπίτι μου και δοκίμαζα το νέο μου ραδιόφωνο. Το άγροσσα ακριβώς χθες και το ακριβοπληρώσα μάλιστα γιατί είναι μεγάλης ισχύος. Στις 8 και μισή ακριβώς κατώρθωσα να πιάσω έναν σφαιρικό σταθμό που άναμετέδιδε μία άπειρα από ένα θέατρο του Μπριγνιουαίη. Δεν υπάρχει αμφιβολία γι' αυτό, γιατί το είπα ο σπέρ και ξέρω πολύ καλά τα άγγλικά...».

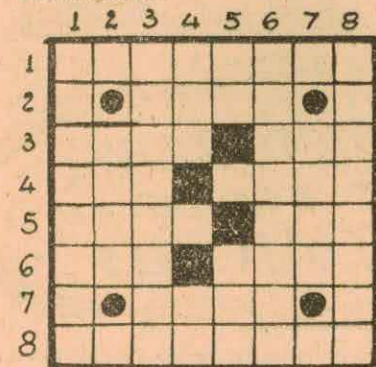
Μπορείτε τώρα, προσέχοντας τις λεπτομέρειες των 3 αυτών άλλεθι, να βρείτε ποιά είνε αληθινά και ποιά ψεύτικα, προσδίδοντας έτσι την ένοχη εκείνων που τα παρουσίασαν:

Σταυρόλεξο για βικατικούς ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Βρετανικό νησί.
- 2) Αρχαίο ρήμα από τα πιο γνωστά.
- 3) Αραβικό επίφωνημα: Έλεος. — Πρόθεσις.
- 4) Τίτλος τιμής στους Όλλανδούς. — Χρονικός σύνδεσμος, αλλά και αιτιολογικός.
- 5) Διάφορα αντικείμενα ώρισμένης χρήσεως. — Άναφορική αντίνομια (δοτ. πληθ.).
- 6) Ήρωρ του Σαίξπηρ. — Κατάρτες (καθαρ.).
- 7) Άγία.
- 8) Ο κάτοικος μιας αρχαίας χώρας της Άσίας, περί τον Τίγρητα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Βασίλισσα της Ισπανίας.
- 2) Γουότ παλαιά γλώσσα του κινηματογράφου.

- 3) Ήρωρ μεγάλης ερωτικής τραγωδίας της αρχαιότητας.
- 4) Παραπόταμος του Ρόδανου, αλλά και νομός της Γαλλίας. — Προσωπική και δεικτική αντίνομια.
- 5) Δύο σύμφωνα, στην αντίστροφη σειρά απ' εκείνη που βρίσκονται στο αλφάβητο. — Άρας (γαλλ.).
- 6) Υπάρχουν πολλές μεταξύ των Ήνωμένων Εθνών (καθ.).
- 7) Ερωτική αντίνομια (θηλ.).
- 8) Γίνεται γωρίς τη θέληση κάποιου ή χωρίς πρόθεσις.

Α. Δ.

Τρίγωνο

- Νησί ελληνικό.
- Ζώο κοινό.
- Ποταμός, αλλά και τίτλος.
- Άναφορική αντίνομια.
- Σύμφωνοι.

Και καθένας τα ίδια.

Το έπισκεπτήριο

ΑΓ. Σ. ΦΟΒΛΟΣ ΜΟΥΡΙΑ

Το έπισκεπτήριο αυτό έχει την εξής παράξενη ιδιότητα. Με τα ίδια νομματα που αποτελούν το δηνάρι του και τον τόπον της διαμονής του, ο (ζιο) κτήτης του μπορεί να σχηματίσει και το έπαγγελμά του.

Μπορείτε να βρείτε ποιά είνε το έπαγγελμά του κυρίου Φοβλου;

Οί λύσεις στη σελ. 79

Ο χορός και η υγεία

Ενδείξεις και άντενδείξεις

Ο χορός είνε μία μορφή ρυθμικής γυμναστικής. Δεν θα υπορούσε, λοιπόν, ν' αμφισβήτηση κανείς την ευεργετική επίδρασι που έχει στην υγεία μας.

Δεν πρέπει να λησμονούμε, άλλωστε, ότι ο χορός έχει βοηθητική προέλευσι και ότι τα παλαιά βοηθητικά παραγγέλματα ήσαν άχι λίγες φορές ύγιεινά παραγγέλματα που απέδελαν στην ευρωστία και τη σωματική ούση ενός λαού, μιας φυλής κτλ. Η Παλαιά Διαθήκη μας λέει ότι ο Δαυίδ ένορευε έμπρός στην Κιβωτό, που περιείχε το δεκάλογό του Μωυσέως. Και οι Ιερείς των Ίνδιων χορεύουν άκόμη και σήμερα υποστά στα άγάλματα των θεών των.

Άλλ' άγνότεια, ο χορός ένασε το βοηθητικό χαρακτήρα του, άπομακρύνθηκε από τους κανόνες της υγιεινής και έγινε ένα μέσον διασκεδάσεως. Ωστόσο, υπό ώρισμένες θέδια προϋποθέσεις, παραμένει πάντοτε μία φυσική άσκηση πρώτης τάξεως, που άσκει μία ευεργετική επίδρασι στην υγεία μας.

Άλλ' αυτό δεν συμβαίνει με όλους τους χορούς. Άς δούμε, λοιπόν, ποιά είνε τα πλεονεκτήματα και ποιά είνε τα μειονεκτήματα, που έχει καθένας απ' αυτούς.

Οι ρυθμικοί χοροί, γενικά, έκτός του ότι άσκουν τους μύς του σώματος μας στο σύνολό τους, έχουν επίσης μία ευεργετική επίδρασι στο νευρικό μας σύστημα, γιατί μας άναγκάζουν να υποτάσσουμε τις κινήσεις μας σ' ένα ώρισμένο μέτρο. Γι' αυτό είνε οι πιο άξιόσυστατοι από όλους. Το βάλε άντενδείκνυται στους άνδρούπους που έχουν αδύνατη καρδιά. Επίσης σ' εκείνους που έχουν κάποια άτέλεια ή κάποια έλαττωματικότητα στο αναπνευστικό τους σύστημα. Ο λόγος αυτής της άντενδείξεως όφειλεται στο ότι το βάλε είνε ένας χορός με νωρό ρυθμό και προκαλεί σε πολλά άτομα και ίδιες στίς γυναίκες παλυούς, ίλιγγους, λαγνίασμα κτλ.

Το σουίγγινγκ και γενικά όλοι οι χοροί με διακεκομμένο ρυθμό άντενδείκνυται σ' όλα τα νευρικά άτομα αλλά και στα υγια επίσης γιατί επιφέρουν μίαν έξαθρασι του νευρικού συστήματος. Η διαδεσμένη επίδρασις των όφειλεται στον άκατάστατο και άνωμαλο ρυθμό τους, με τα γόρνα έκινήματα και τα άπότομα σταματήματα. Ο ρυθμός αυτός προκαλεί μία νευρική υπερδιέγερσι, που διακαράσει τη νευρική ίσορροπία και άναστατώνει όλόκληρο τον οργανισμό μας. (Κατά βάθος το σουίγγινγκ δεν είνε διαδεσμός ως χορός, γιατί οι κινήσεις του δεν έχουν τίποτε αντίθετο προς τους κανόνες της υγιεινής. Η μουσική του, όμως, τρακίζει τα νευρά).

Το ταγκό, αντίθετα, έχει μία καταπραυντική επίδρασι. Οι κινήσεις του είνε άσνες, ήμελες και άμαλές γωρίς τα άπότομα εκείνα έξαφνίσματα του σουίγγινγκ. Γι' αυτό υμάς ξεκουράζει αντί να μάς κουράζει. Διορθώνει επίσης το κόπι μας και μάς διευκολύνει μία εύχρηστι διαθέσι.

Το «σλόου» είνε επίσης από τους χορούς που έχουν ευεργετική και καταπραυντική επίδρασι. Απαιτεί μικρότερη μυική προσπάθεια παρ' ό,τι το βάλε και, έξ άλλου, ο άόνας και ήμεος ρυθμός του συντελεί στην άποκατάστασι της νευρικής μας ίσορροπίας.

Η ροούμπια τέλος, είνε ένας χορός έξαθρωτικός και έκνευριστικός. Η διάδοσις της είνε έξαιρετικά μεγάλη κατά τον τελευταίο καιρό. Το νόνο λοιπόν, που θα είνε να συστήση κανείς στους νέους και τις νέες είνε να μην κάνουν μεγάλη κατάννησι. Γιατί ο χορός αυτός τσακίζει τα νευρά και μεταβάλλει τον άνθρωπο σε νευροσπαστό.

Οι γυναίκες ειδικότερα θέπει να μην ξεχνούν τις άκόλουθε άπαγορεύσεις:

- 1) Ο χορός άπαγορεύεται κατά τις πρώτες ήμερες των καταμηνίων ίδιως όταν είνε πολύ άσθονα.
- 2) Το σουίγγινγκ άπαγορεύεται άπόλυτα κατά τους τοείς πρώτους ήμερες της έγκυμοσύνης. Γιατί ο διακεκομμένος ρυθμός του και οι βίαιες κινήσεις που απαιτεί μπορεί να έχουν υα πολύ άσθνη επίδρασι στην εξέλιξι της έγκυμοσύνης. Για τον ίδιο λόγο το σουίγγινγκ άπαγορεύεται και κατά την τελευταία περίοδο της έγκυμοσύνης.
- 3) Οι ίδιες άπαγορεύσεις ίσχύουν και για τη ροούμπια.
- 4) Η βλαδεσμένη επίδρασις του χορού, έντεινεται από το γεγονός ότι οι γορευτικές, συγκεντρώσεις γίνονται μέσα σε κλειστούς γώρους που είνε γεμάτοι από κόσμο. Ο χορός όπωρ και κάθε φυσική άσκηση έντεινει τις αναπνευστικές κινήσεις. Άλλ' όταν ο άέρας που αναπνέουμε είνε υολυσμένος, τα άποτελέσματα δεν μπορεί παρά να είνε όλεθρία.

Πώς οι άνθρωποι ΖΕΣΓΑΙΝΟΝΤΑΝ την παλαιά εποχή

Είνε τόση η ποικιλία των μέσων θερμάνσεως στην εποχή μας, που ό σημερινός άνθρωπος έχει μόνο τη δυσχέρεια της έκλογής μεταξύ των.

Άλλα στην αρχαιότητα; Δεν υπήρχαν τότε ούτε καλοριφέρ, ούτε ηλεκτρικές θερμάστρες, ούτε θερμάστρες με κάρβουνο ή έζλα, ούτε άκόμη και τζάκια. Πώς, λοιπόν, οι άνθρωποι άντιμετώπιζαν το χειμωιατικό κρύο κατά τις μακρινές αυτές εποχές;

Το πιθανώτερο είνε ότι οι αρχαίοι Έλληνες έγνωρίζαν μόνο τα μαγκάλια, που τα έκαλούσαν «έσχάρες». Άλλ' οι ύπηρεσις που προσέφεραν δεν ήσαν άξόλογες. Και άναφέρεται ότι ο Μέγας Άλέξανδρος, βλέποντας ένα τέτοιο μαγκάλι στο σπίτι ενός φλου του, όπου είχε πάει να γευματίση μία γορη χειμωιατική μερα, τον ρώτησε περιγελαστικά μίπως έπρόκειτο να κάψουν μέσα σ' αυτό άρωματικές ούσιες για να προσφέρουν θυσία στους θεούς.

Τα μαγκάλια ήσαν κατά την εποχή αυτή πολύ μικρά και σκόρπιζαν έλαχιστή θερμότητα γύρω των.

Άλλά, κατά τα τέλη της ελληνικής περιόδου, άρχισε να κάνει την εμφάνισι του ένας τρόπος θερμάνσεως με θερμόν άέρα, που είχε πολύ μεγάλη ομοιότητα με τα σημερινά καλοριφέρ.

Στον τρόπο αυτό της θερμάνσεως είχε δοθεί από τους αρχαίους Έλληνες το όνομα των «υποκρύπτων». Φαίνεται, όμως, ότι τα «υποκρύπτα», έτε λειοποϊθήθηκαν και έγενικεύθηκαν κατά τη ρωμαϊκή περίοδο.

Άλλά τι ήσαν τα «υποκρύπτα»;

Φιντοσθήτε ένα μεγάλο φούρνο στο ύπόγειο ή το ισόγειο του σπιτιού. Μέσα σ' αυτό τον φούρνο ρίξτε δένδρα και μεγάλα κούτσουρα. Σχηματίζονται τότε ένα θερμό ρεύμα άέρος, που όχευεσταν με πληνους άγωγούς στα άλλα δωμάτια.

Επρόκειτο δηλαδή — όπως είπαμε — για ένα είδος καλοριφέρ, με τη διαφορά ότι μέσα στους σωλήνες κυκλοφορούσε ζεστός άέρας αντί για νερό.

Το σύστημα αυτό είχε το μεονέκτημα ότι γέμιζε το σπίτι με καπνό. Γιατί οι αρχαίοι δεν φαίνεται πιθανόν ότι γνώριζαν τις καπνοδόχους. Για να βγαίνει ο καπνός άνοιγαν μία όπη στη στέγη της κουζίνας. Το άποτέλεσμα όμως ήταν ότι ό περισσότερο καπνός έμενε μέσα στο σπίτι.

Έκαναν, λοιπόν, το έξής για να μην καπνίζουν υπερβολικά τα έζλα: Τα έδρεχαν μέσα σε νερό και τα άφηναν να στεγνώσουν καλά σ' ένα έρηό μέρος. Έπειτα τα άλειφαν με κατάρκασια του λ:διού.

Το γεγονός είνε, όμως, ότι και πάλι κάπνιζαν άσκετά, ό

Κατά την περίοδο αυτή φαίνεται ότι εμφανίστηκαν τα πρώτα τζάκια. Άλλά δεν έμοιαζαν καθόλου με τα σημερινά τζάκια, που έμοιαζαν με τα σημερινά τζάκια, με τη διαφορά ότι μέσα τους έκαίονταν κάρβουνα ή έζλα, και όχι δένδρα ή κούτσουρα. Τα πρώτα τζάκια ήσαν πολύ μικρά και σκόρπιζαν έλαχιστή θερμότητα γύρω των.

Τα τζάκια έκυριάρχησαν καθ' όλη την 18ο και τον 19ο αιώνα. Και μόνο στα τέλη του 19ου αιώνα έκαναν την εμφάνισι τους οι θεομόστρες, τα καλοριφέρ κλπ.

Πώς φαίνεται από τους υπαινιγμούς, που κάνουν πολλοί από τους συγγραφείς της αρχαιότητας σχετικά μ' αυτό το ζήτημα.

Ένα άλλο μειονέκτημα των «υποκρύπτων» ήταν ότι η λειτουργία των άπαιτούσε μεγάλες ποσότητες έζλων. Γι' αυτό, μόνον οι πλούσιοι μπορούσαν ν' άντιμετωπίσουν τη σχετική δαπάνη.

Άργότερα, διαχέοντας μέσα στους σωλήνες, θερμούς υδρατμούς αντί για άέρα.

Άλλά, κατά τον Μεσαίωνα, τα μέσα αυτά θερμάνσεως, που άπαιτούσαν είδικη διαρρύθμισι των σπιτιών, ξεχάσθηκαν όλοτελα σχεδόν.

Κατά την περίοδο αυτή φαίνεται ότι εμφανίστηκαν τα πρώτα τζάκια. Άλλά δεν έμοιαζαν καθόλου με τα σημερινά. Ήσαν πελώρια, και στους πυργούς των φουοδαρχών όλόκληρη η οικογένεια και μαζί μ' αυτήν οι ύπηρετες, οι έργατες των χωρσίων κλπ. συγκεντρώνονταν γύρω στο τζάκι. Έδεναν έπίσης στα πλάγια σκαλιά όπου άπλωναν τα βρεγμένα ρούχα.

Από τον Έρασμο και τον Μονταίνο μάθαμε μερικά ενδισφόμενα πράγματα για τα τζάκια των γερμανικών ξενοδοχείων αυτής της εποχής. Γύρω σ' αυτά γίνονταν όλες οι δουλειές. Οι ταξιδιώτες, που έφθαναν βρεγμένοι στο ξενοδοχείο, έβγαζαν τα ρούχα και τις μπότες τους, και τις έβαζαν κοντά στο τζάκι για να στεγνώσουν. Μπορούσαν επίσης να ζεσταίνουν νερό και να πλύνουν το σώμα τους αν ήθελαν. Υπήρχε πάντοτε νερό έτοιμο γι' αυτό το σκοπό μέσα σ' έναν μεγάλο λουτήρα. Το μόνο κακό ήταν πως αυτό το νερό δεν άναμενώνταν. Όλοι οι πελάτες βουτούσαν εκεί μέσα. Και ό Μονταίνορ μάς πληροφορεί ότι άφού πλένονταν κανείς μέσα σ' αυτόν τον λουτήρα, χρεώζονταν ένο... δεύτερο νερό για να βγάλει τις άκαθαρσες που είχαν κολλήσει πάνω στο σώμα του. Ωστόσο, το ξενοδοχείο όπου έμενε ό Μονταίνορ ήταν από τα μεγαλύτερα της Γερμανίας. Είχε 170 κρεβάτια, 17 τζάκια και 11 μαγειρεία.

Άργότερα, ξαναγύρισαν στα μαγκάλια, που ονομάστηκαν τότε «μπραζερό». Αυτά τα «μπραζερό» ήσαν κινητά. Στα σκαλόνια των πλουσιών, είδικά ύπηρετες τα κυλούσαν συνεχώς, σε τρόπο που να μεταδίδουν παντού θερμότητα.

Κατά την εποχή του Λουδοβίκου 13ου δεν ήταν καθόλου άναγώγο να βγάλη κανείς τις μπότες του γά να ζεστανη τα πόδια του κοντά στο «μπραζερό».

Οι γυναίκες πήγαιναν επίσης κοντά στα μπραζερό και άνασκήνωναν τα φουστάνια τους για να ζεσταίνουν τα παγωμένα μέλη τους. Ήταν η μόνη κατάλληλη στιγμή, λέει ένας χρονικογράφος της εποχής, για να ιδή κανείς τα πόδια τους.

Κατά τον έπόμενο αιώνα, τα τζάκια έγιναν το κυριότερο μέσον θερμάνσεως. Άλλ' ήσαν μικρά — όσον περίπου και τα σημερινά — και ύπήρχε ένα σε κάθε δωμάτιο.

Τα τζάκια έκυριάρχησαν καθ' όλη την 18ο και τον 19ο αιώνα. Και μόνο στα τέλη του 19ου αιώνα έκαναν την εμφάνισι τους οι θεομόστρες, τα καλοριφέρ κλπ.

Το χτύπημα της Μοίρας

Το ξενοδοχείο άδειάζει συνήθως, στα τέλη του φθινοπώρου. Μόνον που και που διανυκτέρευε εκεί κάποιος περαστικός ταξιδιώτης ή περιηγητής. Ο ξενοδόχος Ντάν Φόρζο έδινε τότε όλο το πρωινό. Αυτός κι η γυναίκα του, η Έβελιν, ήσαν πια άρκετοί για να ξευποετήσουν τη λίγη πελατεία.

Ένα άπόγευμα του Νοεμβρίου, έφτασε ένας νέος απ' την πρωτεύουσα και ζήτησε ένα δωμάτιο με θέα προς τη λίμνη.

— Πιστεύω νάχετε ήσυχία έδώ, είπε.

— Είσθε ό μόνος πελάτης μας, τον βεβαίωσε ό ξενοδόχος. Θα σας βάλουμε στο ώραιότερο δωμάτιο, θα σας πειροποιήσουμε όσο δεν λέγεται.

Ο νέος πελάτης έγραψε το όνομά του στο βιβλίο του ξενοδοχείου: «Τσάολ Φόρσιτ».

Είμαι φοιτητής, έξήγησε. Θέλω να μείνω κανένα μήνα έδώ για να ξεκουρασθώ.

— Είσθε άσώστος; τον ρώτησε η Έβελιν.

— Έπαθα ύπερκόπσι απ' τη μελέτη και με πείραξε η καρδιά μου, που ήταν άδυνατισμένη...

Τις πρώτες μέρες ό φοιτητής δεν έβγαίνει καθόλου απ' την κάμαρά του. Περνούσε ώρες όλόκληρες στη βερόντα του. Ο Ντάν του πηγάνε εκεί το φαγητό. Έν' άπόγευμα όμως, που έτυχε να λείπει στο γωριό ως άόνα, έτοιμασε η Έβελιν το δείπνο του νέου και το πήνε η ίδια επάνω. Όταν την είδε, ό Τσάολ σπρώχθηκε πια στο γωριό. Τηλεωόυσε

Είχε δακρύσει. Ο Τσάολ της γάιδεσε τα μαλλιά... και, γωρίς να το καταλάβη, την έσφιξε στο στήθος του και τη φίλησε στα χείλη...

Τώρα ό Ντάν δεν κατέβαινε πια στο γωριό. Τηλεωόυσε

Μη φοβάσαι! Έχει λίγα μέρα... θα σωθώ!...

(Σκίτσο Ν. Νουρκού)

και τουστέλιαν τα ψώνια.

— Δεν είναι σωστό να σάς αφήνω μόνο, δίγους συντροφιά. Είπε δικαιολογητικά στον Τσάρλ.

— Έτσι, ο φοιτητής κι' η "Εδελυν" δεν συναντιόντουσαν τώρα, παρά λίγα λεπτά, στα κουφά. Τα κλεφτά τους γάδια τους έφεραν οίγη πόθο.

Τέλος, ένα βράδυ, η "Εδελυν" μουμούρισε στο νέο, με φωνή λαχανιασμένη:

— Απώ, με μεσανύχτα, θαρθώ να σε βω στην κάμαρά σου!

Πήνε πραγματικά... Και τόν αγκάλιασε με μία φλόγα, σαν να πρωτογνώριζε τον έσωτα...

— Όταν άρχισε πιά να ξημερώνει τον ψιθύρισε:

— Πρέπει να φύγω, λατρεία μου!...

— Ακουμπισμένη στον αγκώνα της, γάδισε το πρόσωπό του και τον κτύπησε στα μάτια.

— Μα γιατί σωπαίνεις, προσέθεσε. Θύμωσε υπέρως:...

— Έσκυψε πιο πολύ και διέκρινε στο μισοσκόταδο ότι το πρόσωπό του είχε γλωμιάσει και τα νύχια του είχαν μεγαλύνει...

— Τσάρλ! φώναξε μ' άγνοια. Μίλησέ μου! Τι έχεις;...

— Έκείνος μισάνοιξε τα μάτια του και μουμούρισε:

— Η καρδιά μου... Κρίσις...

— Η "Εδελυν" πετάχτηκε πάνω, σαν τρελή. Τι να κάνει τώρα;...

— Ποιόν να φωνάζει; Πώς να δικαιολογήσει την παρουσία της, τέτοια ώρα, στο δωμάτιο του νέου;...

— Μα, άς γινόταν, άς γινόταν! Έπρεπε να τον σώσει... να τηλεφωνήσει στο γαριό, να ειδοποιήσει ένα γιατρό!...

— Φόρεσε βιαστικά τη ρούπα της, άνοιξε την πόρτα... κι' αντίκρισε τον άντρα της!

— Έβρισε για λίγες στιγμές σαν απολιθωμένη. Έπειτα φώναξε:

— Ο φοιτητής!... Είναι άσφαλτος απ' την καρδιά του!... Πρέπει να βοηθήσει γιατρό... Άσε με να περάσω.

Δυο φορές την εβδομάδα γυάλιζε τα παπούτσια σου με ARIZONA και θα είναι πάντα γυαλισμένα και φρέσκα.

Ριζική θεραπεία — Ταχεία εξασφάλιση
ΠΑΝΑΔΩΝ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΙΩΝ, ΦΑΚΙΔΩΝ, ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΕΩΣ, ΑΚΜΗΣ (σπυριά νεότητος), ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ, ΤΑΧΕΙΑ, ΑΝΩΔΥΝΟΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΣΗΜΑΔΙΑ, ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΞΗΡΟΥ ΚΑΙ ΛΙΠΑΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ κ.τ.λ. Ειδικός ΓΙΟΕΛ Βαλαριόπου 12, Τηλ. 33-039.
Η πρώτη επίσκεψις ΔΩΡΕΑΝ.

ΥΠΟ ΝΕΑΝΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ
ΕΥΑ
Πρώτη και μόνη στην κομψότητα την ηγερέσθη και τις καλύτερες τιμές ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 41
ΣΤΟΑ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

70

Μα το πρόσωπο του Ντάν έβρισε παγωμένο, ανέκφραστο. Έβρισε παγωμένο, ανέκφραστο, σαν μάσκα.

— Όχι, πρόφερε, θα τον αφήσεις να ψοφήσει! Ξέρω... Θέλει να γυρίσουμε, για να τον παντρευτείς. Όχι, όχι! Η προίκα σου μου χρειάζεται. Κι' αν έχουν μούτρα οι δικοί σου, άς ζητήσουν διαζύγιο!

— Άς μη μ' αφήσουν να πουλήσω το ξενοδοχείο... Όλος ο κόσμος θα μάθει τότε τις ιστορίες σου! Έγώ δεν δίνω πενήτα, μα οι άλλοι θα σε πούνε παλιογυναικά!...

— Άσε με να περάσω! ουχί, έβρισε η "Εδελυν" κι' έωρθε προς τη σκάλα.

— Ο Ντάν την προέλαβε, την άρπαξε απ' τη μέση κι' άνοιξε να παλεύει μαζί της λυσσαλέα.

— Ξαφνικά, σε κάποια στιγμή, παραπάτησε, έπεσε από ψηλά, γτύπησε στη σκάλα και σωριασθηκε στις πλάκες του ισολαγίου. Η "Εδελυν" άδισσώθηκε γι' αυτόν. Έτρεξε μόνο να τηλεφωνήσει κι' έπειτα εξαγογγύρισε κοντά το νερό.

— Έπιασε το νερό του. Ήταν κρύο, παγωμένο... Κόλλησε το αυτί της πάνω απ' την καρδιά του... κι' έβγαλε μία βραχνή, άπαισιωχη φωνή:

— Πέθανε!...

★

— Όταν, σε μισή ώρα, έβγαλε ο γιατρός, γτύπησε την έξω-πόρτα, αλλά δεν παρουσιάσθηκε κανείς. Άνοιξε τότε, υπήκε μέσα και βρήκε το Ντάν, ακίνητο στη βάση της σκάλας, νεκρό, με τα σβυσμένα μάτια του κορφομμένα στο ταβάνι.

Κάποιος τραγουδούσε στο επάνω πάτωμα. Ο γιατρός ανέβηκε στην κάμαρα, απ' όπου ακουγόταν το τραγούδι. Κι' αντίκρισε ένα θέαμα σπασοκτικό.

Η "Εδελυν" καθισμένη κοντά στο νεκρό Τσάρλ, του γάδισε τα μαλλιά και τον ναυούισε ταυφέρα...

— Σσσι, σιγά! μουμούρισε στο γιατρό, βάζοντας το δά-νυλο έμπρος στα νύχια της. Σιγά, μην τον ξυπνήσετε... Κοιμάται...

Είπε, τρελλαθεί η άνομη, απ' το φοβερό γτύπημα της Μοίρας!...

Τ. ΦΟΥΛΓΚΟΡ

ΤΑ ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

Από ποιά ζώα παράγονται και πως διακρίνονται μεταξύ των

Το όνειρο κάθε γυναίκας είναι μία καλή γούνα. Άλλ' ανάρω-τρήκατε ποτέ από ποιά και πόσα ζώα προέρχονται τα πον-τός είδους γουνάρικα, που προσφέρονται στο εμπόριο;

Εκτός από μερικά πουλιά, όπως η χίνα, ο κυκνος και ο κόλυμβος, που έχουν ένα λεπτό και πυκνό τρίχωμα όπως ενός γουνάρικου, τα ζώα που μας δίνουν αυτό το θερμό και πολυ-τελές ένδυμα ανήκουν κυρίως στην οικογένεια των μαστοφό-ρων, κατανέμενται, όμως σε πολλές οικογένειες: τα αϊλου-ροειδή, τα έντομοφάγα κ.τ.λ.

Μεταξύ των ζώων που μας δίνουν πολύτιμα γουνάρικα, το γνωστότερο είναι η αλεπού, γιατί βρίσκεται σε όλα σχεδόν τα μέρη του κόσμου.

Τα ωραιότερα είδη ζουν στον Καναδά και τη Σιβηρία. Τα πρώτα ανήκουν στον τύπο της πολικής αλεπούς και τα δεύτερα στον τύπο της πυρόξανθης αλεπούς. Υπάρχουν επίσης οι κοι-νές ξανθοκόκκινες αλεπούδες, αλλά η αξία των είναι πολύ μι-κρότερη.

Η πολική αλεπού είναι λευκή, έχει μήκος 1 μέτρου και ζυ-γίζει μόλις 5 κιλά. Το τρίχωμά της υφίσταται πολλές μετα-βολές κατά τη διάρκεια του έτους. Είναι δολοφύρο κατά το χειμώνα και έγχρωμοιζείται με το χρώμα της παγωμένης πε-διάδας, όπου ζή. Έτσι, η αλεπού μπορεί να κυκλοφορή ασφα-λισμένη, χωρίς το τρίχωμά της να προδίδει την παρουσία της.

Από το Μάρτιο, το τρίχωμά της αρχίζει να γίνεται γκριζό. Και, τέλος, από το Μάιο ως τα τέλη Οκτωβρίου παίρνει το χρώμα της καπνιάς.

Η πυρόξανθη αλεπού είναι λιγάκι μεγαλύτερη από την πολική και ζή στον Καναδά και σε πολλά μέρη των Ηνωμένων Πολιτειών. Η ουρά της είναι πολύ κοντή και της χρησιμεύει για να προστατεύει τα πόδια της από το κρύο κατά τη ψύ-χτα, όταν κοιμάται.

Υπάρχουν ακόμη και μερικές άλλες ράτσες αλεπούς. Έ-ξαιρετικά πολύτιμο είναι το δέρμα της μαυροδερής ή σκού-ρας κοφέ αλεπούς, που έχει μερικές λευκές ρίχες (ρενάρ άρζόντε). Επίσης, η γούνα της γαλάζιας αλεπούς, που είναι πολύ σπάνια.

Μία άλλη κατηγορία ζώων, που μας δίνουν πολύτιμες γού-νες, είναι τα ικτιοειδή. Τα ζώα αυτής της ράτσας έχουν επι-μηκές σώμα, κοντά πόδια, με δάκτυλα κατά το μεγαλύτερο μέρος τους ένωμένα μεταξύ των και τρίχωμα πολύ πυκνό.

Στη ράτσα αυτή ανήκουν οι ικτίδες (υψιφες), τα σα-μούρια ή νούρκες κλπ. Το ωραιότερο από αυτά τα ζώα είναι η ζιμπελίνα της Σιβηρίας.

Στην ίδια ράτσα ανήκουν επίσης οι ικτίδες της Αμερι-κής (βίζον ή μινκ). Τα ζώα αυτά μόλις έχουν μήκος 60 εκα-τοστά και δεν ζυγίζουν περισσότερο από ένα κιλό. Το χρώ-μα τους είναι σκούρο γκριζό, με λευκές κηλίδες στο λαιμό.

Υπάρχουν επίσης και ολόλευκα «βίζον».

Σπανιότατο είδος της ίδιας ράτσας είναι το «πεκάν» που μοιάζει με ολόμαυρη γάτα.

Σε κατώτερη μοίρα βρίσκεται η ένυδρις (λούτρε). Η γούνα από λούτρε είναι πολύ πυκνή και γυαλιστερή, σαν λωδωμένη. Επίσης το «σκόνκ», που έχει μέτρο γυαλιστερό και πολύ μακροχρόνιο τρίχωμα, με λευκά στίγματα στο κεφάλι.

Πολύ μες γούνες παρέχουν επίσης ψείσιμα τρωκτικά, ό-πως είναι ο σκίουρος, ο κάστωρ και διάφορα είδη αρουραίων.

Μεταξύ των σκίουρων, εξαιρείται η θέσις κατέχ η «κινκ λω-», που ζή στις Κορδιλλιέρες των Άνδεων. Η γούνα που παράγεται απ' αυτό το ζώο είναι μαζί με τη γούνα της ζιμπελίνας (που είναι σήμερα, δυστυχώς) η ακρότατη του κό-σμου. Αμέσως μετά απ' αυτές έρχεται η γούνα του «πτι-γκρι», που είναι επίσης ένας σκίουρος πυρόξανθος κατά το καλοκαίρι και γκριζός στη ράχη και λευκός στην κοιλιά κατά τον χειμώνα. Ο σκίουρος αυτός ζή στη Σιβηρία και τον Καναδά.

Από τους αρουραίους τα καλύτερα γουνάρικα είναι εκείνα που προέρχονται από τον βοκτοφάγο (ρατόν). Το ζώο αυτό ανήκει περισσότερο στην οικογένεια της άκτου. Ονομασθηκε δε έτσι γ'ατι έχει τη συνήθεια να βόσκει την τροφή του μέσα στο νερό, προτού την φέγει στο στόμα του. Η γούνα του έχει σκούρο γκριζό χρώμα, με στίγματα μαύρα και κόφ.

Πολύ καλή είναι επίσης η γούνα του «όπσιν», ενός ασ-ταφόρου της Αμερικής, που ανήκει στην οικογένεια των μαρσιποφόρων. Έχει το μέγεθος ενός οικιακού γάτου. Η γούνα που προέρχεται απ' αυτό είναι διάστικτη από αυτιά και λευκά στίγματα, όπως μεγαλύτερα από τα πρώτα.

Πολύτιμα γουνάρικα κατασκευάζονται επίσης από το τρί-χωμα των πιθήκων της δυτικής Αφρικής των λεοπαροδόντων, του λυγνός της τίγρης της υποκοναλίας και του κουαντίου της Κίνας της άκτου κλπ.

Αλλά τα γουνάρικα αυτά είναι σπανιότατα και πανάκριδα. Θέλετε τώρα να μάθετε ποιος είναι ο αρθός των ζώων που οι κυνηγοί σκοτώνουν κάθε χρόνο για τα τριποδοτήσουν το εμπόριο γουνάρικων; Μόνο στον Καναδά υπάρχουν 62.000 άκτοι, 4.000 ένυδρες (λούτρε), 900 «πεκάν», 16.000 λυγνές, 80.000 «βίζον» και 3 περίπου εκατομμύρια αρουραίων. Άλλ' εκτός του Καναδά, η Ιαπωνία, η Κίνα και η Ρωσία παράγουν επίσης κάθε χρόνο μεγάλους αριθμούς γουνάρικων στη διεθνή αγορά.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ
της τσίκλας
Πως διαφημίζουν τα προϊόντα τους στην Αμερική

Σε τρεις ανθρώπους κυρίως όφει-λται η δικτατορική κυριαρχία της τσίκλας στην Αμερική: στον Τόμας Άνταμς που την επινόησε, στον Τζων Κόλγκαν που την άρωματίσε και στον Ουίλλιαμ Ρίγκλεϋ που έμαθε τους Αμερικανούς να τη μα-σούν.

Ο πρώτος ήταν ένας έρασιτέχνης έφευρετής. Μία μέρα λοιπόν του 1869, έτυχε ν' ακούσει μία κοπελί-τισσα, στο Τζέροου-Σίτυ, να ζη-τάει από ένα φαρμακείο λίγη νόμα παραφίνη για μασμα. Θυμήθηκε τότε ότι είχε ιδή κάποτε ένα έξορι-στο Μεξικανό δικτάτορα να μασάει κουμάτια από νυμό «τσίκλας», ενός αυτού δηλαδή, της χώρας του. Α-μέσως γίγνηκε στη δουλειά, μαζί με το γυίο του, χρησιμοποιώντας για τα πειράματά του μία μικρή ποσώ-τητα τέτοιου νυμού, που τον είχε ήδη προσηυθεί για να προσπαθή-ση να τον μεταβάλει σε τεχνικό καουτσούκ. Τον μαλάκωσε σε ζεστό νερό, τον άπλωσε και τον έκοψε σε 200 μπατονάκια, που πουλήθηκαν αμέσως. Ο Άνταμς εισηγάγε τότε απ' το Μεξικό 2½ τόνους νυμού τσίκλας κι' άρχισε την παραγωγή του νέου προϊόντος που ήταν δυο-τελείως άγευστο.

Ο Τζων Κόλγκαν, ένας φαρμακο-ποιός της Λούιβιλ, το άρωματίσε με βάλαμο του Τόλου και το βά-φτισε «Τάφου-Τόλου». Έκανε δε τόσο χρονές δουλειές στην πόλη του, ώστε αποφάσισε να τις επεκτείνει στο Σικάγο, στο Τσικαγό και στη Κληβελαντ. Χάρις στην κατάλ-ληλη προπαγάνδα, κατάφερε να κά-ναι αρκετά γνωστό το προϊόν του. Σε λίγον καιρό, λειτουργούσαν 10 μικρά εργαστήρια που έβγαζαν «Τάφου-Τόλου».

Το 1880, ένας κατασκευαστής, στο Κληβελαντ, άρωματίσε τις τσί-κλας του με μέντα (κι' αυτό το ά-ρωμα επικρατεί ως σήμερα). Άλλος πάλι προσέθεσε λίγη πεψίνη και δια-φήμισε το προϊόν του ως «καλό για τη γωνέσις». Ένας τρίτος το ώνό-μασε «Καλλίτερο απ' το φιλέ». Παρ' όλες όμως τις ποικίλες όνομασίες και τα άρώματα, οι τσίκλες δεν εί-χαν ακόμη διαδοθή πολύ. Ο θρίαυ-

ΔΕΝ ΑΦΙΝΕΙ ΑΠΟΤΥ-ΠΩΜΑΤΑ. ΕΙΝΑΙ ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ. ΕΙΝΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΓΙΣΤΟΝ.

NEELSON

όδε τους όφειλεται στον Ουίλλιαμ Ρίγκλεϋ.

Ο Ρίγκλεϋ ήταν ο τύπος του Ά-μερικανού διαβολομένου επινευοπα-τίου. Σε ηλικία 12 ετών, τον απέ-βαλαν απ' το σχολείο, στη Φιλα-δέλφεια. Τόσκασε τότε απ' το σπί-τι του και πέρασε ένα νειμώνα στη Νέα Υόρκη πουλώνοντας έφημερίδες. Κατόπιν εργάσθηκε στο σαπωνοποι-είο του πατέρα του, με 1½ δολλάρια τη βδομάδα. Σε λίγους μήνες όμως, έπεισε τον πατέρα του να του ά-ναθέσει δοκιμαστικά το πλάσασμα των σαπουνιών. Κι' άπεδείχθη ίκα-νώτερος από πλάσι έμπεριους και πολύ μεγαλύτερος στην ηλικία απ' αυτόν. Σε λίγα χρόνια, έβγαζε να πουλάει όσο σαπούνι υπορούσε να παραγάγει το έργοστάσιο του πα-τέρα του.

Όταν έγινε 31 ετών, αποφάσισε ν' ασχοληθή με τις τσίκλες. Δια-πραγματεύθηκε λοιπόν μ' ένα κατα-σκευαστή κι' επρόκειτο να κλείσει συμφωνία μαζί του. Θύμωσε όμως γιατί τον άσισε να περιμένη στο ραντεβού τους 10 λεπτά της ώρας — ενώ εκείνος συνήθει να μην καθυστερή ποτέ του — και συμφώ-σθηκε μ' άλλον παραγωγό, τον ό-ποιο έκαμε πλάσιμο. Τέλος, ίδρυσε μία δική του εταιρεία, η οποία έγει πουλήσει από τότε 113 δισεκατομ-μύρια υπατουνάκια τσίκλες κι' έχει πληρώσει στους μετόχους της μερί-σματα περισσότερα από 185 εκα-τομμύρια δολλάρια.

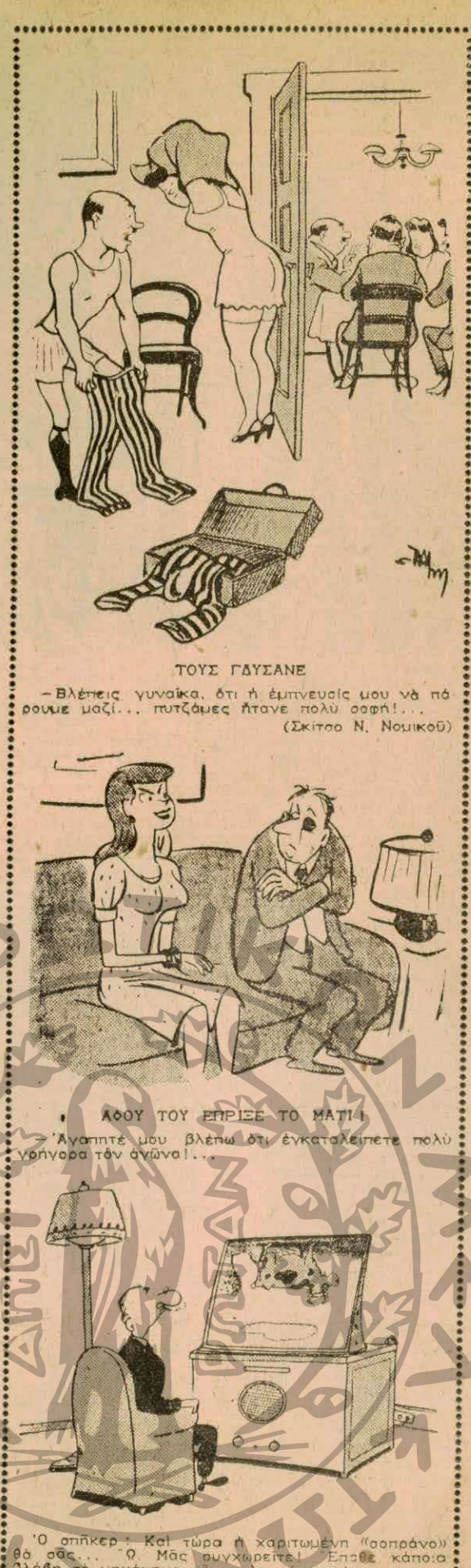
Απ' ότου ακόμη πουλούσε τα σα-πούνια, είχε εφευρέσει το σύστημα των δωρών για τους αγοραστές. Το ίδιο λοιπόν έκαμε και για τις τσί-κλες. Το δώρο αυτό βοήθησαν συγ-χρονως στη διάδοσι διαφόρων και-νοουργιών έφευρεσεων (στυλογράφων, φωτογραφικών μηχανών, φωνογρά-φων, κλπ.). Ο Ρίγκλεϋ χάριζε στους πελάτες του ευριστικές μηχανές 4 γούνα πριν ίδουθ ή εταιρεία Ζιλ-λέτ, και μικρές κινηματογραφικές μηχανές του σπιτιού το 1908.

Στον οικονομικό πανικό που έ-σπασε στις Ηνωμ. Πολιτείες το 1907, αποφάσισε να διαθέσει 1 έ-κατομμύριο δολλάρια για διαφήμισι. Μη έχοντας όμως τα χρήματα αυτά, έκαμε τη διαφήμισι με πώρωσι και την πληρώσε κατόπιν απ' τα κέρ-δη του. Μέσα σ' ένα χρόνο, ο κύκλος εργασιών του ανέβηκε από 170.000 δολλάρια σε 1.345.000. Οι γκρι-νιασμένες παρεπονούντο ότι, όπου κι' αν πήγαιναν, ήταν άδύνατον να γλυ-τώσουν από το όνομα Ρίγκλεϋ κι' απ' τη μυρωδιά της τσίκλας...

Έστειλε δυο φορές, για λόγους ρεκλάμας, τσίκλες δωρεάν σε όλα τα όνυματα που πείριοντο σ' ό-λους τους τηλεφωνικούς καταλόγους των Ηνωμ. Πολιτειών. Επίσης είχε στήσει, δίπλα σε μία με-τή στήλ-ροδομική γραμμή, μία επήνωση μήκους 5 γιλιόμετρων. Μέσα σε 2 χρόνια μούρασε 14.000.000 τσίκλας με παραυθία, είδικά γραμμένα ώ-στε να παίξουν ρόλο κι' οι τσίκλες στην υπόθεσί τους. Επί πολλά χρό-νια, έστειλε δυο υπατουνάκια τσί-κλας στα Αμερικανόπουλα που γί-νονταν 2 ετών. Είπε ογανώδες ούαδες από 4-8 κορίτσια, που γύ-ριζαν από πόλη σε πόλη, ντυμένα ό-λα θουομόρφα, και μούραζαν 5.000 τσίκλες το καθενα την ημέρα.

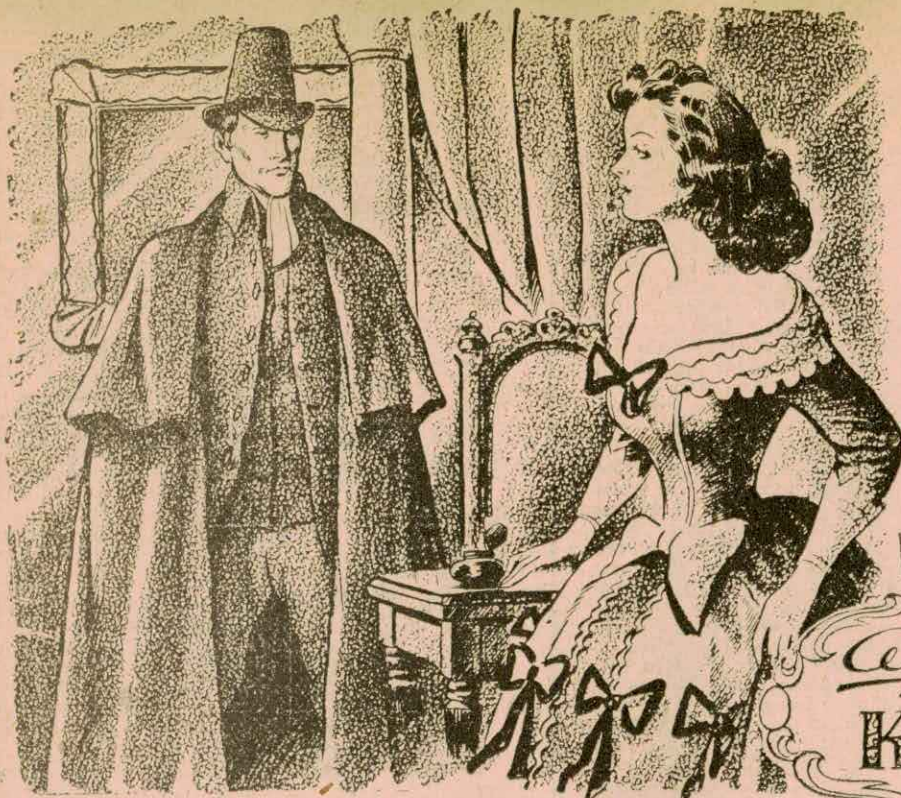
Έτσι, οι Αμερικανοί έμαθαν να μασούν τσίκλες. Σήμερα, ανάλο-γουν κατά μέσον όρον 130 τσίκλες το χρόνο στον καθενα. Η κατανα-λωσις στις Ηνωμ. Πολιτείες είναι με-γαλειότερη απ' όση σ' όλον τον άλλο κόσμο μαζί.

Στον πόλεμο ο Ρίγκλεϋ έβριζε με αλεξίπτωτα στις Φιλιππίνες έ-κατομμύρια κάσες με τσίκλες — όλο το άπόθεμα του στην Αυστρα-λία — που έγραφαν στο περιτύ-λιγμά τους τις λέξεις: «Θά ξαναγυ-ρισω. Μάκ Άρθουρ».

Ο σπύκερ: Και τώρα η χαριτωμένη «σοφράνο» θα σάς... Ο Μας συγχωρείται! Έπρεπε κάποια βλάβη το μηχανήμα της τηλεόρασης!

91

νά σας σώσω και γι' αυτό άκούστε με!...
 "Α θαυμάσια!... Ήσυχα... Καθή-
 στε λοιπόν ήσυχα κι' άκούστε με... Για
 να ήκανοποίηση το πάθος της στα χαρτιά,
 ή νεαρή κόμησά μας ντυνεται κάθε βράδυ
 άνδρ' κά και τριγυρίζει στα χειρότερα κα-
 ταγώγια της πόλεως, για να παίξη... Έ-
 φαγε λοιπόν όλα τα λεπτά της... Έξαν-
 τλησε όλες τις πιστώσεις που είχε στους
 γνωστούς της... Και χθές το βράδυ έχασε
 ένα ποσό κολοσσιαίο, το οποίο πρέπει να
 πληρώσει αύριο... Δεν τόχει το ποσό αυ-
 τό. Θα αναζητήσουν άσφαλώς, το νέο που
 το έχασε κι' έδωσε το λόγο της τιμής του
 να πληρώσει. Μα ό νέος αυτός κρύβεται με
 ψευδώνυμο. Φυσικά, θα γίνουν έρευνες, θα
 μπερδεύη ή αστυνομία και... Και στο τέ-
 λος θ' ανακαλυφθή ότι ό νέος είναι μια
 ώραία κόμησα, ή οποία άφανίζει την ό-
 μορφιά της στα πιδ χυδαία νυχτερινά κέν-
 τρα κάθε βράδυ, για να... "Α, μα τί έ-
 χετε, κυρία κόμησα!... Είσαθε σαν νεκρή,
 κατάχλωμη... Να φωνάξω το θαλαμηπόλο
 σας;...
 —Μή... Μή, για τ' όνομα του Θεού!...
 τραύλισε λιποψυσμένη ή άμοιρη γυναίκα...
 "Ο σατανάς είσαθε, κύριε: Τί θέλετε, από
 μένα τη φτωχή;..."

Η ΤΡΕΛΗ ΚΟΜΗΣΣΑ

Συγκινητικό διήγημα

"Ο άπόστρατος ταγματάρχης Έρρίκος Μαρτέν, άλλοτε ιδιαίτερος διογγελεύς της Αυτού Βασιλικής Υψηλότητας του στρατηγού δουκός της Άγγουλέης, άρχισε ως έξης τη διήγησή του:

—Επιμένετε, κυρίες και κύριοι, να μά-
 θετε την ιστορία της δυστυχισμένης αυτής
 τρελλής, που οι κραυγές της σας σπάρ-
 ξαν τ' αυτιά πρό όλγους...

«Μάθετε, λοιπόν, ότι είναι ή κόμησα ντε Ρ... Το λογικό της σάλεψε από την ά-
 φορηή που θα σας διηγηθώ άμέσως...

«Επιτρέψτέ μου να χρησιμοποιώ μόνο
 τα άρχικά όνόματα των ηρώων της θλιβε-
 ρής μου ιστορίας... Οι οικογένειές των
 ζούν ακόμη και θα ήταν άδικο να δεχτούν
 το βάρος των ποταπών πράξεων των συγ-
 γενών τους άδώς υπάρξει... Και τώρα
 προχωρώ στην αφήγησι των άληθινών αυ-
 των γεγονότων:

«Όταν διέφυγε ό Ναπολέων από τη δο-
 λοφονική άπόπειρα, που έγινε εναντίον του
 την εποχή που ήταν ακόμη Πρώτος Υπα-
 τος της Γαλλίας, συνελήφθησαν πολλά
 πρόσωπα ως ύποπτα. Ο ύποφυγός της Ά-
 στυνομίας Φουαδέν άδωγσε με πληροφο-
 ρορή από κατασκόπους του, ότι ή ψυχή
 της συνωμοσίας ούτής ήταν ό ενεργητικώ-
 τας και πονηρότατος μαρκήσιος ντ'
 "Απ... που βρισκόταν κρυμμένος στην πό-
 λι Κοέν, στη Νορμανδία και περιμενε την
 κατάλληλη στιγμή για να δραπετεύσει στην
 Άγγλία... Κάλεσε, λοιπόν, το ίκανώτε-
 ρο απ' τα άστυνομικά όργανά του, έναν
 διαδολεμένο πραγματικό κατασκόπο του,
 και τον έστειλε στο Καέν να ξετρυπώσει
 και να συλλάβη τον μαρκήσιο ντ' "Απ...
 Συγχρόνως τον έφωδισε με άπειρα χρή-
 ματα και με άπερίοριστη εξουσία στις το-
 πικές άρχες, για να εύκολύνη έτσι τη
 δύσκολη, αλλά και τόσο σημαντική για το
 κράτος άποστολή του...

«Μιά από τις βραδιές εκείνες στον πύ-
 ρο της, που άπειχε μόλις λίγα χιλιόμε-
 τρα από το Καέν, καθόταν μπρός στο
 γραφείο της κατάχλωμη μιά νεαρή γυναι-
 κά... Ήταν ως 28 χρόνων, όμορφη, μά-
 τασκιμένη από όρυμπνιες. Ήταν ή κό-
 μησα ντε Ρ... σύζυγος ενός πλούσιου και
 λαμπρού ευπατρίδου αυτοεξοριστού τότε
 στην Άγγλία εξ αίτίας της Γαλλικής Έ-
 πανστασίας. Με βλέμμα θολό και άτονό,

κτύπαζε τ' άνοιχτά συρτάρια του γραφείου
 της, τα άδεια έντελώς από χρήματα και
 δάκρυα άπελπισίας κυλούσαν στα χλωμά
 μάγουλά της. Από καιρό σε καιρό ψιθύ-
 ριζε:

—Θεέ μου!... Θεέ μου!... Τάχα
 όλα στα χαρτιά κι' αύριο πρέπει να πλη-
 ρώσω... Καταραμένο χρέος... Καταρα-
 μένη γκίνισ...

«Η πόρτα χτύπησε άξαφνα κι' ένας θα-
 λαμηπόλος παρουσιάστηκε. Στην άφωνη
 ερώτησι της κομήσσης άποκρίθηκε ότι την
 ζητούσε επίμορφα ό πρώτος γραμματέας της
 Νομαρχίας του Καλβados. Με άπορία ή
 νεαρή κόμησα, διέταξε να της τόν πα-
 ρουσιάσουν άμέσως και τον ρώτησε ευγε-
 νικά τί ήθελε.

—Κυρία μου, λέγομαι Δομίνικος!...
 της είπεν εκείνος, άφού πρώτα έκλεισε την
 πόρτα κι' έμειναν οι δύο τους στο γρα-
 φείο της κομήσσης.

—Δέν μου θυμίζει τίποτε το όνομά
 σας, κύριε... άποκρίθηκε ή κόμησα. Μου
 είπαν ότι έρχεσθε έκ μέρους του κυρίου Νο-
 μάρχου και σας δέχτηκα, χωρίς ακόμη να
 ξέρω το σκοπό της επίσκεψής σας. Δέν
 είσαθε ό πρώτος γραμματέας της Νομαρ-
 χίας;

—Υπομονή κυρία κόμησα! της είπε
 ό άγνωστος χαμογελώντας σαρκαστικά.
 Θα σας διηγηθώ μιά μικρή ιστορία, από
 την οποία εξαρτάται ή τιμή σας, ή ζωή
 σας, το πάν τέλος πάντων... Κι' ύστερα
 θα δισφωτισω εύχαρίστως όλες τις τυχόν
 άπορίες σας...

«Οι αίνιγματικές αυτές φράσεις τάρα-
 ξαν την κόμησα. Τα τασκισμένα κι' από
 πρίν νεύρα της χαλάρωσαν άπελπιστικά,
 κι' ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει... Ένοιω-
 σε όμως τα χείλη της άδύσσου μπρός στα
 πόδια της και συγκρατώντας τον έαυτό της
 μήπως γκρεμιστή εκεί μέσα από άδυνα-
 μία, έγινε πως ήταν πρόθυμη ν' άκούση
 τις έκμυστηρεύσεις του. Κι' ό άγνωστος
 άρχισε έτσι:

—Υπάρχει μιά κόμησα εδώ στα περί-
 χωρα του Καέν, που έχει άληθινό πάθος
 για τ' χροτοπαίξια...

—Κύριε!... τραύλισε ή κόμησα κα-
 τάχλωμη.

—Ήσυχα, παρακαλώ!... της είπε
 σατανικά γελώντας, γιατί με μιά μου λέξη
 σας άφανίζω... Ήρθα όμως άκριβώς για

—Να σας σώσω θέλω!... είπε ό ά-
 γνωστος. Νά, κυττάξε εδώ... Στο πορτο-
 φόλι μου μέσα υπάρχουν 100 χιλιάδες φρά-
 γκα σε μετρητά. Επίσης ένα δίπλωμα ί-
 σοβίας συντάξεως 12 χιλιάδων φράγκων
 κάθε χρόνο... Νά, έτοιμες οι ύπογραφές,
 βαλμένες οι έπίσημες σφραγίδες και... και
 μονάχα το όνομα λείπει στη θέση του δι-
 καιούχου... Θέλετε να την συμπληρώσω,
 γράφοντας εκεί το δικό σας; Θέλετε επί-
 σης να σας δώσω κι' αυτό το μάτσο με
 τα 100 χιλιάφραγκα;... Τα χρέη σας τό-
 τε είναι πληρωμένα, το μέλλον σας έξασφα-
 λισμένο, ενώ τώρα σας περιμένει ή αυτο-
 κτονία κι' ή άτίμωσις. Με τα δάδα μου
 αυτά μεγαλώνετε την ύπόληψί σας στην
 κοινωνία και ζητε στον έξης άνετα και
 πλούσια!...

«Η κόμησα πνιγόταν από άγωνία και
 με άπληστες, πυρετώδεις ματιές, παρακο-
 λουθούσε τις αδιάφορες δεινές κινήσεις, με
 τις όποιες ό άγνωστος πασπάτευε τον θη-
 σαυρό του, ξαναβάζοντάς τον πάλι στο
 πορτοφόλι του...

—Και... και τί ζητάτε, κύριε, για άν-
 τάλαγμα; ρώτησε... Τα δάδα σας είναι ύ-
 πέρογκα και το... αντάλλαγμα τους...
 θα είναι τρομερό!...

—Χμ... "Οχι και τόσο τρομερό όσο
 το φαντάζεσθε, κυρία μου!... Άρκεί να
 ποδοπατήσετε μερικές σαχλές προλήψεις,
 άρκεί να... Τέλος πάντων, κυρία κόμη-
 σα, άρκεί να μου αποκαλύψετε το μέρος,
 στο οποίο κρύψατε τον μαρκήσιο ντ' "Απ...
 συμφιλιώτη κατά του κράτους και κατηγο-
 ρούμενο για έσχάτη προδοσία!...

«Σαν τσεκουριές κομμάτιασαν την ψυχή
 της άτυχης γυναίκας, οι γοργές και άπο-
 ρασιστικές αυτές φράσεις του κατασκόπου.
 Της έφερναν άσφυσία, τρομάρα, άπόγνωση...

«Μουμούρισε:

—Έχω άκούσει για τον μαρκήσιο, κύ-
 ριε, μα ούτε προσωπικά τον ξέρω, ούτε
 που βρίσκεται έγω ίδια...

—Κόμησα, επιτρέψτε μου να φύγω!...
 είπε ψυχρά ό κατασκόπος, κάνοντας δέν
 πως σηκώνεται. Άλλοι, που ξέρουν τον μαρ-
 κήσιο, άσφαλώς θα μου τον παραδώσουν
 και με τα μισά μόνο λεπτά... Όσο για
 σας θέλετε να σας πω κάτι; Άκούστε:
 Προχθές λάδωτε ένα μενταγιόν από κάποιον
 μεταμφιεσμένο άγνωστο... Στο μενταγιόν
 μέσα ύπηρχε μιά έπίστολη του συζύγου

σας από την Άγγλία, ή οποία σας έλεγε
 τα έξης:

«Άγαπημένη μου, "Ο φέρων το μενταγιόν
 αυτό μαρκήσιος ντ' "Απ... είναι φίλος. Βο-
 ηθήσε τον, άν ζητήσει βοήθεια. Κρύψε τον,
 άν του χρειαστή άσυλο. Σώσε τον άν ά-
 πειλείται. "Ο σύζυγός σου που σε λα-
 τρεύει».

—Θεέ μου... Θεέ μου!... τραύλισε
 έκθαμβή ή κόμησα. Σε χίλια κομμάτια
 τόσχισα το χαρτί αυτό και τα παρέδωσα
 στους άνεμους... Πώς ξέρετε αυτά τα
 πράγματα;

—Χμ!... Έκανε ό κατάσκοπος σα-
 τανικά. Τα παραδώσατε έσεις στους άνε-
 μους, κόμησα, μα οι άνεμοι τα παράδω-
 σαν ξανά στη γη κι' έμεις—τα σταχυολο-
 γήσαμε ύπομνητικά από έκείνη και κολ-
 λήσαμε τα κομμένα κομμάτια. Ώς βουδού,
 τώρα κόμησα...

«Ήταν στην πόρτα πιά, έτοιμος να
 δρασκελίσει το κατώφλι της, ό διαβολικός
 κατάσκοπος, ληροκυττάζοντας συγχρόνως
 χωρίς όλκτο το παραμορφωμένο πρόσωπο
 της κομήσσης που σπάρανε σαν ψάρι απ' ό
 τη φοικώδη ψυχική πάλη της.

—Σταθήτε!... Σταθήτε!... ξεφώνι-
 σε επιτέλους έκείνη έξω φρενών. Δώστε μου
 τα λεπτά... Συμπληρώστε με τ' όνομα μου
 το χαρτί της συντάξεώς μου, ως άδίκως
 παθούσα κατά την Έπανστασι!... Γρά-
 ψτε... Να αποζημιώσις τάχα για άδικες
 ζημιές μου... Όσο για τ' μαρκήσιο ντ'
 "Απ... είναι εκεί... καταμεσής από δά-
 σος... Στο ύπογειο του οικίσκου του δα-
 σφυλάκος μου... Άλλοίμω!... Σε λί-
 γες μέρες θα ήταν ό άτυχος, άσφαλώς στην
 Άγγλία!...».

«Ο ταγματάρχης Μαρτέν διέκρινε εδώ τη
 διήγησι του κάνοντας τάχα πως δέν είχε
 τίποτα άλλο να μάς πη.

—Καλά και πως τρελλάθηκε ή κόμη-
 σα; τον ρωτήσαμε όλοι μας με άγωνία...

—Α, ναι, ξεχάσα να σας το πω!...
 άποκρίθηκε με άφέλεια δένον ό ταγματάρ-
 χης. Λοιπόν ό κατασκόπος, μη έχοντας λό-
 γους να άμφιβάλλη πιά για την είλικρίνεια
 της κομήσσης και κρατώντας την άλλωστε
 στη διάθεσί του, με τη γνώσι του χαρτο-
 παικτικού μυστού της, της παραδίδει τα
 λεπτά και το δ πλωμα κι' έφυγε... Μισή
 ώρα άργότερα, έπικεφαλής άποσπάσματος
 χω'σφυλάκων, κύκλωσε τον οικ'σμο του δα-
 σφυλάκος. "Ο μαρκήσιος νωθόντρε την
 προδρα, άτίστησθε ενόπλιος στη σύλ-
 ληψί του και δέχθηκε τρεις εναέσιμες σφαί-
 ρες στο στήθος. Και την ώρα που ξεψυχού-
 σε, μουμούρισε το όνομα της κομήσσης με
 μία ύστατη κατάρα... Οι χωροφύλακες τό
 άκουσαν και τό δέδωσαν. Έτο ή πόλις
 του Κοέν δέν άργησε να πληροφωρηθή τι
 είχε συμβή.

«Αν σαν άμέσως διάφορα ψιθυρυστα
 έναντίον της. Καείς δέν την δικαιολογού-
 σε. Όλοι την κατέκριναν και ρευρώσαν
 την προδρα της ως βδελυρή, άξια σκλη-
 ρής τιμωρίας.

Πολλά μάτσα δάκρυσαν για λογαριασμό
 του άτυχου θύματος της φιλοχρηματίας και
 διεφθαρμένης άριστοκρατίας.

«Όλο το Κοέν έβεύμασε την ηρωική στά-
 σι του άτυχου μαρκήσιου που προτ'μψε
 να πεθάνη παρά να παραδοθή στους διώ-
 κτες του.

Μιά μέρα ή κόμησα βγήκε σε περ'πατο
 πάνω στο άμάκι της. Περιώχτας απ' τους
 δρόμους του Καέν είδε τους πολίτες να
 την κυττάζουν με μίσος και σπεία.

Μερικοί νέοι μόλις τις έδεξαν τις
 γραβιές των. Και θα την λ'ροβολούσαν, χω-
 ρίς άλλο, άκμην άν δέν έσπευδε να γυσι-
 σι στο μέγαρό της.

Μόλις έφτασε εκεί ρ'ήθηκε έξαλλα σε
 μιά πολυθρόνα κι' έκρυψε το πρόσωπό της
 μέσα στα χέρια.

Πόσο έμεινε έτσι ούτε ούτή δέν τό κα-
 τάλαβε.

Αίσθανόταν πτώσις για ό,τι έκανε.
 Μα τόσο ήταν άργά πιά. Νωτόσο έ-
 πρεπε ν' άντ'δράση, ν' άντιδράση άμέσως
 και με κάθε τρόπο.

Έξω άργίαζε ή κακολογία εναντίον της.
 Όλοι και όλες την άναθεμάτιζαν

Μετανοούσε για το πάθος της υπη κα-
 τοπαίξια που έγινε ή άφορη να πέση, άλ-
 λ'όμως, τόσο χαμηλά.

Μα ή μετανόια της δέν είχε πλέον κανέ-
 να σκοπό.

Όλοκληρή ή πόλις βούσε εναντίον της.
 Το τρομερό μυστικό της, ή άπαισία, ή άισ-
 χή και άτιμη πράξις της ήταν πλ'ον γνω-
 στη σε όλους, φτωχούς και πλούσιους, άν-
 θρώπους της τάξεως της και ταπεινούς έρ-
 γάτες.

Και κανείς, άπολύτως κανείς δέν την
 δικαιολογούσε.

Οι καρδιές του λαού χτυπούσαν λυπημέ-
 να μόνον για τον προδομένο μαρκήσιο.

—Πρέπει να την στιγμήσίσουμε με πυ-
 ρακτωμένο σίδερο! Έλεγαν οι μόν.

—Να την διώξουμε από την πόλι, έπέ-
 μεναν άλλοι.

—Να την λιθοβολήσουμε, το άξίζει ή ά-
 θλία, ύποστήριζαν οι τ'ροι.

Σαν άγριο κύμα φουρτουνιασμένης θα-
 λάσσης σηκώνονταν εναντίον της, έτοιμη να
 όρμηση και να την παρσώσει και να την
 κατασυντρίψη ή λαϊκή όργη.

Η κόμησα άντελήφθη τα ύποπτα ψιθυ-
 ρίσματα εις βάρος της και θέλησε, να τα
 άντ'μετωπίση με την δθεν άφέλι έμφανισί
 της στις κοσμικές συνκεντρώσεις. Ντυθηκε
 πολυτελέστατα λοιπόν μιά βραδυά και πα-
 ρουσιάσθηκε σ' έναν έπίσημο χορό που έ-
 δνε ή Νομαρχία. Μόλις όμως μπήκε στην
 αίθουσα όλοι παράχθηκαν. Οι γυναίκες μα-
 ζεύθηκαν γύρω από την οικοδόποινα κι'
 οι άνδρες στράφηκαν πλάγι, για να υή
 τη χαιρετήσουν... "Ο Νομάρχης, προχώρησε
 ψυχρός προς την κόμησα και της είπε
 φωνάζοντας:

—Κυρία, μήπως δέν μείνατε εύχαρι-
 στημένη από τα κέρδη της άγοραπωλείας
 σας;... Έχετε, μήπως κι' άλλες απαιτή-
 σεις;... Το τσέμιο της Νομαρχίας είναι κά-
 θε ημέρα άνοιχτό... Έκεί λοιπόν ποέπει
 να παρουσιάσθε, κι' όχι στο σπίτι μου!...

«Υστερα από τη φοβερά αυτή προσβο-

λή, φίλοι μου—κατέληξε η ταγματάρχης
 Μαρτέν—ή κόμησα ντε Ρ... έπεσε λι-
 ποθυμή, άρρώσθησε βαρεια από την ψυχική
 θλίψη και τις τιψεις, κι' όταν άνέβησε στο
 σώμα, ήταν άγίστρετα άρρωστη στο...
 λογικό της!... Είχε τρελλάθει!...

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΕ ΝΙΟΝ

Πρωτότυπη άπόφασις άποζημιώσεως

Στο Σικάγο, μιά νύκτα και ώρα Άμε-
 ρικανίδα, ή Τζέλλυ Σούστερς ένιγαγε τον
 πλούσιον βιομήχανο Χένου Μάτεσον, ζητών-
 τας μιά άποζημίωσι 10.000 δολλαρίων, με
 το δικαιολογητικό ότι είχε άθετήσει μιά
 ύποσχέσι γάμου που της είχε δώσει.

"Ο δικαστής δέν έπέισθη απ' τους ισχυ-
 ρισμούς της, επειδή όμως κατά τη δαδι-
 κασία άπεδείχθηκαν ώρισμένα «γεγονότα»,
 της καθώρισε μιά άποζημίωσι 1.135 δολ-
 λαρίων, έκτιμώντας το κέθενα απ' αυτά ως
 έξης:

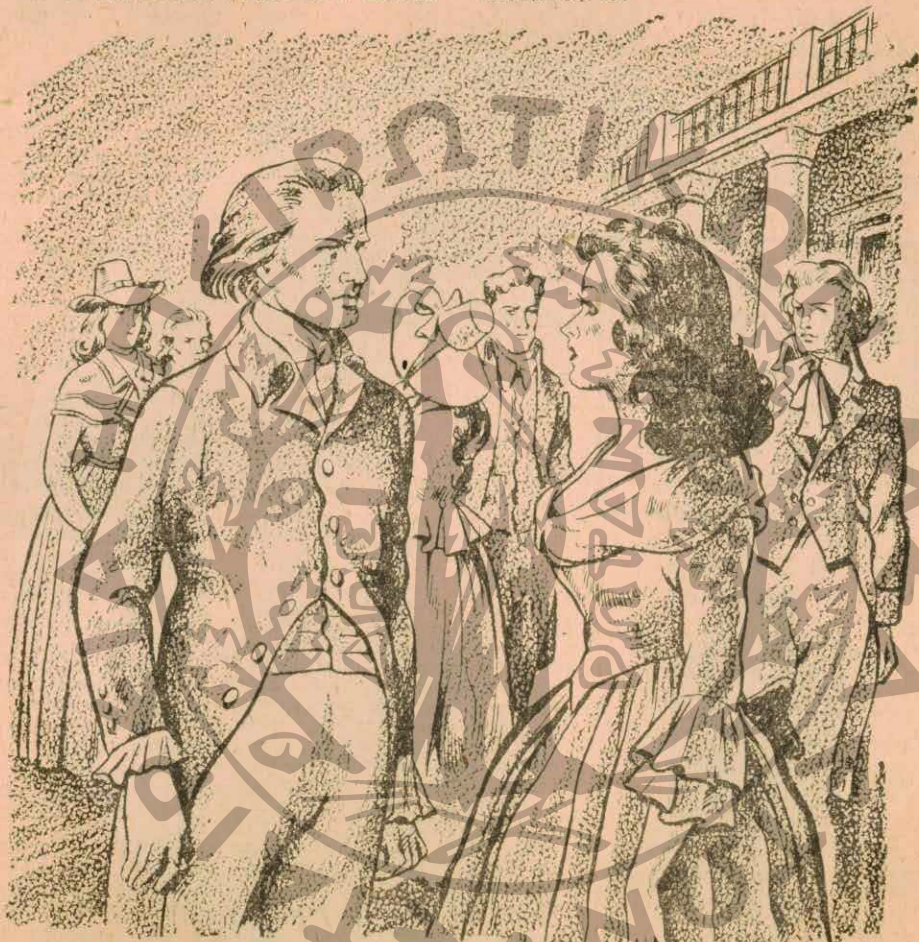
Μιά έκδρουή, κατά την οποίαν ό Μάτε-
 σον δείχθηκε έξαιρετικά τρυφερός απέναντι
 της Τζέλλυ επί παρουσία μαρτύρων: 220
 δολάρια.

Μιά νυχτερινή διασκέδασις κατά την ό-
 ποαν ό Μάτεσον και ή Τζέλλυ γάθηκαν
 επί τρεις όλοκληρές ώρες, χωρίς οι άλλοι
 φίλοι των να ξέρουν που πήγαν κατά το
 δίστασμα αυτό: 400 δολάρια.

Τρία φίλια που δόθηκαν επί παρουσία
 μαρτύρων προς 100 δολάρια τα καθένα:
 300 δολάρια.

Τα ύπόλοιπα 215 δολάρια επιδικάσθη-
 καν στη Τζέλλυ ως άποζημίωσις για την
 έκ μέρους της παρανόησι των λόγων και
 των προθέσεων του Χένου Μάτεσον και την
 συνεπεία τούτου θλίψιν και άπογοήτευσί
 της.

Μ' άλλα λόγια στην Άμερική ένας περι-
 πατος στο πλάι μιάς δεσποινίδος είναι...
 κίνδυνος θάνατος για τον κακότυχο καβα-
 λιέρο που... πηγαίνει για μάλλι και βγαίνει
 κουρεμένος!...

Ο νομάρχης πλησίασε ψυχρός την κομησα και της μίλησε αυστηρά.

Καλλυντικά

Ένα πρωί, ο Στόκλινς συνάντησε τον Κιρκό το στίγνι που σαν κλέφτης έμπαινε σ' ένα κατάστημα καλλυντικών.

— Σ' έπιασα! του φώναξε... Άγ! Βρέ κατενάρη άστε βάζεις και μυρωδιές κυφαά μου για ν' άρσής στα κορίτσια!

— Όχι, υπέ, κουρά άπό σένα ίτε ντέν κάνω, γιαδούμ. Μπουγιου-ρουμ ψούνα μου να βλέπης.

Κι' εθύς ο Κιρκό πλησίασε μια γαριτωμένη ξανθή πωλήτρια και μ' ένα γλυκό γαυόελο της είπε:

— Τέλω κόκκινο για τή γείλη, ρούζ πουζ γιαδούμ.

Ο Στόκλινς τάγασε. Είπε νίνει άνω-κάτω.

— Τι είδους κόκκινο θέλετε, Ά-νοϊγτό ή σκούρο; ρώτησε ή κοπέ-λα. Έχουμε κι' ένα ύσοδ πουν είναι πολύ της μόδας. Λένεται: «Πέθος του ταυρομάχου».

— Πέθος - νύδης αύλα σου να κατεβάσης να υποδούσω γιαδούμ. Η πωλήτρια γαυήλωσε τή μάτια της και ψιθύρισε:

— Μά δεν είνε δυνατόν να τή δο-κιμάσετε όλα κύριε!...

— Μπαρέ, ντέν καταλαβαίνεις; Τ' άγοράσω, γιαδούμ.

Τέλος ή πωλήτρια του έφερε έξη επίτουσσα σωληνάρι, κι' ένα κου-στάλλινο υποκαλάκι. Ο Κιρκό πήρε ένα σωληνάρι κι' άνοιξε να βάζη τή γείλη του!

Φαίνεται άπίσταλο κι' όμως είναι αλήθεια

ΜΗ ΣΑΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΑΚΑΤΟΡΟΓΟΤΟ. ΚΑΜΕΤΕ ΜΟΝΗ ΣΑ ΜΙΑ ΔΟΚΙΜΗ Σ' ΟΑ ΔΗΤΕ ΠΟΣΟ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΙΝΟ.

Σέ μια έδδομάδα μόνον! Χιλιάδες γυναίκες έγιναν νεώτερες κα-τά πολλά χρόνια, γιατί έχουν άπαλλαγή από τίς ρυτίδες χάρις στό πολύτιμο στοι-χείο «Βιοσελ». Η έπιδερμίδα των, πήρε μια νεανική φρεσκάδα και απέκτησε χρώμα ζωντανό και έλκυστικό. Τό «Βιοσελ» είναι ή νεωτάτη άνακάλυ-ψις του καθηγητού Στεϊνσκόλ του Πανε-πιστημίου της Βιέννης, που άναγνώζει τό δέρμα κατά τή διάρκεια του ύπνου. Για τήν ήμέρα, χρησιμοποιείτε τήν κρέ-μα Τοκάιον (χρώμα λευκό) που διαλύει τά μαύρα στίγματα του προσώπου, σφί-γγει τούς διεσταλμένους πόρους και μετα-βάλλει τήν πιο θαμπή και άγρια έπιδερ-μίδα σε άπαλή ζωντανή και θελονόβνια.

Ο Στόκλινς τόν έβλεπε σκασμέ-νος στα γέλια. Κι' ή πωλήτρια μουσμούριζε με κατάρπληξη: — Μά... δεν είνε δυνατόν... γάλασε πιά ο κόσμος! Με μία άγ-καλιά μουστάκια και νά βάζη ρούζ! Μά ο Κιρκό τή γαβή του. Γλύ-φει λαϊμασνα τή γείλη του με τή γλώσσα του, λές και θέλει νά δοκι-μάση τί γεύσι ένεί τό ρούζ.

— Φτού!... Άλλάν υπελανίθεο-σιν! φώναξε έξοφνα με άηδία, σκου-πίστηκε και δοκίμασε άλλο σωλη-νάριο.

Με γουολωμένα μάτια ο Στόκλινς παρακλόυθουσε τή σκηνή. Τέλος ή πωλήτρια τάλυψε να του πη τή γνώμη της:

— Μαύ φαίνεται πως μία σπεια-λιτέ που έχουμε ή «Αίωνια Πληγή» πηγαίνει καλύτερα στό πρόσωπό σας. Άλλωστε είνε με άγνα συστα-τικά.

— Άδερίμ! Αυτό άγνα-φαννά τή πάσω. Υγναίκα μου τή κουλάν-τοίξει, τή βάζει στα γείλη της. Άμα έγκώ τή χαρώ.

— Μά τή Θεό, δεν καταλαβαίνω τίποτα! φώναξε ο Στόκλινς. Καί τότε ο Κιρκό τού έξηγήσε έμπιστευτικώς τή πάθηά του.

— Μπεε γιαδούμ. Τακούτσα μου φτιασίδια - μισιάδια πουν βάζει μούτρο τση γείλη μου άγγίζουνε, και στόμα μου, λές κάμφορα ρουφάει, πικροδορίζα μαράει. Γι' αυτό υπα-σκά κολάι γιόκ. Σκεφτηκε λοιπόν υποκαλάκι - τσουκάλια πουμυάν-τες - σουάι-τες έγκώ νά ψουλιώ, σωσφο γεύσι νάγουνε. Άναγτίμ!

— Μά, βρέ Κιρκό γιατί αυτό, άφού κάθε νύκτα, όπως όλες οι γυ-ναίκες κι' ή δική σου, πριν πλανιά-ση βά καθαρίζη τό πρόσωπό της άπ' τή φτιασίδια:

— Ναί, υπέ φώναξε βαθειαναστε-νάζοντας ο Κιρκό. Για νά καθαρί-ση μούτρα τση Τακούτσα μου, ένα λάντι ιπάλεψι κάνει, αυτό βουάει, γιαδούμ κι' έγκώ υπέ νταγιανά-μαν συναίνουαι νά φιλήσω ύναίκα μου!

Κι' ο Στόκλινς για νά σπάση πλάκα του είπε:

— Άκου λοιπόν Κιρκό έφέντη. Έγώ θά σε πώ τώρα σ' ένα γνω-στό μου φαρμακοποιό νά σου δώση ένα λαδί που είνε μοναδικό νι' αύ-τή τή δουλειά και γωός καμιά υψ-ωσιά.

Πραγματικώς πήγε και τόν σύ-στησε σ' ένα γνωστό του φαρμα-κοποιό.

— Η γυναίκα του φίλου μου ά-πό δώ του Κιρκό, είνε πολύ έγ-κρατής. Καταλαβαίνεις λοιπόν τώ-ρα... θέλει ένα λαδί.

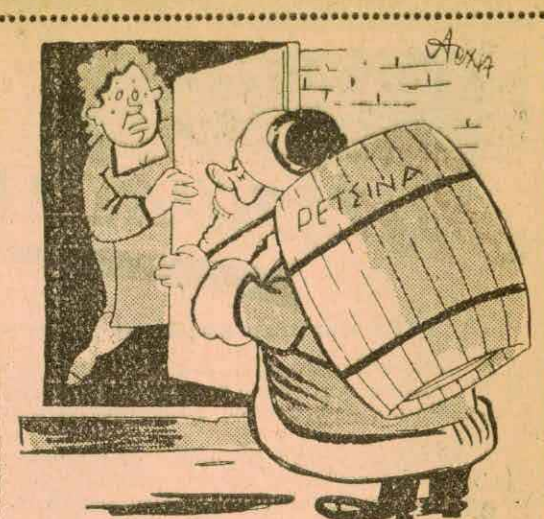
— Όχι, υπέ, γκραντίε ντέν θέλω, τή πλερώσω. Ένα λάντι να ντύσης νά καταριστή γιαδούμ προσέθεσε ο Κιρκό.

— Αιμέως ο φαρμακοποιός κατέβα-σε άπ' τή Βιτορία ένα υποκαλάκι.

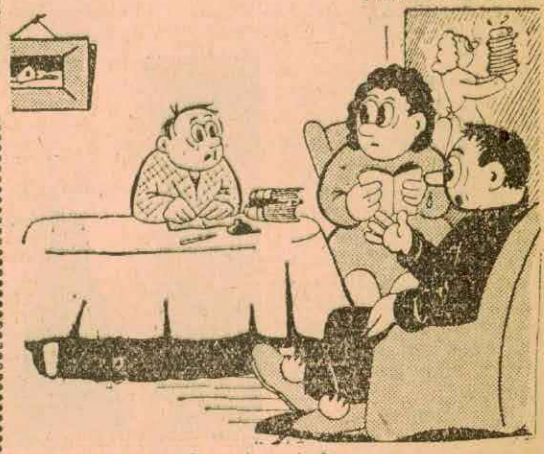
— Νά, αυτό τό λαδί, είνε άο-σμο, και άποτελεσματικό για τήν κυρία σας, είπε.

— Σουκίωσθ. Άλλά! Έτσι, υπέ, άφού ντέν βουάει άπόψε τή φιλή-σω ύναίκα μου, φώναξε ένθουσιασμέ-νος ο Κιρκό και τράβηξε για τό σπίτι του.

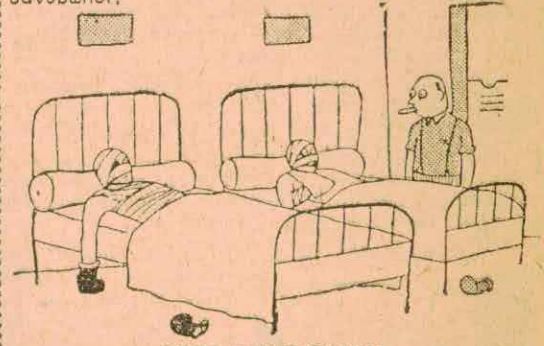
Τήν άλλη μέρα, πρωί-πρωί, ρώ-τησε ο Στόκλινς τόν Κιρκό, για νά μάθη άποτελέσματα. Κι' ο Κιρκό άρρούτι - υπαρούτι του είπε: — Υγναίκα μου, μ' αυτό τό λάντι, μπόλικο - μπόλικο μούτρα πασαλει-μένο ήκανε. Άμα σπού. Άλλάν υπε-λανιθερσίν αυτό υποέ ρισινόλαν-το ήτανε!... Βουάά υπηλάά σπε-τισάση λαορύνκι τή φάσι!... Υ-γναίκα μου διαγμένο ή κνονε, σι-γντίοντισε έμένα και τώρα τάλασσα τή πώσω πνιγμένος νά έκούμαι!... Σ. Ρ.

— Έδώ κάθεται, κυρά μου ο κύρ Άλκας Γιομα-τάρης!... (Του Άρχελαου)

— Μπαμπά τί είνε οι μισάνθρωποι; — Έκείνοι που τούς άρέσει νά είνε μόνοι τους. — Ρώτε μπαμπά, έσύ και ή υπηρέτρια είσατε οι μισάνθρωποι.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΥΓΜΑΧΙΑ — Λοιπόν, ποιός άπ' τούς δυό σας είνε ο νι-κητής;

Ο ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΣ — Έλα νά κομαρώση τό γυιό μας. Μόλις κα-τάπε ένα... ζυροφάκι!...

Οι ηρωίδες της Έφτολίας

Μπονανάδες

Η Έφτολία «για τό καλό» ήκανε πάλι τ' άντέτι και πήρε τήν Τσιμπλιπούδενα με τή πέντε παιδιά τση και πήγανε για τήν όδον Αϊόλου, νά κάνουν σείοι, και ν' άγοράσουν τ' Άνθασιλιάτικοι μποναμά-δες. Καροτσάκια, τραπεζάκια, κοάγτες, κασμουζες, πορτοφολάδες, καταφευτζήδες, ντολνταστζήδες τσοί διπλασώσανε εκεί.

Κι' ή Έφτολία σεινάμενη - κουάμενη, σαν μεγάλη δύναμις έν δράσει, φουνίζει για τ' άνηψάκια τση τάνκς άεροπλανάκια, υπο-δούλια, παιγνιδοάκια τουολού - τουολού.

— Καλέ Έφτολία μου, άπόψε μ' αυτοί τ' έξοπλισμοί θά τα-ράξες τή Νικολάκη σου στα έξοδα! τ' είπε στο κοινοναμέν-νο ή Τσιμπλιπούδενα και γαυογέλασε πικαρστικά.

Αυτό ήτανε ή πρώ-τη άνωμαλία. Τή δεύ-τερη τή δώσανε σέ λίγο, όταν ή Έφτολία, για νά υπή κλαίνε τή τσιμπλική τή Τσιμπλιπούδενα, τούς ήδωκε και πιάσανε τή παιγνιδοάκια και τση τή κάνανε παρτσά-δες, τή παλινόπαίδα.

— Ηρό! Έφώτισε ή Έφτολία. μου τή σπάσανε που νά σπάση Χοιστέ μου, τό κεφαλάκι τούε! Καλέ ποιός Θεός τό θέ-λει! Νά δώσω μια φούττα παράδες και νά μου τή κάνουνε γυαλιά - καρφιά, τή κουν-τουσιμένα!...

— Ηπρεπε νά τό φχαριστηθής. Έφτα-λία μου, είπε με καμιά ή Τσιμπλιπούδε-να, Αυτό θά πη πώς τή παιδιά μου είνε έξυπνα κι' έχουμε δίχα και πειριέργεια. Πη-ρούνια είνε τή δαγυλά τους και φαγνουνε νά δούνε και νά μάθουνε τί είνε μέσα στό ζουμππερέκι τ' άεροπλανού, τό πώς και τό γιατί.

— Μωρή, αυτό δεν είνε έξυπνάδα, είνε άστιμασισία στό ξένο πράμα. Ο διαβό-λος τάχει καβάλα και τή σκουτά στην κα-ταστρόφη γιατί δεν είσαι άξια και τάνης στο ζάφτι σου και νά τούς κύνες τό ντε-υτιέ τους.

— Και τί ήθελες νά τούς φωνάξω; Μήν τό σφίγγεις και μή τό ζουλάς, νά τή κά-νουν ναμινούκδες. Άμ! παιγνιδοάκια πουν ύπάρχουνε Έφτολία μου, και τήν άλλη μέρα στα χείρα των παιδιών κλαψά Χα-ράλαυτε!... Αυτό τή παιδιά θά γίνουνε μπουνταλάδες έαρωμένες ψυχές κοιμισμέ-να υαλά!

— Καλέ άκούτε γλώσσα! Τύφλα νάγου-νε οι προσεδόσοι στό Πανεπιστήμιο!

Κι' άφωρισμένη και γκίττισμένη γύρισε κι' είπε στσόι μαγαζιτόρο που τσοί περι-κυκλώσανε:

— Βάλτε, μωρέ σουφενέ και πάστε τήν νι' άδανταδούρο!

Μά ή Τσιμπλιπούδενα γωός νά τση δώση απάντησι, πλησίασε μ' άξιοπρέπεια ένα πανέρι με έσώρωνα.

Κι' ή Έφτολία που γέυσε φιοι - φιοι νά δώση τήν ναριστική Βολή νά τήν πλερώση πεσίνι τή ρώτησε:

— Έδώ τί θά φουνίσης; — Οά πάσω ρινάλο του κουμπάρου μου τρία κοντά σωδράκα.

— Ηρό! Μή νερότερα! Καλέ, και πώς έξερες πώς βάζει κοντά σωδράκα ο κουμπάρος σου; φώναζε έκονσε ή Έφτα-λία.

— Είνε ντροπή σου νά φωνάξες έτσι, διαμαρτυρήθηκε ή φιλενάδα της. Έγώ δεν είμαι σαν τή υούτρα σου.

— Τι έγινε μωρή τή υούτρα μου; Με έξορνε και σε ξέορνε Μπουμπλικο σ' έ-γινε και μιλούνε τή ρεζιλήκια σου έφτα-ναναλάδες!

— Προσέξε τή λόγια σου, γιατί κι' ή

ύπομνη έχει δρια, διαβόλου λωλο-Φταλία. — Νά λωλαθής και νά σε τραβούνε με τσοί κελεψέδες γλήγορα κι' άψά! — Έφώτισε ή Έφτολία, τήν άσπαξε άπ' τή υαλλά και τήν άνοιξε στίς γωοδιές, που ήβγαλε τ' άχτι τση. Κι' όταν τό βράδυ δοσιμένη και υπαίλ-ντισμένη ήταξε σπτί τση, ήλεγε έν κον-τολογία στη γυναικογειτονιά:

— Τι νά σας κάνω θά τ' ήδω τό υπο-ναμά τση, αλλά δεν ήθελα νά λερώσω ού-τε τή γλώσσα, ούτε τή νείρια μου, γιατί μέρες πουνε θά μεταλάβω και δεν θέλω νά κολάσω τήν ψυχή μου.

Χιούμορ

Σόζυγος παρηγορών τήν υπηρέτριά: — Μη θυμώνεις έτσι, Μαρία, για τήν κα-κομεταχείριση τής γυναικας μου. Έσύ του-λαχιστον παίρνεις μισό!...

— Ρώτε τό ύφασμα αυτό είνε τής μό-δας; — Τής τελευταίας μόδας, κυρία μου.

— Μήπως ξεθωριάει εύκολα; — Α μπά! Δυό χρόνια στέκει στη βιτρί-να και δεν έπ.θε τίποτε.

— Η χήρα στη μοδιστρα της που τής ρά-δει τή μαύρα: — Άχι! αυτό δεν έλπιζάνα μου τό κάνη ο μακορίτης, άφού ήξερε πολύ καλά πως δεν μου πηγαίνουν καρόλου τή μαύρα!

— Γκαρσόν, στο γάλα μου μέσα βρήκα δυό μύγες. — Δεν είνε δυνατόν κύριε.

— Μα άφού στό λέω. — Περιεργό! Και όμως έγώ τίς έβγαλα όλες πριν σας τό φέρω.

— Η νευρική γιαγιά στον άνεψιό της: — Για νά σου πώ, δεν μπορώ νά σ' ά-κούω πρωί - πρωί νά γκρινιάζης έξω από τήν πόρτα μου.

— Μήπως θέλεις, γιαγιά νάρθω μέσο; — Κάποιος χωρικός μπήκε σ' ένα έμπορικό και ζήτησε ν' άγοράση μια οσκαρράφα.

Τέτοια όμως πράγματα δεν είχε τό μα-γαζί, αλλά ο έμπορος που καθόταν μαζί με δυό - τρεις φίλους του θελοντας ν' α-στεϊευθή άπάντησε στον χωρικό: — Άκόμα δεν τίς άλυνισαμε μωρέ πα-τριώτη.

— Κρίμα. Και τόσα βωδία δώ μέσα τί κάνετε; άπάντησε ο έξυπνος χωρικός.

— Μπαμπά, τόσοι οκάδες γάλα μου δίνουν οι άνιδοάκια σου! — Ουδόντα παιδιά μου.

— Τι λες; Μωρέ μπράδο! Και πουλάς πολύ; — Έκσπόν έξήντα οκάδες!...

— Σέρεις καυμένη, Μαρία, πόσο ουγκι-υγκη σημερα με τή ράστρα; — Μπά! Με τήν Ευαγρία.

— Μαλιστα με τήν Ευαγρία! Ηθελε κα-λά και σώνει χρομάτι! Και τή κακό ήταν που έτυχε σημερα νά μνη έχουν χρομάτα ούτε ο Κωστός ούτε ο Γιάννης!

— Έ λοιπόν πως τό κατάφερες; — Ευτυχώς έκείνη τήν ώρα ήθε ο άν-δρας μου και πληρώσε αύτος! Νά είδες καμιά φορά πως χρειάζονται και οι συ-ζυγοί;

— Σενοδόχος: Ποιός είνε; — Υπηρέτης. Άρεντή τεσσάρης ξένο. Ο ένας είνε Άγγλος.

— Σενοδόχος: Βάλτον στη μεγάλη αίθουσα γιατί αύτος πληρώνει καλά. — Υπηρέτης: Ο δεύτερος είνε Γάλλος.

— Σενοδόχος: Βάλτον στο υπερώο, για νά φωνάξη όσο θέλει. Ο τρίτος; — Υπηρέτης: Είνε Ιταλός.

— Σενοδόχος: Δός του τό δωμάτιο πουνά κοντά στη κουζίνα. — Υπηρέτης: Ο τελευταίος μου φαίνεται σαν Έλληνα νησιώτη.

— Σενοδόχος: Βάλτον στο γραφείο δός του τίς χθεσινές έφημερίδες και μία τράπουλα.

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Τό έθιμο

Μπα: Τι μου λές; Άλήθεια; Ρώτε Έ-τσι ε; Ηόδε πρωτογονιά και δεν σας θυ-μήθηκα, νά σας κάνω τό μποναμά σας! Νά ξεπαρδιαστώ δηλαδή νά πάρω βόλτα τή μαγαζιά ν' άκούσω ν' άγοράζω και ν' άο-γίσω νά δίνω, στο Νίκο έναν αναπτήρα, στο Γιώργο ένα τσιμπούκι στο Χοστό μια γραβάτα, στη μία ένα ζευγάρι κόλ-τσε, στην άλλη μια πουντοίρα, στην άλλη μια καρφίτσα και ούτω καθεξής. Δηλαδή γενι-κή διανομή άνευ δελ-τίου!... Έτσι! Ά! Έτσι!... Συμφωνείτε, λοιπόν. Και είνε μια σκασίλα, ύπνος συμφωνήσετε και τί θά γινόμενα!... Και για-τί όλ' αυτά παρακα-λώ; Πώς; Έπειδή είνε πρωτογονιά και τό κα-λεί τό έθιμο: Μωρέ τί μου λές!... Πώς εί-πατε: Άν τό ξέρω τό έθιμο; Τό ξέρω και τό καλοξέρω κι' αυτό με κάνει ν' άγωνα-κτώ και νά φουάττω κάθε γρόνο που έονε-ται αυτή ή μέρα. Τά πρωτογονιάτικα νευ-ρα μου σ' αυτό τό γεγονός κυρίως όφεί-λονται και σας πληροφορώ για νά τό ξέ-ρετε.

Άλλά δεν μου λές, σας παρακαλώ, τί σκοπό έχει αυτό τό ήλιθιο και άπάνθρωπο έθιμο; Πώς; Είνε για τό καλό του χρόνου; Ά! μάλιστα!... Για τό καλό τή δική σας δηλαδή. Για τό καλό αυτών που παιο-νουν τή δώρα. Γιατί δεν φαντάζουαι νά φανταζόσαστε ότι είνε και για τό καλό των ήλιθίων που δίνουν. Από που κι' ως που δηλαδή είνε καλό νά ύφισταται κανείς γεν-ναίο οικονομικό πατίουμα νά ξεδεύεται, νά νδένεται, νά ξεδεκαριάζεται για νά είνε έν τάξει προς τό έθιμο; Αυτό είνε τό «καλό»; Και κατά ποιά λογική δηλαδή, θά σας πη και σας καλά ο νόσος, αν απλώ-νετε τή χείρα και μαζεύετε διάφορα αντι-κείμενα τζαμπά.

Τί είπατε. Όλοι γαρίζουν τήν πρωτο-γονιά; Άφού είνε κορόιδα άς γαρίζουν. Έγώ δεν υπορώ νά έμπούσω τόν κόσμο νά είνε κορόιδο. Άλλά ένώ δεν γινουαι κορόιδο, και τούτο προς γνώνιν και συμ-μόρφωση. Ένώ ούτε δίνω δώρα, ούτε δέ-γουαι. Άν και ή τελευταία δήλωσις είνε πεισιτή, γιατί κανείς ώς τώρα δεν είνε τήν ευγενή καλωσύνη νι' μου κάνει ένα δώρο.

Όλοι έγουν τήν απαίτησι νά τους κάνω έγώ. Οι έξυπνάδες τό έθιμο τό θυμούν-ται μόνο νά νά πάρουν και ποτέ για νά δώσουν. Άλλά κι' αν βροθή κανένας νοι-στανός νά διαπράξη τήν άνομοσία να μου βροθ κανένα δώρο, τόν είδοιό άπό τώ-ρα νά υπη ποσόν στο άπονενομένο διαβό-μα, γιατί θά είνε πέταμα και τό έρώ κι' αυτοί μαζί άπό πρόσδουο τεταρσί πατώ-ματό; Όχι, καλοί μου κύριοι. Έγώ δεν άνασταβάρω ύπονέωσι, για νά υπήν ένώ και ύποναέωσι. Κομπό!

Και όσο για τό έθιμο, νά τό βράσω. Έ-γώ δεν υπορώ νά καταλάβω, γιατί πρέπει νά γίνω Α. Γ. Τημα Διανομής, έπειδή τό ήμερολόγιο δείχνει Ιη Ιανουαρίου. Αυτές τίς παλαβιές είνε δεν τίς σήκωω. Και νινουαι έξω φρενιά και μου άνεορνε και αίμα στο κεφάλι, όταν βλεπω τους διαβό-ρους κουφοκεφαλάκρες νά μοιράζουν δώ-ρα για τό καλό του χρόνου. Τόν κακό τουε τόν καιρό. Κι' ένας λόγος για τόν όποιο θέλω νά γίνω δικτάτορ είνε κι' αυτός. Δη-λαδή τείε είνε οι λόγοι; Νά κατανήσω Ιονί τις ομπόλλες (ον) τή μοτοσυκλέ-τες και ζον) τή πρωτογονιάτικα δώρα. Και όποιος παραβή τό νόμο κατ' εύθειαν στατάει. Αυτό τή όλντα άπάε διά παντός. Και όποιος τώρα έπιμένει νά πά-ρη τό ύποναμά του άς έσθ; Η μαγ-νούρα μου τόν πειριμένει.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Αποδοτικές τροφές ΜΕ ΜΙΚΡΑ ΕΞΟΔΑ

Τρόφιμα πλούσια σε βιταμίνες

Η υγεία μας, σωματική και ψυχική, ή αν-
τοχή μας, ή δραστηριότητάς μας, το καλό ή
κακό κέφι μας όλα εξαρτώνται κυρίως απ'
τη διατροφή μας. Εξ άλλου, στη σημερινή
δυσκολή εποχή καθενός επιδιώκει να επι-
τύχει την αποδοτικότερη τροφή με τα μι-
κρότερα έξοδα. Οι παρακάτω συμβουλές,
υπό τύπον ερωτοπορώσεων, οφείλονται σε
ένα ειδικό διατολόγο.

1) Οι νευραλγίες έχουν καμιά σχέση με
τη διατροφή μας;

Βεβαίως. Η έλλειψη αρκετής βιταμίνης
Β1 (θειαμίνης) προκαλεί νευρικούς πό-
νους σε σοβαρότερες δε περιπτώσεις τη
μαστομική οδυνηρή αραχνοειδίτιδα που λέγε-
ται «νευρίτις». Είδος νευρίτιδος είναι κι η
αροαρίτιδα «μπερί-μπερί», που θεωρεί
τους κατοίκους της Ανατολής οι οποίοι
διατρέφονται κυρίως με ρύζι ξεφλουδισμέ-
νο (γιατί οι βιταμίνες του ρυζιού περιέ-
χονται στη φλούδα του). Συνεπώς, για δι-
αιτα πλούσια σε βιταμίνη Β1 είναι το κα-
λύτερο φάρμακο κατά των νευραλγιών και
της νευρίτιδας. Τα καταπραυντικά των πό-
νων (ασπιρίνη, μορφίνη, κλπ.) δεν γιατρέυ-
ουν την αιτία τους.

2) Οι γυναίκες που τρώνε πολλά γλυ-
κίσματα και αμυλώδη έχουν δέουσα πλά-
ση;

Ναί, πολλές φορές. Γιατί οι τροφές αυ-
τές περιέχουν συγγράμους πολύ νάτριο, το
ποίο συντελεί στη συγκέντρωση μεγάλων
ποσοτήτων νερού στους ιστούς του σώμα-
τος. Αντίθετως, τα φρούτα και τα χορ-
ρικά περιέχουν πολύ κάλιο, το οποίο πα-
ρεμποδίζει αυτή τη συγκέντρωση νερού.
Έξ άλλου παίζουν ρόλο σ' αυτό το ζήτη-
μα και τα λευκώματα των τροφών. Η έλ-
λειψη τους προκαλεί συσσώρευση νερού
στους ιστούς και πρήξιμο του σώματος (ό-
πως συνέβη στην Κατοχή, που μας έλει-
ψαν οι πλούσιες σε λευκώματα τροφές δη-
λαδή το κρέας τα γαλακτοκομικά και τα
αυγά).

3) Είναι απαραίτητο το γάλα στον ορ-
γανισμό;

Ναί, είτε αυτόοιο είτε ως τυρί. Γιατί
αποτελεί την καλύτερη φυσική πηγή ασβε-
στίου, που είναι χρησιμώτατο σε παιδιά
και σε ενήλικους για την υγεία της καρ-
διάς και των νεφρών. Αν τυχόν το γάλα
σας προκαλή αλλεργικά φαινόμενα (όπως

συμβαίνει σε πολλούς ανθρώπους) δοκιμα-
στε το τυρί. Αν δεν το ανέχεται κι αυτό
ό δονατισμός σας, θ' αναζητήσετε κατ'
ανάγκην άλλο το ασβεστό. Μπορείτε λοι-
πόν να το βρείτε σ' ένα πηχτό ζουμί (κου-
σούμι) από βρασμένα κόκκαλα. Στο ζου-
μί αυτό αν είναι αρκετό, υποδείξει να βρά-
σετε τα λαχανικά σας. Αυτό κάνουν οι Κι-
νέζοι και διατηρούν την υγεία τους, υπο-
νοτί δεν έχουν ζώα γαλακτοφόρα. Επίσης
προσθέτουν στα φαγητά τους ολόκληρα μι-
κρά κόκκαλα μαλακωμένα σε ξύδι. Τα
κόκκαλα που υπάρχουν μέσα στις κον-
σέρβες των ψαριών περιέχουν πολύ ασβε-
στιόν, καθώς επίσης τα περισσότερα πρά-
σινα λαχανικά (έκτος απ' το σπανάκι).

4) Το πράσινο μέρος απ' τα φρέσκα
κορυμβόλια έχει θρεπτική αξία;

Αρκετή. Περιέχει περισσότερη βιταμίνη
Α απ' τους βολβούς και την ίδια σχεδόν
ποσότητα βιταμινών Β και C. Δεν είναι σκό-
πτιμο λοιπόν να πετιέται ως άχρηστο.

5) Υπάρχει καμιά δίαιτα κατάλληλη
για τα παιδιά που παθαίνουν συχνές αι-
μορραγίες της μήτρας;

Τα φρούτα και τα λαχανικά περιέχουν
σε άφθονία ως συνένζο θρεπτικές ουσίες που
έχουν την ιδιότητα να δυναμώνουν τα τοι-
χώματα των αιμοφόρων αγγείων και να
υποβοηθούν το πρήξιμο του αίματος. Συνε-
πώς με την κατανάλωσή τους σε μεγάλες
ποσότητες λιγοστεύουν ή σταματούν τε-
λείως οι αιμορραγίες της μήτρας.

6) Τα διάβασα την ώρα του φαγητού
βλάπτει στη γένεση;

Συνήθως όχι. Αν όμως αυτό που δια-
βάζετε σας προκαλεί συγκίνηση ή ταρα-
χή (π.χ. για συνταρακτική είδηση της έ-
φημερίδας) ελαττώνεται η έκκριση νω-
στρικού υγρού κι επομένως δεν γιγνύται
καλά. Στην περίπτωση αυτή πρέπει να κό-
ψουμε τη συνήθεια του διαβάσματος στο φα-
γητό μας.

7) Ο υπακαλίωτος έχει πολλή θρεπτική
αξία;

Ναί, είναι μια τροφή πλούσια σε λευκώ-
ματα. Μη περιόχοντας πολλά λίπη, είναι
εύπεπτος και γι' αυτό συνιστάται ιδιαίτε-
ρα σε παιδιά ηλικιωμένους και αναστα-
σμένους. Απαιτείται όμως λίγες θερμίδες.
Ο Μέγας Αλέξανδρος τον θεωρούσε εξαι-
ρετικά τονωτική τροφή και τον έδινε συχνά
στοινο στρατιώτες του.

8) Ποιες τροφές είναι οι καλύτερες, από
απόψεως ποσότητας και ποιότητας των
λευκωμάτων που περιέχουν;

Οι έξι κατά σειρά: Πρώτον, αυγά,
γάλα, τυρί, έντομα. Δεύτερον, κρέας,
πουλερικά ψάρια. Τρίτον, λαχανικά δημη-
τριακά δηλαδή. Τα αυγά και τα γαλακτο-
κομικά υπορούν γ' αντικαταστήσουν απόλυτα
το κρέας. Τα έντομα περιέχουν και άλ-
λες πολύτιμες θρεπτικές ουσίες εκτός των
λευκωμάτων, είναι δε ανεκτικώς θηανά.

9) Πόσα αυγά τη βδομάδα πρέπει να
τρώει ένας άνθρωπος;

Έξαρτάται απ' την ποσότητα γάλατος,
κρέατος και τυριού που καταναλώνει. Αν
η ποσότητα αυτή είναι η κανονική αρκούν
3-4 αυγά τη βδομάδα.

10) Τα μακαρόνια περιέχουν βιταμίνες
και θρεπτικά άλατα;

Όχι, έφ' όσον δεν μαγειρεύονται με άλ-
λα υλικά (βούτυρο, αυγά, κλπ.).

11) Η βιταμίνη C έχει επίδραση στην
αστρωτική πίεση;

Ναί. Την αυξάνει στο φυσιολογικό επί-
πεδο. Η βιταμίνη αυτή περιέχεται στα λε-
μόνια τα ποσάκια τις πιπεριές το λά-
χανο τις ντουλάτες τα κουνουπίδια τα
κοκκινόχρωμα τα πεπόνια τα ροδάκινα
το αυγό κλπ.

12) Η αραραίνη έχει την ίδια θρεπτι-
κή αξία με το βούτυρο για τους ενήλικους;
Ναί, έφ' όσον έχει έλκυσθ με βιταμί-
νη Α.

13) Το ζουμί απ' τα βρασμένα ή τα κοι-
σεοδασμένα λαχανικά περιέχει θρεπτικές
ουσίες;

Περιέχει μέχρι 50% της βιταμίνης C των
λαχανικών. Γι' αυτό δεν πρέπει να το πε-
τούμε, αλλά να το χρησιμοποιούμε κατά
κάποιον τρόπο.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Σταχυρόλεξο - κούβιν

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΥΦΟΣ. 2) ΣΑΤΥΡΑ. 3) ΓΕΝΕΑ. 5)
ΑΤΙΜΑ. 6) ΥΠΟΛΟΓΑ. 7) ΔΥΝΑΤΟΣ. 8)
ΩΡ - ΡΑΣ. 9) ΡΑΘΑΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΥΔΡΟ. 2) ΥΣ - ΑΠΥΡΑ. 3) ΟΑΓΗ
ΤΟΝ. 4) ΟΤΕ - ΙΛΑΡΑ. 5) ΣΥΝΟΜΟΤΑΙ.
6) ΡΕ - ΑΓΟΣ. 7) ΑΑ - ΑΣ.

Στοιχειώδεις

ΧΙΟΣ - ΙΟΣ.

Λεξιγινω

Πάθημα Μάθημα.

Αναρχηματισμός

Σπαρτά - Σπάρο.

Τρία τρία άλλα

Ο πρώτος δεν είναι καθόλου ύπο-
πτος οι άλλοι δυο όμως είναι και πο-
λύ μάλιστα.

Στις 15 Οκτωβρίου, στις 8 το βρα-
δυ, είναι τόσο σκοτεινό ώστε είναι α-
δύνατον να βλέπει κανείς για να κλε-
ψεί δέντρο και τριανταφυλλίες. Α-
ρα ο δεύτερος ύποπτος ψεύδεται.

Και ο τρίτος όμως δεν παρουσιάζει
λογικό άλλοθι. Στις 8 και μισή είναι α-
δύνατον να ακούει κανείς μια όπερα
που μεταδίδεται απ' ευθείας από ένα
έξω του Μπρόντγουεϊ. Μεταξύ Έλ-
λαδος και Αμερικής υπάρχει μια δια-
φορά 6 ωρών άρα στην Αμερική εί-
χαν τότε ώρα 2 και μισή μετά μεση-
μέριαν. Και σε κανένα μέρος του κό-
σμου δεν λειτουργεί θέατρο κατά την
ώρα αυτή.

Σταχυρόλεξο για βικτωρικές

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΙΡΑΝΑΙΑ. 2) ΕΙΜΙ. 3) ΑΜΑΝ -
ΑΠΟ. 4) ΒΑΝ - ΑΡΟΥ. 5) ΕΙΛΗ - ΟΙΣ.
6) ΑΗΡ - ΑΡΑΙ. 7) ΟΣΙΑ. 8) ΑΣΣΥ-
ΡΙΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΙΣΑΒΕΛΛΑ. 2) ΜΑΙΗ. 3) ΛΕΑΝ-
ΔΡΟΣ. 4) ΑΙΝ - ΣΥ. 5) ΝΜ - ΑΙΡ. 6)
ΔΙΑΦΟΡΑΙ. 7) ΠΟΙΑ. 8) ΑΚΟΥΣΙΟΣ.

Τρίγωνο

1) ΡΟΔΟΣ. 2) ΙΟΝΟΣ. 3) ΔΟΝ. 4)
ΟΣ. 5) Σ.

Τέ επισημασθέντων

Συμβολαιογράφος.

Λύσεις του 152 σταχυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΟΝΙΑΚ - ΚΟΥΜΠΑΡΑΣ. 2) ΑΛΑ-
ΣΚΑΝ - ΕΝ - ΑΡΜΕΝΑ. 3) ΤΙ - ΟΙΚΤΡΑ -
ΑΡΑΙ - ΑΒ. 4) ΟΚΑ - ΕΚΟΙ - ΟΡΙΑ -
ΑΒΑ. 5) ΠΟΙ - ΣΥΓΚΙΝΩ - ΕΜΟΝ. 6)
ΤΙΤΟΣ - ΣΚΑΚΙ - ΣΚΑΛΑ. 7) Ο-
ΣΥΣ - ΜΕ - ΣΤΟΛΗ. 8) ΟΣ - ΑΝΑΣ-
ΣΑΙ - ΧΑΝΙ. 9) ΝΡΕ - ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ -
ΑΜΑ. 10) ΟΣΙ - ΡΙΣΕΛΙΕ - ΑΙ. 11)
ΒΟΛΙΑ - ΑΝ - ΗΜΙΝ. 12) ΧΟΡΟΣ - Α-
ΤΙΝΑ - ΑΤΟΠΑ. 13) ΟΡΟΣ - ΚΡΟΑΤΙΑ -
ΕΒΑΤ. 14) ΛΕΙ - ΤΡΙΣ - ΟΣΤΑ -
ΕΤΗ. 15) ΕΙ - ΕΡΙΑ - ΠΡΙΟΝΙ - ΑΡ-
16) ΡΟΔΙΟΝ - ΤΑ ΑΜΗΝΥΤΑ. 17) Α-
ΝΑΣΤΑΣΙΣ - ΑΡΑΔΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ - ΧΟΛΕΡΑ. 2) ΟΛΙ-
ΚΟΙ - ΣΩ - ΒΟΡΕΙΟΝ. 3) ΝΑ - ΑΣΤΟ-
ΕΦΟΡΟΙ - ΔΑ. 4) ΙΣΟ - ΤΟΞΑ - ΕΛΟΣ -
ΕΙΣ. 5) ΑΚΙΣ - ΣΥΝΕΣΙΣ - ΤΡΟΤ. 6)
ΚΑΚΟΣ - ΣΑΠΙΑ - ΚΡΙΝΑ. 7) ΝΤΟΥΣ -
ΣΙ - ΑΡΙΑ. 8) ΡΙΚ - ΣΤΡΑΤΟΣ -
ΤΙ. 9) ΚΕΑ - ΚΑΜΑΡΙΝΙΑ - ΠΑΣ. 10)
ΟΝ - ΟΙΚΕΙΟΣ - ΝΤΟΡ. 11) ΑΡΝΙ -
ΠΕ - ΑΙΣΙΑ. 12) ΜΑΡΙΟ - ΣΧΟΛΗ -
ΑΤΟΜΑ. 13) ΠΡΑΑ - ΣΤΑΣΙΜΑ - ΑΝΗΡ.
14) ΑΜΙ - ΕΚΟΝ - ΕΙΠΕ - ΙΝΑ. 15)
ΡΕ - ΑΜΑΛΙΑ - ΝΟΒΕ - ΥΔ. 16) ΑΝ-
ΒΟΛΗ - ΜΑ - ...

Θα ζήσω για το παιδί μας

Κάτω από το μολύβενιο χειμωνιά-
τικο ουράνιο, άρκετοι άνδρες και γυ-
ναίκες περιμένουν στην ουρά για να
πάρουν το αυτοκίνητο του Πυριτιδο-
ποιεού.

Είναι δύο μετά το μεσημέρι κι' ό-
λοι διάβονται να πάνε στα σπίτια
τους. Στο τέλος της ουράς περιμέ-
νει με αγωνία μια νεαρή γυναίκα, η
Βέτα. Σκυφτή, κακομνημένη, μ' έ-
να μαντίλι στο κεφάλι γυρίζει διαρκώς
δεξιά κι' αριστερά τη μοιά της, που
είναι δακρυβόλος, προσπαθώντας
να πλησιάσει στην πόρτα του λεω-
φορείου. Μά μόλις έφτασε ως εκεί
το αυτοκίνητο ξεκίνησε ξαφνικά γιατί
δεν χωρούσε άλλους.

—Κάνε, Χριστέ μου, να φτάσω
γρήγορα να τον προστάσω. Βόηθος
με. Παναγία μου την άκουση! Ψιθύ-
ρησε η Βέτα.

Πολλοί γύρισαν και την κύτταξαν
με συμπόνοια. Ήταν μια πολύ νέα
γυναίκα ως 25 χρονών, λεπτοκαμ-
μένη. Κι' αν ο πενός δεν είχε ορ-
γώσει το πρόσωπό της και τα δά-
κρυα δεν είχαν βολώσει τα μάτια
της θα ήταν πολύ όμορφη.

Λαχανιασμένη έφτασε η Βέτα στο
μικρό σπιτάκι της, που βρισκόταν
κάπως απόμακρο από τ' άλλα σπίτια.

—Ηρθες, Βέτα; τη ρώτησε ο άν-
τρας της, ξεπληρωμένος όπως ήταν στο
κρεβάτι.

—Ναί, αγάπη μου. Άργησα λί-
γο γιατί είχε πολύ κόσμο, του είπε
απλώνοντας το χέρι της στο μέτω-
πό του, που έκαινε από τον πυρετό.

—Όχι, δεν άργησες, της είπε με
σιγνή φωνή, που έδινε την εντύπω-
ση έρχοταν από πολύ μακριά. Μό-
νο που φοβόμην μή πεθάνω και δεν
σε δω...

—Μη μιλάς έτσι, αγάπη μου, και
μου πληγώνεις την καρδιά. Θα γί-
νης καλά και θα ζήσουμε ευτυχισμέ-
νοι όπως πριν. Έλα, πάσε το γιά-
τροκό σου και ήσυχες. Έγώ πάω
να έτοιμάσω τη σούπα σου.

Κλαίγοντας έστρωσε σε λίγο η
Βέτα μια καθαρή πετσέτα στο δίσκο,
σεβρίστηκε τη σούπα, με λίγο φρέ-
σκο βούτυρο, και καθάρισε ένα πο-
τοκάλλι, ενώ η σκέψη της τριγυ-
νούσε κουρασμένη στα περασμένα.

Ένα χρόνο είχαν παντρευτεί, ύ-
στερα από πολλά βάσανα, γιατί οι
γονείς της δεν ήθελαν να πάρη η
μοναχοκόρη τους το Γιάννη Βέλλα.

Πού ήταν ένας φτωχός τυπογράφος.
Η Βέτα όμως τον αγαπούσε πολύ
και η αγάπη τους νίκησε στο τέ-
λος κάθε εμπόδιο. Ζούσαν ευτυχισμέ-
νοι με το μισθό του Γιάννη και με
τη μικρή προίκα που της έδωσε ο
πατέρας της, μαζί με το σπιτάκι που
τόχεαν μεταμορφώσει σε μια έρωτι-
κή φωλιτσα. Μα ήρθε μια μέρα που
ή μοίρα τους χτύπησε σκληρά.

Ο Γιάννης της έπεσε βαριά αρ-
ρωστός από καρκίνο στο στομάχι.

Τέσσερες μήνες τώρα είχε κατάκοι-
τος κι' ο γιατρός που είχε και συγ-
γενής της Βέτας δεν της δίνει καμ-
ιά ελπίδα.

Χτές ακόμα της είχε πει παίον-
τας την πασάμπερα:

—Βέτα, ποιοι μου, λυπάμαι πο-
λύ, μα είμαι αναγκασμένος να σου
πώ πως πρέπει να είσαι έτοιμη.
Πρέπει να κάνης κουράγιο για το
σκληρό γύψισμα. Ο άντρας σου λί-
γες ώρες έχει ακόμα να ζήσει.

Ένας λυγμός την έπνιξε. Έτρεξε
κοντά στον άντρα της για να του
δώση το γιαιτικό του.

Το φάρμακο σταμάτησε τους πό-
νους του άρρωστου. Κι' όλο τ' α-
πογεύμα, ως το σούρουπο, δεν μι-
λήσαν. Η Βέτα καθόταν κοντά του
κρατώντας το φλογισμένο απ' τον
πυρετό χέρι του μέσα στα δικά της,
τα παγωμένα. Έκείνος την κυτούσε
με τα μισοκλεισμένα μάτια του. Τα
ώχρα του γέλιη μάτια προσπαθού-
σαν να της μιλήσουν. Η Βέτα έσκυ-
βε πολύ κοντά του και κύτταζε με
πόνο το χλωμό πρόσωπό του, που
άλλοτε ήταν τόσο όμορφο και γε-
λαίκο και που το είχε σκεπασί με
χιλιάδες φιλά πάνω στην τρέλλα
της μεγάλης τους αγάπης. Κιτά-
ζει τώρα τα χέλια του και περ-
μει με λαχτάρα τα λόγια του.

—Βέτα... μουρμούρισε ο άρ-
ρωστός, ζήσασ... ευτυχισμένοι...

—Ναί, γλυκέ μου, πολύ ευτυχι-
σμένοι, του απάντησε ενώ το κλά-
μα την έπνιξε, κι' έκόλλησε το μου-
σκεμένο από τα δάκρυα πρόσωπό
της στο χλωμό μάγουλό του, μιλά-
τας του μ' αγάπη, γά την ένταξη
που θα ξαναγύριζε στο σπίτι τους
και για το παιδάκι τους που θα έρ-
χτοταν σε λίγους μήνες στον κόσμο.

Και τον φιλά. Τον φιλά στο μα-
γουλό του, στο μάτι, στο μέτωπο,
που τώρα δεν κοίει πια από τον
πυρετό, που έχει αρχίσει να παγω-
νι. Η Βέτα μαντεύει τι συμβαίνει.

—Γιάννη μου, μη φεύγεις... λυ-
πήσου με... φωνάζει.

Έκείνος την ακούει. Στυλώνει τα
μάτια του πάνω της και την κυτά-
ζει, την κυτάζει μ' αγωνία. Κι' έ-
πειτα σ' α-σπάζει, τα μάτια εκείνο
τά τόσο άνοητο να, βασιλεύουν
σβόλουν θολώνουν.

Ένας τελευταίος σπασμός ταρα-
ζει το ίσχυο σώμα του αρρώστου
και μένει ακίνητος.
Πέθανε...

Ένα άγριο μουγγρό ξέφυγε α-
πό το στήθος της Βέτας και σωρι-
άστηκε κάτω άνασθη.

Μια γειτόνισσα που μπήκε εκεί-
νη τη στιγμή, άσπρε το πόδι και έ-
δωσε μ' α φωνή. Έτρεξαν κι' άλλες
γυναίκες και τη δοκίμασαν να δώ-
λη τη Βέτα πάνω στο πτώμα. Έ-
κείνη άνοιξε τα μάτια της, πήδησε
όρη και φώναξε:

—Αφήστε με μόνη άποψε μαζί
του. Αφήστε με μόνη σας παρα-
καλώ.

Οι γειτόνισσες έφυγαν.
Κάθισε τότε κοντά στον αγαπημέ-
νο της νεκρό κι' άρχισε να κλαί
και να του μιλάει τα φέρεα, πονεμένα:

—Γιάννη μου, αγαπημένο μου, γι-
ατί μ' άφησες μόνη; Έφυγες, αγά-
πη μου, και πήρες μαζί σου όλη μου
τη ζωή, το γέλιο τη γαργάλη, την ελ-
πίδα. Κι' όμως δεν μπορώ να σ'
ακολουθήσω ως τον τάφο όπως εί-
γομε όρκιστή... Δεν μπορώ να πεθā-
νω γιατί μ' άφησες ένα κομμάτι από
τη δική σου τη ζωή, από το αίμα
σου, από τη σάρκα σου. Το παιδί
μας. Το παιδί σου που νοιάθο να
σπαρτορά στα σπλάχνα μου. Ος
ζήσω, αγαπημένο μου για το παιδί
μας. Κι' έτσι, η ψυχή σου θα με βλέ-
πη ψηλά από τον ουσάνο γιατί θέ-
λω βάλω βαθειά, άπέραντη αγαλλίαση.
Πρέπει να ζήσω χωρίς εσένα στου-
τόπους που ζήσαμε οι δυο μας. Θά
το κάνω για το παιδί μας.

MIPANTA

Ιά 24 θανάσιμα άμαρτήματα ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Μερικές μικρολεπτομέρειες που μας ξεφεύγουν

Το μακιγιάζ σας είναι άψογο. Το φόρεμά σας εί-
νε η τελευταία λέξη της μόδας. Το καπέλλο σας
αυτογνώριτο. Τα παπούτσια και οι κάλτσες σας
το ίδιο... Και όμως... Κάποια μικρά λεπτομέρεια
σας ξεφεύγει. Ένα μικρό, τρεμένο «κατί».

—Αλλά τι είναι αυτό το «κατί»; Αλλοίμονο! Δεν
είναι ένα μόνο. Ας απαριθμήσουμε, όμως, μερικά
απ' αυτά τα «κατί», που αποτελούν τους υπ' αριθ.

1. Έκθροους της ομορφιάς και της κομψότητάς σας.
1. Τα χέρια σας μπορεί να είναι όσονδήποτε
ώραιο. Αν το μακιγιάζ σας όμως είναι «ξεφλου-
δισμένο» εκείνοι που θα τα ιδούν θα τα βρουν ά-
ποκρουστικά.

2. Είναι προτιμότερο να είσαοτε χωρίς γάντια,
παρά να φορτίτε γάντια οκισμένα στις άκρες.

3. Δεν υπάρχει χειρότερη συνήθεια για τη γυ-
ναικα από το να βγάξη τον καπνό του τσιγάρου
της από τη μύτη. Η μύτη σας μπορεί να είναι ό-
σονδήποτε ωραία αλλά θα μοιάζει τότε σαν φου-
γάρο ατμομηχανής.

4. Οι χτένες και οι φουρκέτες χρησιμεύουν για
να συγκροτούν τα μαλλιά και να τα τακτοποιούν.
Όταν όμως τις περνάτε όπου τύχη, το θέαμα θα
είναι αποκρουστικό.

5. Σε πόες γυναίκες δεν κρεμούν τα κομπιναι-
ζόν τους! Τι χρησιμεύει τότε αν το φόρεμα είναι
καλοσχεδιασμένο και κομψό; Η όλη σας εμφάνιση θα
είναι έλσεινη.

6. Υπάρχει τίποτε πιο άσχημο από το θέαμα έ-
νός ξεραμένου κομμωτή; Κι' έπειδή οι συνωστι-
σμοί στα τραμ κλπ. αποτελούν ένα διαρκή κίνδυ-
νο για τα κομμάρια σας, το πρακτικότερο είναι να
έχετε πάντα μια βελόνα με κλωστή μέσα στην
τσάντα σας.

7. Πόσες γυναίκες δεν έχουν την κακή συνή-
θεια να παίζουν με τις μπρετέλλες της κομπιναι-
ζόν των! Αν τουλάχιστον ήσαν πάντοτε καθαρές
και καλοσυνωμένες.

8. Για μερικές γυναίκες το συχνό πονοκέφαλο
της μύτης ή του πηγουνιού των αποτελεί ένα εί-
δος πάθους. Ακατάπαυστα φέρουν ένα «πούπουλο»
της πούδρας των εκεί. Ανεξάρτητα από το ότι δεν
καταφέρουν τίποτε μ' αυτό τον τρόπο — είναι πολύ
πιθανόν μάλιστα ότι καταστρέφουν το μακιγιάζ
των — το θέαμα είναι πολύ ενοχλητικό και δυσάρε-
στο για τους άλλους.

9. Τραβήζετε, λοιπόν, τις κάλτσες σας! Έτσι
όπως είναι μοιάζουν σαν «τίρ-μπουσόν». Και η κα-
λύτερη τουαλέτα θα φανή τελείως άκομψη μ' αυ-
τές τις μισοπεσμένες κάλτσες.

10. Είναι άλτρησία ότι τα σημερινά υφάσματα τσα-
λακώνονται εύκολα. Αλλά πόσο αξιοθρόνητο είναι
αυτό το θέαμα! Ένα συχνότερο οιδώρημα θα διώρ-
θωνε αυτή την άσχημια...

11. Μην τρώτε τα νύχια σας! Δεν υπάρχει θέαμα
πιο αποκρουστικό.

12. Συνήθιστο να φοράτε για τις κάλτσες σας.
Μια ματιά στα πόδια σας την τελευταία στιγμή
που πρόκειται να βγείτε από το σπίτι σας δεν είναι
ποτέ περιττή.

13. Μια πολύ αντιοισθητική και άπαισθητική κί-
νηση είναι να σπκνέμετε τη φούστα σας στο δρόμο,
σ' ένα κέντρο κλπ. για να φτιάξετε τις κάλτσες
σας.

14. Πόσο άσχημο είναι για μια γυναίκα να μιλά
έκοντας το τσιγάρο στο στόμα! Αυτό δεν θα το
συγχωρούσε ούτε σ' έναν άνδρα.

15. Ένα θανάσιμο αμάρτημα έναντιον της κομ-
ψότητας: οσοδήποτε καλός ένας με ψηλά τακούνια!
Η πιο στοιχειώδης αισθητική λέει ότι τα οσοδήποτε
πληνώνουν μόνο με παπούτσια απόρ.

16. Είναι πολύ άσχημο να κβαρίζετε τα νύχια
σας μπροστά στον κόσμο. Αυτή τη δουλειά υπο-
δείξει να την κάμετε στο σπίτι σας.

17. Να ένα άλλο σφάλμα, που φανερώνει πολύ
κακό γούστο. Ένα κομμάρια αξίας πλάι σ' ένα άλ-
λο φεύτικο. Τα δυο αυτά πράγματα δεν ταιριάζουν
μαζί.

18. Νύχια μέ... πένθος! Αυτό πειά είναι ολότε-
λο ανάμνημα σε μια γυναίκα.

19. Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα από το θέα-
μα μιας γυναίκας με άχτενιστά και ακατάστατα
μαλλιά.

20. Σας έχει σπάσει η άκρη της ομπρέλλας σας;
Τι άσχημο πράγμα; Έ; Και όμως! Έκείνοι που
θα σας ιδούν θα σκηματίσουν τη χειρότερη ιδέα
για σας.

21. Έκώματε τη φούστα σας μακριά για ν' α-
κολουθήσετε τη μόδα... Θυμάσαι! Αλλά φορέστε
παπούτσια με ψηλά τακούνια. Η μακριά φούστα
δεν πηγαίνει με παπούτσια απόρ.

22. Μια καλή πρέπει γυναίκα δεν καπνίζει στο
δρόμο.

23. Είναι αντιοισθητικό ν' αφήνετε τα ίχνη των
βαμμένων χειλιών σας πάνω στο ποτήρι με το ό-
ποιον πίνετε.

24. Είναι τόσο δύσκολο τάχα να αντικαταστήσετε
αυτή τη ξεθοντισμένη και ακάθαρτη τσατσάρα με
μια άλλη; Κλείτε το το ταχύτερο.

«R. N.»
ΑΓΓΛΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ΔΗΖΕΛ
ΣΗΡΑΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

ΑΠΛΑΙ - ΚΑΘΕΤΟΙ - ΤΕΤΡΑΧΡΟΝΟΙ
Με έκκινιστον εν ψυχρό.

ΕΙΔΙΚΑΙ ΔΙ' ΑΡΔΕΥΣΕΙΣ ΑΦΡΟΚΤΗ
ΜΑΤΩΝ, κίνησιν έλασμοειδών, άλλοτε
μύλων κλπ.

ΕΚΘΕΣΙΣ - ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
ΣΑΤΩΒΡΙΑ

Μόνι για πάντα

Δραματικό διήγημα

«Ομορφιά μου αγάπη. Σου γράφω βιαστικά, για να σου αναγγείλω τη μεγάλη είδηση, που τη λαχταρούσαμε κι' οι δυο από τότε που τον κόσμο. Στις είκοσι αμέτρου του μήνους, σε 10 μέρες δηλαδή, θα μου δώσουν την κανονική άδεια που δικαιούμαι κάθε χρόνο. Θα μπορέσω, γλυκεριά μου Μπέττυ, να σε ξαναβλέπω στην αγκαλιά μου, ν' ακούω τη μελωδική φωνή σου, να μεθύσω με το λεπτό σου άρωμα... Θα μπορέσω να σου φιδώσω μέσα στο μικροσκοπικό κογυλί του αυτιού σου όλο τον έρωτά τη λατρεία, τον πόθο... Δεν θέλω να γάσω αγάπη μου, ούτε λεπτό από την όνειρεμένη αυτή ευτυχία! Στις 19 στις 5 το απόγευμα, θα επιδιδαχθώ στο αεροπλάνο, και στις 11 το απόγευμα θα φτάσω... Κλείσε τώρα τα μάτια σου και μισάνοιξε τα νύχια σου, για ν' αγγίξω έπάνω τα δικά μου!»

«Έντγκαρ».

«Πολυαναπημέ μου. Δεν τολμώ να πιστέψω πως θα σε ένω πάλι κοντά μου, πως σε λίγες μέρες θα μπορώ να σε καϊδέσω και να γελάω τα γέλια σου! Φοβάμαι υπήρξε κι' άλλος κανείς την ευτυχία μας κι' ο θόθος του μας την κρυμμένη... Δεν θα το πω λοιπόν ούτε στη Τζάνετ, την πιο αναπημένη μου φίληνάδα... Θα ξαναδοξέω, λατρευτή μου, την καυσαρούλα μας όπως την είχας άφισει. Το κάθε τι θά'ναι στη θέση του σαν τότε»

Η Κυρία MARIA MEGIER

Dipl. Dr de l'Institut de
Beauté du Dr N. G. Payot
Paris

σας έγγραψα φρέσκο και ωραίο πρόσωπο, χωρίς ρυτίδες, μιμητικές και ακμές, εφαρμόζοντας πρώτη και μόνη στην Ελλάδα το σύστημα Varozone.

Ινστιτούτον Καλλονής
FEMINA
Καρ. Σερβίας 3.
Τηλ. 31-398.

σκέψη: Δεν θα ξαναδείτε τον Έντγκαρ! Ο αγαπημένος της είχε σκοτωθεί! Το σώμα του, το διψασμένο για τα γέλια της, που το είχε προηγήσει τόσο κι' αυτή, είχε γίνει λυώμα κι' είχε παραμορφωθεί απ' τις φλόγες!...

Κοιμήσε σαν τρελή το κεφάλι της, για να διώξει τη φοβική εικόνα... Μόνι! Θα ξαναδοξάσαν μόνι στο δωμάτιό της... Μόνι για πάντα! Θά'ναι να κλάψω... να νιώσω το κομμάτι της να ταράζεται απ' τους λυγμούς, που θα γαλάωναν τα τεταμένα νευρά και τους μύς της... Μόνι... μόνι... στο ίδιο πάντα δωμάτιο, όπου η κάθε στιγμή που είχε ζήσει μαζί του, ήταν και μία ολοκληρωμένη ευτυχία!...

«Απ' το ντιβάνι της θα ξαναδείτε τις κορφές των δέντρων να πηγαίνονται οδυνηρά, σαν γονιμωμένα που θα μετρούσαν τις στιγμές της μοναξιάς και της δυστυχίας της...»

Ξαφνικά πήρε την απόφασή της... ψύχαιμα, δίγως μελοδραματικότητας, γιατί να ζήσει, για κι' ο αναπημένος της είχε γαλήνη... Θα ξαπλώνονταν στο ντιβάνι, που είχε δεχθεί τόσες φορές τα σφιγταγκαλισμένα κορμιά τους, φορώντας την ίδια γαλάζια μακρὰ νυχτικιά... Γύρω της, το κάθε τι θά'ταν στη θέση του, όπως και τότε... Θά'παινε έπειτα μία δεκαπλή δόσι βερονάλ και, σβίγγοντας τη φωτογραφία του πάνω στο στήθος της, θα ζώιζε τα μάτια της να κλείνουν σιγά-σιγά, μεταφέροντας την απ' τον τριανό έφιαλτη σε κάποιο ωραίο όνειρο που δεν θα σβυνε ποτέ πια...

Γύρισε και κύτταξε το ρολόι στον τοίχο. Έβεινε 1 και τέτατο. Τι γρήγορα που είχε κυλήσει ή ώρα, μέσα στο έφιαλτικό της όνειρο! Τύλιξε το κασκόλ της όπως-όπως γύρω απ' το λαιμό της φέρεσε το νου του πανωφόρι της και βγήκε στο δρόμο, κρατώντας το κασκόλ της στο νεύρι.

— Μπέττυ!...
«Η φωνή αντίληψε σχεδόν δίπλα της. Έβεινε για λίγο σαν να μείνει...»

«Ο Έντγκαρ!... Ο Έντγκαρ!... Ζητάω!»... Μήπως την ξεγελούσε ή φαντασία της... Άπλωσε το χέρι της στην άσπαξε στην αγνιές το πρόσωπό του. Έκείνος την άρπαξε στην αγκαλιά του και τη φίλησε σαν τρελλός στο στόμα... Μια ήταν όνειρο ή πραγματικότητα;

«Η φωνή του αντίληψε και πάλι:
— Δεν με γυροφύσε πια ο τόπος στο δωμάτιό σου, αγάπη μου κι' ήρθα να σε πάω από δω! Σε περιμένω απ' τις 4 το απόγευμα... γιατί είχα καταλάβει να φωνάω με το πονηρό αεροπλάνο»

«Ανατρίσαν κι' οι δυο. Και σαν τρελλοί ρίχτηκαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου και ξαναφίληθηκαν τρελά παρόμοια.
ΣΠΕΝΣΕΡ ΧΩΚΙΝΣ

Μπορείτε να γράφετε ΚΙΝΕΖΙΚΑ!

Θεωρία και πράξις ενός ζωγράφου

Για όλους σχεδόν τους ανθρώπους της Δύσης, η κινεζική γλώσσα είναι κάτι το ακατανόητο και ως όμιλα κι' ως γράψιμο. Ένας όμως Αμερικανός καλλιτέχνης, ο περίφημος για τις εικονογραφίες του σε παιδικά βιβλία, ζωγράφος Κούρι Ουάιτ, φαίνεται ότι κατορθώνει να εισδύσει στα μυστήριά της και να ανακαλύψει την κλειδα γά της λύσις τους.

Ο Ουάιτ έμεινε πολλά χρόνια στην Κίνα και έμαθε να μιλά και να γράφει κινεζικά. Όταν γύρισε στην Αμερική σκέφθηκε ότι είχε καθήκον να μεταδώσει την πείρα του και στους άλλους συμπολίτες του. Έβγαλε, λοιπόν, ένα βιβλίο με τον τίτλο: «Μπορείτε να γράφετε κινεζικά», στο οποίο, ούτε λίγο ούτε πολύ, υποστηρίζει ότι το ευκολότερο πράγμα είναι να γράφει κανείς κινεζικά! Ο Ουάιτ ξεκινά από την αρχή ότι η κινεζική γλώσσα, δεν έχει αλφάβητο, δεν έχει γράμματα. Ότι κάθε γραφικός χαρακτήρας αντιπροσωπεύει και μία ώριμη λέξη, ότι δηλ. κάθε λέξη έχει την δική της γραφική παράσταση. Με άλλα λόγια, αντίθετος προς ό,τι συμβαίνει με τις ευρωπαϊκές γλώσσες, η κινεζική δεν έχει γράμματα-σύμβολα, αλλά παραστάσεις συγκεκριμένων αντικειμένων και καταστάσεων. Συνεπώς όσα αντικείμενα υπάρχουν, τόσες και παραστάσεις-εικόνες των αντικειμένων αυτών διαβέβει. Από τον συνδυασμό των συγκεκριμένων αυτών παραστάσεων, βγαίνει έπειτα η απεικόνιση και των αφηρημένων εννοιών. Έρωτάς, όμως, πως είναι δυνατόν να μάθει κανείς όλες αυτές τις γραφικές παραστάσεις; Το πρόβλημα, κατά τον Ουάιτ δεν είναι και τόσο δύσκολο.

Ο άνθρωπος λ.χ., ονομάζεται Γιε ν και γράφεται με δυο γραμμές μόνο, που δίνουν την εντύπωση ανοιχτών σκελών ενός ανθρώπου, που περιπατεί. Χοιράο, θα πη μικρός και γράφεται με μία γραμμή σαν ανεστραμμένο μπατονέτο κι' δύο μικρότερες γραμμές σαν απλωμένα χέρια στα πλάγια. Όταν βλέπετε την παρασταση αυτή έχετε την εντύπωση ότι βλέπετε έναν άνθρωπο να ανοίγει τα χέρια του προς τα κάτω, σαν να σας λέγει ότι αυτό που δείχνει λίγο απέχει από τη γη, ότι είναι δηλαδή μικρό. Την κίνηση αυτή πάντα την κάνει κανείς όταν θέλει να πη ότι κάποιος είναι κοντός, μικρός. Το ρύζι = μί, γράφεται μ' ένα σταυρό, δυο τελείες έπάνω και δυο γραμμές από κάτω, μια εικόνα δηλαδή που μοιάζει ακριβώς με το φυτό του ρυζιού. Γιουέι = το φεγγάρι, δεν είναι παρά απεικόνιση του τελευταίου τετάρτου της σελήνης. Ο ήλιος = τάν, είναι μία οριζόντια γραμμή που έχει έπάνω ένα σχήμα τραπέζιου με μία γραμμή στη μέση, που δίνουν την εντύπωση της εικόνας του ήλιος ανατέλλοντας στον όριζοντα δίσκου του ήλιου. Σάνγκ = έπάνω, γράφεται απλώς με μία οριζόντια γραμμή κι' ένα μπατονέτο από πάνω. Όταν το μπατονέτο χαραχθεί κάτω από την οριζόντια γραμμή, σημαίνει απλώς κάτω = χσία. Όταν ο άνθρωπος φορέ καπέλο και έπανωφύρι κι' δίπλα του πέφτουν σταγόνες βροχής, δεν έχει παρά να τον ζωγραφίσει κατά ένα έντελως πριμιτιβιστικό τρόπο: ένα Τ, ένα σχήμα τραπέζιου ανοιχτού, ακριβώς κάτω από τη γραμμή του Τ και να βάλλει τέσσερες τελείες για να έχεις τη γραφική παράσταση Γιάου, που σημαίνει βροχή.

Το βιβλίο του Ουάιτ είναι γεμάτο από τέτοιες κινεζικές γραφικές παραστάσεις με τις σχετικές επεξηγήσεις τους. Και το συμπέρασμα που είναι ότι με λίγη προσοχή και άρεση... καλή θ'άρει, μπορεί κανείς να μάθει να γράφει κινεζικά.

ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΟΣ

Οι πολύτιμες ιδιότητές των

Αντίθετα με το κολοκάϊρι, πιστεύεται γενικά, ότι ο χειμώνας είναι η εποχή όπου σπανίζουν τα φρούτα. Και όμως, η φύσις έχει προνοήσει και σ' αυτό το κεφάλαιο. Τα χειμωιάτικα φρούτα δεν είναι ίσως πολλά. Αλλά είναι εκλεκτά και το καθένα απ' αυτά αποτελεί μία τροφή πολύτιμη για τον οργανισμό μας.

Ας αρχίσουμε από τα κάστανα, τα μαρόνια.

Τα μαρόνια είναι κι' αυτά κάστανα. Βελτιωμένα γάρις σε μία σειρά εμβολιασμών. Πολλοί νομίζουν ότι η διαφορά των έγκειται στο μέγεθος. Αλλά η αντίληψη αυτή είναι φασερά. Γιατί πολλές φορές τα κάστανα είναι μεγαλύτερα από τα μαρόνια. Έχουν το μενέκτημα, όμως, ότι προσβάλλονται από σκουλήκια και ότι δεν διατηρούνται. Έξ άλλου, είναι πολύ δύσκολο ν' αφαιρέσουμε την εσωτερική των φλούδα. Στο θράσιμο, τέλος, ανοίγουν, πράγμα που δεν συμβαίνει με τα μαρόνια.

Τα κάστανα αποτελούν «πλήρη» τροφή. Ένας άνθρωπος μπορεί, δηλαδή, να τρώει αποκλειστικά μ' αυτά, χωρίς να έχει ανάγκη από τίποτα άλλο.

Πραγματικά, 100 γραμμάρια φρέσκα κάστανα περιέχουν:

Νερό		53,4
Αζωτούχους ουσίες		4
Λιπαρές ουσίες		2,6
Υδατάνθρακες		39,2
Διάφορες άλλες ουσίες		0,8

Λόγω της μεγάλης περιεκτικότητάς του σε υδατάνθρακες, το αλεύρι από κάστανα είναι πολύ θρεπτικότερο και από το σιταρίσι αλεύρι ακόμα.

Το κάστανο έχει, έξ άλλου, μεγάλες θερμαντικές ιδιότητες. Έτσι, 100 γραμμάρια κάστανα μας δίνουν 194 θερμίδες, ενώ το μήλο (στην ίδια αναλογία) μας δίνει μόνο 61, το σέκο 81 και ή μπανάνα 99.

Έξαιρετικά θρεπτικά είναι επίσης τα καρύδια. Έκατο γραμμάρια καρύδια δίνουν στον οργανισμό μας 25 γραμμάρια λίπους και σημαντικές ποσότητες αζωτοχών ουσιών.

Γι' αυτό, τα καρύδια αποτελούν μία θρεπτική και πολύ θερμαντική τροφή για το χειμώνα.

Περιέχουν, έξ άλλου, βιταμίνες Α

ΣΧΟΛΗ
ΧΟΡΟΥ

ΓΙΑΝ ΣΜΑΤΣ 10
(ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ)
ΤΗΛ 35-374 - 35-524

και Β που είναι πολύτιμες στον οργανισμό μας.

Είναι προτιμότερο να διατηρήτε τα καρύδια κατ'αρχήν για το χειμώνα έφ' όσον αυτό δεν είναι καθόλου δύσκολο. Θα στρώσετε μέσα σ' ένα δοχείο ή μέσα σ' ένα μικρό βαρελάκι μία σειρά φρέσκα καρύδια. Κατόπιν θα βάλετε από πάνω ένα στρώμα άμμου και θα την ρατίσετε με λίγο νερό. Έπειτα θα βάλετε ένα δεύτερο στρώμα καρύδια, που θ' ακολουθούσε από ένα δεύτερο στρώμα άμμου κ.ο.κ.

Όταν θα πρόκειται να τα χρησιμοποιήσετε είναι καλό να τους κάμετε δυο λουτρά.

Το πρώτο θα είναι διαρκείας 15—20 λεπτών. Το νερό πρέπει να είναι πολύ θερμό και έλαφρα αλατισμένο. Μέσα σ' αυτό θα έχετε τα καρύδια με τις φλούδες των.

Όταν περάσουν τα 15 ή 20 λεπτά θα τα βγάλετε και αφού τα ξεφλουδίσετε θα τα ρίξετε μέσα σε πολύ ζεστό γάλα. Μέσα σ' αυτό θα τα άψετε 3—5 ώρες.

Για να ξαναδοσκάρετε έξ άλλου τα ξηρά καρύδια, μπορείτε να τα ρίξετε μέσα σε αλατισμένο νερό και να τα αφήσετε μερικές ημέρες να εσλακώσουν. Το αλατισμένο νερό εσλακώσει σιγά-σιγά ως τον καρπό και αφαιρεί τη χυδακτοριστική γεύση τανινική, που έχουν τα παλιά καρύδια.

Τα φουντούκια είναι θρεπτικότερα από τα καρύδια. Ιδίως έχουν μεγάλη περιεκτικότητα σε βιταμίνη Β (0,45 του ενός χιλιοστογράμμου μέσα σε 100 γραμμάρια φρέσκα φουντούκια).

Είναι γνωστές, έξ άλλου, οι πολύτιμες ιδιότητες που έχουν τα μήλα.

Περιέχουν, πρώτα-πρώτα, δυο από τις κυριώτερες βιταμίνες, την Β και τη C, σε αξιολογικές αναλογίες (0,12 του χιλιοστογράμμου βιταμίνης Β στα 100 γραμμάρια και 2—15 χιλιοστογράμματα βιταμίνης C στην ίδια ποσότητα μίλων). Έκτος αυτών είναι πλούσια σε μεταλλικά άλατα.

Η κυριώτερη ωφέλεια που παρέχουν τα μήλα στον οργανισμό μας είναι ότι εξουδετερώνουν τα δυσάρεστα αποτελέσματα της καταχρήσεως αλκοόλ και ζυμαρικών κατά τον χειμώνα και ότι καθαρίζουν και τονώνουν το πεπτικό σύστημα.

Έξαιρετικά ωφέλιμο είναι να τρώει κανείς ένα μήλο το πρωί, προτού να δάλη ό,τι δηψατε άλλο στο σάμα του και το βράδυ μερικά λεπτά πρς της κατακλίσως.

Μπορείτε επίσης να χρησιμοποιήσετε τις φλούδες των μίλων ως καταπραυντικό για το όλη. Θα τις βάλετε να βράσουν επί 20 λεπτά και θα προσθέσετε λίγο μέλι. Αντι για μέλι, μπορείτε να βάλετε επίσης ένα ή δυο ξηρά σέκα άλλα τόσα δαμάσκηνα και λίγη ζερή σταφίδα.

Ένα έξαιρετικό φρούτο για τους πάσχοντες από στηθάια νοσήματα είναι το κυδώνι. Όταν είναι ώριμο, περιέχει 15 χιλιοστογράμματα βιταμίνης C μέσα στα 100 γραμμάρια.

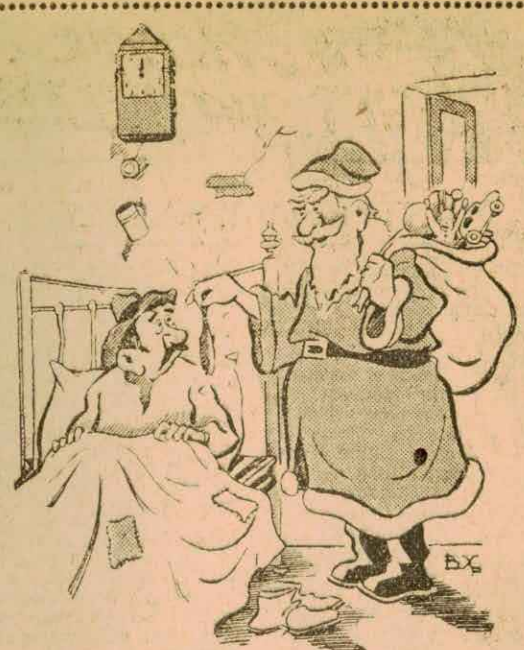
Το κυδώνι έχει σπυρτικές και αιμοστατικές ιδιότητες.

Μεταξύ των φρούτων του χειμώνας έξαιρετική θέση κατέχουν, τέλος, τα μανταρινία και τα ποτακάλια. Η περιεκτικότητάς των σε βιταμίνες είναι ή ακόλουθη:

Ποτακάλια: 0,12 του χιλιοστογράμμου βιταμίνης Β σε 100 γραμμάρια, ίχνη Β2 και 50 χιλιοστογράμματα βιταμίνης C.

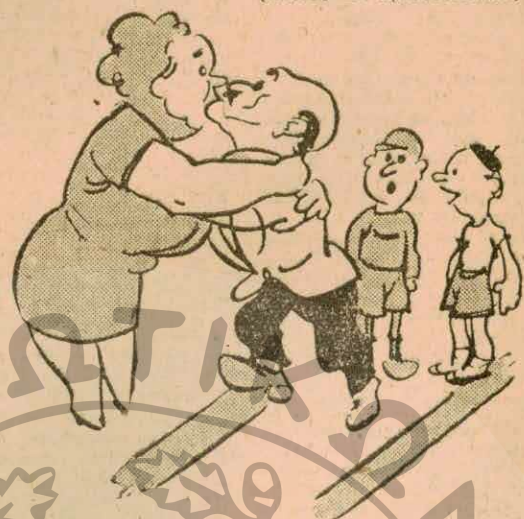
Μανταρινία στην ίδια ποσότητα: 0,12 του χιλιοστογράμμου βιταμίνης Β και 26 χιλιοστογράμματα βιταμίνης C.

Ο χυμός των ποτακαλιών και των μανταρινιών είναι έξαιρετικός και έχει αναπλαστικές ιδιότητες. Υποβοηθεί επίσης την άμυνα του οργανισμού μας έναντι των διαφόρων μικροβιακών μολύνσεων.

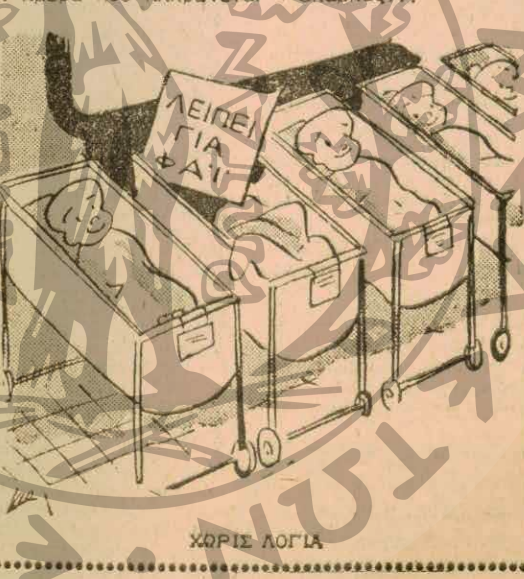

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΜΠΕΚΡΗ

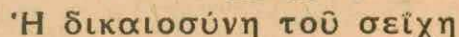
«Αϊ Βασίλης: Για να ξέρης ενώ κρατώ το λόγο μου. Όποτε το σκουμπρί που σου άρεσε πέρου! (Σκίτσος Β. Χριστοδούλου)»

Ο ένας μικρός: Μην! Βλέπω μεγάλες τρυφερότητες. Ο άλλος: Μα δεν έρωσε ότι σήμερα είναι ή ημέρα που πληρώνεται ή υπαυπά;...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Ὁ σείχης Ζοχαῖο τὸν

Ἰδοὺ τὸ μυστικὸν μερ

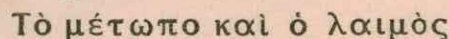
ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως πρὸ ἀριθμ.
§ 1 τοῦ Α. Ν. 1092/1938.

.....

Παράξενο διήγημα

*ZTERODUW ODDA OTIM ARON TOO

ka 167 ybovia!

και πολλών ερμής να λυθούν πιεζόμενες με τα δάκτυλα και να μεταβληθούν έτσι σε ζύμη. Τα καταπλάσματα αυτά πρέπει ν' ανανεώνονται κάθε τέσσερες ώρες.

